

БЪРТРИС СМОЛ БРАЧЕН ДОГОВОР

Превод от английски: Силвия Ненкова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

Англия, 1760

— Женитба? — Валериън Хоксуърт, граф Фарминстър, имаше доста изненадан вид. — Какво, по дяволите, трябва да означават думите ти, бабо?

Старата графиня Фарминстър погледна единствения си внук право в очите и повтори думите си:

— Още когато беше момче, баща ти те сгоди за дъщерята на приятеля си. Мисля, че той дори беше някакъв далечен братовчед. По силата на годещия договор, трябва да се ожениш за момичето, когато то навърши седемнайсет години. И тъй като досега никоя друга не е предявила претенции към сърцето ти, ще отплаваш след три седмици към остров Сейнт Тимъти, който се намира в областта на Западните Индии. Когато стигнеш, ще заявиш правата си над момичето. Захарната плантация е прилична зестра, мило момче, а освен това, крайно време е да се сдобиеш с наследник.

— Момиче, което живее в колониите?

В гласа на графа се долавяха и съмнение, и колебание.

— О, не бъди чак такъв сноб — присмехулно рече баба му. — Сигурна съм, че момичето е получило добро образование. Сигурна съм още и в това, че глупавите госпожици, които познаваш, не са по-образовани от него. А ако ѝ липсват салонни маниери, ще ги придобие тук. Аз самата ще я науча как да се държи в обществото. От нея ще стане очарователна графиня, мило момче. Тъй като цял живот е живяла на този отдалечен остров, тя, без съмнение, ще бъде доволна да живее удобно в провинцията. Няма да има нищо против да остане в имението и да те дари със синове и дъщери.

— Защо никой досега не ми е казал за това брачно споразумение? — раздражено попита той.

Пътуването до Западните Индии щеше да трае няколко седмици. След това щеше да бъде принуден да остане на острова още няколко седмици. Едва тогава можеше да сключи брак с момичето и да се върне

в Англия. Господи, това можеше да продължи дори три или четири месеца! Щеше да пропусне всички конни надбягвания.

— По дяволите! — тихичко изруга графът. Устните на старата графиня се извиха в усмивка, която разкриваше колко силно се забавлява тя.

— Баща ти сключи брачния договор много преди онова завръщане от Франция, в което загубиха живота си и той, и майка ти, и сестра ти. Дядо ти знаеше за него, но все отлагаше момента, в който щеше да ти разкрие всичко. И така, преди няколко месеца, когато беше на смъртно легло, той ми напомни за даденото обещание. Крайно време е да се задомиш. Тъй като не виждахме нито една подходяща дама, ние решихме, че трябва да се придържаме към този отдавнашен брачен договор. Изпратих писмо на Робърт Кимбърли, бъдещият ти баща, преди няколко седмици. Писах му, че ще пристигнеш на острова в края на март, за да се ожениш за дъщеря му.

И тя му подаде навито на руло копие от брачния договор. Дълбоките сини очи на Валериън Хоксуърт бързо преминаха по редовете, изписани с ясни и красиви букви. Наистина беше сгоден за госпожица Шарлот Кимбърли, родена на шести април, 1743 година. Наближаваше седемнайсетият рожден ден на момичето — времето, определено в брачния договор. Той смръщи вежди и вдигна поглед към баба си.

— И как изглежда тя? — попита той.

Старата графиня поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа, мило момче. Никога не съм виждала момичето. — После, като долови бунта, който назряваше в душата на внука ѝ, побърза да добави: — Сигурна съм, че е прекрасна. Робърт Кимбърли доведе съпругата си в Англия по време на сватбеното им пътешествие. Тя беше красавица, доколкото си спомням, а и той беше красив млад мъж. Не е възможно децата им да са грозни, момчето ми. Малко преди семейство Кимбърли да си заминат от Англия, мисис Кимбърли заяви, че е бременна. И тогава баща ти и Робърт обрекоха децата си едно на друго. Разбира се, не се знаеше дали детето, което мисис Кимбърли носи в утробата си, е момче или момиче, но двамата мъже решиха, че първородната дъщеря на Робърт, независимо кога ще се роди, ще бъде твоя съпруга. Две години след раждането на дъщеря им, мисис Кимбърли почина по

време на раждане. Тогава детето беше момче. Шарлот Кимбърли остана единствена наследница на баща си, защото, дори да се оженеше повторно, той нямаше да има други деца, които да са негова плът. Твоите родители и сестра ти се удавиха малко след това и всичко беше забравено. Но дядо ти се сети за договора на смъртното си легло. Той ми напомни за него и ме помоли да се погрижа за спазването на поетото задължение. Наистина не би могъл да представиш сериозно възражение, Валериън, тъй като сърцето ти не е обречено на друга.

— Не е — неохотно призна той, а после каза: — Ти спомена, че може би сме далечни роднини, бабо. Каква е връзката между нас?

— Спомням си някои неща — поде старата графиня. — Трябва да погледна в семейната библия за подробностите, момчето ми. Ето какво си спомням: първият граф Фарминстър бил издигнат до това звание от крал Чарлз непосредствено след Реставрацията. Той бил другар на краля в игрите, израснал с него и отишъл с него в изгнание. Свързвало ги здраво приятелство и нежна преданост. Съвпадение било и това, че били родени в един и същи ден. Първият граф Фарминстър, на когото била дадена също така и титлата дук, имал по-малък брат, който останал в Англия, за да се грижи за семейните имения, а също така и две по-малки сестри. Сестрите му били омъжени. По-голямата от тях за Кимбърли, а по-малката — за Мередит. Съпрузите и на двете били роялисти, които останали в Англия, но работели за завръщането на краля. Когато кралят отново се качил на трона си, той се погрижил да възнагради и двамата. Подарил им острова Сейнт Тимъти. Те се преселили там и станали притежатели на захарните плантации на острова. Последният Кимбърли, Робърт, аха, сега си спомням, се ожени за последната Мередит, Емили. Тяхната дъщеря и наследница ще стане твоя съпруга.

— Но Емили Кимбърли е мъртва, а Робърт се е оженил повторно — каза сегашният дук. — Какво друго знаеш, бабо?

— Нищо, мило момче. Останалото ще научиш сам, когато пристигнеш на остров Сейнт Тимъти.

— Момичето може и да е умряло — с надежда каза графът.

— Щяха да ни уведомят — отрязва го старата графиня.

— Не непременно — отговори дукът. — Все пак, този брачен договор е бил забравен. И защо ли дядо трябваше да си спомни за него на смъртния си одър?

— Точно така — отговори баба му. — Момиче, което живее на една от нашите колонии, но притежава завидно богатство, може да бъде забравено от дука. Но едва ли семейството на момичето ще забрави, че един ден то трябва да стане графиня. Не, Валериън, не можеш да избягаш от съдбата. Ще отплаваш на борда на „Ройъл Джордж“ след три седмици. Очакват те.

— Как са се срещнали баща ми и Робърт Кимбърли? — зачуди се младият граф. — Сигурен съм, че семействата не са поддържали връзка през всичките тези години.

— Само до известна степен — каза вдовстващата графиня, с което изненада внука си. — Робърт Кимбърли посещавал университета в Оксфорд, където за първи път се срещнал с баща ти. Живели в една и съща квартира две години, а после Кимбърли се върнал на острова си и се оженил за първата си съпруга — Керълайн Мередит. Този брак не дал плодове, а когато съпругата му починала, Робърт се оженил за по-малката сестра Мередит — Емили. Тя му родила дъщеря, но починала при раждането на сина им. За третата му съпруга не знам нищо. — Старата графиня потупа успокоително внука си по рамото. — Хайде, престани да се ядосваш, момчето ми. Няма нужда да оставаш на острова по-дълго от необходимото. Трябва само да се ожениш за момичето, да увериш семейството ѝ, че ще живее в удобство и разкош като твоя съпруга, и да се върнеш в Англия. Дълго беше свободен, Валериън, а сега е време да изпълниш дълга си.

— Сигурен съм, че тя не би могла да се сравнява с теб — каза внукът на баба си, очите му дяволито блестяха, а на устните му играеше усмивка.

— Ласкател! — отговори вдовстващата графиня и му се усмихна в отговор.

Мери Роуз Хоксуърт беше красавица на младини. Очите ѝ все още бяха тъмносини като морските глъбини, кожата ѝ все още беше млечнобяла, но русата ѝ коса вече беше прошарена. Внукът ѝ беше наследил цвета на косите и цвета на очите от нея.

— Ще очаквам да видя внучката си след година — каза му тя, а графът се засмя високо.

— Ще направя каквото мога — обеща ѝ той. — Но ще се справя по-добре, ако тя е красива.

— Всички малки котенца са еднакви в мрака, ако ги галиш с нежна ръка, Валериън — отговори графинята. А после се засмя високо, като видя изненадата, изписана по лицето на внука ѝ.

ЧАСТ 1
ПЛАНТАЦИЯТА „СЕЙНТ ТИМЪТИ“, 1760

ГЛАВА 1

— Току-що научих за смъртта на съпруга ви, мисис Кимбърли. Мога ли да поднеса съболезнованията си на вас и вашето семейство?

— Можете, капитан Иънг — отговори тихо Орейлия Кимбърли. — Кажете ми какво ви доведе на Сейнт Тимъти? Не съм ви виждала от онзи последен път, когато с Робърт посетихме Ямайка — преди две, три години.

— Три години — напомни ѝ той, а после, като си спомни защо беше дошъл, ѝ подаде писмото. — Дадох ми това писмо в Плимут, мисис Кимбърли. То е за съпруга ви. Запечатано е. На плика е изобразен огромен кръст.

— Да, така е, капитан Иънг — отговори Орейлия Кимбърли, а на устните ѝ заигра лека усмивка.

Барнабас Иънг беше известен като най-големия любител на сплетни. Но ако нямаше такива като него, откъде останалите простосмъртни щяха да знаят за събитията, които се случваха на островите?

— Почеркът не ми е познат — каза тя. — Предполагам, че трябва да го отвори Аврора, тъй като тя е наследница на баща си.

— Надявам се, че е оставил нещичко и на мис Каландра, а също така и на мастър Джордж — каза капитанът не особено деликатно.

— О, наистина, остави и на тях по малко — увери го вдовицата. — Робърт винаги беше много щедър към моите деца независимо от това, че не бяха и негови. Каландра ще разполага с пет хиляди на година, без да смятаме хилядата лири, които ѝ бяха предадени веднага, капитан Иънг. И, разбира се, Джордж ще разполага с още повече, тъй като е единственият млад мъж в семейството.

Точно така! Сега младият янки, любител на морските пътешествия, ще разнесе мълвата по всички острови. И нейните деца щяха да бъдат сметнати за добри кандидати за женитба. Тя и Робърт бяха толкова доволни от съвместния си живот, че въобще не се замисляха за бъдещето. Сега, като вдовица, Орейлия Кимбърли трябваше да се замисли за бъдещето на двете си дъщери и на сина си.

Тя беше отгледала Аврора като свое дете. Беше я приела още когато беше невръстно тригодишно момиченце и се беше грижила за нея като за другите. Наистина я чувстваше като своя дъщеря. И със сигурност Аврора не си спомняше да е имала друга майка.

— Ще останете ли за вечеря и нощувка? — учтиво се заинтересува тя.

— Много ви благодаря, мисис Кимбърли — отговори той, — но още не е станало пладне. Трябва да се отбия на още няколко места, след това трябва да се погрижа за стоката, която ще натоваря за Ямайка. След Ямайка ще потегля за Англия. Надявам се да направя няколко пътешествия, преди да е започнал сезонът на бурите. Предадох ви писмото и сега трябва да потеглям обратно. — Той повдигна леко шапката си и се поклони. — Желая ви приятен ден, мисис Кимбърли.

— Приятен ден и на вас, капитан Иънг, и ви благодаря — отговори тя.

Орейлия Кимбърли гледа след младия мъж, който заслиза надолу по хълма към пристанището. Виждаше се дори корабът му, който стоеше на котва близо до брега. Високите му мачти се извисяваха в небето. После отново погледна писмото, което той ѝ беше предал. Един наистина огромен кръст украсяваше плика. Тя погледна от другата страна и видя, че същият кръст украсява и печата, с който беше запечатано писмото. Счупи печата и разгъна листа. Отсъствието на Аврора беше само извинение да не отвори писмото пред капитан Иънг. Едва ли щеше да успее да запази съдържанието му в тайна. Топлите ѝ кафяви очи пробягаха по страницата и тя се задъха от възлнение.

„Господи!“ — възкликна. А после седна и започна да си вее със сгънатия на две лист.

— О, Робърт, защо не си ми казал за това? — упрекна тя на глас скъпия си, но вече починал съпруг.

— Какво, мамо? Все още ли се заяждаш с татко? Не вярвам, че те чува.

Синът ѝ Джордж беше влязъл в огряната от утринното слънце стая. Той отправи тези нежни упреци към майка си на шега, докато сваляше широкополата си шапка. Беше излизал в полето, а денят беше

много горещ, макар и да беше още обед. Орейлия Кимбърли му подаде писмото.

— Хиляди дяволи! — възкликна Джордж, след като го прочете.
— Аврора знае ли за това, мамо?

Майка му поклати отрицателно глава.

— Спомням си, че преди доста години Робърт беше споменал веднъж, че е уредил женитбата на Аврора. Но никога повече не повдигна този въпрос. Честно казано, бях го забравила. О, Джордж! Помисли само! Аврора ще бъде дукеса!

Синът ѝ избухна в смях.

— Джордж!

Орейлия Кимбърли строго погледна сина си. Сподавяйки смеха си, той отговори:

— Е, мамо, трябва да признаеш, че това е доста интересна представа. Трябва да ми позволиш да присъствам, когато ѝ подадеш писмото и ѝ кажеш, че съпругът ѝ е на път да отплава и да хвърли котва в невинното ѝ сърце. — И отново избухна в смях, който явно не успяваше да потисне.

— Джордж! — упрекна го майка му. — Невъзможен си! Нима не разбираш колко важно е това? Аврора ще бъде графиня Фарминстър. Островът е нейната зестра. И какво ще стане с останалите от нас, и особено с теб?

Джордж Спенсър-Кимбърли вдигна рамене.

— Съмнявам се, че дукът ще ни изгони от дома ни само защото ще влезе във владение на острова, мамо. Сигурен съм, че ще запазя работата си като надзирател в плантацията. Освен това имам завещаното от татко, без да споменавам годишния си доход. Сигурен съм, че и ти ще останеш на острова. Роднинската връзка, която ще ни свързва с него, ще ни защити. Той едва ли ще изгони тъща си.

— Разбира се, ти си прав — отговори Орейлия и лъчезарно засия. — Каландра би могла да замине за Англия с Аврора, където да бъде представена в обществото. Би могла също да си намери съпруг, който да притежава титла. Разбира се, не би могла да се надява на толкова високопоставен съпруг като този на Аврора. Но може би някой беден граф ще се съгласи да се ожени за момиче, което притежава пет хиляди лири годишен доход. Разбира се, че съм ядосана на Робърт, задето не ми каза за тази женитба, да даде Господ мир на душата му, но

се надявам, че тя ще донесе добро на всички от семейството. Нали така, Джордж?

— Само ако Аврора се съгласи — отговори синът ѝ.

— И защо да не се съгласи? — попита го майка му. — Едно здравомислещо момиче няма да отхвърли ръката на дука.

— Но Аврора ще го направи — отговори младият човек и седна до майка си. — Ти и татко разглезихте и двете момичета, мамо. Кели е очарователна, но е суетна и иска всичко да има. А Аврора е може би най-виروглавото момиче на света. Ако той не ѝ хареса, тя няма да се омъжи за него. Господ да е на помощ на мъжа, който ще се опита да я заведе до олтара, мамо. Тя би се омъжила само ако идеята за това е нейна. Аврора не е момиче, което ще си седи кротко и ще чака някой да го поиска.

— О, Джордж, какво да правим? — попита разтревожена майка му с очи, пълни със сълзи. — Този дук ще измине целия път от Англия дотук само за да се ожени за сестра ти. Ще стане скандал, ако тя му откаже, особено след като Робърт е уредил брака.

— Споменава ли се в писмото с кой кораб ще пристигне годеникът?

— Да, „Ройъл Джордж“ — отговори му Орейлия. — Отплавал е от Плимут на десети февруари.

— Корабът е с елегантен и модерен дизайн — отбеляза Джордж. — Ще пристигне най-късно на девети март, ако не попаднат в силна буря. Но пътуването в южните води не е опасно по това време на годината, мамо. Този кораб е пътнически и носи съвсем малко товар на борда си. Най-вероятно ще отплава за островите Барбадос, Сейнт Китс и Тобаго, след като остави тук нашия граф.

— И колко дълго ще остане дукът с нас? — запита се Орейлия на глас и сама си отговори: — Вероятно ще бърза да се върне в Англия. Това означава, че няма да имаме много време да се приготвим за сватбата, нито пък да опаковаме нещата на Аврора, а също така и принадлежностите на Кели. О! Ще бъде просто невъзможно да се справим с всичко!

Джордж се усмихна.

— И кога възнамеряваш да кажеш на Аврора, мамо?

По красивото лице на Орейлия се изписа решителност.

— Веднага, Джордж. Сестра ти трябва незабавно да бъде уведомена, за да има време да свикне с мисълта, че животът ѝ ще се промени. Аврора ще прояви разум, сигурна съм. Знам, че може да бъде и разумна. Прав си, тя е вироглава, Джордж, но е умна. Логиката ѝ е безпогрешна. Новината ще бъде шок за нея, не се съмнявам, но Аврора ще прозре колко мъдро е решението на баща ѝ. Тя няма да го разочарова, знам, макар Робърт да не е вече между нас.

— Мога само да се надявам да се окажеш права, мамо — отговори той, без изобщо да чувства увереността, която майка му изпитваше.

Вярно, Аврора беше умна и точно в това, според него, беше проблемът. Едно по-глупаво и по-послушно момиче би поплакало, когато научи, че ще трябва да се омъжи за непознат и да напусне семейството си. А после би се успокоило и би изпълнило дълга си. Дори Каландра, неговата по-малка сестра, която никак не беше глупава, щеше да види предимствата на наложената женитба. Кели щеше да бъде очарована, ако можеше да се омъжи за английски дук. Но той не мислеше, че Аврора щеше да посрещне радостно новината. Не. Тя щеше да обмисли положението, а после щеше да реши кое е най-доброто за нея и за семейството ѝ. И все пак, нима това не беше най-доброто за нея? Джордж се замисли. Остави майка си на дивана и побърза, за да се измие. Беше станало време за обяд. В коридора на горния етаж той се сблъска с Каландра.

— Сали ми спомена, че капитан Иънг е бил тук тази сутрин — каза му тя. — Вярно ли е това?

Джордж кимна.

— Донесъл е писмо, Кели.

— Откъде? От Англия? От кого? Какво пише в него? — засипа го тя с въпроси.

Каландра Спенсър-Кимбърли беше много красиво момиче и беше свикнала да получава това, което иска.

— Нямам никаква представа — отговори ѝ брат ѝ. — Мисля, че мама ще ни каже по-късно, когато се съберем всички заедно.

— Сигурно е нещо важно, Джордж — реши Каландра.

— Остави ме да се измия — каза той. — Навън е ужасно горещо. Побързай с преобличането, защото ще изпуснеш онова, което мама има да ни казва, сестричке. Къде е Аврора?

— Двете с Марта отидоха да поплуват — отговори му Кели. — Мисля, че е ужасно, дето тя все още плува в морето, Джордж, и то гола. Само малките деца могат да плуват голи. Мразя плуването! Винаги се чувствам лепкава, след като изляза от морската вода.

— Ти се давиш в морето — заяде се с нея брат й. — Никога не си го обичала така, както го обичаме аз и Аврора. Е, щом Марта е с нея, те ще се върнат навреме за обяд и за новината, която мама ще ни съобщи.

Братът и сестрата се разделиха. Всеки се прибра в стаята си. Срещнаха се отново по-късно в трапезарията на къщата, където ги чакаха майка им и доведената им сестра.

— Как успяваш да изглеждаш толкова свежа в такъв горещ ден? — измърмори Каландра, докато лешниково-кафявите й очи оглеждаха Аврора.

Аврора Кимбърли се засмя.

— Защото цяла сутрин безсрамно се къпах в морето, Кели. Във водата е прекрасно. Трябва да идваш с мен, вместо да се излежаваш почти до обяд всеки ден.

— Моята кожа е много нежна и не бива да я излагам на горещите слънчеви лъчи — отговори Каландра. — Знаеш, че изгарям и заприличвам на омар, Аврора.

— Няма да оставаш на брега заедно с мен — отговори сестра й. — Просто едно бързо гмурване, за да разхладиш сгорещената си кожа. Веднага след това можеш да облечеш дрехите си. Можеш да плуваш и през следобед, когато слънцето не е толкова силно. Или пък преди зазоряване.

Сега Каландра беше тази, която се засмя.

— Знаеш, че аз не съм като тебе. Ти приличаш на рибите — подигра й се тя. — А ако някой ме види, ще бъда съкрушена. В един прекрасен ден ще те зърне някой пират и ще те отвлече, Аврора. Бъди внимателна.

— Нито един пиратски кораб не може да проникне в моето заливче — заяви Аврора самодоволно. — Там никой не ходи, затова никой не може да ме види. Нали така, Джордж? Джордж знае за моето малко заливче.

— Наистина там си в безопасност — съгласи се доведеният й брат.

Седнаха около красивата махагонова маса. Орейлия зае челното място, от дясната страна седна синът ѝ, а от лявата — дъщерите ѝ. Слугата им сервира прясна супа от костенурка. Френските прозорци бяха отворени и леките муселинени пердета леко се поклащаха от бриза. Морето, синьо и спокойно, се ширеше пред погледите им.

Каландра потопи лъжица в супата и нетърпеливо каза:

— Какво пише в писмото, което си получила тази сутрин, мамо? От кого е то?

Въпросът ѝ не изненада Орейлия. Камериерката на Каландра, Сали, сигурно беше видяла капитан Иънг тази сутрин.

— Писмото не беше адресирано до мен, а до баща ви — отговори тя, като успя да запази гласа си съвсем спокоен. — Научих, че преди доста години Робърт и някакъв негов приятел сключили споразумение, според което Аврора трябва да се омъжи за сина на приятеля му. Младежът е на път и ще пристигне след няколко седмици на борда на „Ройъл Джордж“.

— За него ще бъде по-добре да не слиза на брега — гневно рече Аврора.

— Аврора, това не е някой по-малък брат, който иска да се ожени за теб заради богатството ти. Този младеж се казва Валериън Хоксуърт, граф Фарминстър. Той е богат и е точно човекът, за когото трябва да се омъжи една наследница на захарна плантация.

— Боже мой, Аврора! — очите на Каландра се разшириха от изненада, но не можеше да се отрече, че в тях има и мъничко завист. — Ще бъдеш графиня!

— Не, няма да бъда, Кели — отговори Аврора решително.

— Аврора, разбирам, че това е шок за теб — каза втората ѝ майка. — Баща ти е постъпил непредвидливо, като не ни е казал за този брачен договор по-рано.

— Конят го хвърли и той умря внезапно, мамо — напомни ѝ Аврора. — Едва ли е очаквал краят му да настъпи по този начин.

— Да, вярно е — съгласи се Орейлия, — не може да го е очаквал. И така, в договора се казва, че трябва да се омъжиш, когато станеш на седемнайсет години. Това означава — на шести април. Мисля, че Робърт можеше да ни предупреди през всичките тези години.

— Не знам кога е имал намерение да ти каже, мила моя, но сега е мъртъв, а графът е на път. Идва, за да се ожени за теб. Сега вече го

знаеш. Няма да говорим за това няколко дни, за да свикнеш с мисълта за женитбата. — Тя се усмихна на децата си и каза: — Сега сервирай пилето, Хермес.

— Няма да свикна с тази мисъл, мамо! — запротестира Аврора. — Нямам намерение да се омъжвам за английски граф, когото никога не съм виждала и когото най-вероятно няма да харесам. Ще трябва да живея в Англия през цялото време. Може дори да бъда принудена да посетя и двора на онзи немски крал. Не обичам немците, мамо. Помниш ли онзи немец, който беше надзирател тук? Той беше отвратителен!

— Човек не може и не бива да съди за цяла нация само по един-единствен неин представител, Аврора. Мислех, че съм те научила на тези неща. Освен това кралят е вече много стар и сигурно няма да живее дълго. Казват, че синът му, принц Джордж, е красив и любезен. Истински англичанин. Членовете на двора, към които и ти ще принадлежиш, сигурно са млади и прекрасни, мила моя.

— Не и аз — каза Аврора заплашително.

— Ще обсъдим това отново след няколко дни — каза Орейлия.

— Ще го обсъдим сега, мамо — дойде спокойният отговор. — Няма да се омъжа за непознат, който не ми харесва, няма да живея в онази влажна и студена страна, която дори не съм виждала.

— А аз бих го направила — каза Каландра. — Бих се омъжила за графа, бих станала член на двора, бих се омъжила дори за самия дявол! Ти си глупачка, Аврора. Баща ти ти е дал прекрасна възможност, а ти дори не си благодарна. Ако аз бях сгодена за дука, бих се омъжила за него без колебание!

— Би се омъжила за непознат, Кели? За човек, когото никога не си виждала? Аз пък мисля, че ти си глупачка! — каза Аврора.

— Браковете винаги се уреждат — отговори Каландра на доведената си сестра. — Ти сама каза, че не си виждала този мъж. Сигурна съм, че той не е звярът от известната приказка. И помни, че той също никога не те е виждал. И най-вероятно по цял ден се чуди дали ти си момичето, което би взел за съпруга. Но той е готов да изпълни дълга си, защото баща му е подписал брачния договор.

— Той ще спечели захарна плантация и целия този остров, а това най-вероятно ще компенсира неудобствата за него — отбеляза Аврора.

— А ти ще носиш графска диадема! — отговори Каландра.

— Аз не я искам — каза Аврора с раздражение.

— Бих искала да съм на твое място, глупаче — каза рязко Каландра. — Ти май наистина си разглежена!

— Искаш ли този граф, Кели? — попита Аврора. — Тогава го вземи! Омъжи се за този Валериън Хоксуърт.

— Аврора, това е невъзможно! — каза майка ѝ.

— Защо? — остро попита Аврора и отметна кичура коса, който беше паднал на челото ѝ. — Ти виждала ли си брачния договор, който татко е подписал? Какво точно пише в него, мамо?

— Какво точно? Не знам — отговори Орейлия.

— Джордж, отиди в татковата библиотека и погледни в чекмеджето на бюрото му. Обзалагам се, че ще намериш този проклет договор. И веднага го донеси тук — нареди Аврора на доведения си брат. А после удостои втората си майка с поглед, който силно обезпокои бедната жена. — Ще видим дали няма да се измъкна от тази ситуация. Дяволите да го вземат този дук! Нищо не сме чували за него през всичките тези години, а ето, че сега идва, за да се ожени за мен!

Каландра се засмя.

— Обзалагам се, че когато разбере що за момиче си, ще бъде ужасен, Аврора. Казвали са ми, че мъжете не харесват откровените и силни жени като теб. Ще трябва да придобиеш по-изтънчени маниери.

— Ха! — отговори сестра ѝ. — Мъжът, който ще се ожени за мен, ще трябва да ме приеме такава, каквата съм. Аз не съм парче глина, което може да бъде моделирано в каквато форма някой си пожелае. Освен това, Кели, откъде знаеш какво мъжете търсят у жените? Не си напускала острова от деня, в който дойде тук от Ямайка — деня, в който мама и татко сключиха брак. Не знаеш за мъжете повече от мен!

— И двете сме изостанали — оплака се Каландра. — Не знам защо татко е решил, че трябва да отидем в Англия едва когато навършим седемнайсет години. Та той не ни позволи нито веднъж да посетим дори Ямайка! Когато най-после ни представят в обществото, ще приличаме на дивачки. — Тя ядосано бутна чинията си настрана. — Май вече не съм гладна, мамо.

Джордж се появи отново, а в ръката си стискаше пожълтял лист хартия.

— Ти беше права — каза той, подаде листа на Аврора и зае мястото си до масата. — Беше в чекмеджето на татковото бюро. Нима никой не е поглеждал там от смъртта на татко? Пълно е с книга.

Аврора не му отговори. Разгъна листа и внимателно прочете написаното на него. Внезапно лицето ѝ се озари от широка и лъчезарна усмивка.

— Точно така! Разрешението на проблема, мамо. Това е брачен договор, който сгодява Шарлот Кимбърли и Валериън Хоксуърт. Вярно е, че моето кръщелно име е Шарлот-Аврора, но също така е вярно, че кръщелното име на сестра ми е Шарлот-Каландра. Спомни си деня, в който се оженихте с татко. Тогава решихте, че две момичета на име Шарлот са твърде много за едно семейство и затова занапред аз щях да бъда Аврора, а тя — Каландра. По този начин искахте да избегнете ревността и съперничеството помежду ни. В този договор не пише: „Шарлот-Аврора Кимбърли“. Пише само: „Шарлот Кимбърли“. И така, щом Кели иска да се омъжи за този дук, може да го направи. Той няма да разбере измамата, тъй като никога не ни е виждал.

— Не! Не! Аврора! Не можем да направим такова нещо! — запротестира Орейлия.

— И защо не? — побърза да попита Аврора.

— Само поради една-единствена причина — каза втората ѝ майка, като се надяваше, че логиката ѝ е безгрешна. — Дукът очаква да се ожени за наследницата на Сейнт Тимъти, а не за момиче с хиляда лири годишен доход, още хиляда лири в злато и няколко бижута. Зестрата на Каландра няма да бъде достатъчна за граф Фарминстър.

— Мамо — отговори Аврора, чиято логика беше необорима, — щом този дук идва чак от Англия, за да се ожени за Шарлот Кимбърли, значи е човек на принципите. Не мисля, че мирно и тихо ще се върне в Англия без Шарлот Кимбърли. Аз не съм привлекателна за него, а как бих могла да бъда, след като никога не ме е виждал. Островът и плантацията привличат този човек и той няма да е доволен, ако се върне у дома си без тях. И така, той трябва да вземе Шарлот Кимбърли за съпруга. Кели иска да се омъжи за английски дук. Аз все още не знам какво искам, но няма да бъда заведена до олтара против волята си. Ще взема това, което татко е оставил на Кели. Искам и още нещо — къщата в плантацията на семейство Мередит, която беше собственост на мама. Кели ще се омъжи за графа, а той ще получи

острова и плантацията чрез женитбата си с нея. И всички ще бъдат щастливи. Това е идеалното разрешение на проблема.

— Толкова си умна, Аврора — призна втората ѝ майка. — Но какво ще стане, ако дукът разбере измамата? Ако въобще допусна изпълнението на този план. Нима това не е лъжа? Не, не, няма да разреши да го измамите така подло. Не е честно!

— Тогава ще се изправиш лице в лице с гнева на дука, когато разбере, че отказваме да му дадем плантацията. И тогава всички ще ни презрат, защото той е изпълнил своето задължение по брачния договор. Нима очакваш, че след като му откажа, той просто ще се поклони грациозно и ще се върне у дома си? Глупости, мамо! Нормално е да се обиди. На Джордж може да се наложи да се бие на дуел, за да удовлетвори обидения дук. А после дукът ще поиска обезщетение за излъганите си надежди и разбито сърце. Е, вината няма да бъде моя. Аз ви предлагам разумно разрешение на проблема. Нима не искаш Кели да бъде графиня? Тя ще бъде съвършената дукеса със своите класически черти на лицето, с мраморно-бялата си кожа и гарваново-черна коса.

Орейлия Кимбърли гневно хапеше долната си устна. Джордж Спенсър-Кимбърли клатеше глава, възхитен от ума на доведената си сестра. После погледна към Каландра. Тя не смееше да диша, за да не развали магията.

— Кажй „да“, мамо! — прошепна тя отчаяно.

Но Орейлия Кимбърли беше упорита.

— Не — каза тя. — Не мога да допусна подобно нещо. Бъди разумна, Аврора. Баща ти е планирал тази женитба още преди раждането ти. Ако беше жив, въобще нямаше да водим този разговор. Няма да обсъждаме вече въпроса.

Тя величествено стана от стола си и излезе от трапезарията.

— Искам да бъда графиня! — изплака Каландра.

— Ще бъдеш! — увери я Аврора.

— Чу какво каза мама — напомни ѝ Джордж.

— Мама ще промени решението си, обещавам ви — каза Аврора с дяволита усмивка. — Няма да има друг избор, когато корабът на дука влезе в пристанището, а аз все още отказвам да се омъжа за него. Когато настъпи моментът, упоритостта ѝ ще се стопи. Тя ще мисли върху моето предложение през оставащите няколко седмици, Джордж.

Без значение колко е честна и добра, непрекъснато ще вижда пред себе си прекрасната графиня Каландра, накичена с куп бижута. Представи си с каква гордост ще отиде в Ямайка и ще се хвали, че нейната дъщеря е графиня Фарминстър. — Аврора се засмя, а после стана от мястото си. — Трябва да започнем да мислим каква ще бъде сватбената ти рокля, Кели.

Каландра също се изправи.

— Наистина ли смяташ, че ще успеем да убедим мама, Аврора?

— Остави на мен, сестричке — беше отговорът.

— Не ме наричай „сестричке“! И двете ще навършим седемнайсет — запротестира Кели.

— Но аз съм родена на шести април, а ти — на първи юни. Аз съм по-голяма с два месеца — продължи да се заяжда Аврора.

Каландра се закикоти щастливо.

— Как мислиш, че изглежда този английски дук, Аврора?

— Без съмнение, е арогантен и ужасно горделив — гласеше отговорът. — Нито веднъж досега не се е свързал с мен. Сигурна съм, че нито веднъж не е писал и на татко.

— Нима не допускаш възможността — намеси се Джордж — той също да не е знаел за брачния договор? В чекмеджето на татко има писма от Джеймс Хоксуърт. Вече ви казах, имам чувството, че никой не си е направил труда да подреди книжата на татко след смъртта му. Мама със сигурност не го е направила. Само Господ знае какво още можем да намерим там. Да отидем ли да видим?

— Да! Да! — заявиха в хор сестрите му и триото излезе от трапезарията и тръгна към кабинета на Робърт Кимбърли.

Тримата седнаха направо на пода до красивото махагоново бюро. Издърпаха чекмеджето и го разположиха в кръга. Джордж извади пакет писма, грижливо привързани с парче плат. Развърза взела и разгъна първия лист.

— Това е първото писмо от Джеймс Хоксуърт. Изглежда, той е бил третият граф Фарминстър. Писал е на татко, че синът му, Чарлз, се удавил заедно със съпругата си при нещастен случай. Неговият внук, Валериън, пише той, не бил с тях. Макар че момчето било съкрушено от загубата, щяло да се възстанови. Пише, че приема с радост споразумението, което синът му е сключил и очаква да се осъществи връзката между двете семейства. Пита как е малката Шарлот.

— Колко трогателно — каза Аврора сухо.

— Мисля, че той е мил старец — осмели се да добави Кели.

— И така — каза по-голямата ѝ сестра, — сега знаем, че родителите и сестрата на Валериън са мъртви и че го е отгледал дядо му.

— И баба му — поправи я Джордж. — Джеймс Хоксуърт споменава и съпругата си. Пишел е на татко редовно, два пъти в годината, през юни и през декември. От писмата му личи, че татко му е отговарял и те са си разменяли новините, които засягали двете семейства. И непрекъснато са се информирали, Аврора.

— Нима този стар граф някога е мислел за мен като за Аврора? — попита тя.

— Ще трябва да прочета всички писма — отговори Джордж, — но от това, което видях досега, мисля, че той не е знаел за второто ти име.

— И какво пише в писмата за неговия внук? — Яносините очи на Аврора бяха замислени, няколко леки бръчици бяха набраздили челото ѝ.

— Не пише много за него. Чакай, ето нещо! В последното писмо, което е писано през последния юни. Няма писмо от декември.

— Разбира се, че няма. Очевидно, старият граф е починал — отбеляза Аврора. — Е, хайде, Джордж, прочети писмото от юни.

— Не е много дълго. Изглежда, старият граф е пишел писмата си собственоръчно. Няма е секретар. Почеркът му е доста заплетен.

Мили мой Робърт,

През последните няколко месеца не съм добре. Изглежда, здравето на човек се разклаща осезателно, когато той прехвърли седемдесетата си годишнина. Според моите изчисления, малката Шарлот е отпразнувала шестнайсетия си рожден ден. Сватбата между вашата дъщеря и моя внук ще бъде отпразнувана догодина. Валериън наистина е прекрасен младеж. Скоро ще му кажа за брачния договор, който вие и синът ми подписахте толкова отдавна. Той ще дойде за дъщеря ви следващата

пролет. Ще трябва обаче да си пишем преди това. Добрата ми съпруга изпраща поздрави на вас и вашето семейство.

Оставам както винаги ваш — Джеймс Хоксуърт, трети граф Фарминстър.

Джордж остави писмото настрана и каза:

— Както виждаш, Аврора, твоят дук също не е знаел за предполагаемата женитба.

— И няма други писма?

— Само писмото, което мама получи тази сутрин — отговори Джордж.

— Къде е то? — поиска да знае Аврора. Каландра скочи на крака и извика:

— Тук! В бюрото на татко! Мама го остави тук по навик.

Очите ѝ с цвят на лешник бързо прегледаха последния лист. После тя прочете на глас:

До Робърт Кимбърли

С тъга ви съобщавам, че съпругът ми почина миналия ноември. Неговият наследник, нашият внук, Валериън, пое задълженията си като четвърти граф Фарминстър. От кореспонденцията между вас и Джеймс разбирам, че приближава времето, определено за сватбата. Валериън ще отплава на десети февруари на борда на „Ройъл Джордж“. Нямаме търпение да приемем Шарлот в нашето семейство. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да се чувства тя добре. Уверете Шарлот, че лично аз ще се заема с обучаването ѝ и ще я подготвя за влизането ѝ в тукашното общество. Ще ѝ помогна да поеме задълженията на четвъртата графиня Фарминстър. Трябва да знаете, че вие и вашето семейство сте винаги добре дошли в имението „Хоукис Хил Хол“. Оставам ваша, Мери Роуз Хоксуърт, вдовстваща графиня Фарминстър.

— О, Господи! — въздъхна Каландра. — Всичко звучи толкова великолепно! Питам се какви ли са задълженията на графинята, Аврора. Мислиш ли, че аз ще се справя с тях?

— Само преструвки и превземки, предполагам — увери Аврора доведената си сестра. — Ти си много умна и лесно ще се научиш на салонни маниери, на благоприличие. Лесно ще усвоиш и етикета на тамошното общество. Аз не искам да ме безпокоят с подобни досадни глупости.

Докато сестрите му разговаряха, Джордж преглеждаше кореспонденцията. Прекъсна ги с думите:

— Нито веднъж не говорят за теб като за Аврора, моя малка умна сестричке. Във всичките писма бъдещата невяста е наричана Шарлот.

— Но може би татко е споменал в своите писма името Аврора — предположи Каландра. — Какво ще правим тогава?

— Щом дукът не е знаел за брачния договор — бавно рече Аврора, — не е вероятно да е виждал писмата, които татко е писал на стария граф. Дори графинята май не е съвсем наясно с нещата.

— Татко е запазил всички получени писма — отбеляза Каландра.

— Да — съгласи се Аврора. — Но е било в негов интерес, в случай че на семейство Хоксуърт им е по-удобно да забравят за брачния договор и оженят сина си за някоя богата наследница. Писмата на стария граф щяха да му послужат за доказателство и той най-вероятно щеше да отправи жалба към съда. Знаете колко се гордееше татко със своето семейство.

— Няма никакви доказателства, че дукът знае за кого е сгоден, а именно, че неговата невеста е Шарлот-Аврора — каза Джордж. — Мисля, че можем да се опитаме да го оженим за Кели. Как би могъл да открие измамата?

— А дори и да разбере, че е измамен — каза Аврора, — можем да се надяваме, че вече ще изпитва нежни чувства към Кели. И дори можем да се надяваме, че тя вече ще го е дарила с наследник. Освен това той ще има плантацията „Сейнт Тимъти“. Какво би могъл да загуби? — Тя се усмихна на доведения си брат. — Много се радвам, че си съгласен с мен, Джордж.

— Аз не съм сигурен, че съм съгласен с теб — отговори младежът. — Но знам, че щом веднъж си решила нещо, Аврора, няма лесно да промениш намеренията си. Мисля, че проявяваш глупост,

защото се страхуваш от внезапния обрат, който ще вземе животът ти. Татко е искал тази женитба за теб. Но след като ти я отхвърляш, ние трябва да се погрижим да не заплашиш семейството с глупавото си решение. Дукът ще има Шарлот Кимбърли за невеста, дори тя да не е истинската Шарлот Кимбърли.

— Татко би се гордял с теб, Джордж — каза му Аврора. — Винаги е казал, че съжالياва, че не ти е истински баща. Обичаше теб и Кели толкова, колкото и мен. Затова ви осинови и ви даде името си. Искан ми се да беше оставил плантацията на вас, а не на мен. Тогава нищо нямаше да се промени.

Джордж взе ръката на Аврора в своята.

— Аз може и да нося името на татко, малка сестричке, но не съм неговата кръв и плът. Кръвта взема решенията, а не сърцето. Както вече отбеляза, той много се гордееше със семейството си. Аз съм добре обезпечен. В завещанието си татко е писал, че дукът трябва да запази длъжността ми на управител и надзирател в плантацията. Аз наистина се справям добре, Аврора! Няма причина дукът да не изпълни молбата на татко. И докато плантацията дава добри доходи, той няма да се оплаква.

Каландра седеше щастлива на пода, облегла глава на рамото на брат си. Тримата бяха прекарвали заедно почти целия си живот и силно се обичаха. Страховете по отношение на децата, които Орейлия и Робърт Кимбърли изпитваха преди брака си, се разсеяха още в първата минута от срещата на малките малчугани. Аврора се беше изтръгнала от ръцете на гувернантката и се беше затичала да прегърне втората си майка и доведените си брат и сестра. На свидетелите на тази среща се беше сторило, че тя прегръща истинската си майка, която е отсъствала известно време. Между трите деца никога не беше съществувала ревност.

— Значи е решено — каза Аврора. — Кели ще се ожени за графа и ще вземе плантацията за зестра. Аз ще взема дела, който татко е оставил на нея и дома на майка си. А Джордж ще вземе дела си и ще остане управител на плантацията.

— Абсолютно сигурна ли си, че точно това искаш? — попита я Джордж. — Щом веднъж представим Кели за бъдещата невеста, няма да има връщане назад, Аврора. Знаеш го, нали?

Тя кимна.

— Искам да се омъжа за мъж, който ще ме обича, Джордж. Не искам да сключвам брак по задължение. Знам, че някои ще ме сметнат за глупачка, но това не ме интересува. Ще отида в Англия с графа и Кели и ще потърся мъж, който да ме, обикне. Ако не го намеря, ще се върна на Сейнт Тимъти, в своя собствен дом.

— Добре тогава — каза Джордж Спенсър-Кимбърли. — Значи такъв ще бъде курсът ни на действие. Всичко вече е решено. Надявам се дукът никога да не разбере за измамата.

— А какво ще правим с мама? — попита Кели. — Тя не иска да ни сътрудничи.

— Аврора е права — каза Джордж. — Когато корабът на дука влезе в пристанището, мама няма да има избор. Ако не се съгласи, поставя всичко на карта. Не искам да я виждам нещастна, но щом Аврора не желае да се омъжи за графа, не можем да направим нищо друго, за да спасим семейството.

Братът и двете сестри стиснаха ръцете си.

— Заедно — каза Джордж.

— Завинаги — каза Кели.

— Като един! — добави Аврора, довършвайки клетвата, която бяха измислили още като деца. Винаги се заклеваха, когато смятаха, че нещо е особено важно.

— Решено?! — каза Кели, а очите ѝ радостно блестяха.

— Да — съгласи се Аврора.

— И мечтата ти ще се сбъдне — каза Джордж.

— Ще бъда идеалната графиня — каза му Кели. — Ще имам много красиви рокли! И бижута! И ще танцувам до зори всяка нощ с красиви джентълмени!

— Но първо — напомни брат ѝ — ще трябва да родиш наследник на графа. Това е главният ти дълг. По този начин ще се застраховаш за времето, когато Валериън Хоксуърт разбере за измамата.

— Глупости, Джордж! Дори и някой ден да разбере истината, това няма да има никакво значение. Нали ще е получил плантацията. Има много време за бебетата. Представата ми за живота на графиня е различна от това да си седя в имението, което сигурно е изолирано от останалия свят почти толкова, колкото е и нашият остров. Всяка жена може да ражда бебета! Аз искам да отида в Лондон и да видя краля. Но не се тревожи. Ще накарам графа да се влюби лудо в мен. Тогава той

ще ми разрешава всичко, което поискам. Ще ми дава всичко, за да не престана да го обичам. — Тя щастливо се засмя. — О, нямам търпение да стана графиня.

— Ти си безсърдечна малка нахалница! — засмя се и Аврора. — Не позволявай мама да чуе какво приказваш. Думите ти ще ѝ причинят нервен припадък.

— Аз обичам мама — призна Каландра, — но не обичам непрекъснато да ми казват какво да правя. Радвам се, че ще замина надалеч.

— Но при теб ще бъде графинята, която ще те съветва какво да правиш — напомни брат ѝ.

— Още една причина да остана в Лондон — отбеляза Каландра.

И тримата се засмяха. А навън внезапна лятна буря докара топъл дъждец, който заромоля по прозорците на кабинета.

ГЛАВА 2

Корабът „Ройъл Джордж.“ обикаляше около бреговете на Сейнт Тимъти. Единственият удобен залив се намираше в другия край на острова и беше далеч от пътя на корабите. Графът стоеше до перилата и гледаше пейзажа, който се разкриваше пред погледа му. През последните няколко дни бяха преминали край множество острови, разположени в Западните Индии. Някои от тях бяха изцяло равнинни, други, напротив, бяха набраздени от планини. Този остров имаше само една планинска верига, която беше разположена точно в средата му и минаваше по цялата му дължина. Тя беше гръбнакът на острова. Около нея се простираше равнинна земя. Полетата захарна тръстика заемаха по-голямата част от равнината и бяха наситено зелени. Островът не успя да впечатли графа.

— Сега жънат реколтата — каза му капитанът, който беше застанал до него, без графът да го види. — Островът заема площ от осемдесет квадратни мили. Почти два пъти по-малък е от остров Барбадос. По-малък е и от Гренада. Знаете ли нещо за него, Ваше благородие?

— Много малко — отговори Валериън Хоксуърт. — Знам, че двете семейства, на които крал Чарлз е подарил острова, са свързани с моето семейство посредством бракове. Моята бъдеща невеста и нейният баща са последните останали живи от тези две семейства.

— Това означава, че те са запазили връзките си с Англия. Много от заселниците не искат да имат нищо общо с държавата майка. Започват да приличат на туземците. — Капитанът неодобрително поклати глава.

— Но този клон наши роднини не е като тях. Баща ми и мистър Кимбърли са учили заедно в Оксфорд. Тогава са уредили и брака между мен и мис Кимбърли. На този остров има ли голям град, капитан Конуей?

Морякът отново поклати глава.

— Не, Ваше благородие. Сейнт Тимъти е притежание на фамилиите Кимбърли и Мередит. Те използват земята единствено за

отглеждането на захарна тръстика. А и кой би останал да живее тук? С какъв бизнес би се занимавал евентуалният гражданин на този остров? Като се изключат членовете на двете семейства и няколко бели слуги, населението на острова е изцяло чернокожо.

Графът кимна в отговор, че разбира, и отново впери поглед в синьозеленото море. Островът беше красив, но дали беше доходна инвестиция? Дали момичето на Кимбърли беше наистина добра партия? Прехраната на всички заселници зависеше от реколтата на захарна тръстика. Реши, че първо ще прегледа счетоводните книги и ще говори с мистър Кимбърли. Ако плантацията не е особено доходна, щеше да иска да получи зестра в пари. Корабът влезе в залива. На това място по брега имаше единствено складове.

— Оттук ли товарят захарта, която изпращат в Англия? — попита той капитан Конуей.

— Не, захарта заминава първо за Барбадос, а оттам — за Англия. Големите товарни кораби не спират на малък остров като този. Навсякъде в Западните Индии е същото. Сейнт Тимъти е с прекрасно местоположение, уверявам ви. Плаща се по-малко за превозването на стоките от Ямайка, защото ветровете тук са по-благоприятни.

— Виждам колко много има да се уча — отговори графът.

— Тук ли ще останете, Ваше благородие? — Капитанът си помисли, че това би било странно, освен ако графът не е извършил убийство и бяга от Англия за известно време.

— Не. Но след като получа плантацията като зестра, ще трябва да знам всичко, свързано с нейното управление. Не бих искал да пропиляя всичко поради невежество. Аз ръководя блестящо фермите си и искам и с плантацията да бъде така.

„Интересно — помисли си капитанът, — *ето един лорд, който се занимава с правенето на пари.*“

— Няма да срещнете затруднения, Ваше благородие — каза капитан Конуей. — Лично мистър Кимбърли ръководи острова. Помага му неговият доведен син, Джордж Спенсър-Кимбърли. Той е прекрасен младеж, уверявам ви — поклони се той на графа. — Извинете ме, Ваше благородие. Трябва да се погрижа за хвърлянето на котвата.

Графът се поклони в отговор и загледа капитана, който побърза да се отдалечи. Мис Кимбърли имаше доведен брат, който помагаше в

управлението на плантацията. Е, ако той наистина беше прекрасен младеж и искаше да остане на Сейнт Тимъти, нямаше за какво да се тревожи дори след смъртта на тъста си. Валериън Хоксуърт започна да се чуди с какъв ли годишен доход ще разполага бъдещата му съпруга, докато влезе във владение на имуществото си.

Очите му се спряха на огромната къща, която се издигаше на висок хълм и гледаше към пристанището. Тя беше снежнобяла и като че ли имаше открита веранда. Този вид архитектура му беше напълно непознат. Къщата не приличаше на нито една от онези, които се виждаха по улиците на Лондон. Щеше да му бъде интересно да я разгледа. Глухият тътен на оръдието го изненада.

— Не се тревожете, Ваше благородие — каза му стюардът, който обслужваше неговата каюта и беше заел мястото на капитана до рамото му. — Това е само един изстрел, с който известяваме на брега, че сте на борда. Не знаем дали младата дама точно сега гледа през прозореца, но по този начин ѝ даваме знак, че сте пристигнали.

— Те са тук! — изпищя Каландра възбудено. — Чухте ли гърма на оръдието? Погледнете! Надолу към пристанището! „Ройъл Джордж“ тъкмо влиза в него! О, мисля, че ще припадна! Моят граф е тук? Той е тук! — Тя се строполи върху стола и започна усилено да си вее с ветрилото. — Не бих могла да понеса вълнението!

— Няма да позволя вие тримата да ме направите на глупачка — каза Орейлия Кимбърли, но в гласа ѝ вече не се усещаха стоманени нотки. — Не можете да постъпите така! Това е измама! Не е нито честно, нито правилно. Джордж! — обърна се към сина си тя.

— Съжалявам, мамо, но през последния месец говорим само за това. Кели ще се омъжи за графа. Това е единственото възможно решение. Ако се изкушиш и кажеш на графа истината, аз ще му кажа, че смъртта на татко е отнела разсъдъка ти и ти вече не различаваш доведената си дъщеря от истинската. И ще те заключим, докато Кели и графът не отпразнуват сватбата си и не заминат за Англия. Сега трябва да отида да посрещна госта.

Той рязко се завъртя на пети и остави майка си да гледа след него.

— Жесток си, Джордж! — извика тя, но знаеше, че няма полза.

Тримата се бяха споразумели и щяха да изпълнят плана си. Ако се намесеше, Джордж щеше да изпълни заплахата си. Дори графът да

й повярваше, Аврора щеше да му каже, че тя не желае да се омъжи за него. И тогава какво щеше да стане с всички тях?

Аврора и Каландра се спогледаха. Погледите им казваха: „*Видя ли? Нали ти казах, че ние ще спечелим?*“

А на глас Аврора каза:

— Ела, малка сестричке. Не можеш да посрещнеш графа в тази рокля. Трябва да побързаме. Ще ни извиниш ли, мамо?

Орейлия махна с ръка.

— Да, да — каза тя.

Имаше нужда от време, за да се успокои. Измамата не тревожеше децата й, но тя беше твърде разстроена от действията им. Ако само Робърт не беше покойник, помисли си тя с отчаяние за хиляден път през този месец. Но Робърт беше мъртъв. И тя нямаше избор. Трябваше да следва плана на децата. А те може би бяха прави. В това, което правеха, нямаше истинска злоба и каква ли сериозна вреда можеха да причинят? Нима нямаше да е по-лошо, ако заставеха Аврора да се омъжи против волята си? Особено след като Каландра гори от нетърпение да заеме мястото й. Нейната дъщеря — графиня! Орейлия ядосано хапеше долната си устна. Не! Те грешаха! Вършеха злина! Но тя не знаеше как да го предотврати. Какво ли би си помислил Робърт, ако беше жив? Тя потрепери. Знаеше какво щеше да си помисли Робърт, но...

— По дяволите! — изплъзна се от устата й. Робърт не беше там, а тя никога не беше успявала да държи и тримата под контрол. Единствено Робърт можеше да направи това, но сега го нямаше до нея. Беше я оставил сама да се справя с невъзможното. „*Няма да плача* — помисли си Орейлия отчаяно. — *Каландра — графиня!*“

На горния етаж двете момичета и техните камериерки бързаха с приготовленията по посрещането на графа. Каландра се къпеше във ваната, скрита зад красиво оцветения параван. Във въздуха се носеше ароматът на любимия й сапун — смес от тубероза и гардения. Сали, личната камериерка на Каландра, следваше нарежданията на Аврора и вадеше от гардероба всички дрехи на господарката си. Най-после Аврора избра една от роклите и се затвори в спалнята си, за да се преоблече и тя за случая.

— Вие сте глупачка, а и баща ви щеше да бъде силно ядосан, ако знаеше какво правите — каза й нейната камериерка, Марта. — Все

още имате време да промените решението си, мис Аврора. Мъжът си е мъж. Макар че някои са по-добри, а други — по-лоши, те всички са еднакви, нали разбирате.

— Марта, не ми говори за това — отговори ѝ Аврора. — Наистина, точно сега не желая да се омъжвам за когото и да било. Дори графът да се съгласеше да почака година-две, какво ще стане, ако аз не го харесам? Не, това е най-доброто възможно решение за всички и особено за мен и за Кели.

— А какво ще стане, ако се влюбите в него? — попита Марта.

— Надявам се, че ще го обичам като брат, като съпруг на моята сестра, като приятел. Няма да имам възможност за нищо друго, защото той ще бъде мой зет, Марта. Сигурна съм, че ме разбираш.

Камериерката неодобрително сви устни. Беше пристигнала на острова малко след раждането на Аврора. Беше крепостна селянка но тъй като не беше извършила престъпление и имаше приятни маниери, Емили Кимбърли я беше купила и беше поверила на грижите ѝ новородената си дъщеря. Единственото престъпление на Марта беше нейната бедност. Но дори английският съд не можеше да я осъди за това. След смъртта на родителите ѝ тя беше изгонена от къщата на богатия земевладелец, на когото семейството ѝ беше служило. Местният викарий ѝ предложи да си потърси работа и да започне нов, по-добър живот в новооткритите земи. Марта беше последвала съвета му и се беше оставила в ръцете на брата на викария. Той беше честен човек и се грижеше да настани работниците в прилични семейства. Когато Аврора беше дете, Марта беше нейната бавачка. Когато договорът ѝ изтече, тя остана като свободна жена и продължи да служи на Аврора като камериерка.

— Приготвила съм ви най-новата ви рокля — каза тя на господарката си.

— О, не ми се сърди, Марта — помоли я Аврора и я прегърна. — Наистина е за добро, повярвай ми.

Марта отмести ръцете на момичето.

— Не си мислете, че можете да ме коткате, както правите с мис Каландра, мисис Орейлия и мастър Джордж. Ако баща ви беше тук, щяхте да правите това, което ви нареди той. Нямаше да ви бъдат позволени никакви глупости. Хайде, изкъпете се. Оставих ви легена и гъбата в съседната стая. Но трябва да знаете, че памучната сивосиня

рокля е прекалено скромна въпреки дантелите, с които я украсих. Не разбирам защо искате да облечете точно нея.

— Защото не искам да затъмня Каландра — каза Аврора. — Днес цялото внимание на дука трябва да бъде привлечено от нея.

— По-добре ѝ кажете да не се кикоти толкова много — отбеляза Марта кисело. — Прилича на малка глупачка. Това няма да ви помогне да измамите графа.

Аврора скри усмивката си и влезе в стаята, съседна на спалнята, която служеше за преобличане. Прозорците гледаха към залива. Тя видя как корабът бавно си проправя път към доковете. За разлика от другите острови водите около Сейнт Тимъти бяха дълбоки и корабите можеха да се приближат съвсем до брега. Аврора съблече роклята си, изми се и се напарфюмира с леката тоалетна вода, която Марта беше приготвила за нея. Изсуши се и облече сивосинята рокля, която имаше кръгло деколте и свободно падащи, надиплени поли. Ръкавите с дължина три четвърти бяха обточени с дантели.

— Ела да завържеш роклята ми, Марта — извика тя. Огледа се в голямото огледало. Кожата ѝ беше бяла, страните — нежно розови. Ясносините ѝ очи лъчезарно сияеха, а косата ѝ с цвета на старо злато падаше по раменете ѝ. Тя не пазеше кожата си от слънчевите лъчи така ревностно като Каландра. Каландра беше необикновено горда с мраморно-бялата си кожа и полагаше прекалено много усилия, за да я предпази от слънцето. Никога не излизаше без широкопола шапка. Ръкавите ѝ винаги покриваха ръцете ѝ до китките, а дланите ѝ бяха защитени от тънки памучни ръкавици. Аврора трябваше да признае, че комбинацията от мраморно-бяла кожа, лешникови очи и гарваново-черна коса прави външността на Каландра особено забележителна.

— Елате, мис — обади се Марта, с което прекъсна мислите на Аврора. — Елате да подреда косата ви, както е прилично.

Прилично, според Марта означаваше малък, елегантен кок на тила и две тънки кичурчета от двете страни на лицето. Каландра обожаваше тази прическа, но оставяше един-единствен кичур от лявата страна. Беше убедена, че профилът ѝ е по-красив от ляво и правеше всичко възможно, за да привлече вниманието към него. „Каландра е мила, но суетна — помисли си Аврора. — Тя напълно се покрива с моята представа за графиня.“ Погледът ѝ отново се насочи

към прозорците на спалнята. Пожела да има бинокъл, за да види как Джордж поздравява госта.

Джордж Спенсър-Кимбърли не отделяше поглед от кораба, който бързо влизаше в пристанището. Когато спуснаха трапа, той побърза да се изкачи на палубата.

— Радвам се да ви вия отново, капитан Конуей. Довели сте нашия гост, нали така?

Очите му бяха приковани към високия джентълмен, който стоеше до капитана. Черна коса. Черни, не, тъмносини очи. Силно изразени черти. Мускулесто тяло. Не точно така си беше представял той английските графове. Джордж мислеше, че те са изнежени, но мъжът пред него не беше. Джордж се запита дали беше разумно да се опитат да измамят точно този мъж. Връщане назад обаче не можеше да има, ето защо колебанието му трая само миг.

— Да, мистър Кимбърли — каза капитанът. — Доведох вашия гостенин. Мислех, че баща ви ще дойде лично да го посрещне.

— Баща ми почина съвсем внезапно в деня след Коледа — отговори Джордж. — Внезапна гръмотевица удари съвсем близо до коня му. Животното се стресна, изправи се рязко на задни крака и хвърли татко.

— Боже мой! — възкликна капитанът. — Каква трагедия! — После, като си спомни какви са задълженията му, каза: — Мистър Кимбърли, имам честта да ви представя Негово благородие граф Фарминсър. Ваше благородие, мистър Джордж Спенсър-Кимбърли.

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Графът огледа преценяващо младия човек пред себе си. Беше по-нисък от него. Набит. Приятен на вид, със сини очи и кестенява коса. Ръката му беше твърда и стискаше здраво. Дланите му бяха леко задебелили. Не беше безделник този младеж.

— Мистър Кимбърли, позволете ми да ви поднеса съболезнованията си. Ако знаех за вашата загуба, щях да отложам пътуването си — каза любезно Валериън Хоксуърт.

— Тъй като ние не знаехме нищо за вас, докато не получихме писмото на вашата баба, нямаше начин, как да ви известим и да предотвратим пътуването ви — отговори Джордж. В очите му светеше

весело пламъче, което не му се удаде да скрие от госта. — Вие самият знаехте ли, че имате задължение към моята, хм, сестра?

Графът се засмя. Оцени остроумието на младия човек.

— Не, сър, аз бях толкова изненадан от новината, колкото и вашата сестра, предполагам. Прав ли съм?

Джордж кимна, широко усмихнат.

— Ето каретата за вашия слуга и за багажа ви. Доведох кон за вас, сър. Ще можем да говорим, докато яздим нагоре по хълма.

— Съгласен! — отговори графът, обърна се към камериера си и му нареди какво да прави, все едно че той не бе чул думите на Джордж. А после се обърна към капитан Конуей: — Ще спрете на острова, за да вземете мен и невястата ми, когато се връщате в Англия, както се разбрахме, нали?

— Да, сър — отговори капитанът. — Това ще стане след две седмици и половина. Ако има забавяне, ще ви изпратя съобщение.

Двамата мъже напуснаха палубата на плавателния съд.

Неспособен да задържи думите, които напиреха на устните му, Джордж каза:

— Колко време ще останете на Сейнт Тимъти?

— „Ройъл Джордж“ е най-добрият пътнически кораб, който прави курсове между Англия и островите тук, мистър Кимбърли. Не искам сватбеното пътешествие на Шарлот да бъде свързано с неудобства. Ако не тръгнем сега, ще трябва да чакаме няколко месеца, докато корабът отново се появи в тези води. А в такъв случай ще трябва да пътуваме в сезона на бурите. Не искам да тревожа майка ви, но мисля, че ще бъде най-добре, ако заминем сега.

Графът се метна на седлото и хвана поводите в ръка.

— Моята доведена сестра не е известна тук с името Шарлот. Обръщаме се към нея с нейното второ име — Каландра.

— Защо? — попита Валериън Хоксуърт.

— Когато мама се омъжи за Робърт Кимбърли, Кели и мамината дъщеря нямаха още три годинки. Кръщелните имена и на двете бяха Шарлот. Нашите родители решиха, че трябва да ги назовават с техните втори имена — Каландра и Аврора. В копието от брачния договор, който имаме ние, булката се споменава само като Шарлот.

Джордж замълча и сега напрегнато чакаше отговора на графа.

— Наистина — отговори сухо графът. — И така, моята бъдеща съпруга се казва Каландра? Името е изискано. И тя ли е изискана дама, мистър Кимбърли?

— Доведената ми сестра, без съмнение, е привлекателно момиче. Предполагам, че с подходящи рокли и прически би била елегантна и изискана дама. В момента Кели е невинно младо момиче, което живее на островите. Ще трябва сам да прецените каква е тя, Ваше благородие.

— Ще ме наричат Валериън, а аз вас — Джордж, сър — отговори му графът. — И как изглежда сестра ви?

— Хубаво момиче — каза Джордж. — Но Аврора ѝ съперничи — засмя се Джордж.

Конете се изкачваха по прашния път, който водеше нагоре по хълма към къщата. Сега графът виждаше по-добре сградата. Отпред наистина имаше огромна открита веранда. Прозорците на приземния етаж бяха много дълги. Всички прозорци на къщата имаха дебели дървени капаци и от двете страни. Капитан Конуей му каза, че те ги предпазвали по време на особено силните бури. От двете страни на пътя растяха нагъсто наситено-зелени растения, каквито той не беше виждал досега. Вниманието му беше привлечено от някакво увивно растение, което имаше много ярки цветове. По дърветата бяха накацали птички, чието оперение беше в най-различни екзотични цветове — яркочервено, зелено, синьо и златножълто. Топлината му беше приятна, макар никога досега да не се беше излагал на толкова силни слънчеви лъчи. Непрестанният ветрец беше нежен и леко влажен.

— Добър ли е управителят на плантацията ви? — попита графът. — Как се справяте с всичко след смъртта на баща ви?

— Баща ми управляваше сам Сейнт Тимъти — отговори Джордж. — Онези мъже, които оставят работите си в чужди ръце, не се ползваха с уважението му. Той не одобряваше живота на хората, които мислят само за удоволствията си. Когато дойдохме тук от Ямайка, аз бях на пет години и половина. Когато станах на шест, баща ми ме взе със себе си при обиколката на плантацията. Оттогава го придружавах всеки ден. Сега съм на деветнайсет години. Занимавам се със счетоводните книги, откакто преди три години завърших образованието си. Баща ми искаше аз да ръководя плантацията. С

неговата смърт тя стана притежание на Кели. След женитбата ѝ собственик ще станете вие. Ако искате да назначите свой човек за управител, аз изцяло ще му съдействам, Валериън. Имате честната ми дума.

— Няма нужда да водим тук някакъв непознат, Джордж — отговори графът. — Нямам намерение да живея на острова. Животът ми е свързан с Англия. Съгласен съм вие да ръководите плантацията и да останете да живеете тук, ако искате. След като прегледам счетоводните книги, ще определим заплатата, която ще получавате за работата си. Някой ден ще решите да се ожените и ще имате нужда от средства за прехрана на семейството. А когато минат години, плантацията ще стане притежание на някое от децата, които ще имаме аз и Каландра. Може би ще остане за нашия втори син. И двамата ще бъдем спокойни, ако плантацията е в сигурни ръце. Мислите ли, че това споразумение ви удовлетворява?

— Да, Валериън! — отговори Джордж с нескрит ентузиазъм. *„Планът наистина работи великолепно — помисли си той. — Мама няма за какво да се тревожи“*. — Има нещо, което трябва да знаете — продължи Джордж — и което е свързано с къщата на семейство Мередит, която се намира в другата част на острова. Станала е притежание на татко при втория му брак — с Емили Мередит. Татко я остави на Аврора заедно с малък доход. Към къщата няма земя, която може да се използва. Татко реши, че Аврора ще има нужда от къщата, когато реши да се омъжи. Наследството, доходът и тази къща ще направят от нея добра партия. Тя ще може да си избере съпруг от добро семейство. Мама иска да я изпрати в Англия с вас и Кели.

Още едно момиче, което си търси съпруг? Валериън Хоксуърт смръщи вежди. Не искаше да се обременява с каквито и да било грижи по време на сватбеното пътуване до Англия.

— Ще говоря с майка ви за това — каза той. — Разбира се, мис Спенсър-Кимбърли е добре дошла в „Хоукис Хил“.

Изминаха последната част от пътя до къщата, където двама младежи ги посрещнаха и поеха юздите на конете.

— Слугите ви не са ли чернокожи? — беше любопитен графът да узнае.

— Слугите, които работят в къщата, са крепостни селяни. Мама ги предпочита пред чернокожите. Много малко от тях ни напускат,

след като изтече срокът на договора им. Робите работят на полето и в захарната фабрика. Най-интелигентните чернокожи съм образовал и обучил да работят като старши майстори във фабриката и като чиновници. Последните ми помагат с оформянето на документацията. На тях може да се има най-голямо доверие. Ние не се отнасяме зле с работниците си, както правят много други земевладелци. Ако можеше, баща ми щеше да освободи робите си. Но не можеше да си го позволи и затова се отнасяше към тях с човещина и любезност.

— Ще говорим за това по-късно — каза графът и изтупа праха от жакета и панталоните си.

— Влез в къщата, Валериън — каза Джордж и мина напред, за да му покаже пътя.

Салонът беше с висок таван и в него беше хладно. Мебелите бяха направени от светло дърво, а стените бяха бели. Помещението беше много красиво. След това графът последва Джордж в светла стая, чиито стени бяха боядисани в жълто и бяло. Мебелите бяха от махагон и с модерни извивки. Имаше също така красиви плетени столове. Дългите прозорци не бяха украсени с пердета. Капаците от вътрешната им страна бяха направени от махагон. Подът беше направен от борови дъски и беше покрит с красив персийски килим в синьо и бежово — един от най-красивите килими, които беше виждал. Трите дами го чакаха. Най-възрастната, облечена в рокля от черна коприна, украсена с бели дантели, се изправи с усмивка.

— Валериън, мога ли да ти представя майка си, Орейлия Кимбърли — каза Джордж любезно. — Мамо, това е граф Фарминстър.

Орейлия му подаде ръката си за целувка и каза:

— Вие сте добре дошъл в Сейнт Тимъти, Ваше благородие. — И посочи с ръка към двете момичета. — Това са моите дъщери.

Тъмносините му очи набързо огледаха двете девойки. Едната беше облечена в скромна сивозелена рокля, но погледът ѝ беше смел и предизвикателен. Другата беше облечена в рокля от бяла коприна, на която бяха изрисувани розови пъпки. Тя не вдигна очи към него, но привлекателно се изчерви, когато Орейлия я накара да се изправи.

— Тази е вашата бъдеща съпруга, Ваше благородие, и моята доведена дъщеря, Шарлот Каландра Кимбърли — каза тя. — Поздрави

графа, дете мое — настоя тя нежно. — Пътувал е много, за да се срещне с теб.

Каландра вдигна поглед. Изящната ѝ розова уста оформи звука „О“, който издаваше силното ѝ удоволствие. Гледаше бъдещия си съпруг с нескрито възхищение. Беше божествено красив! Протегна му ръка и нежно каза:

— Добре дошли в „Сейнт Тимъти“, сър.

Придружи думите си с реверанс. Той взе ръката ѝ в своята — дланта ѝ беше тясна и изящна — и я поднесе към устните си, без да откъсва очи от нейните.

— Брат ви ми каза, че предпочитате да се обръщат към вас с второто ви име, мис Кимбърли. Каландра, графиня Фарминстър, звучи божествено, не мислите ли?

И той ѝ се усмихна топло. „Ще принадлежи“ — помисли си Кели. Но Аврора я подкрепи. Каландра си пое дълбоко дъх и каза с глас, за който се надяваше, че е безпристрастен:

— Звучи божествено, когато го казвате вие, сър. Аз научих за брачния договор, който ни свързва, но не съм се осмелявала дори да си помисля за женитбата. Бях много изненадана.

— Аз също бях много изненадан — отговори дукът. — Но сега, в твоето присъствие, аз вече не съм изненадан, а само очарован от красотата ти, която скоро ще бъде моя.

— О! — задъха се Кели.

Щеше, както винаги, да се изкикоти, но Аврора я ощипа и от гърлото ѝ не излезе никакъв друг звук.

— Мога ли да ви представя и дъщеря си Аврора, Ваше благородие? — каза Орейлия, като се възползва от моментното онемяване на Каландра, за да представи и другото момиче.

Аврора го погледна право в очите и каза:

— Сър, аз, също като сестра си, ви поздравявам с „добре дошъл“ в плантацията „Сейнт Тимъти“.

Той целуна и нейната ръка и отговори:

— Благодаря ви, мис Спенсър-Кимбърли. Трябва да призная, че ако бях заставен да избирам между двете ви, едва ли бих могъл да го направя.

— Какво щастие е тогава, сър, че не се налага да избирате. Изборът вече е направен. Така ще ви е по-лесно — каза Аврора.

— Имате остър ум, мис Спенсър-Кимбърли — отговори той.

— Да, наистина, сър — отвърна тя, без да бъде поласкана особено. „Арогантно копеле — помисли си тя. — *Права бях като го пробутах на Кели. Тя ще бъде идеалната самодоволна глупава съпруга.*“

— Елате да седнете до мен, Ваше благородие — каза Орейлия. Бързаше да вземе ситуацията под контрол, докато не е станало късно. — Приятно ли беше пътуването ви? Джордж, кажи на Хермес да ни донесе освежаващи напитки. Правим превъзходна напитка от ром и плодов сок — каза тя на графа и отново се усмихна.

Потупа с ръка мястото до себе си. После даде знак на Каландра да седне от другата страна на графа. Момичето трепереше от вълнение. Аврора се наведе и тихо пошепна в ухото на сестра си:

— Успокой се, Кели. Той е, все пак, просто един мъж. И се опитай да не се кикотиш.

Каландра кимна. Не можеше да откъсне очите си от лицето на графа. Той беше толкова красив! Обзалагаше се на цяла реколта захарна тръстика, че Аврора вече съжالياва за решението си. Разбира се, този мъж щеше да иска да има деца, но щеше да мисли за проблема, когато му дойдеше времето. Можеше да му роди деца. Сега щеше да мисли само за приятните неща. Беше удивена от начина, по който щастието ѝ се усмихна. И, за първи път в техния живот, тя истински съжالياваше за Аврора. Да изпусне така един истински граф!

Появи се Хермес със сребърен поднос. Носеше лимонада за двете момичета, пунш с ром — за останалите. Графът с изненада установи, че напитките са студени.

— До задната част на къщата има студено поточе — каза му Кели, която едва дишаше. Беше нетърпелива да се включи в разговора, който се водеше единствено от графа и майка ѝ. — Слагаме в него съдове с ром, плодов сок и мляко, за да изстудим напитките. Плантацията „Сейнт Тимъти“ е богата, в нея се грижим добре за всичко.

— Вече го забелязах, мис Кимбърли — отговори той.

— Може би утре ще дойдете на езда с мен и ще ми покажете цялата плантация?

Лицето на Кели помръкна.

— Не яздя добре — каза тя.

— Джордж и Аврора ще ви покажат каквото има да се види — побърза да каже Орейлия. — Каландра трябва да избягва слънчевите лъчи, защото кожата ѝ е много нежна.

— В Англия слънцето не е силно — каза Валериън Хоксуърт. — Ще ви помогна да се усъвършенствате в ездата, мис Кимбърли. Ще ходим заедно на лов. Ще ви хареса ли това?

— О, да! — каза Кели с ентузиазъм. Но си мислеше, че по-скоро би умряла, отколкото да препуска из английските гори на гърба на кон.

Аврора потисна смеха си. Кели винаги се беше страхувала от конете. За нея ездата беше истинско мъчение. Мразеше я. Е, графът щеше да го научи съвсем скоро, но едва ли щеше да бъде силно разочарован. Въпреки омразата си към конете, Кели щеше да бъде прекрасна съпруга. А нали той точно това търсеше. Приятна компаньонка, добра домакиня и майка на децата му. Това беше всичко, което мъжете искаха от жените и от живота. Или поне така твърдеше баща ѝ. Но винаги, когато произнасяше тези думи в присъствието на Орейлия, той изглеждаше много тъжен. Баща ѝ и втората ѝ майка бяха преживели смъртта на двете си деца. Тогава докторът, който живееше на острова по онова време, беше казал, че Орейлия не може да рискува с трета бременност. Било твърде опасно за собствения ѝ живот, както и за детето. Скоро след това лекарят се беше върнал в Англия. Беше обучил един крепостен селянин и една робиня да израждат деца и смяташе, че тези грижи са достатъчни за живеещите на острова.

— Аврора е прекрасна ездачка — чу тя думите на майка си. — Бих искала да дойде с вас в Англия, за да види английското общество. А може би дори ще успее да си намери съпруг. Има добра зестра, Ваше благородие. Сам можете да видите, че е много красиво момиче. Ще бъде приятна компания за Каландра, а също така и нейна утеха. Никога през живота си дъщеря ми не се е отделяла от острова. Страхувам се за нея.

— Наричайте ме Валериън, мадам — отговори той. — Разбира се, мис Аврора е добре дошла в „Хоукис Хил“. Баба ми ще бъде повече от доволна да я представи в обществото. Но предпочитам дъщеря ви да пътува с кораба, който ще тръгне след „Ройъл Джордж“. Пътуването към Англия ще бъде нашето сватбено пътешествие. Разбирате, че бих искал да бъда в компанията единствено на съпругата си. Няма да

позволя нищо да изплаши Каландра, мадам. На нас ще ни трябва време, за да се опознаем.

— Нима няма да успеете да се опознаете през няколкото месеца, които ще прекарате в плантацията? — попита го Орейлия. — Ще ви осигурим нужното усамотение, Валериън.

Джордж кръстоса поглед с Аврора. Двамата зачакаха отговора на графа.

— Имам намерение да се върна в Англия почти незабавно, мадам — отговори той. — „Ройъл Джордж“ е най-добрият пътнически кораб, който пътува между Англия и Западните Индии. Ако не се качим на борда му сега, ще трябва да чакаме няколко месеца. А тогава вече ще е настъпил сезонът на бурите. Сега е най-доброто време в годината за пътуване по този маршрут. Искам прекосването на океана да бъде възможно най-приятно за Каландра. След две седмици „Ройъл Джордж“ ще влезе в пристанището, за да ни вземе на борда си. Вече съм го уредил с капитан Конуей. Той ще доведе и свещеник от Англиканската църква, който ще извърши бракосъчетанието. Ще се оженим на този ден тук, в тази къща. Надявам се, че ще имате добрината да се погрижите за завръщането на свещеника в Барбадос, защото ние ще заминем за Англия.

— О, Господи! — прошепна Орейлия, силно разтревожена от думите му.

„Толкова е властен“ — помисли си Кели с възхищение.

— Разбирам, че това е нещо като шок за вас, мадам. Трябва да ви кажа, че аз научих за тази женитба малко след като дядо ми почина миналата есен. Не искам да пропусна сезона на конните надбягвания. В Англия ще настъпи лятото. Дори тогава няма да е и наполовина толкова топло, колкото е тук в момента. Така ще дам възможност на Каландра да се приспособи към нашия климат, преди да е настъпила зимата. Ще имам също възможност да въведа Каландра в обществото. Принцът на Уелс е прекрасен човек. Напоследък се носи мълвата, че той самият ще се жени. Ще има много празненства, на които Каландра ще може да се наслаждава, докато не роди дете.

— Но тя няма подходящи дрехи — запротестира Орейлия. — Нямахме никакво време да подготвим дори пътната ѝ чанта.

— Тук, в плантацията, не знаете каква е последната мода — отговори той. — Когато стигнем в Лондон, ще подновя изцяло

гардероба на съпругата си. Ще наредя да ушият нови дрехи и за мис Спенсър-Кимбърли, които ще бъдат готови до нейното пристигане на следващия месец. — Той потупа успокоително Орейлия по ръката. — Не се тревожете, мадам. Ще се грижа прекрасно за дъщеря ви. Все пак, тя ще бъде графиня Фарминстър.

Кели подскочи и запляска възторжено с ръце.

— О, да, мамо! Представи си! Съвсем нови дрехи за мен, а също така и за Аврора! По последната лондонска мода! — Тя се обърна към графа: — А ще имам ли и хубави бижута, сър? А карета с четири коня? И слугиня, която да помага на Сали? Ще видя ли краля? Вашите коне участват ли в конните надбягвания? Ще мога ли да залагам на тях?

Обикновено бледите ѝ бузи сега горяха от възбуда.

— Каландра!

Майка ѝ беше толкова силно шокирана, че не знаеше какво да каже. Аврора и Джордж също бяха много изненадани. Никога преди не бяха виждали Кели така ентузиазирани. Но не смееха да се засмеят.

Но Валериън Хоксуърт се засмя. В стаята цареше веселие, което не беше изкуствено. Какво очарователно дете! След няколко седмици щеше да бъде женен за това момиче. Изборът на баща му щеше да се окаже добър. Той се изправи, взе ръката на Кели в своята и я погледна мило.

— Да, моя прекрасна Каландра — каза той смело, — ще имаш всичко, което поискаш от мен, и дори повече, обещавам ти!

Той беше произнесъл името ѝ.

— О, Валериън! — прошепна тя И за един кратък миг вдигна поглед към него, а после дългите ѝ мигли се сведоха и докоснаха мраморно белите ѝ бузи. Помълча малко и каза: — Няма да се страхувам от нищо, когато ти си с мен. — Вдигна към него лешниковите си очи, които бяха леко влажни. — Искаш ли да видиш нашата градина?

Джордж Спенсър-Кимбърли сподави смеха си, а Аврора вдигна очи към небето. И двамата като че ли не вярваха на ушите си.

— Каква прекрасна идея! — хвана се Орейлия за предложението на дъщеря си. — Ще кажа на Сали да ти донесе шапката и ръкавиците, детето ми. — Тя се изправи. — Ела, Аврора, ела, Джордж. Нека оставим младите хора насаме.

И тя бързо излезе от стаята, а двете ѝ деца я последваха.

Когато излязоха, Аврора и Джордж разиграха следната пантомима.

— О, ла-ла, сър, вие откраднахте сърцето ми — присмехулно каза Аврора и запърха с клепки.

— И вие моето, мис Кимбърли! И вие моето! — отговори Джордж и шумно целуна ръката на Аврора.

— Престанете, вие двамата! — скара им се Орейлия.

— Но Кели се държи като глупачка — каза Аврора.

— Тя е младо и неопитно момиче и следва сърцето си. Завладяна е от графа. Мисля, че и той е впечатлен от нея, за което благодаря на Бога. Особено — подчерта тя думата и снижи глас, — особено след като си помисля за онова, което направихте вие двамата. И се надявам, Аврора, че не съжаляваш сега.

— Не, мамо — побърза да я успокои тя. — Аз намирам графа, арогантен и отвратителен.

— Но ти ще живееш в неговата къща в Лондон. И ще трябва да се държиш добре с него — каза Орейлия. — О! Не може да пътуваш сама чак до Англия!

— Марта ще бъде с мен — напомни ѝ Аврора.

— Не! Не! Марта е само слугиня и нейното присъствие няма да бъде достатъчно. Нито едно момиче от уважавано семейство не пътува само с прислужницата си.

— Ще бъда много щастлива да остана тук, мамо — каза ѝ Аврора.

Орейлия поклати глава.

Все някога ще трябва да се омъжиш, Аврора. Повечето от синовете на плантаторите са развратници, които поддържат връзки с робините си. Няма да имаш голям избор, особено след като плантацията няма да бъде твоя зестра. Богатите синове търсят богати наследници за съпруги. Ще трябва да ги намерят в Англия или Франция, където не знаят за техните пороци. Не. Ще отидеш в Англия и ще си потърсиш съпруг. Там твоето състояние ще се стори достатъчно на някой баронет от добро семейство. — Тя се замисли и добави: — Джордж ще трябва да дойде с теб! Това е решението на проблема. Съвсем в реда на нещата е да пътуваш под опеката на по-възрастния си брат. А може и Джордж да си намери подходяща съпруга

там. Ще трябва да попитаме графа дали знае кой е следващият кораб след „Ройъл Джордж“.

— Но ако заминем веднага, жътвата няма да е още свършила — запротестира Джордж. — И кой, по дяволите, ще се грижи за плантацията, мамо? Не мога да замина сега. Графът ме помоли да остана негов надзирател и пълномощник. Имам отговорности към него, а също така и към сестра си.

— Имаш по-големи отговорности към Аврора — многозначително каза майка му. — И тя трябва да има своя шанс!

— Няма защо да следвам Кели по петите чак до Англия, мамо — отговори й разумно Аврора. — Нека да им оставим време да се установят и да свикнат със семейния живот. Джордж ще може да завърши жътвата и да се погрижи за новата реколта. Ще заминем късно наесен. Ще имаме цяла година на разположение до следващата жътва, за да се подвизаваме като модни младежи из Лондон. И ще погостуваме на Кели, докато стане време да се върнем. — Тя се усмихна на втората, си майка. — Не е ли добър планът ми, мамо? Нека графът заведе Кели в Англия, без ние да му пречим. Той няма да изпитва добри чувства към роднините си по брачна линия, ако те много бързат да се възползват от него.

— Но тогава ти ще си почти на осемнайсет години — опита се да протестира Орейлия.

Аврора се засмя.

— О, мамо, сигурна съм, че няма да се сторя прекалено възрастна на този, който ще пожелае зестрата ми.

— Ти си невъзможна — каза Орейлия. — Чудя се дали някога ще се намери мъж, който да се примири с нрава ти.

Но докато говореше, тя непрекъснато се усмихваше с обич на доведената си Дъщеря.

— Аз бих предпочела да остана тук с теб — отговори й Аврора спокойно.

— Планът на Аврора удобен ли е за теб, Джордж? — попита го Орейлия.

— Напълно — съгласи се той.

— Значи е решено — каза Аврора и другите кимнаха в съгласие.

ГЛАВА 3

По молба на господаря му камериерът на графа, Браун, го събуди рано на другата сутрин. Небето беше ясносиньо, но слънцето още не беше изгряло. Въздухът беше топъл. Той бързо се изкъпа и се облече. Щеше да излезе на езда с Джордж и Аврора, преди слънцето да се е издигнало високо. Джордж му каза, че в десет часа сутринта горещината ще е непоносима за него, тъй като не е свикнал с тукашния климат.

Браун му подаде дълбока чаша.

— Малко чай, сър. Готвачката беше така любезна да го приготви. Слугите наистина са опитни. Тук щеше да е много приятно, ако не беше горещината. Не успях да мигна цяла нощ.

— Ще свикнеш, Браун, но тогава ще е време да си ходим — каза му усмихнат Валериън Хоксуърт. Изпи ароматния чай и постави чашата отново на сребърния поднос.

— Господарят Джордж ви изпрати тази шапка, сър. — Браун му подаде широкополата сламена шапка и отбеляза: — Тя със сигурност не е модерна, нали така, Ваше благородие?

Графът нахлупи шапката, взе камшика и излезе от спалнята си. Когато влезе в салона, откри, че братът и сестрата вече го чакат. Изненада се малко, като видя, че мис Спенсър-Кимбърли носи панталони.

— Не яздите ли по дамски? — попита той.

— Разбира се, че не — отговори му тя. — Теренът тук на острова никак не е равен. Не се намираме в изкуствен лондонски парк, Ваше благородие. Нима всички английски дами яздят настрани, с крака, неудобно полюляващи се до хълбоците на коня? Много е неудобно да се язди така. Искрено вярвам, че точно затова Кели не желае да се качи на гърба на който и да е кон. Тя не се чувства сигурна, когато седне настрани на седлото. Но пък, от друга страна, не можах да я накарам да язди по мъжки. Тя мисли, че така не е женствено.

Погледът, който му отправи, го предизвикваше да се съгласи.

— Надявам се — каза Валериън Хоксуърт, като изискано избегна темата, — че ще намерите в сърцето си и други думи за мен, освен Ваше благородие. Тъй като ще бъдем роднини след брака ми с вашата сестра, можете да ме наричате Валериън. А аз ще ви казвам Аврора.

— О, няма мога да използвам името ви? — каза Аврора с широко отворени очи и необичайно нежен глас, като запърха с дългите си мигли.

— Сестричке, дръж се прилично! — присмя й се Джордж. — Валериън не е свикнал с острия ти език и начина, по който се заяждаш с хората. — Той се усмихна на графа. — Страхувам се, че тя е една малка нахална хитруша. Дори татко не знаеше как да се справи с нея. Той глезеше и двете момичета, което никак не беше полезно за тях.

— Мисля, че аз знам как трябва да се държа с нея — каза графът, а погледът на тъмносините му очи беше твърд. — Подозирам, че Аврора не е усетила нито веднъж твърдата мъжка ръка. Може би е трябвало по-често да нашарвате дупенцето й, когато е била малка.

Джордж видя опасните пламъчета в очите на Аврора и побърза да каже:

— Трябва да тръгваме. Слънцето ще изгрее, преди да се усетим! Хайде.

— Не знам нищо за захарта, освен това, че е сладка — призна си Валериън. — Докато яздим, кажете ми нещо за нея.

— Работата по добиването на захарта е много тежка — каза Джордж. — От тази страна на острова имаме четири огромни полета захарна тръстика. И още четири от другата страна. Някога те принадлежали на семейство Мередит. Не използваме и двете полета едновременно. Тази година ще жънем тези четири полета. Другите не са оплодени, но непрекъснато ги торим, защото захарната тръстика изсмуква почти всичко от почвата. Реколта прибираме на всеки осемнайсет месеца. По време на дъждовния сезон, обикновено между май и декември, засаждаме тръстиката. По време на сухия сезон, обикновено от януари до май, жънем. Никога не оставаме без работа.

— И как се засажда захарната тръстика? — попита графът.

— Засаждаме връхната част на вече зрели растения. Робите копаят дупките и поставят тор в тях. Дядо ни е засаждал тръстиката в дълги окопи. Но днес правим дупка за всяко растение, защото така предпазваме почвата от ерозия. След като веднъж е засадена,

тръстиката се нуждае от непрекъснато торене и плевене, докато стане време да се реже.

— Колко роби имате?

Джордж се замисли, а после каза:

— Не знам. Разбира се, те са достатъчно за работата, която трябва да вършат.

— Колко нови роби трябва да се купуват всяка година? Чувал съм, че смъртността на робите от захарните плантации е ужасно висока, което се дължало на тежката работа и лошите условия — отбеляза графът. Бяха наближили полетата и той вече виждаше чернокожите мъже и жени, които режиха тръстиката и я връзваха на купи.

— Смъртността в „Сейнт Тимъти“ е сравнително ниска. Умират само старите роби. Понякога стават и злополуки.

Сега се намеси и Аврора:

— Татко мразеше робството. Ако можеше да управлява плантацията без роби, щеше да го направи. Знаеше обаче, че това не е възможно. Не беше идеалист и не хранеше напразни илюзии. Но правеше всичко възможно, за да облекчи живота им. Построи им удобни жилища и им даваше добра храна. Обучихме един от тях за доктор. Чернокожите работят усилено на полето. Ние обаче никога не ги преуморяваме. В неделя всички имат почивен ден и са свободни. В резултат на тези грижи нашите робини раждат здрави деца, които порастват и работят заедно с родителите си. Не помня кога за последен път купихме роб. Нашата плантация не е като тези, които са разположени на съседните острови. Господарят може да убие роба си без причина. Това е негово право. Колко ужасно! Чернокожите са принудени да работят, докато умрат от изтощение, а на собствениците им не им пука. От Африка непрекъснато идват нови роби, нови души, обречени на страдание. Това е жестоко! Това е престъпление! Но тук, в „Сейнт Тимъти“, ние не постъпваме така с робите си.

Говореше така разпалено, с такава страст, че го изненада. Той я мислеше просто за разглезено момиче с остър език, но Аврора, изглежда, имаше и съвест. Той също не одобряваше робството и думите ѝ му допаднаха.

— Обикновено, когато се отнасяме с хората човечно, ние имаме най-голяма полза от тях — каза Джордж на графа. — Те свикват да

работят заедно. Разделили са се на бригади и всяка си има своето собствено поле. Съревновават се помежду си за свое собствено удоволствие. Когато жътвата свърши, ние ги награждаваме. Лъвският пай прибира бригадата, която е спечелила съревнованието. Така е по-добре, отколкото да ги караме да работят до смърт, а после да ги заменяме с нови хора, които трябва да обучаваме. Имаме четирима чернокожи старши майстори във фабриката и всеки от тях си обучава помощник. Всичките ми чиновници са чернокожи. Друго предимство на нашето отношение към робите е това, че поне три поколения от тях са родени в „Сейнт Тимъти“. Не избухват бунтове. Децата, които са родени тук, не изпитват копнеж по Африка, откъдето са дошли предците им. „Сейнт Тимъти“ е нашият дом. За всички нас — бели и чернокожи.

— По колко часа на ден работят вашите роби? — попита Валериън, когато се спряха да огледат едно поле, наполовина ожънато.

— Излизаме в полето в шест часа сутринта и работим до обяд. Тогава слънчевата топлина става непоносима. Връщаме се на полето в два часа и работим до залез слънце.

— Има ли много мързеливци, които се преструват на болни?

Джордж поклати глава.

— Когато нашите работници отидат при доктора, това означава, че нещо сериозно става с тях. Нашите хора са честни. Никой не би позволил на член от неговото семейство да се преструва.

— Много ли се опитват да избягат?

— Къде биха могли да отидат? — каза Аврора. — Според британските закони робите нямат никакви права. Ако робът не покаже документ за освобождение, смята се за избягал. Затварят ги в затвора, докато намерят собствениците им. Ако не ги намерят, повторно продават роба. Откак се помня, никой не е правил опит да избяга от „Сейнт Тимъти“. Тук се отнасят с тях по-добре отколкото в другите плантации.

Навлязоха в полето и преминаха покрай постройките, разположени точно в средата му. Работниците там се строиха и ги поздравиха.

— Това са мелницата, сградата, в която варим захарната тръстика и рафинерията — обясни Джордж. — Тръстиката се реже възможно най-ниско, след това се махат листата, а после стъблото се нарязва на три-четири парчета. Те се завързват и се отнасят в мелницата. Там

робите тъпчат растението, докато изцедят всичките му сокове. След това варим сока, пречистваме го и той изкристализира в захар. Вземаме малко от сока, който наричаме меласа, и който остава след пречистването. От него правим ром. Процесът е дълъг и уморителен. Работи се в силна горещина. Само най-силните мъже могат да работят в захарна плантация.

— Правите ром, който е достатъчен за вас?

Джордж кимна.

— А възможно ли е да се произвежда повече ром? — попита Валериън.

— Винаги съм искал това! — каза Джордж с ентузиазъм. — Съществува огромен пазар за рома. Но ще трябва да построим фабрика за бутилирането му. Татко не искаше да се занимава с това, но аз мисля, че ще успеем, ако построим необходимите съоръжения. Ако загубим реколтата поради ураган, ще имаме средства, за да засадим отново, и ще оцелеем. Татко казваше, че работата по строежа ще бъде дълга и ще струва много пари. Не искаше да дава част от земята като гаранция срещу евентуален заем.

— Имате ли достатъчно роби, за да започнете производството на ром? — по-възрастният мъж попита по-младия. — Или ще трябва да се купуват нови?

— Можем да обучим мъжете да наблюдават процеса, а жените — да бутилират, Валериън — отговори Джордж. — Внасянето на нови роби може да ни създаде проблеми.

— Аз съм излишна в този разговор — каза изведнъж Аврора. — Джордж, в момента наистина нямаш нужда от мен. Ще отида да поплувам, преди слънцето да напече силно.

— Ти плуваш? — графът беше изненадан.

— В морето — отговори му тя дръзко, обърна коня си и пое обратния път.

— Тя наистина ли може да плува? — попита Валериън.

— Като рибите — каза Джордж. — Плува дори по-добре от мен, за мое най-голяма смайване. Тя е здраво момиче и прекрасна компания. Като брат ми е позволено да се похваля. Може също така да стреля с пистолет.

— Мили Боже! — възкликна графът. — И Каландра ли е като нея?

Джордж се засмя.

— Не. Кели мрази плуването почти колкото ездата. А при вида на пистолета припада. Но е здрава и подвижна. Дълги години вземаше участие във всички наши игри. Кели свири на пиано и пее като ангел. Има окоето на художник и рисува красиви пейзажи. Способностите ѝ ще направят от нея очарователна графиня. Те и двете са прекрасни сестри!

— И аз някога имах сестра — каза Валериън, когато подновиха ездата. — Тя се удави заедно с родителите ни на връщане от Франция. Майка ни беше наполовина францужойка. След като починал баща ѝ и тя се омъжила за татко, баба ми, францужойката, се върнала у дома си във Франция. Родителите ни бяха завели Софая на посещение при баба. Вече се виждал английският бряг, когато ги връхлетяла силна буря. Корабът потънал, а с него и всички, които били на борда му. Софая беше на осем години. — Той се усмихна тъжно. — Ако не беше портретът ѝ, който се намира в галерията, не бих могъл да си спомня лицето ѝ. Тя беше прелестно дете. Беше много палава Веднъж, когато бяхме във фермата, пусна на свобода всички пиленца. После каза, че не можела да понесе мисълта, че ще бъдат изядени някой ден Имаше нежно сърце.

Джордж кимна, с което искаше да изрази съчувствието и разбирането си.

— Веднъж Кели и Аврора освободиха костенурката, която трябваше да ни послужи за обяд.

Двамата продължаваха да яздят. Стигнаха до хълмовете, които деляха острова на две по дължината му. Той посочи полетата, които бяха принадлежали на семейство Мередит, а сега принадлежаха на Аврора. Оттук се виждаше целият остров, а също така и заобикалящите го морски води.

— Кой е онзи остров? — попита Валериън. — Изглежда доста див.

— Това е Сейнт Винсът. Населяват го карибски индианци. Те не ни безпокоят, както и ние тях — отговори му Джордж. — Загубили са толкова много във войните с британците, французите, испанците и дори с холандците, че сега са доволни да живеят в мир.

— А къде е Барбадос?

Джордж се обърна.

— Днес е малко мъгливо и не можеш да го видиш. Сейнт Тимъти е разположен между двата острова.

Валериън Хоксуърт впери поглед в лазурното море и в синевата над главите им. Островът приличаше на смарагд, положен върху аквамаринена подложка. Слънцето весело грееше. Всичко беше красиво. Той не знаеше, че съществува такава абсолютна красота. Дори не си я беше представял. Видя няколко малки птички на близкото дърво. Бяха наситено-зелени със сапфирено-сини опашки. Върховете на крилете им също бяха сини. Всички имаха оранжеви качулки. Човките им бяха с телесен цвят. Той посочи малкото ято и попита:

— Какви са тези птички?

— Вид местни папагали — беше отговорът. — Красиви са, нали?

— Никога не съм виждал нещо толкова красиво. О, виждал съм папагали в Англия, но те обикновено са оцветени в жълто и синьо. Или са бели.

— Този вид папагали се срещат само тук — каза Джордж. — Напълно безобидни са. Не нанасят вреди на захарната тръстика, затова не ги преследваме.

Започнаха да слизат от хълма. Срещу тях тичаше здрав чернокож мъж, който викаше Джордж Спенсър-Кимбърли.

— Какво има, Айзък?

— Необходим сте в счетоводството, сър. Изпратиха ме да ви намеря. Ще дойдете ли?

Джордж се обърна към Валериън.

— Трябва да отида. Ако искате, утре ще прегледаме счетоводните книги.

— Не можем ли да го направим днес следобед? — попита графът.

— Мисля, че Кели може да се обиди, ако го направим — отговори му Джордж с весело пламъче в очите.

Валериън се засмя.

— Просто следвай пътя и ще се върнеш в къщата. Няма опасност да се загубиш. Има само една пресечка. Тя води до морето. Ще вървиш все направо. Няма да завиваш надясно.

— Мисля, че ще намеря пътя — отговори графът и отмести коня си, за да направи път на Джордж.

Когато обаче стигна до пресечката, която завиваше вдясно, той се изкуши и свърна. Искаше да види морето и да поязди малко по брега. Сейнт Тимъти беше толкова красив остров. Искаше да го изследва — копнеж, който не беше чувствал от детска възраст. Не мислеше, че може да се заблуди. Беше сигурен, че ще намери пътя, който водеше към къщата. Изведнъж дърветата започнаха да се сгъстват. После растителността отново се разреши. Чуваше разбиващите се вълни. Звукът беше нежен и примамлив.

Точно когато се канеше да пристъпи на пясъка, нещо привлече погледа му. Беше глава. Видя наблизко коня на Аврора, вързан за едно дърво. След това погледът му попадна на дрехите, внимателно сгънати и наредени на купчинка. До тях беше опънато широко парче плат. Нима тя плуваше гола? Той беше изненадан, а може би дори шокиран, макар да не беше сигурен във второто. Знаеше, че трябва да престане да гледа и да се върне на главния път, но не искаше да го направи. Остана скрит в сянката и загледа как тя се приближава с плуване към брега.

Когато се изправи, той получи отговора на въпроса си. Беше съвършено гола. И беше най-красивата жена, която бе виждал. Кристално чистите води стигаха до коленете ѝ. Тя прибра косата си в шепи и стъпи на пясъка. Легна върху парчето плат и разстла косата си, за да изсъхне. Валериън се стараяше да не вдига шум. Не смееше дори да диша. След известно време Аврора се обърна на другата страна и отново разстла косата си по същия начин. Изминаха още няколко минути.

„*Боже мои, какво правя?* — помисли си графът. *Приличам на малко момче, което шпионира работничките в мандрата.*“ Но не можеше да се помръдне. Тя имаше дълги крака. По цялото ѝ тяло кожата беше леко златиста. Разкошни малки къдри с цвета на старо злато украсяваха триъгълника между краката ѝ. Искаше му се да постави дланта си там и да изследва с пръсти и най-скритите места. Видя я да се изправя и погледът му беше привлечен от гърдите ѝ. Бяха малки, но със съвършена кръгла форма. Зърната им нахално стърчаха. Тясната ѝ талия преминаваше в изненадващо закръглен ханш. Не беше лесно да се отгатне формата му под дългите и широки поли на роклята ѝ. Бедрата ѝ бяха стройни, съвършени. Тя се обърна и се наведе да вземе долната си риза. Дупето ѝ имаше такива сладки извивки, че му

се прииска да го погали. В този момент той осъзна колко зле се чувства. Членът му се беше втвърдил, беше станал непоносимо болезнен.

„Господи! — помисли си той със силно раздражение. — *Това момиче е сестра на бъдещата ми съпруга! Как въобще ще я погледна в очите?*“ Видя как Аврора обу панталоните си, после чорапите и накрая — обувките. И изведнъж го облада силен гняв. Вината беше нейна! Тя беше заядлива малка развратница! Нима едно уважаващо себе си момиче би плувало голо в морето, където може да го види всеки? Можеше само да се надява, че когато пристигне в Англия, това девойче няма да стане причина за скандал. Ще трябва бързо да й намери подходящ съпруг. Но мисълта, че друг мъж ще притежава Аврора, му беше особено неприятна. Валериън Хоксуърт побърза да се върне на главния път, преди тя да го е видяла. Ако го откриеше, може би щеше да каже на Каландра. А той не искаше да ядосва бъдещата си съпруга с мъжката слабост, която беше проявил.

Дните минаваха. Той прекарваше предобедите с Джордж и се учеше как се управлява захарна плантация. Двамата преглеждаха счетоводните книги заедно. Плантацията беше достатъчно доходна. Разбра, че всички от семейство Кимбърли, и особено Робърт, са били особено горди с това, което са имали. Печалбите бяха депозирани в една от лондонските банки. Кимбърли беше завещал щедра сума пари на вдовицата си, а също и на двете си доведени деца. Валериън научи, че той ги е осиновил почти веднага след брака си. И двамата — и Аврора, и Джордж — представляваха добра партия за женитба. Мислеше, че лесно ще намери съпруг за сестрата на съпругата си. Естествено, в случай, че тя се държеше добре. Освен склонността й да плува гола в морето и острия й език, той не виждаше никакви други недостатъци в нея. А морето, което миеше бреговете на Англия, обикновено беше прекалено студено и в него въобще не можеше да се плува. Валериън Хоксуърт започваше да чувства задоволство от нарастващото си богатство.

Следобедите и ранните вечерни часове прекарваше с Каландра, с нейната майка и със сестра й. Бъдещата му съпруга беше прекрасна и мила, но може би малко глупава и скучна. Все пак точно такава се очакваше да бъде. Беше прекарала целия си живот на Сейнт Тимъти,

който, макар и красив остров, не предлагаше никакви културни развлечения, нито пък възможности за усъвършенстване и образование. Каландра можеше да чете и да пише. Призна му, че е безнадежден случай що се отнася до науката за числата. Говореше малко френски. Най-добра беше в областта на изкуствата. Бродериите ѝ бяха изящни, а също така и миниатюрите, които рисуваше. Както беше казал Джордж, тя беше прекрасна с нежния си сладък гласец. Свиреше задоволително на пианото, което се намираше в голямата всекидневна. Общо взето, щеше да стане добра графиня и нямаше да посрами Фарминстърови. Баба му щеше да ѝ помогне там, където способностите ѝ бяха най-малки. Щеше да изглади маниерите ѝ и тя щеше да бъде приета добре от обществото.

Много по-забавно беше да се разговаря със сестра ѝ. Тя беше извънредно интелигентна. Беше прочела по няколко пъти всички книги, които се намираха в библиотеката на баща ѝ. Почеркът ѝ беше красив. Дори беше учила латински. Говореше свободно испански и френски. Тя и Джордж бяха имали частен учител няколко години. Той вече беше видял как язди и плува. А един следобед видя как тя и брат ѝ се състезаваха по стрелба. Победи Аврора. Имаше остър ум и решаваше задачи, свързани с геометрични фигури. Но не притежаваше нито едно от женските умения на доведената си сестра. Не можеше нито да пее, нито да свири, нито да рисува, нито да бродира. Непрекъснато се присмиваше на Каландра за тези ѝ занимания. Беше очевидно, че няма време и търпение, за да се занимава с това. Аврора и Каландра бяха съвършено противоположни една на друга, но се обичаха с нежна сестринска обич.

Сватбената рокля на Кели беше готова. Слугите усилено шиеха дрехите, които тя щеше да вземе със себе си и щеше да носи, докато подновят гардероба ѝ в Лондон. Графът беше много доволен от решението на Аврора и Джордж да ги последват едва след няколко месеца. Той взе мерките на Аврора и обеща, че ще ѝ изпрати дрехите още преди да е настъпил моментът, в който ще отплава за Англия. Джордж също щеше да се възползва от щедростта му. Когато пристигнеха в Англия, там щеше да е зима. И двамата щяха да имат нужда от топли и удобни дрехи.

— Ще ми изпратите писмо с кой кораб ще пътувате. Препоръчвам ви „Ройъл Джордж“ или кораба, който е построен по

същите планове. Мисля, че се казваше „Куин Керълайн“. Ще изпратя каретата си да ви вземе.

— Толкова си мил с нас, Валериън — каза Орейлия.

— Няма ли да дойдете и вие, мадам? — попита я той за пореден път. — Ще бъдете добре дошла в „Хоукис Хил“. Надявам се, че дотогава Каландра ще е вече бременна. Тя ще се зарадва на пристигането на майка си. Особено при тези обстоятелства.

Орейлия поклати глава.

— Когато Робърт ме доведе тук от Ямайка, се заклях никога вече да не пътувам по море. Нито главата, нито стомахът ми понасят морското вълнение — засмя се тя.

— Тогава ние ще посещаваме често Сейнт Тимъти, за да можете да виждате внуците си, мадам — великодушно предложи Валериън.

Каландра се изкикоти, а Орейлия се усмихна лъчезарно.

Той започваше да се тревожи за Каландра. Колко пъти се бяха разходили в градината на плантацията? А тя все още не му разрешаваше никакви интимности, освен да я държи за ръката. Няколко пъти се беше опитал да я целуне по устните, но тя беше извърнала глава. Всеки път той я целуваше леко по бузата. Щом сега не му позволяваше дори една невинна целувка, какво щеше да стане, когато се оженеха? Подозираше, че Аврора отдавна щеше да се предаде на настоятелните му целувки. Не знаеше защо мисли така, но наистина го мислеше. А после изпита вина и побърза да отхвърли тази мисъл. Сигурно съвсем скоро Орейлия щеше да обясни на Каландра какви ще бъдат съпружеските ѝ задължения. А после, негово задължение щеше да бъде да покаже на съпругата си как на практика да изпълнява тези задължения.

В нощта преди сватбата Орейлия влезе при двете си дъщери в спалнята на Каландра.

— Аврора, мисля, че ще е по-добре, ако ни оставиш сами — каза тя.

— Нима не мога да остана? — попита я доведената ѝ дъщеря. — Ще говориш с Кели за физическата страна на брака, нали? Мога да слушам сега, защото вероятно няма да си при мен, когато се омъжвам.

— Но ти ще заминеш за Англия чак след няколко месеца — отговори Орейлия. — Ще говорим тогава, Аврора.

— Бих искала да чуя сега, когато съм с Кели, мамо.

— О, моля те, нека остане — помоли се сладко Каландра.

Орейлия сви рамене. И без това се чувстваше неудобно. Наистина щеше да е по-добре, ако можеше само веднъж да каже това, което трябва.

— Добре — съгласи се тя. — Бракът има много страни. Добрата съпруга уважава мъжа си. Ако той го желае, тя може дори да му дава съветите си. Но главното задължение на жената, момичета мои, е да даде на съпруга си деца. А за да стане това, тя трябва да съедини тялото си с неговото и да приеме семето му в утробата си. За някои жени това е особено приятно. Те дори се радват на страстта на съпрузите си.

— А как беше при тебе? — попита направо Аврора.

Орейлия се изчерви.

— Аз се радвах на страстта на баща ти — каза тя, без да бърза.

— Но не си обичала моя баща? — попита Кели.

Орейлия прехапа устни, а после честно си призна:

— Твоят баща не беше така нежен като Робърт Кимбърли. Мъжете си имат различни начини на интимно поведение. Всеки мъж прави любов с жена си по специфичен начин. Трябва да бъдете подготвени за този момент. Кели, вярвам, че графът ще бъде нежен и търпелив. Дай му тялото си, защото то му принадлежи по право. Не бива да го отхвърляш.

— И какво ще направи той? — попита любопитно Кели.

— Всички мъже имат... хм... хм...

— Израстък? — предположи Аврора.

— Откъде, за Бога, знаеш това? — майка ѝ беше изумена.

— Спомням си един ден, в който с Джордж плувахме заедно. Бяхме деца. Той имаше един малък израстък отпред — каза Аврора спокойно.

— Момчетата растат, а с тях и техните израстъци каза Орейлия едва чуто. Мислеше, че едва ли има по-тежка задача в живота от тази да говориш с дъщерите си за тези неща. — Чрез израстъка мъжът съединява тялото си с това на жената.

— Как? — попита Кели.

— В тялото на жената има съответен отвор — каза майка ѝ. — Намира се между краката ти. С нарастването на мъжкото желание израстъкът нараства и се втвърдява. Тогава той е готов да влезе в

отвора ти. Ако съпругът ти е нежен и внимателен, той ще те подготви за този момент.

— Как? — отново попита Кели.

— Ще те гали — каза Орейлия.

— Като котка? — Кели като че ли не вярваше особено на думите на майка си.

— Вече знаеш това, което е необходимо — каза Орейлия. — Валериън ще отговори на другите ти въпроси, Каландра.

— А как ще влезе бебето в тялото ми? — настоя Каландра.

— Съпругът ти ще вкара семето си в утробата ти посредством израстъка си. Семето ще порасне, ако се хване. Женското тяло не винаги е готово да го приеме. Ако моментът е подходящ, семето ще расте, докато се превърне в бебе. Необходими са около девет месеца за този процес. Когато бебето стане достатъчно голямо, то ще излезе на бял свят през онзи същия отвор.

— А син или дъщеря ще бъде? — не преставаше да пита Кели.

— Това не се знае, докато не се роди детето — каза майка ѝ. — Сега, Каландра, Аврора, мисля, че тази информация е достатъчна. Време е да си лягате. Утре е много важен ден за теб, Каландра. Ще се омъжиш и ще напуснеш Сейнт Тимъти като графиня Фарминстър. Трябва да си починеш добре.

— Нека Аврора остане малко — помоли Кели майка си. — За последен път сме заедно вечер. Когато се срещнем отново, всичко ще бъде различно.

Орейлия кимна с разбиране и излезе от стаята. Тя и Робърт бяха щастливи в брака си и имаха късмет с децата си. Искаше и двете момичета да са щастливи като нея.

Когато тя излезе, Кели каза:

— Чудя се по коя ли част на тялото ще ме гали той? — и се изкикоти нервно. — Всичко това е много глупаво.

— Забелязала съм, че мъжете много харесват женските гърди. Може би ще те гали по гърдите — каза Аврора. — Ти докосвала ли си се някога, Кели?

— А ти?

Аврора кимна След това развърза панделките на нощницата си и показа гърдите си на сестра си.

— Развържи и ти нощницата си — каза ѝ тя. Кели се подчини.

— Никога преди не съм го правила — каза Кели. — Отвратително ли е?

— Може би — отговори Аврора и хвана с длани кръглите си гърди. — Прави каквото правя аз, Кели.

Гърдите на Кели бяха малко по-големи от тези на сестра ѝ. Имаха формата на конус и големи зърна. Тя срамежливо постави дланите си под тях и започна да ги милва с палци, както правеше Аврора. Зърната се втвърдиха под пръстите ѝ. Тя обаче чувстваше раздражение, каквото не беше изпитвала досега. Аврора затвори очи и въздъхна. Спусна ръката си надолу, захвърли нощницата си и зарови пръсти в гъстите къдрави косъмчета, които растяха между краката ѝ. Кели гледаше с широко отворени очи как Аврора пъха един пръст между срамните си устни и започва да прави с него кръгообразни движения.

— Какво правиш? — попита тя шокирана.

— Направи го и ти — настоя нежно сестра ѝ. — Мм, толкова е хубаво. Ако това е, което мъжът ще прави с мен, нямам търпение да се омъжа.

— Не мога да правя това — запротестира Кели, но беше очарована.

— Да... можеш — прошепна Аврора. — О! О! О! Толкова е хубаво, Кели. Хайде! Опитай. Ще се почувстваш така хубаво след това.

Малко нервно и припряно, Кели последва съветите на сестра си. Скоро по тялото ѝ пропълзяха особени тръпки. Никога досега не се беше чувствала така. Не беше сигурна, че ѝ харесва. Пръстите ѝ бяха влажни и лепкави. Изглежда, тялото ѝ изпускаше някакви сокове. А после тя потрепери и изпусна няколко въздишки: „Оох! — извика тя. — Оох!“

— Е, не беше ли хубаво? — попита дяволито Аврора.

— Не мисля, че ми хареса — каза Кели, стана от леглото и побърза да измие пръстите си. — Откъде си научила това? — Тя упорито и силно търкаше ръцете си.

Аврора сви рамене.

— Аз всъщност не съм го научавала. Просто го направих един ден и ми хареса. Валериън сигурно ще те докосва по този начин. Мисля, че соковете, които текат отвътре, са онова, което мама имаше

предвид, като каза, че той ще те подготви. Предполагам, че израстъкът ще влезе по-лесно, ако си хлъзгава, отколкото ако си суха.

— Мисля, че е отвратително. Няма да го правя повече! — каза Кели.

— О, не бъди глупава, Кели. Разбира се, че ще го правиш. Ще ти се наложи, защото главното ти задължение е да раждаш деца на съпруга си. Може би ще ти хареса повече, когато те докосва Валериън. Целувал ли те е вече?

— Не му позволих — каза Кели.

— Е, но след сватбата ще трябва да му позволиш — каза Аврора с тон, който не търпеше възражение. После стана от леглото и завързва наново нощницата си. — Отивам да си лягам, мила. Щастливи сънища, сестричке. Ще ми липсваш. Ще се видим утре сутринта.

— Аврора!

Тя се обърна.

— Обичам те! — каза Кели.

— И аз те обичам — отговори Аврора и излезе от стаята.

Куфарите на Каландра бяха готови и я чакаха долу в салона. Когато пристигнеше „Ройъл Джордж“, щеше да се състои церемонията. Щеше да бъде поднесена закуска, а после двамата новобрачни и техните слуги щяха да отплават за Англия. Свещеникът щеше да се върне на остров Барбадос с лодка на плантацията „Сейнт Тимъти“ и всичко щеше да продължи както преди. Само Кели нямаше да е вече там.

Всички станаха много рано на другата сутрин. Напълниха ваните и се изкъпаха. Във всяка спалня беше поднесен чай. Камериерката на Каландра, Сали, беше толкова развълнувана, че повърна два пъти.

— Какво ти става? — попита Марта по-младото от нея момиче.

— Ще си отида у дома! — каза Сали. — Отново ще видя Англия и ще бъда камериерка на графиня!

Крепостният договор на Сали беше изтекъл преди няколко години. Тя винаги беше изпитвала носталгия по Англия, но досега не беше събрала средства, с които да пътува дотам. Беше продадена като работничка заради дългове. Можеше да преживее единствено като камериерка на Каландра. А сега господарката ѝ я молеше да я придружи и тя беше изпълнена с вълнение.

— Не ми казвай, Марта, че и ти не копнееш да видиш отново Англия!

— За да останеш камериерка на графинята, ще трябва да подобриш начина си на говорене, Сали, мила — каза остро Марта. — Мислех, че все сме те научили на нещо през изминалите десет години. Трябва да говориш по-изискано. Иначе ще свършиш в същия бедняшки квартал, от който дойде.

— Господи, не! — възкликна Сали. Изглеждаше разтревожена. — Може би трябва да си остана тук, в Сейнт Тимъти.

— Хайде, не ставай дете — каза Марта. — Просто внимавай какво и как говориш и научи всичко, което можеш, от слугите на семейство Хоксуърт. През следващите две седмици се сприятели с Браун и му задавай повече въпроси. И като казвам да се сприятелиш, това не означава да отидеш и да съблазниш горкия човечец. А ако някой се опита да оспори мястото ти, бъди твърда и непрекъснато повтаряй, че си с Нейно благородие от деня на раждането ѝ. Много малко хора биха оспорили това. Бъди мила и приятна, но не се доверявай на никого, докато не изядеш торба сол с него. Вдовстващата графиня сигурно си има любима слугиня. Сприятели се с нея и уважавай нейното мнение. Тя ще ти бъде силна подкрепа.

— О, Марта! Ще ми липсваш! — На грубоватото лице на Сали беше изписано благоговение. В сивите ѝ очи се забелязваха сълзи.

— Хайде пък и ти — каза Марта уж недоволено. Но на нея също ѝ се плачеше. Със заминаването на Сали тя нямаше вече да има близка приятелка от своята собствена класа. Но това щеше да трае съвсем кратко време, напомни си тя. Тя погледна през прозореца и възкликна: — Погледни към пристанището. „Ройъл Джордж“ се отправя към дока, а булката още не е готова!

Донесоха булчинската рокля на Кели. Беше сатенена, с цвета на лилиите. Деколтетото беше кръгло, ръкавите — три четвърти. И деколтето, и ръкавите бяха украсени с дантели. Полите на роклята се отваряха отпред, за да покажат брокатената фуста, богато избродирана със златен конец. Полите бяха забодени на ханша ѝ и падаха от двете страни на бедрата ѝ, като се надипляха няколко пъти. Черната коса на Каландра беше вдигната на кок, а над лявото ѝ рамо падаше един дълъг кичур. Не носеше никакви бижута, с изключение на перлените обеци и малък златен кръст. Тя внимателно пъхна обутите си в

копринени чорапи крака в обувките от брокат, които бяха с нисък ток и избродирани златни рози. А после се огледа в дългото огледало.

Каландра Хоксуърт. Звучеше като име на благородничка. Каландра, графиня Фарминстър, помисли си тя и се изпъчи пред огледалото. Да. Изглеждаше като графиня. Щеше да има огромен успех в Англия.

— Красива съм — каза тя на глас, без да се обръща специално към никого.

— Да, вярно е — отговори Марта с усмивка. — Но когато стигнете в Англия, не забравяйте, че красотата е преходна, мис Каландра. Искам да чуя добри новини, когато се върнете тук.

Орейлия влезе в спалнята и се спря. При вида на дъщеря си постави ръка на сърцето си.

— О, мила, мила моя! Съвършена си! Приличаш на кралица. — Подаде на Каландра букет бели лилии и попита: — Къде е Аврора?

— Тук съм, мамо.

— Аврора влезе през вратата, която съединяваше спалнята ѝ с тази на Кели. Роклята ѝ беше почти еднаква с тази на сестра ѝ. Само цветът беше различен — бледорозов. Долната фуста беше от кремав брокат. На нея бяха ръчно избродирани малки сини незабравки. Обувките ѝ бяха розови. Косата ѝ беше прибрана от двете страни на главата на букли. Единственото ѝ украшение беше златен кръст, съвсем като този на сестра ѝ.

— О, колко си красива! — възкликна доволно Орейлия.

На доведената си дъщеря тя подаде букет от розови хибискуси и зелени папратови листа. Джордж подаде глава през вратата.

— Капитан Конуей и преподобният мистър Едуардс пристигнаха. Младоженецът вече губи търпение. Готови ли са дамите?

— Придружи ме до долу, Джордж. После ще се върнеш за сестра си — каза Орейлия. Направи знак на двете камериерки да слязат с нея.

За един кратък миг двете сестри останаха сами.

— Сигурна ли си, че не съжаляваш? — попита Кели. — Това, което направи, е много великодушно, Аврора. Знам обаче, че татко не би го одобрил.

— Не съжалявам — увери я Аврора. — А и татко би желал преди всичко да съм щастлива. Ти също го знаеш. Бъди щастлива, Кели.

— О, знам, че ще бъда! Ще съм графиня и ще живея в Англия. Нямам търпение да стигна там и да стана част от обществото!

— А Валериън? Нима не мислиш за него? — Аврора беше леко обезпокоена от детския начин на мислене на Кели.

— Валериън? Е, той ще бъде мой съпруг. Какво друго може да има в нашите отношения? — отговори Кели. — Сигурна съм, че ще се разбираме прекрасно.

Джордж се върна:

— Хайде, малки сестрички. Време е. Излязоха от спалнята. Аврора вървеше първа и толкова бавно, та всички да имат възможност да се възхитят на Каландра. Разбира се, там бяха само слугите, капитанът на кораба и англиканският свещеник. Той стоеше с гръб към отворената врата на къщата. От лявата му страна беше графът, облечен скромно, но елегантно. Според модата, панталоните му достигаха до коленете, където бяха завързани. Надолу краката му бяха обути в бели чорапи. Жакетът му беше от черно кадифе, а жилетката — от бял брокат. На нея бяха избродирани черни гирлянди. Обувките му бяха украсени със сребърни катарамии. Носеше дантелено жабо. Ръкавите му също бяха украсени с дантела. Когато стигна до свещеника, Аврора също застана от дясната му страна и се обърна, за да погледне към сестра си.

Кели вървеше грациозно. Малката ѝ длан почиваше върху ръката на Джордж. Когато те двамата спряха пред преподобния мистър Едуардс, Валериън направи крачка напред. Джордж положи ръката на сестра си в неговата и зае мястото, което Валериън беше освободил. Тази сутрин Джордж щеше да изпълнява две роли — на брат и баща на булката.

— Скъпи близки, събрали сме се днес пред лицето на Бога, за да съединим завинаги този мъж и тази жена — поде свещеникът. Произнасяше думите с характерен напевен глас.

„Откога не съм ходила на църква?“ — запита се Аврора. Свещеникът беше дошъл от Барбадос и за смъртта на баща ѝ. А преди това? Не можеше да си спомни. Баща ѝ искаше да имат свещеник и на Сейнт Тимъти. Но винаги казваше, че без паство, това си е чисто пилеене на пари. Религията на робите беше различна от тяхната. Петимата членове на семейството и техните бели слуги не бяха достатъчни, за да се грижи за тях отделен свещеник. Ето защо

служителите на църквата идваха само когато бяха необходими. „Това едва ли беше най-удобното разрешение — помисли си Аврора. — Когато отида в Англия, ще ходя на църква всяка неделя“ — реши тя. Англия. Каква ли съдба я очакваше там? Само времето можеше да каже. В следващите няколко минути в главата ѝ се въртяха различни мисли. Най-после чу гласа на свещеника:

— Сега ви провъзгласявам за мъж и жена. — Той съедини ръцете им. — Това, което Господ е съединил, човекът не може да раздели. Амин. — Преподобният мистър Едуардс се усмихна на новобрачната двойка. — Можете да целунете булката, Ваше благородие.

Като знаеше колко е срамежлива булката, Валериън само леко докосна устните ѝ със своите. Тя беше силно изненадана. Орейлия целуна дъщеря си, а после и графа.

— Толкова се радвам за вас двамата! — каза тя с очи, пълни със сълзи.

След това новобрачната двойка беше поздравена от роднините, от капитан Конуей и от слугите. После всички се качиха в трапезарията, където ги очакваше сватбена закуска. Докато те се хранеха, куфарите бяха изнесени от къщата, поставени в каретата и откарани на кораба. Когато и последният тост беше вдигнат, капитан Конуей стана от мястото си.

— Не искам да ви притеснявам, Ваше благородие, но колкото по-рано вдигнем котва, толкова по-бързо ще стигнем в Англия.

— Разбира се — съгласи се дукът. Изправи се и прегърна Каландра. — Сигурно искаш да се преоблечеш, мила. Сали заведи господарката си горе и не се бавете.

— Да, Ваше благородие — отговори Сали, както подобава. Тя и Марта бяха поканени на трапезата като най-старите и най-скъпите слуги на семейството.

Новата графиня Фарминстър се върна изненадващо бързо. Роклята, която носеше, беше също по последна мода. Беше от тафта, на която бяха щамповани весели цветя. Носеше широкопола сламена шапка, завързана под брадичката ѝ със сини панделки. На ръцете си имаше дантелени ръкавици.

— Готова съм — каза тя, останала без дъх.

Орейлия заплака. И двете ѝ дъщери се спуснаха да я успокояват.

— Знам, че проявявам глупост — съгласи се тя, но продължи да подсмърча.

— Ето, мамо, трябва да промениш решението си и да дойдеш в Англия с Аврора и Джордж през есента — каза ѝ Кели.

Орейлия поклати глава.

— Не искам да пътувам по море — отговори тя. — Когато ти се родят деца, доведи ги някоя зима тук. Баба им ще иска да им се порадва, преди да умре.

— Стига, мамо — каза Аврора, с мъка потискайки смеха си. — Ще си жива още дълги години. Млада си още. Благослови Кели. Нека пътуването им бъде лесно и приятно.

Орейлия въздъхна, но направи това, което ѝ предложи доведената ѝ дъщеря. Целуна първо Каландра, после Валериън Хоксуърт и ги благослови.

— Грижи се за милото ми дете — настоя тя пред графа.

— Ще се грижа, мадам — обеща той.

Кели прегърна сестра си, брат си и най-накрая Марта.

— Ще очаквам с нетърпение да ви видя след няколко месеца.

Джордж се усмихна.

— Заедно — каза той.

— Като един! — завърши клетвата Аврора.

Валериън Хоксуърт беше озадачен. Тримата се засмяха на объркването му.

— Твоята съпруга ще ти обясни — каза Орейлия. — Хайде, тръгвайте, докато сърцето ми не е омекнало съвсем. Тогава може и да не ви пусна.

Тя поднесе носната кърпичка към устата си. Графът помогна на булката да се ками в откритата карета. Тръгнаха към пристанището. Капитан Конуей, Браун и Сали ги последваха в друга кола.

— Не съм сигурна, че ще понеса раздялата — каза едва чуто Орейлия.

— Хайде, развеселете се, мадам — каза преподобният мистър Едуардс. — Такава е волята Божия: дъщерята трябва да напусне майка си и да отиде в дома на съпруга си. Дъщеря ви склучи невероятно добър брак. Бъдете благодарна.

— Джордж — побърза да каже Аврора, — ще бъдеш ли така добър да отведеш свещеника до лодката и да се погрижиш Франклин

да го закара до остров Барбадос? Днес вятърът е благоприятен и достатъчно силен. Надявам се, че той ще се прибере навреме за обяд. Бяхте така мил, че се съгласихте да дойдете и да извършите бракосъчетанието, преподобни Едуардс. Благодарим ви сърдечно, но едва ли бихме могли да ви откъсваме по-дълго от вашите задължения.

Тя му се усмихна нежно.

— Щастлив съм, че дойдох, мис Аврора — отговори той. — Надявам се следващия път да оженя вас за някой прекрасен младеж. В моята енория има няколко подходящи кандидати. Може някой от тях да ви хареса.

— Може би ще посетя Барбадос догодина, когато с брат ми се върнем от Англия — отговори му тя.

— Майка ви ще се оправи, нали? — попита загрижено свещеникът. — Трудно е да се разделиш с дъщеря си, знам. Аз и моята съпруга омъжихме вече четири от дъщерите си.

— Мама ще се почувства прекрасно след някой и друг ден — увери го Аврора.

— Елате, сър — подкани го с усмивка Джордж. Той разбираше, че Аврора бърза да отпрати свещеника, преди Орейлия да е изпуснала нещо, което да издаде тайната им. Хвана свещеника за ръката. — Ще се погрижа да му платят добре — прошепна той на сестра си.

И без да се бави нито миг повече, избута свещеника през вратата.

ЧАСТ II

ГЛАВА 4

Англия, 1761

— Винаги ли е така студено в Англия? — попита Аврора капитан Конуей.

„Ройъл Джордж“ се готвеше за влизане в пристанището. Аврора трепереше от студ. Загърна се по-плътно в пелерината си. Наметката ѝ беше вълнена, в зелен цвят и обточена със заешки кожи. Под роклята си носеше няколко памучни долни ризи и фусты. Беше обута в плетени вълнени чорапи. И въпреки всичко беше замръзнала до кости! Отново потрепери.

— Януари е, мис Аврора — каза капитанът. — В Англия е винаги много студено през януари. И особено тук, сред морето, където вятърът е леден. Когато стигнете на брега, ще се почувствате по-добре. Скоро кръвта ви ще се сгъсти, така че няма да чувствате студа.

— Надявам се да стане така! — отговори Аврора.

Англия. Най-безцветната страна на света. Морето беше тъмно, а също така и сградите на брега. Небето беше сиво. Всичко беше покрито със сняг. Беше чувала за снега, но до днес не беше го виждала.

Джордж се присъедини към нея на палубата. Капитанът се извини и се отдалечи.

— И на теб ли е така студено, както на мен? — попита я Джордж. Аврора кимна.

— Няма никакви цветове — отбеляза тя. — Мрачно е. Не мога да си представя, че на Кели ѝ харесва тук. И все пак, тя не се оплака нито веднъж в писмата си.

— Мама живее само заради тези писма — отговори Джордж. — Трябва да се погрижим Кели да ѝ пише по-често. Не може да е чак толкова заета със задълженията си на графиня, че да не може да пише на мама.

— Дали Уикъм и Марта вече са опаковали всичко? Дали са приготвили багажа за смъкване от кораба? Мислиш ли, че графът ще ни посрещне?

— Вероятно ще изпрати кола, която да ни откара до Лондон — каза Джордж. — Да, куфарите са готови.

Върнаха се в салона, за да се стоплят. Много скоро „Ройъл Джордж“ влезе в пристанището. Дебелите въжета бяха завързани и го държаха плътно прилепен до брега. Спуснаха мостчето и пътниците започнаха да слизат от кораба. Всъщност пътниците бяха много малко по време на този рейс: един частен учител се връщаше в Англия, защото майка му беше починала, две млади дами от Барбадос, които щяха да ходят на училище в Лондон, техните камериерки, възрастна дама, която идваше да посети дъщеря си, омъжена за свещеник в Оксфордшир. Всички бяха много впечатлени от брата и сестрата, които идваха от Сейнт Тимъти. Капитанът беше казал, че те ще посетят сестра си, графиня Фарминстър.

Щом стъпиха на мостчето, Аврора и Джордж видяха Кели. Тя им махаше усилено с ръка и крещеше имената им. Беше застанала до великолепна пътническа кола. Придружаваше я някакъв джентълмен, не нейният съпруг. Те побързаха да слязат от кораба, а Уикъм и Марта ги последваха.

Кели побърза да се хвърли в прегръдките им.

— Мили мои! Мислех, че никога няма да дойдете. — Тя целуна и двамата по бузите. Обгърна ги миризмата на парфюма ѝ.

— Къде е Валериън? — попита Джордж. Багажът беше натоварен в една по-малка кола, с която щеше да пътува прислугата. — Мислехме, че ще дойде да ни посрещне.

— Валериън? Наистина не знам къде е. — Тонът на Кели беше безгрижен. — Може би е някъде из провинцията. Мили братко, били сме заблудени. Той притежава графска титла, но всъщност е фермер. Представете си! Фермер! Предпочита да прекарва времето с конете, говедата и овцете си. Нехая за изисканото общество.

— Няма значение, Кели — сряза я остро Аврора. — Ти носиш титлата „графиня“ и, доколкото мога да видя, не се нуждаеш от нищо.

— О, Аврора, колко е хубаво, че не си се променила! Не ти ли казах, Трехърн? И умът, и езикът ѝ са много остри — обърна се тя към мъжа, който я придружаваше. Той беше много висок, строен и русокос. — Трехърн, това е сестра ми, Аврора. Аврора, мила, това е Чарлз, лорд Трехърн. Доведох го специално заради теб.

— И си поставила в неудобно положение и нас, и лорда — отговори ѝ раздражено Аврора. — Мислех, че знаеш, Кели, колко много мразя някой да избира мъжете, с които ще се запозная.

Не можеше да има съмнение за смисъла на думите ѝ. Каландра се почувства извънредно неудобно, но това трая само един кратък миг. После Кели въздъхна.

— О, ти си все така заядлива! — оплака се тя.

Лорд Трехърн се беше усмихнал, като чу как Аврора се скара на сестра си. Сега той взе облечената ѝ в ръкавица ръка и я поднесе към устните си.

— Мис Спенсър-Кимбърли, очарован съм да се запозная с вас, дори вие да не се радвате, че ме виждате.

Седмици наред Каландра му беше говорила за сестра си и за това колко добра партия е тя. А той имаше нужда от съпруга със състояние. Това момиче обаче беше прекалено интелигентно и нямаше да бъде лесно да го заблуди. Не беше като милата малка Каландра, която се интересуваше само от собствените си удоволствия. Той пусна ръката на Аврора.

— Кели — каза Джордж, — ти може и да си свикнала вече със студа, но ние не сме. Позволи ни да влезем в каретата. Къде ще ни заведеш?

— В Лондон! — усмихна се Кели лъчезарно. — Доста ще пътуваме, затова никъде няма да спираме. Трехърн се погрижи на няколко места по пътя да ни чакат отпочинали коне. Хайде, да тръгваме!

Щяха да пътуват петдесет мили. Спряха три пъти за смяна на конете. Два пъти спряха за храна и други необходими неща. Стопляха се малко около огъня и отново потегляха. Бяха влезли в пристанището на зазоряване. Стигнаха в Лондон по тъмно. Аврора беше премръзнала и изтощена. Кели беше бърбила непрекъснато по време на цялото пътуване. Говореше за обществото, за модата и за последните клюки.

— Кралят ще се жени тази година — каза тя.

— Кралят ще се жени? Но той не е ли прекалено стар? — каза Джордж.

— О! Ти не знаеш, нали? Е — отговори си тя сама, — и откъде можеш да знаеш. Старият крал умря през октомври. Имаме прекрасен нов крал. Той ще се ожени за немската принцеса, Шарлот Мекленбург-

Щрелиц. Той е много красив, кралят. — Изкикоти се. — Скучен, но красив. Знаехте ли за смъртта на стария крал? — Сниши глас. — Умрял на нощното си гърне! — Тя отново се закикоти силно. — Нощното си гърне! Разбира се, опитаха се да скрият клюката от обикновените хора, за да не стане кралят за посмешнице. Но не успяха. Цяла Европа знае, че кралят умрял, докато седял на нощното си гърне.

— Колко подло от твоя страна да ни го казваш, Кели — скара ѝ се отново Аврора.

— О, Аврора! — запротестира сестра ѝ. — Ти си все така сериозна. Трябва да бъдеш по-весела. Иначе няма да успееш да си намериш съпруг. Мъжете, които се движат в обществото, не харесват умните жени.

Стори им се, че измина цяла вечност, докато каретата най-последна спря пред къщата на граф Фарминстър. Оттам излязоха слуги, които поставиха стълби до вратите на каретата. Отвориха им вратите и им помогнаха да слязат. Аврора въздъхна благодарно, когато влязоха в топлата къща. Чу как зад нея сестра ѝ дава нареждания на слугите относно багажа.

— Добре дошли в Англия, мис Спенсър-Кимбърли — чу тя един глас.

Тя вдигна поглед, докато сваляше ръкавиците си, и видя графа, който слизаше по стълбите.

— Благодаря, Ваше благородие — отговори учтиво. Той взе премръзналите ѝ ръце в своите и отговори:

— Мисля, че преди доста време се споразумяхме, че ще ме наричаш Валериън, Аврора. Господи, страхувам се, че си премръзнала. Ела във всекидневната. Ще наредя да ти поднесат чай. Баба ми също дойде с мен от „Хоукис Хил“, за да ви посрещне. Чака ви.

Изкачиха се по стълбите и влязоха във великолепна стая. По тавана имаше гипсови гравюри. Горестените бяха обточени с гипсови корнизи. Килимите бяха дебели и приятни на цвят. По стените висяха превъзходни картини, повечето — портрети. Мебелите бяха от махагон, но не приличаха на тези, които се използват в Западните Индии. Бяха тапицирани. На прозорците висяха тежки кадифени завеси. От двете страни на камината имаше по един каменен лъв. Огънят в нея беше буен. Пламъците сгряха и тялото, и сърцето на

Аврора. До огъня седеше възрастна белокоса жена. Тя стана да ги посрещне.

— Бабо, това е мис Спенсър-Кимбърли — каза графът. — Аврора, това е баба ми, графиня Фарминсър.

Аврора направи грациозен реверанс.

— Приятно ми е, мадам — каза тя.

Мери Роуз Хоксуърт впери острия си поглед в Аврора. Защо лицето на момичето ѝ се струваше познато? Въобще не приличаше на глупавата Каландра.

— И на мен ми е приятно, мис Спенсър-Кимбърли — отговори тя на момичето. После, като видя, че Аврора потрепери, каза: — Елате до огъня, мила. Разбира се, вие не сте свикнали с времето в Англия.

— Страхувам се, че не съм. Капитан Конуей ме увери, че кръвта ми ще стане по-гъста и няма да чувствам така остро студа.

Старата графиня се засмя и поведе момичето да седне до огъня. Внукът ѝ дръпна шнура на звънеца. Появи се прислужник, когото графът изпрати за горещ чай. Отвън, от антрето, се чу смехът на Кели. Тя извика сестра си.

— Ние сме в източната всекидневна — отвърна графът.

Кели се втурна в стаята. Джордж и лорд Трехърн я следваха по петите.

— Хоксуърт! — извика тя изненадано. — Какво те доведе тук от провинцията? — После изгледа изпитателно старата графиня. — О! Баба също е дошла! Добър вечер, мадам.

И тя се поклони на старицата.

— Каландра — звучеше студеният отговор.

— Не те очаквахме, Хоксуърт — каза Каландра.

— Очевидно е, че не сте — отговори ѝ той. — Добър вечер, Трехърн. — После се обърна и каза: — Добре дошъл в Англия, Джордж. — Двамата мъже си стиснаха ръцете. — Ела да се запознаеш с баба ми.

На Аврора ѝ се струваше, че между Кели и съпруга ѝ нещо никак не е наред. Бяха любезни и учтиви един с друг. Но в отношенията им имаше студенина. Странно, но тя съжаляваше по-силно графа, отколкото сестра си. Младата жена, която весело бърбеше в тази стая, не беше сестрата, която тя помнеше. Само един поглед към Джордж ѝ беше достатъчен, за да разбере, че и той мисли като нея. Появи се

икономът с тежък сребърен поднос. Върху него имаше чайник, чаени чинийки и чаши и огромна чиния. А в нея имаше тънки филийки, намазани с масло и оформени в триъгълник, също така и тънки резенчета плодов кекс.

— Чай? О! Не, не, не! — развълнува се Кели. — Ще отпразнуваме пристигането на сестра ми и брат ми с шампанско. Донесете една бутилка от мазето! — нареди тя на иконома.

— Кели, много ми е студено — каза ѝ Аврора. — Искам чай.

— Е, добре. Останалите ще прием шампанско! — заяви Кели. — Аврора, надявам се, че мрачното ти настроение се дължи на изтощението. Сигурна съм, че няма да бъдеш скучна гостенка.

— Не знаех, че аз и Джордж сме тук, за да те забавляваме, Кели — отговори ѝ Аврора.

— Браво, момиче! — каза ѝ нежно старата графиня.

— Трехърн — изведнъж рече графът, — благодаря ви, че сте придружили съпругата ми до Доувър. Предполагам, че сте зает на друго място тази вечер. Ние ще ви извиним.

Чарлз, лорд Трехърн, се поклони на граф Фарминстър с лека сардонична усмивка.

— Желая ви приятна вечер, Ваше благородие — каза той и излезе от стаята.

— Но аз не искам той да си отива! — каза Кели ядосана и затропа с крак.

— Той стоя повече, отколкото е редно, и вече не е добре дошъл — отговори спокойно съпругът ѝ.

— Винаги ми разваляш удоволствието! — оплака се Кели. — А сега ми причини и главоболие. Отивам да си легна, Хоксуърт, и не искам никой да ме безпокои.

— Разбира се, мила моя — каза графът спокойно и ѝ се поклони. — Да те придружа ли до спалнята ти?

— Не! — каза Кели остро и побърза да излезе от стаята.

Настъпи тишина, която дълго време никой не се осмели да наруши. Джордж Спенсър-Кимбърли се чувстваше извънредно неудобно. Старата графиня беше ядосана. По лицето на Валериън Хоксуърт беше изписано изражение, което Аврора не успяваше да разгадае. Тя каза.

— Какво се е случило със сестра ми? Като че ли вече не я познавам.

— Страхувам се — отговори старата графиня, — че тя се остави да бъде съблазнена от обществото. И преди съм виждала това да се случва с младите дами. — Тя щедро наля от ароматния чай в една дълбока чаша и я поднесе на Аврора. — С Каландра е още по-лошо, защото до идването си в Англия тя не е била в контакт с обществото. Каза ми, че през целия си живот е живяла на Сейнт Тимъти и дори не е ходила на остров Барбадос. Защо, за Бога, баща ѝ не я е пуснал дори до Барбадос?

— Мисля, че баща ни не беше наясно, че аз и Кели порастваме и се превръщаме в млади жени — каза Аврора тихо. Отпи от чая. Беше горещ и силен. Отпи още една глътка и постави чашата на малката масичка. — Дори не знаехме за брачния договор, докато не пристигна писмото ви, мадам. Едва тогава брат ми Джордж отвори чекмеджето на татко и намерихме нашето копие от договора. Ако Валериън беше пристигнал без предупреждение от ваша страна, щяхме да изпаднем в шок.

Графинята кимна.

— Моят покоен съпруг и вашият баща са били замесени от едно и също тесто — каза тя. — *Няма нужда да безпокоим жените, докато не се налага*, имаше навик да казва моят Джеймс. — Тя поклати глава. — Като че ли жените не могат и сами да вземат решения. Е, ние можем и сами да се грижим за себе си, но се преструваме, че не можем, за да угодим на тях. — Тя отново впери острия си поглед в Аврора. — Ти си много по-разумна от сестра си, нали, дете?

— Ние сме различни, мадам, трябва да призная това. Но ние сме сестри и се обичаме. Кели ме нарича интелектуалка. Ако любовта ми към знанието заслужава това прозвище, предполагам, че съм такава.

— Чувстваш ли такова нетърпение да се представиш в обществото като сестра си? — попита старицата.

— Мисля, че малко се страхувам от обществото — беше отговорът на Аврора. — Това, което видях от Англия по пътя, ми хареса. Но когато пристигнахме в града, се почувствах неудобно. Предполагам, защото не съм свикнала с толкова много хора и сгради. Вярвам, че ще предпочета да остана в „Хоукис Хил“ — заключи Аврора.

— Живяла съм в Англия през целия си живот — отговори старата жена. — И също предпочитам „Хоукис Хил“. — Тя се усмихва, погледът ѝ отново беше прикован в лицето на Аврора. Защо ѝ се струваше така познато това лице? — Валериън! — повика тя внука си. — Доведи мистър Спенсър-Кимбърли по-наблизо, за да мога да го разгледам по-добре.

Графът изпълни молбата ѝ с широка усмивка, предназначена за младежа.

— Ще трябва да изтърпиш всичко това — каза му той тихо.

Графинята разгледа младежа особено внимателно. Средно тъмна кестенява коса. Лешникови очи. Набита фигура. Среден ръст. Нищо не го отличаваше от другите младежи, но той носеше дрехите си елегантно и беше приятен на вид, макар чертите на лицето му да не бяха забележителни.

— Мисля, че ще успеем да ви намерим подходяща съпруга, мистър Спенсър-Кимбърли. Не тук, в Лондон, разбира се. Тук има прекалено много глупави момичета и такива, които гонят чуждото богатство. Може би в „Хоукис Хил“. Добро и разумно провинциално момиче, което ще бъде добра майка дори в сърцето на Западните Индии.

— Ще ви бъда много признателен за помощта и съветите, Ваше благородие — отговори Джордж искрено. Гледаше приятелски старата дама.

— Вие можете да се похвалите и с приятни маниери — засмя се графинята. — Съвсем различни сте от моята снаха, трябва да призная това. Изненадана съм, че сте възпитани от една и съща майка. Сигурно е от наследствеността. — Тя се изправи на крака. — Ще заведе мис Аврора до спалнята ѝ, Валериън. Момичето може да заспи на крака. Денят е бил дълъг и уморителен за тях. Ела, момиче, да оставим малко господата сами.

Тя поведе Аврора вън от стаята. Икономът влезе, за да разчисти масата от приборите.

— Донеси ни уиски — нареди му графът. Най-сетне останаха сами. Разположиха се около огъня. В ръцете си държаха тежки кристални чаши. Джордж погледна графа право в очите и каза:

— Какво става между теб и Кели, Валериън? Никога преди не съм я виждал да се държи по начина, по който се държа днес.

Очевидно, нещо се е объркало още в деня, в който сте се срещнали.

За един кратък миг Валериън се изкуши от мисълта да каже на Джордж, че какъвто и да е проблемът, това не е негова грижа. Но после размисли и каза:

— Грешка беше, че се ожених за момиче, което не познавах. Вината е моя. Ако бях останал на Сейнт Тимъти няколко месеца, вместо да бързам да се върна в Англия за сезона на конните надбягвания, щях да разбера, че сестра ви е все още дете. Тя дори не искаше да консумираме брака си, докато не стигнем в Англия. Страхуваше се, че другите пътници на борда могат да ни чуят. Аз неохотно се съгласих. Както и да е. Каландра не харесва самия акт. Студено и без чувства се отнася към него. Уверявам ви, че не съм нито груб, нито невнимателен любовник. Тя не обича да идва с мен в провинцията. Преди три месеца избяга в Лондон без моето разрешение. Мислех, че ако я оставя тук до вашето идване, страстта ѝ към забавления ще утихне. Но не стана така. Сметките ѝ за дрехи са скандални. Наредила е да направят нова карета за нея. Цялата ѝ вътрешност ще бъде облицована с червено кадифе. Някои от частите ѝ ще бъдат от сребро. Вътре ще има кристални лампи. Отишла е сама до Тетърсол и купила два коня. Единият — снежнобял, а другият — съвсем черен, за да теглят проклетото нещо. Знаете ли колко ми струва това, Джордж? Бих ѝ позволил всичко, само ако изпълнеше дълга си и ми дадеше наследник, но тя не иска! Не искам да ви шокирам, не искам да бъда и неделикатен, но няколкото пъти, когато успях да правя любов с Каландра — повярвайте ми, Джордж, това беше едва дузина пъти през всичките тези месеци — сестра ви лежеше тихо и неподвижно, с глава, извърната настрани, като че ли не може да понесе да ме гледа. Не е лесно да се възбуди страстта при такава ледена студенина. Честно казано, предпочитам да не правя любов с нея, но имам ли избор? Тя е моя съпруга.

Джордж поклати глава, изненадан от признанията на графа.

— Валериън, не знам какво да ти кажа. Не бих могъл да си представя, че Кели може да се отнася така с теб. Наистина съжалявам.

Сега Валериън Хоксуърт поклати глава.

— Грешката не е твоя, Джордж. Радвам се, че най-после ти и Аврора пристигнахте. Ще останем в Лондон няколко седмици, а след това ще се върнем в „Хоукис Хил“. Каландра също ще дойде, дори да

се наложи да я дърпам за косата през целия път. До гуша ми дойде от нейните детинщини! До гуша ми дойдоха нейните приятели! Мъже като Трехърн, които не се славят с добра репутация. Каландра не умее да подбира приятелите си. Време е вече да изпълни задължението си и да ми даде наследник. Няма да се върне в Лондон, докато не роди дете!

Двамата мъже поговориха още малко около огъня и изпиха всичката кехлибарена течност, която беше в бутилката. После графът придружи Джордж до спалнята му и му пожела „лека нощ“.

— Уикъм — каза Джордж, когато остана насаме с камериера си, — знаеш ли в коя стая е настанена мис Аврора?

Камериерът кимна.

— Да, сър.

— Иди и попитай Марта дали сестра ми е още будна.

Камериерът бързо излезе и се върна след няколко минути.

— Още не си е легнала, сър. Последвайте ме.

Поведе господаря си по коридора, почука на вратата на стаята и отвори, за да мине Джордж. Той влезе и завари сестра си в леглото, по нощница и с нощна шапчица, да пие още чай.

— Още ли ти е студено? — попита я, като посочи с ръка пухената завивка, с която се беше покрила.

— Започвам най-после да се стоплям — каза тя. — Какво ти каза графът? Какво е станало с Кели? Марта, донеси стол на брат ми. Можеш да останеш.

Джордж седна на подадения му стол и предаде думите на графа.

— Валериън е бил много търпелив през цялото време и е проявил разбиране. Страхувам се, че вината въобще не е негова — заключи той. — Ти самата днес беше шокирана от поведението ѝ, Аврора.

Тя кимна.

— Да — призна. — Това момиче никак не прилича на Кели. — И въздъхна. — Това, което ми каза старата графиня, потвърждава думите на Валериън. Каква бъркотия.

— Трябваше вие да се омъжите за него, каквато беше и волята на баща ви — каза Марта мрачно. — Но вие винаги сте били опърничава. Вижте сега до какво докарахте нещата.

— Много е късно за съжаления — каза Аврора. — По-добре да поспим. Утре ще видим какво можем да направим, за да помогнем на

Кели и на графа. Сигурно все нещо може да се направи.

— Последния път, когато вие тримата направихте нещо... — поде Марта.

— Не ни се карай, Марта — каза Джордж и стана. Наведе се и целуна сестра си. — Лека нощ, Аврора.

Когато отвори вратата, той бързо целуна и Марта по бузата. В следващия миг беше изчезнал.

— Малък дявол! — измърмори Марта. Но вече не беше ядосана.

Каландра не била променила навиците от детството си. Не ставала от леглото преди пладне, каза им Сали. Беше спретнато облечена с сива униформа и бяла дантелена шапчица. Изглеждаше много красиво. Но и тя като господарката си се беше променила. Изпитваше превъзходство пред Марта и се държеше с нея високомерно. Отговаряше остро на запитванията, което не се хареса на възрастната жена.

— Мисля, че си вири носа — каза Марта кисело.

Постави подноса със закуската в скута на Аврора. На него имаше изящен сервиз от китайски порцелан и прибори от тежко сребро. Закуската се състоеше от яйца на очи, гъст сметанов сос, превъзходна шунка, пресен хляб, масло и мед.

— Оставих чая на масичката до леглото, мис — каза Марта.

Аврора яде с по-голям апетит, отколкото мислеше, че е възможно. Всичко беше направо превъзходно и умело приготвено. Когато изяде и последните трохички и започна доволно да отпива от чая, на вратата се почука. Камериерът на графа, Браун, стоеше навън в коридора. Графът питал дали мис Аврора иска да приготвят карета, за да излезе да разгледа града. Разбира се, брат ѝ щял да я придружава, каза Браун сериозно.

— Кажете му, че искам — отговори Аврора.

Напълниха ваната ѝ. Тя се изкъпа, а после се облече. Марта внимателно подреди косата ѝ, която за първи път от седмици насам беше без полепнала по нея морска сол. Когато се приготви, Аврора плътно се загърна в кожената наметка. Камериерката ѝ подаде чифт кожени ръкавици.

— Сега вече съм сигурна, че няма да ви е студено — каза ѝ тя.

Пристигна Джордж и придружи сестра си до широкото антре, където ги чакаше графът.

— Добро утро — поздрави ги той. — Каретата ни чака отвън. Сигурен съм, че днес следобед ще искате да прекарате известно време с Каландра. Нали, Аврора? Затова реших тази сутрин да се разходим из Хайд Парк. Сигурно все още сте уморена от пътуването. Има ли нещо специално в Лондон, което искате да видите?

— Може ли да посетим Британския музей? — попита тя.

— Разбира се — отговори той.

После ѝ каза, че музеят е отворен само по три часа на ден и билети трябва да се купят седмици преди това. Но бил сигурен, че ще намери.

Къщата на семейство Фарминстър се намиреше на западната страна на площад „Гросвенър“. Беше построена през 1740 година от червени тухли и с каменни украси. Издигаше се на три етажа. Завършваше с тавански помещения, в които живееше прислугата.

— Ако беше по-топло — каза графът, когато се разположиха в превозното средство, — щяхме да се возим в открита карета. Но се надявам, че и през прозорците ще успеете да видите достатъчно.

Конете плавно потеглиха. Излязоха на „Гросвенър стрийт“, която водеше направо към Хайд Парк. Аврора беше доволна, когато разбра колко близо са до него. Паркът беше красив с вечнозелените си борове и ели. В него имаше много езера и рекички. От „Гросвенър стрийт“ преминаха в „Парк Лейн“. Графът им обясни, че някога паркът бил ловна територия за краля, но миналия век бил отворен за обществото. В него все още можело да се срещнат няколко вида сърни и елени. Последната кралица Керълайн много обичала красивите пейзажи. Работела съвместно с най-добрите архитекти, за да направят парка възможно най-красив. Последното сътворение на техния гений било езерцето „Сърпънтайн“, от което извираше рекичката „Уестборн“.

— Днес просто ще се разходим из парка — каза Валериън. — Още не сте свикнали със студа и не можете да се разхождате пеш. Баба много ще се ядоса, ако настинете по моя вина. Да не споменаваме колко ядосана ще бъде Каландра, защото тя сигурно прави велики планове. Ще иска да ви заведе на всички модни партита.

— Мисля, че музеят ще ми хареса много повече от партита — отговори Аврора. После добави: — Джордж ми каза за отчуждението,

което се е породило между вас и сестра ни. Ще направя всичко възможно, за да посоча на Кели къде греши тя.

Валериън Хоксуърт поклати глава.

— Много си мила, Аврора, но мисля, че задачата ти е неизпълнима. Познавам те малко по-добре, отколкото познавах Каландра, когато се оженихме. И все пак смятам, че ти щеше да ми бъдеш по-добра съпруга от сестра си. Колко жалко, че не ти беше тази, за която трябваше да се ожения.

Аврора се изчерви.

— Прости ми — побърза да каже графът. — Смутих те, а не исках да правя това. — Взе облечената ѝ в ръкавица ръка — Ще ми простиш ли, Аврора?

Тя кимна. Не беше способна да отрони и звук. Молеше се на Бога да не позволи той да узнае истината. Тогава никога нямаше да ѝ прости. Дори още по-лошо — гневът му щеше да е насочен към Джордж и към майка им.

— Мисля, че баба ти е много мила. Тя е превъзходна дама — каза Джордж, опитвайки се да запълни неудобната тишина. — Бих искал мама да можеше да се срещне с нея.

Когато се върнаха в къщата, Каландра беше будна и викаше сестра си. Аврора се извини и изтича при нея. Кели седеше в леглото. Изящна дантелена нощна шапчица покриваше черната ѝ коса. Пиеше чай.

— Къде бяхте? — попита тя.

— Валериън ни разходи из парка.

— Колко скучно — каза Кели.

— Той ще ни уреди посещение в Британския музей — продължи Аврора. — Нямам търпение да видя експонатите.

Каландра завъртя лешниковите си очи към тавана.

— Аврора, какво ще правя с теб? Ако искаш да си хванеш съпруг, не бива да показваш интелекта си. Мъжете не харесват умните жени. Ще преумориш очите си в онзи скучен музей. Трябва да приличаш на жена, да бъдеш очарователна. Мъжете харесват това. Аз съм много популярна сред джентълмените в обществото. И ти трябва да бъдеш такава.

Аврора се засмя.

— Ти наистина си в свои води, Кели. Но какво ще кажеш за задълженията, които имаш към Валериън? Първо трябва да го дариш с едно-две деца. Тогава ще можеш да си позволяваш всякакви волности.

— Ако родя, ще съсия фигурата си — каза Кели. — Лейди Стандиш ми каза, че обиколката на талията ѝ се увеличавала с три сантиметра всеки път, когато дарявала съпруга си с дете. Когато била на моята възраст, талията и била четирийсет и пет сантиметра. А сега е седемдесет!

— Мъжът очаква жената да роди деца — търпеливо продължи Аврора. — Роди му няколко. Валериън ми изглежда добър човек. Баба му също много ми харесва. Щастлива си с новото си семейство, Кели.

— Аз не харесвам старицата. Тя ме мрази, Аврора! И не одобрява поведението ми, но аз пет пари не давам — каза Кели.

— Тя ще те одобри, когато дариш внука ѝ с наследник, Кели — отговори Аврора. — Семейство Хоксуърт са благородници с древно потекло. Няма причина родът им да отмре. Трябва да престанеш да мислиш само за себе си, малка сестричке. Изпълни дълга си.

— Тази вечер ще има бал в дома на графинята на Девъншир — каза Кели. — Ние всички сме поканени. Трехърн ще бъде там и ще те търси. Той е чудесен, нали?

— Аз го намирам малко отблъскващ — каза Аврора. А после: — Ще помислиш върху думите ми, нали, Кели? Мама също няма да е доволна, като узнае за поведението ти. Не знам какво да ѝ пиша в писмото си. Не може да я заблуждаваме вечно, макар да ни дели цял океан. След като ѝ опиша всичко, което съм видяла в Лондон, няма да имам извинение и ще трябва да ѝ пиша как се е променил характерът ти. Е, вече те предупредих.

— О, не постъпвай така подло с мен! — извика Кели и се опита да изцеди няколко сълзи от очите си.

— Никога не си успявала да плачеш, когато пожелаеш — засмя се Аврора. — Аз въобще не ти съчувствам. Държала си се ужасно. А сега трябва да се промениш, Кели.

— Ти никак няма да ей забавна, знаех си — оплака се Кели. — Не знам защо въобще си си направила труда да дойдеш до Англия.

— Мисля, че моето идване е за добро — каза Аврора. — Спомни си, че ако не бях аз, ти нямаше да си графиня.

— Ужасно е да казваш това, Аврора!

— Но е вярно.

— Сега съжаляваш, нали? — заяде се Кели. — Съжаляваш, че не изпълни желанието на татко. Е, ти имаше своя шанс. Сега аз съм графиня Фарминстър и имам намерение да си остана такава!

— Кога — попита я Аврора, — кога съм те молила да ми върнеш подаръка, Кели? Женитбата ти беше подарък от мен. Не искам да го получавам обратно. Не те моля затова. Просто ти напомням, че имаш задължения към Валериън Хоксуърт. Трябва да ги изпълниш. Едва тогава ще можеш да се отдадеш на удоволствията като разглезено дете! — Тя се изправи. — Не искам да ходя на този проклет бал!

И излезе като вихрушка от стаята.

— По-добре внимавайте с нея, Ваше благородие — каза Сали. — Тя може да ви заеме мястото.

— Ти се забравяш — каза Кели студено и подаде на камериерката чашата си. После се облегна отново на възглавниците. Изражението на лицето ѝ беше замислено, а очите ѝ гледаха пресметливо. Най-последно тя каза: — Новата бална рокля. Онази, тюркоазената, със златните дантели. Поднеси я на сестра ми заедно с моите извинения. Кажи ѝ, че искам да я облече довечера.

— Ваше благородие — отговори Сали, — тази рокля не е подходяща за девица, която си търси съпруг.

— Права си — съгласи се Кели. — Какво друго имам, което може да е подходящо?

— Роклята в ябълков цвят, Ваше благородие. Деколтетото е украсено с малки копринени цветя. Дантелите ѝ също са прекрасни.

Кели кимна.

— Занеси ѝ я. За мен тя е сладникава. Въобще не мога да разбера защо съм я купила.

Сали занесе роклята в спалнята на Аврора. Когато Марта ѝ отвори вратата, тя каза:

— Нейно благородие мисли, че тази рокля е подходяща за Аврора. Иска да я види облечена в нея довечера на бала. Пригответи господарката си за десет часа.

— Десет часа! — възкликна Марта. — По това време уважаващите себе си хора са в леглата си, Сали.

— В Лондон, в обществото, благородниците започват баловете си в десет часа. Ще свикнете да стоите будни до два-три часа сутринта.

Аз вече свикнах.

Марта пое роклята и заклати учудено глава. Сали забърза по коридора.

— Танцуват почти до зори. Това не е правилно! — мърмореше Марта след отдалечаващата се Сали.

— Казах на Кели, че няма да ходя на бала — каза Аврора. — О, Марта, Кели е станала такава егоистка!

— Тя винаги си е била егоистка — отговори Марта. — Само че на Сейнт Тимъти нямаше толкова изкушения. Не се тревожете, мис. Тази рокля е най-красивата, която съм виждала. Струва ми се, че не е обличана нито веднъж. Ще изглеждате прекрасно в нея. Не искам да слушам повече, че няма да отидете на бала. Разбира се, че ще отидете. Майка ви ще бъде много ядосана, ако не се възползвате от всички възможности, които ви се предоставят.

И тя окачи роклята в гардероба.

— Радваш ли се, че се върна в Англия, Марта? — попита Аврора.

— Все още не знам, мис. Бях на двайсет и пет години, когато родителите ми починаха и аз заминах. А сега съм прехвърлила четирийсетте. Най-добрите си години прекарах на служба при вас, мис. Предполагам, че ще се чувствам най-щастлива там, където сте вие.

Аврора прегърна възрастната жена.

— О, Марта, наистина те обичам!

Камериерката се изчерви. Беше доволна.

— Хайде, ще ме смачкате, мис Аврора — скара ѝ се нежно тя.

Часовникът върху камината удари един.

— О, трябва да отида при другите в трапезарията. Снощи старата графиня ми каза, че в един сервират обяда. В ред ли е косата ми?

— В безупречен вид е — отговори Марта. — Побързайте, мис!

Аврора влезе в трапезарията малко след като другите се бяха настанили. Тя се поклони на старата графиня и се извини за закъснението си.

— Глупости, дете, ти пристигна точно на минутата — отговори ѝ старицата. — Валериън ми каза, че ви е завел на разходка в Хайд Парк. Забавлявахте ли се?

— Много — каза Аврора. — Почувствах радост и облекчение, че близо до къщата ви има такава прелестно местенце.

— Малко късче природа в този оживен град — каза Мери Роуз Хоксуърт с усмивка. — Точно затова настоявах съпругът ми да купи къща на Гросвенър Скуейър. „Щом ще ми се налага да посещавам Лондон, трябва да бъда близо до парка“, казах му. Разбира се, посещавам Лондон колкото се може по-рядко — завърши тя със сподавен смях.

— Каландра ми каза, че тази вечер ще ходим на бал у графинята на Девъншир — каза Аврора.

— Така ли? — старицата беше изненадана. — Сестра ти очевидно е забравила да каже и на мен. Ще говоря с нея след обяда. Тя не е достатъчно възрастна, макар да е омъжена, не може да бъде твоя придружителка. Трябва да ви придружава уважавана матрона. В противен случай хората ще си създадат лошо мнение за вас.

— За мен ще бъде облекчение да дойдете и вие, мадам — призна честно Аврора. — Струва ми се, че Кели има намерение да ми натрапи онзи свой приятел, лорд Трехърн. Аз не го харесвам. Щом вие ще сте до мен, вярвам, че двете ще успеем да го отблъснем.

Старицата се засмя. Но бързо стана сериозна отново.

— Проявявате мъдрост, като не се поддавате на чара на Трехърн. Той е красив дявол, трябва да му се признае. Но дивеча, който преследва, е жена със състояние.

— Няма да се докопа до моето — твърдо рече Аврора. — Няма да се отделя от вас, мадам.

— Ще ти се наложи, момиче, ако искаш да танцуваш с най-изисканите джентълмени в Лондон — каза старата дама.

— Само с вашето одобрение — отговори ѝ Аврора. — Ще разчитам на вашето знание и преценка.

Мери Роуз Хоксуърт кимна и си сипа от супата. Защо това момиче ѝ се струваше познато, запита се тя за петнайсети път от снощи насам. И преди беше виждала това лице. Но къде? Колко жалко, че Валериън не се ожени за това разумно момиче, вместо за онази празноглава Каландра Кимбърли. Каландра. Приятелството ѝ с лорд Трехърн беше обезпокоително. Вдовстващата графиня не беше толкова стара, че да не е чула клюките по адрес на Трехърн. Те наистина бяха отвратителни. Беше сигурна, че Каландра не поставя рога на внука ѝ. Тя беше прекалено студена жена. А и не беше по вкуса на Трехърн. Разбира се, той беше интелигентен, остроумен и забавен. Тези му

черти привличаха Каландра. Тя искаше да се ползва с благоволението му, защото Трехърн познаваше абсолютно всички в Лондон. Беше достатъчно глупава да мисли, че ако успее да го ожени за сестра си, той ще ѝ бъде вечно благодарен.

Е, това нямаше да се случи, защото тя нямаше да позволи. Щеше с всички сили да се противопоставя на този брак. Аврора беше достатъчно интелигентна, за да прозре под външността на Трехърн. Нямаше да му е лесно да я заблуди. Старицата започна да мисли кои джентълмени ще бъдат подходяща партия за Аврора. Но нито един не ѝ дойде наум. Може би щеше да измисли нещо, когато се върнат в провинцията. Всъщност нейният внук щеше да бъде идеалният съпруг за нея, а тя — идеалната съпруга за него. Колко жалко, че съдбата се беше разпоредила другояче. Ако преди година не беше изпратила Валериън на Сейнт Тимъти, а беше поканила семейството на Каландра в Лондон, нещата можеха да се развият различно. Тя щеше да види, че Каландра не е подходяща за внука ѝ, и щеше да избере Аврора.

— За какво мислиш толкова, бабо? — попита я графът.

— Нищо важно, мило момче — отговори му графинята.

ГЛАВА 5

Аврора не беше сигурна дали изтеклият месец беше най-добрият, или най-лошият в живота ѝ. Лондон беше вълнуващ град, но беше изтощително да се живее в него. Валериън беше успял да се снабди с два билета за Британския музей, който се намираше в Блумсбъри. Джордж беше отказал да отиде дотам. Извини се, че антиките не го привличат. Графът беше придружил Аврора. Началото на музея било поставено от сър Ханс Слоун, лекар и колекционер. Той беше предложил на Парламента да купят неговата колекция от произведения на изкуството, антики и сбирката му по естествена история на половин цена. Парламентът беше приел със задоволство. Същата година бяха закупили и колекцията ръкописи на графиня Портланд. Музеят беше отворен преди две години и беше вече много известен.

Аврора много се зарадва на посещението. Беше изненадана обаче, че също толкова се забавлява на Церемонията на ключовете, която всяка вечер се разиграваше в Тауър. На този ритуал я придружаваха графът, брат ѝ и старата графиня. Каландра не беше пожелала да отиде с тях. Беше извъртяла очи към небето и беше казала, че интересът на Аврора към забележителностите започва да става досаден. За интелекта ѝ вече се говорело с неодобрение сред приятелите на Каландра. Аврора просто се беше засмяла и беше посетила кулата Тауър в компанията на другите.

Церемонията се наблюдаваше от един от покривите. Видяха как главният дворцов страж, в червено наметало и шапка от времето на Тюдорите, с фенер в ръка, тръгва към кулата. В облечената си в ръкавица ръка държеше ключовете на древната крепост.

— Придружители за ключовете — извика той високо.

Четирима дворцови стражи застанаха до него и с маршова стъпка преминаха през вратата, която водеше към първата кула. Изминаха разстоянието до средната кула. Преминаха през още една врата, която главният страж заключи. Заключиха последователно всички врати, докато стигнаха до Кървавата кула. Тогава от нея излезе друг страж и извика страшно:

— Стой! Кой е там?

— Ключовете — отговориха му.

— Чии ключове?

— Ключовете на кралица Елизабет.

Тогава пазителят на Кървавата кула протегна ръце към ключовете. Всички свалиха шапките си и извикаха:

— Бог да пази кралица Елизабет!

— Амин! — отговори пазителят на Кървавата кула.

— Колко вълнуващ трябва да е бил ритуалът в онези дни — каза Аврора по-късно, когато каретата се носеше към поредния бал. Струваше ѝ се, че баловете нямат край. С изненада установи, че никак не се забавлява на тези балове. Не можеше да разбере защо Каландра толкова много ги харесва. Знаеше, че сестра ѝ е много разочарована от нея, но не можеше нищо да направи.

Нито един от младите мъже, които ѝ бяха представени, не успя да привлече вниманието ѝ. Някои бяха млади и нетърпеливи, но бяха изключително невежи за джентълмени от висока класа. Имаше също така нехранимайковци и развратници. Бяха ѝ представени и по-възрастни мъже, които си търсеха втора и дори трета съпруга. Нейният доход беше удобен за тях и я правеше добра партия за женитба. Но също така беше истина, че някои от мъжете бяха привлечени от нея само защото не беше родена в Англия, а в колониите. Най-лоши бяха суетните контета. Те бяха ужасно груби. Държаха се с нея така, като че ли ѝ правят голяма услуга само като говорят с нея. Аврора не мислеше, че висшето общество ѝ допада. Жените едва ли бяха по-добри. Момичетата на нейната възраст не я поглеждаха, защото тя им беше съперница. Техните майки, шепнешком, напомняха на всички, които ги слушат, че Аврора е сестра на онази глупава и не дотам уважавана графиня Фарминстър. Говореха за начина, по който графинята се държи с лорд Трехърн, и то под носа на съпруга си. Сестра ѝ може и да изглежда невинна и девствена като току-що паднал сняг, може и да притежава добър доход, както твърдят ключките, но дали наистина е такава, за каквато се представя? И кое уважаващо себе си семейство ще приеме точно това момиче за снаха? Човек трябва много да внимава. Така говореха майките, за да привлекат вниманието върху собствените си дъщери. Аврора прекрасно разбираше какво става около нея.

Графът беше променил първоначалните си намерения и те бяха останали в Лондон малко по-дълго. Но сега той беше готов да се върне у дома, в Хиърфорд. Каландра беше бясна. Тя не искаше да си тръгва, но не намери съюзници дори в лицето на брат си и на сестра си. И на двамата им беше омръзнало да живеят в Лондон. Те щяха да напуснат града с удоволствие. Каландра беше много огорчена и в лошо настроение. Валериън беше непоколебим. Като зърна в коридора камериерката на жена си, той я попита:

— Доволна ли си от положението си, Сали?

— О, да, Ваше благородие — отговори тя и се поклони ниско.

— Искаш ли да запазиш мястото си?

— Да, Ваше благородие. — Сали нервно пристъпваше от крак на крак.

— На кого си при служба? — Дукът заплашително се извиси над момичето.

— При Нейно благородие — прошепна Сали. И изведнъж изпита страх.

— Не, Сали, ти не си на служба при Нейно благородие. Може да прислужваш на Нейно благородие, но аз съм те наел на работа. Аз ти плащам заплатата. Живееш под моя покрив и се храниш с моята храна. Аз ти давам дори парите за дрехите. Сега разбираш ли при кого си на служба?

— Д-д-да, Ваше благородие — заекна тя.

— Предполагам, щом си доволна от съдбата си, искаш да останеш на работа при мен. За да успееш да запазиш мястото си, ще ми докладваш за всяка глупост на твоята господарка. Утре заминаваме за „Хоукис Хил“. Ще останем там, докато аз реша да се върнем в Лондон. А това няма да стане, преди господарката ти да ме е дарила поне с един наследник. Ако тя се изкушава да избяга отново, ще ме предупредиш навреме, за да ѝ попреча. Ако не го направиш, Сали, ще се озовеш отново в бедняшкия квартал, в който си се родила. Разбираш ли, момиче?

— Ако тя разбере, че я шпионирам, ще ме убие! — каза Сали. — Когато е ядосана, е наистина жестока.

— Ако бъдеш умна, Сали, тя няма да разбере, че я шпионираш — успокои той камериерката. — Докато ми се подчиняваш, момиче, за

теб винаги ще има място в моето домакинство. Аз имам повече власт от господарката ти. Мисля, че не си глупава. Знаеш как стоят нещата.

Сали кимна. Графът отстъпи, за да ѝ направи път да мине. Беше проявил достатъчно търпение по отношение на Каландра. Сега щеше да промени отношението си. Тя беше помислила толерантността му за проява на глупост и слабост. Скандално беше, че си тръгна от „Хоукис Хил“ и отиде да живее в Лондон без негово разрешение. Мислеше, че е успяла да избегне опеката му, но не беше. Въжето, с което беше завързана, беше дълго. Време беше той да го дръпне към себе си и да я накара да коленичи. Щом веднъж стигнеха до дома, той щеше да посещава леглото ѝ всяка вечер. Щеше да я използва, докато тя го дари с дете. Затова се беше оженил за нея. За да му роди деца. С помощта на Джордж и Аврора щеше да я накара да поумнее.

Аврора. Мислеше за нея по-често, отколкото трябваше. Знаеше, че прави грешка. Но тя беше всичко онова, което той желаше да намери в съпругата си. Беше интелигентна и мила, остроумна и много красива. Знаеше какви са задълженията ѝ. Носеше отговорностите си. Беше радостен, че никой в Лондон не успя да ѝ завърти главата. Какви глупаци могат да бъдат мъжете. Щеше да му е трудно, когато баба му намери подходящ съпруг за Аврора. А нямаше съмнение, че тя ще успее да го открие. Беше му казала, че вече си е наумила за кого ще ожени Джордж. Валериън Хоксуърт тежко въздъхна. Искаше да си отиде у дома.

Трябваше да пътуват няколко дни от Лондон до имението „Хоукис Хил“ в Хиърфорд. Пътуваха в няколко карети. Старата графиня и камериерката ѝ имаха своя собствена карета, прислужниците бяха в отделна, а Каландра и Аврора — в карета, в която понякога влизаха графът и Джордж. Двамата мъже изминаха по-голямата част от пътя на гърба на конете си. Имаше още три коли, които превозваха багажа. Във всички ханове ги чакаха отпочинали коне, които всъщност принадлежаха на графа и бяха доведени с тази цел от неговото имение. В градската къща щеше да остане съвсем малко персонал. По-голямата част от прислугата беше заминала за Хиърфорд предишния ден.

Сутринта, когато трябваше да потеглят на път, Мол отиде при Марта. Мол помагаше на Сали в грижите за нейната господарка.

— Сали казва, че господарката ѝ е изпаднала в силно раздразнение и замисля нещо ужасно. Може ли господарката ти да дойде при нея? — Тя се поклони на Марта, която смяташе младото момиче за дете, обещаващо бързо да напредне.

— И двете ще дойдем — отговори Марта. — Кажете така на Сали.

— Знаех си, че ще направи нещо подобно — каза Аврора. — Тя го намекна снощи. Какво да правим, Марта? Не съм сигурна дали да пишем на мама и да я помолим да дойде в Англия.

— Майка ви няма да дойде, мис. Тя не обича да пътува по море. Имам друга идея. Кажете на Нейно височайше благородие, че ако не се държи както трябва, ще кажете на графа за измамата. Тогава графът може да анулира брака или да се разведе. Не знам кое от двете ще избере. Но каквото и да направи, къде ще бъде тогава мис Кели?

Очите на Аврора заблестяха.

— Кели по-скоро би умряла, отколкото да загуби съпруга си — каза тя. — Не знаех, че двуличието и измамата са ти познати, Марта.

— Все още имам няколко изненади, скрити в ръкава си, мис — беше отговорът.

Когато приближиха спалнята на Кели, чуха силните ѝ крясъци.

— Няма да тръгна! Вече ви казах! Няма да тръгна! Кралят ще дава бал довечера. Не мога да го пропусна! Всички ще бъдат там!

— Но ние няма да сме там — каза Аврора, след като влезе в спалнята на сестра си. — Ще спим удобно настанени в някой хан по пътя за „Хоукис Хил“, още преди да са прозвучали първите трели на цигулките, Кели. Защо не си облечена? Ще тръгнем след по-малко от час. Наистина си невъзможна, мила моя. — Тя се обърна към Мол. — Ела, момиче, и помогни на господарката си. Сали, готови ли са куфарите? Всички други вече са долу.

Аз няма да тръгна! — изръмжа Каландра.

Лешниковите ѝ очи бяха потъмнели от гняв. Ръката ѝ потърси някакво украшение, което да запрати по някого. Аврора сграбчи китката ѝ, като по този начин ѝ попречи да се прояви като разглезена глупачка.

— Оставете ни сами за миг — каза Аврора. — Искам да говоря със сестра си.

Когато всички слуги излязоха, тя пусна ръката на сестра си.

— Защо си на негова страна? — попита Кели.

— Защото той е прав, а ти грешиш — отговори остро Аврора. — Омъжена си за графа не заради безкрайния наниз от удоволствия, а защото той иска да има наследник. Мен ме смятат за вироглава, но дори аз бих изпълнила дълга си в този случай. И ти трябва да изпълниш своя, Кели.

— Твой дълг беше да се ожениш за него, а не мой. Но ти не пожела да изпълниш дълга си — отговори Каландра, разтривайки мястото, където я бяха стискали пръстите на Аврора.

— Защото бях вироглава и опърничава — засмя се Аврора. — Но ти се омъжи за него. Той изпълни своята част от сделката. Сега ти трябва да изпълниш своята.

— Няма да го направя! Не можеш да измислиш нищо, за да ме принудиш, Аврора. Аз съм графиня Фарминстър. Ти си само моята доведена сестра. Нямах власт над мен! — каза Кели злобно.

— А, малка моя сестричке, имам власт над теб — отговори нежно Аврора. — Ако не дойдеш мирно и тихо в Хиърфорд, ще кажа на Валериън за измамата, която му скроихме.

— Няма да посмееш! — прошепна Кели, невярваща на ушите си.

— Няма да имам избор — каза Аврора. — Ако не изпълняваш съпружеските си задължения, ще кажа на Валериън за измамата. Това ще го накара да анулира брака или да се разведе с теб. Ще има достатъчна причина да го стори. Ти си непокорна съпруга, отказваш да го дариш с деца. Какво добро си му донесла? Трябва да ти кажа, Кели, че причиняваш мъка на мен и на Джордж. Само фактът, че ни разделя огромният океан, ме спря да пиша на мама за твоите безобразия. Тя няма да одобри поведението ти. Ще ми каже да ти се противопоставя, както правя в момента. Тя не би искала да съсипеш всички ни. Разбираш ли ме, Кели?

— Мразя те! — изстреля Каландра.

— Не, малка сестричке, ти не ме мразиш наистина. Просто си ядосана, че намерих начин да те принудя да изпълниш дълга си. Ти винаги губеше игрите, Кели, а тази е най-голямата от всички игри. Най-важната, която някога сме играли.

— Няма нищо чудно в това, че мъжете не те харесват — каза Кели с неприсъща за нея жестокост. — Казват, че си прекалено надута за момиче, отгледано в колониите. Наричат те интелектуалка и сухарка. Трехърн ми каза, че е чул какво се говори за теб.

— Ключките, които Трехърн разнася, не са от значение за мен, Кели. Намирам, че приятелите ти са кухи, тъпи и крещящо облечени. Дамите не са по-добри от тях. Повечето момичета на моята възраст са глупави и блудкави. И ти си станала такава, страхувам се. Мисля, че в провинцията има по-голяма вероятност да си намеря подходящ съпруг, макар той да не е дук. И така, ако искаш да запазиш титлата си, малка сестричке, позволи на Моли да те облече. Пътуването ще бъде дълго, така ми каза старата графиня. Трябва да го направим колкото се може по-приятно. Да извикам ли вече слугите ти? — Тя се усмихна мило на Каландра.

„Какво ли ще направи, ако ѝ изкрещя да върви по дяволите с нейните малки блъфове“ — мислеше си Кели. Но прекрасно знаеше какво ще направи Аврора. Тя никога не беше отправяла напразна заплаха. Никога от нищо не се беше страхувала. *„Тя ще ме издаде. Ще каже за измамата, макар с това да съсипе всички ни. Тя има зестра и доход. А аз няма да имам нищо, когато престана да бъде графиня Фарминстър. Ще трябва да се върна на Сейнт Тимъти и да живея в плантацията с мама през останалата част от живота си. Сама. На хиляди мили от Лондон.“* Тя потрепери.

— Кели?

— О, извикай слугите ми, Аврора. Спечели този рунд, но аз ще ти отмъстя за предателството. Обещавам ти!

— Ще се почувстваш по-добре, когато стигнем в „Хоукис Хил“ — успокой я Аврора. — Вече си изтощена от бурния светски живот.

— О, върви по дяволите! — каза Кели кисело. — Изчезвай!

Пътуването не беше неприятно, макар че Кели беше в лошо настроение и не ѝ говореше. Пейзажът беше красив, а удобната и топла карета ритмично и плавно се поклащаше. Сменяха конете по обед, когато самите те спираха, за да се освежат и подкрепят. Стаите в странноприемниците бяха чисти и приятни. Леглата бяха с пухени дюшеци и завивки, храната, която им поднасяха, беше топла и вкусна. Всяка вечер и сутрин им носеха гореща вода за миене.

Когато Аврора разбра, че настроението на Кели няма да се подобри, помоли старата графиня за разрешение да пътува в нейната карета. Старицата щеше да бъде много по-добра компания. Тя знаеше много за местностите, през които минаваха.

— Пътят, по който пътуваме сега, е бил построен от римляните — каза тя на Аврора. — Знаеш ли нещо за римляните, момиче?

— Много малко, мадам. Те били древен войнствен народ. Тяхната цивилизация била най-голямата за времето си. Не знаех, че са строили пътища.

— Из цяла Англия, момиче! — усмихна ѝ се мило старицата. — И откъде знаеш за римляните? Съмнявам се, че празноглавата ти сестра знае нещо за тях или за каквото и да е друго.

— Кели не беше така нетърпелива като мен и Джордж да получава нови знания. Но тя свири прекрасно на пиано. Свирила ли е за вас? Тя също така пее и рисува прекрасно — опита се да я защити Аврора.

— Как успя да я накараш да стане толкова покорна и да тръгне, без да се съпротивлява? — попита старицата. — Тя наистина е в лошо настроение, но все пак се съгласи да напусне града.

Аврора се засмя. Престори се, че отговорът ѝ е искрен.

— Просто ѝ казах, мадам, че ако не се държи както трябва, графът ще се разведе с нея. И тогава тя вече няма да носи титлата графиня.

— Ха! — остро се засмя старицата. — Ти знаеш кое е слабото място на празноглавката, нали така? Е, заплахата е добра. На Каландра много ѝ харесва да бъде графиня. — Тя погледна втренчено Аврора. — Ще трябва много да внимавам, когато ти подбирам съпруг, момиче. Ако той е прекалено мекушав, ти няма да го уважаваш. Но ако е с прекалено силна воля, вие двамата ще се избиеете. Ти наистина ми поставяш много трудна задача.

— Ще ви кажа, че бих се омъжила само по любов. Семейството ми вече знае това. И все пак ще оценя усилията, които ще положите. Може би двете заедно ще успеем.

Облечените ѝ в ръкавици ръце лежаха кротко в скута ѝ, но старата графиня не беше заблудена.

— И ти ли си така опърничава като сестра си, госпожице? — попита тя.

— Аз наистина съм опърничава, признавам — отговори Аврора, — но съм много по-разумна от сестра си.

Старицата се засмя. Тя много се забавляваше. Доста време беше минало, откакто за последен път беше така впечатлена от някого. Тя

наистина харесваше Аврора. И отново си помисли колко е жалко, че внукът ѝ не се ожени за това момиче, вместо за глупавата Каландра. Реши да промени темата, затова каза:

— Мисля, че съм намерила идеалната съпруга за Джордж. Все пак ще го запозная с всички дами, които смятам за подходяща партия за женитба. Имам си обаче своята любимка. Ще ти кажа всичко за нея, ако не издадеш тайната на брат си. Той ще трябва да реши, нали разбираш.

— Обещавам, мадам — каза Аврора.

— Тя се казва Елизабет Боуен. Сър Роналд е баронет. Има малко имение, което граничи с нашето. Той е викарий в църквата в село Фарминстър.

— И ще се съгласи ли нейното семейство да изпрати дъщеря си през океана? — зачуди се Аврора. — Знаете, че Валериън предпочита Джордж да остане на Сейнт Тимъти и да ръководи плантацията както досега.

— Семейство Боуен ще благодарят на Бога, ако Бетси и Джордж си допаднат. Лейди Елзи е плодовита жена. Роди пет дъщери, докато най-после Бог ги дари с наследник. Имението се пада на сина. Богатството се дели на пет зестри, а това означава, че на момичетата не се пада много. Те не могат да очакват да се омъжат изгодно. Млад мъж с дохода на брат ви ще бъде находка за тях.

— И как той ще се срещне с нея, мадам?

— Ще трябва да дадем бал в „Хоукис Хил“. Това ще достави удоволствие и на сестра ви — каза старата графиня. После се прозина. — Изтощена съм вече от всички тези преходи. Наистина съм много доволна, че довечера ще спя в собственото си легло.

Тя затвори очи и след малко заспа. Аврора се загледа през прозореца. Тук-там в равнината се издигаха самотни хълмове. Бяха прекосили вече множество малки поточета и по-големи рекички. Местността беше гъсто залесена. Дърветата бяха разнообразни — дъбове, борове, брези. Имаше много овощни градини, в които дръвчетата щяха да разцъфтят през пролетта, а през лятото да дадат обилен плод. Повечето овощки бяха ябълки и круши. Голяма част от земята беше обработваема. Дълбоките бразди бяха замръзнали. През лятото земята щеше да бъде покрита със златна пшеница. Най-голямото богатство на Хиърфордшир бяха стадата овце и говеда, които

пасяха оскъдната февруарска трева. Отглеждаха говедата за месо, по-голямата част от което щеше да бъде закарано в Лондон. Овцете даваха първокачествена вълна, която беше преработвана в множеството фабрики на хубав плат и мека прежда.

Къщите във фермите и по-малките градове бяха дървени с тръстикови покриви. Църквите, дори тези в малките селища, бяха построени от камък. Каменни бяха и замъците и големите градски къщи на благородниците. Кели се беше оплакала, че „Хоукис Хил“ е огромна старомодна каменна къща с покрив от масивни плочи. Тя не харесваше нищо в нея. Старата графиня каза на Аврора, че къщата е строена по времето на Тюдорите. За основи послужили останките от старата къща, а част от каменните блокове също били използвани за строежа на новата.

Семейство Хоксуърт били владетели на имението толкова дълго, че вече никой не си спомнял откога. Графската титла им била дадена, когато един от техните прадеди извършил голяма услуга на крал Хенри VII. Първият крал от династията на Тюдорите бил известен със скъперничеството си. Да даде титла, му се струвало най-евтино и удобно разрешение, особено след като семейството вече притежавало огромно имение. Титлата „дук“ им била дадена от Чарлз II.

Внезапно каретата намали ход, почти спря и се прехвърли на един по-тесен селски път. Започна да подскача и да се клати, но старицата продължаваше доволно да спи. Аврора се усмихна и я загърна по-плътно в пелерината, за да не настине. Очевидно приближаваха „Хоукис Хил“. Най-после излязоха от малката горичка и пред очите на Аврора се разкри пътят, който водеше към група борови дръвчета и малък хълм, зад който се виждаше имението. Сивите кули му придаваха вид на замък.

Аврора нежно докосна старата графиня.

— Мадам, мисля, че приближаваме дома си — каза тя.

— А? Какво? — Старата графиня отвори очи, прикова ги в лицето пред себе си и каза: — Да, това е „Хоукис Хил“. Надявам се, че ще бъдеш много щастлива тук с нас, Аврора. Поне докато си намериш съпруг.

— Или докато се върна на Сейнт Тимъти — отговори Аврора.

— Не говори така — скара ѝ се старицата. — Ще смятам неуспеха си за много голям. Как ще погледна майка ти в лицето, ако не

ти намеря добър съпруг, дете.

Пред имението ги чакаха слугите. Те ги поздравиха с „добре дошли“ и свалиха багажа от колите. Каландра не обърна внимание на никого. Прибра се в стаята си незабавно. Сали и Моли я следваха. Графът въведе баба си и гостите в имението.

— Добре дошли в „Хоукис Хил“ — каза той на Джордж и Аврора. — Бабо, ще вечеряш ли с нас тази вечер?

Старицата протегна ръце към огъня и каза:

— Мисля, че не, момчето ми. Пътуването беше дълго и изтощително. Ще наредя да ми донесат храната в стаята. Знам, че ме разбираш.

— Ваше благородие? — Мол беше застанала зад тях. — Нейно благородие също каза, че ще вечеря в стаята си. Не иска никой да я безпокои, така ми каза да ви предам.

Камериерката направи реверанс, силно изчервена.

— Кажете на Нейно благородие, че тази вечер съм съгласен с нея, но утре нещата ще се променят. Предай й точно думите ми, Мол — каза графът извънредно сериозно.

— Да, Ваше благородие. — Мол отново направи реверанс и излезе от стаята, като подтичваше.

— Нагло, безсрамно момиче! — измърмори старата графиня. — И да изпрати бедното дете да предаде съобщението й. Валериън, трябва да направиш нещо!

— Имам такова намерение, бабо. — Той се обърна към Джордж и Аврора: — В провинцията вечерята се поднася в седем часа. Питър ще ви заведе до стаята ви.

Старата графиня вървеше пред тях. Джордж и Аврора последваха икономата и отново се озоваха в антрето. Зад стълбището се виждаше огромна стая, може би построена на мястото на старата зала, помисли си Аврора. Наистина нямаше търпение да разгледа тази чудесна къща. „Тя можеше да бъде твоя“ — напомни й някакво подло гласче. Но тя беше направила избора си. И трябваше да бъде доволна. Това беше всичко, което искаше. Или не?

— Ти и старицата прекрасно се разбирате — прошепна й Джордж, докато се изкачваха по широкото стълбище. — Ти пътува в нейната карета през целия път. Кели очевидно все още е в лошо настроение.

— Старата графиня беше много по-забавна компания от нашата сестра — му каза Аврора. — Освен това, аз я харесвам. Тя е интелигентна и остроумна.

— Какво ще правим с Кели? — настоя Джордж.

— Кели вече не е наша грижа — каза Аврора на брат си. — Ние ѝ помогнахме да влезе в този дом. Сега всичко зависи от графа. Тя е негова съпруга. Трябва да ти кажа, че лейди Мери Роуз има планове за теб, Джордж. Има наум много млади дами, сред които ще трябва да си избереш съпруга. — Аврора дяволито се усмихна. — Нямам търпение да се запозная с момичето, което ще те плени с влажните си очи и тихите си въздишки.

— А какво ще стане с теб, мис? — попита той.

— Първо ти, Джордж. — Аврора се засмя и му направи път да мине първи. След това влезе в спалнята, за която Питърс каза, че ще бъде нейна.

— Ще се видим на вечеря, мили братко! — Тя го целуна по бузата.

— А, мис, ето ви най-последно — каза Марта. — Голяма къща е това „Хоукис Хил“. Само погледнете тази стая. Не е ли прекрасна?

Аврора се огледа. Трябваше да се съгласи с камериерката си — стаята беше наистина хубава. Стените бяха покрити с тапети в кремаво. Мебелите бяха от дърво и боядисани в бледозелено. Подът беше покрит с дебели дъски и с персийски килим, чиито цветове бяха розово и зелено. Камината беше от мрамор. От двете ѝ страни имаше по едно каменно ангелче с крилца. Пердетата бяха от тежка коприна, на райета в кремаво и светло сивозелено. Придържача ги копринени шнулове. Леглото беше от махагон. Кувертюрата, която го покриваше, беше от сатен, отново в кремав цвят. До едната стена имаше великолепно махагоново бюро. До прозореца беше разположена махагонова маса. От двете ѝ страни имаше тапицирани столове. А до леглото стоеше най-красивата нощна масичка, която Аврора беше виждала. На нея имаше кристален свещник, няколко свещи от пчелен восък и малки сребърни щипци за гасене на свещи.

— Има и отделна, макар и малка, стаичка, за преобличане. В нея ще оставите дрехите си, мис. — Марта беше много доволна. — Има стаичка и за мен, така че няма да ми се налага да изкачвам непрекъснато стълбите.

— Значи, мислиш, че ще бъдем щастливи тук? — попита Аврора.

— Щяхме да бъдем още по-щастливи, ако... Но вие сигурно се досещате — отговори Марта остро. — Стайте на мис Каландра са в далечния край на коридора. Тя дори не ви е проговорила, откакто тръгнахме от Лондон.

— Страхувам се, че все още ми е ядосана, задето я заплаших — каза Аврора. — Но на мен много ми хареса компанията на старата графиня. — Тя въздъхна. — Не е обичайно за Кели да остава толкова дълго в мрачно настроение. Сигурно скоро ще се усмихне. Няма да има с кого друго да разговаря, освен с мен, докато не си създаде приятели сред тукашното общество.

— Тукашното общество никак няма да се хареса на нашата графиня — реши Марта. После попита: — Искате ли да се изкъпете, мис?

Аврора кимна.

— Ще вечеряме само тримата: аз, Джордж и Валериън. Мисля, че трябва да направя усилие да се изкъпя.

Марта се съгласи. Отиде до стената и дръпна шнура на звънеца. Скоро се появи една от прислужничките в къщата.

— Господарката ми има нужда от вана — каза Марта. — Ще бъдете ли така любезна да донесете топла вода?

— Да, мадам — отговори учтиво прислужничката. Личните камериерки бяха по-висши в йерархията.

Пет минути преди седем Аврора слезе по широкото стълбище и отиде отново в салона. Валериън беше казал, че ще се чакат там. Роклята ѝ беше от бледолилава коприна, а долната фуста — в бледолилаво и кремаво. Деколтето беше кръгло, украсено с малки теменужки от коприна, а ръкавите — с дантели.

— Добър вечер, Валериън — каза тя и грациозно направи реверанс. — Сигурно съм дошла по-рано. Не виждам Джордж, а той никога не закъснява.

— Колко си красива, Аврора — каза той, вместо да я поздрави. Беше облечен в бели панталони, които стигаха до коленете му, черен кадифен жакет и копринена жилетка на бели и черни райета. — Брат ви все още не е слязъл. Харесва ли ви стаята ви?

— О, да! Марта е много доволна, че има малка стаичка и за нея. Наистина сте се погрижили за всичко.

— Извинете ме, Ваше благородие. — Камериерът на Джордж, Уикъм, беше застанал учтиво на прага на салона.

— Да, Уикъм?

— Господарят ми, Джордж, се извинява, Ваше благородие, но има силно главоболие. Няма да слезе за вечеря. Аз го предупредих да си сложи шапката тази сутрин, докато яздихте, но нима той ме слуша?

— Направете всичко възможно, за да облекчите състоянието му. Горкият човек! — каза графът. — Надявам се, че утре сутринта ще бъде по-добре.

— Благодаря ви, Ваше благородие — каза Уикъм и отиде при господаря си.

— Горкият Джордж — изрази съчувствието си Аврора. — Понякога има такива пристъпи на ужасно главоболие. Лошото е, че те влияят и на стомаха му, който вече е изнежен като този на някоя девица. Сега, когато възмъжа, положението е малко по-добро. Когато бяхме деца, получаваше пристъпи всеки месец. Мама седеше до леглото му и разтриваше главата му.

— Разкажете ми за детството си и за вашия живот на острова — каза графът, въведе я във великолепната трапезария и я сложи да седне от дясната си страна. — Питърс, махни излишните прибори. Джордж няма да вечеря с нас. Внезапно се е разболял.

Обърна се към Аврора.

— Ще се отегчите до смърт, ако започна да ви разказвам за нашето детство — засмя се Аврора. — Сигурно Каландра вече ви е разказвала надълго и нашироко.

— Вашата сестра говори непрекъснато и само за обществото, за собственото си място в него, за мода и за последните клюки — отговори Валериън с горчивина.

— Но сигурно по време на вашето пътуване... Нали прекарахте няколко седмици в морето — каза Аврора.

— Сватбеното ни пътуване беше много скучно. И това дори е меко казано. Сестра ви отегчаваше или забавляваше, в зависимост от тяхната глупост, останалите пътници с разказите си. Непрекъснато говореше за титлата, която носи, за дрехите, които ще си поръча в Лондон, и за високото място, което ще заеме в обществото. Повечето нощи прекарваше в хватката на морската болест. Или поне така

твърдеше. Аз спях в каютата на Сали, а Сали спеше на походното легло в каютата на Каландра.

— О, Валериън, толкова съжалявам — каза Аврора. Без да се замисли, докосна успокоително ръката му.

Пръстите му се сключиха около нейните.

— Ти нямаше откъде да знаеш, Аврора. Извинявам се за проявената неделикатност.

— Аз въобще не разбирам Кели. Тя е съвсем различна от сестрата, с която израснахме заедно — отговори Аврора.

Бузите ѝ бяха поруменели. Тя нежно издърпа ръката си. Допирът с него беше непоносим. Тя усещаше пулсирането на сърцето му, усещаше как кръвта кипи във вените му. Надяваше се, че външният ѝ вид не подсказва смущението, което изпитваше. Започваше да се опасява, че сравняването на всички джентълмени с Валериън Хоксуърт няма да доведе до нищо добро. Едва ли щеше да ѝ помогне да си намери съпруг, когото да обича. Не биваше да бъде привлечена от този мъж, нито пък той — от нея. Валериън Хоксуърт беше съпругът на Кели.

— Нека за малко забравим за моята съпруга — каза ѝ той. — Разкажете ми за детството си. Искам да знам какъв е животът на Сейнт Тимъти.

— Беше прекрасно — поде Аврора. Може би спомените ѝ за детството ще помогнат на Валериън да разбере Кели по-добре. Може би ще успее да помогне на двамата да създадат по-здрава връзка помежду си. — Аз не помня нищо друго, освен Сейнт Тимъти, макар Джордж да казва, че си спомня малко и за Ямайка. Робърт Кимбърли веднага ни осинови. Беше попълнил документите още в Барбадос. Той е единственият баща, когото си спомням. — Е, това поне беше истина, помисли си Аврора. — Никога не е имало съперничество между нас. Чувала съм, че братята и сестрите често се бият, но ние никога не го правехме. Когато бяхме малки, си измислихме девиз. Използвахме го през целия си живот. Ти го чу в деня, когато отведе сестра ни от Сейнт Тимъти. „*Заедно. Завинаги. Като един.*“

Графът кимна.

— Кели никога не ми е говорила за това — каза той. — Мисля, че е очарователно. Продължавай.

— Няма много за разказване — продължи Аврора. — Домът ни беше изпълнен с любов. Мама беше нежна, лесно беше да получиш всичко от нея. Татко беше по-строг. Никога обаче не беше жесток. Никога не е пердашил нито един от нас. Да получиш нещо от него, беше истинска победа. — Тя се засмя. Приятно ѝ беше да си спомня детството. — Имахме частен учител. Аз и Джордж бяхме отлични ученици. Често се състезавахме кой ще получи по-добри оценки. Кели не обичаше да учи. Удаваха ѝ се чисто женските занимания — бродиране, рисуване, пеене. Аз и Джордж много обичахме да яздим, но Кели никога не е обичала конете, както вече ви казах. Аз и брат ми плувахме заедно всеки ден, но Кели не обича и морската вода. Освен това винаги се е страхувала да излага нежната си кожа на слънцето. Когато бяхме малки, и тримата се плискахме голи край брега под зоркия поглед на Марта. Но когато стана на шест години, Кели вече се срамуваше да се съблича пред нас. Не ѝ харесваше да е гола и отказваше да плуваме заедно. А когато станахме на осем, Марта реши, че аз и Джордж също не можем да плуваме голи. Джордж трябваше да остава по гащета, а аз — по долна риза. Тогава не разбирахме защо това е необходимо, но се подчинихме на нареждането. Марта можеше да бъде и много жестока, а мама ни беше казала да я слушаме за всичко.

— И никога не сте напусkali острова си, който всъщност е бил вашето царство? — попита графът.

Аврора поклати глава.

— Не. Не изпитвахме нужда да го напускаме. Там си имаме всичко.

— И никой ли не ви посещаваше?

— Много рядко ни идваха гости. Семейството на мама, което живееше на Ямайка, я лишило от правото на наследство, когато избягала с първия си съпруг, нашия баща. Той бил убит на дуел. Горката мама. Тя вярвала, че ще успее да го промени, но това били напразни илюзии. Година след смъртта му тя срещнала татко. Първият ѝ съпруг я оставил без пукната пара. Неин братовчед, който познавал татко, я съжалил и ги поканил на вечеря в един и същи ден. Мама казваше, че това било любов от пръв поглед. Оженили се след месец. Семейството на мама отново било шокирано. Близките ѝ не отишли на сватбата и изразили съмнението си, че те ще бъдат щастливи, като се

имало предвид колко импулсивно били действали. Не мисля, че щяха да бъдат посрещнати добре в плантацията, дори и да бяха дошли някой ден. Да, много малко хора ни посещаваха на островите. Понякога се отбиваха други плантатори или морски капитани. Никой друг.

Докато тя говореше, им сервираха лека вечеря. Бистра супа, лимонов сок, печено говеждо, йоркширски пудинг, салата от моркови и салата от ряпа. Макар че непрекъснато говореше, Аврора се хранеше с апетит, за голяма изненада на графа. Количеството храна, което изяждаше, беше огромно за момиче с такава стройна фигура. В Лондон рядко се бяха хранили заедно. Каландра предпочиташе да сервира блюдата по стаите на гостите, преди да тръгнат за поредния бал. А когато се случеше да вечерят в друга къща, той не седеше близо до Аврора. Къде ли успяваше да сложи всичката тази храна, зачуди се той.

— Хайде, разкажи ми за детството си — подкани го тя, докато преглъщаше последното парче пудинг. — Загубил си родителите си, когато си бил малък, нали?

— Също като теб — каза той и я придружи до стаята, която използваша за всекидневна. — Детството ми беше щастливо. Но много малко от живота си прекарах с родителите и сестра си, Софая. Те се удавиха на връщане от Франция. С отглеждането ми се заеха баба ми и дядо ми. Имах частни учители и учих у дома, докато стана време да отида в Оксфорд. Върнах се къщи след две години. Предпочитам да живея в провинцията. Обичам конете си. Обичам говедата и овцете, които отглеждам. Имам своя собствена фабрика. Вълнената прежда „Хоукис“ е вече добре известна в цяла Англия. Малката си компания управлявам сам. Когато научи затова, сестра ти беше направо ужасена. Тя смята, че производството и търговията са под достойнството на един джентълмен. Кралят обаче също обича и одобрява фермерството. — Седяха един до друг на тапицирания диван. — Ще ти липсва ли Лондон, както липсва на Кели? — попита я той.

— Не — отговори Аврора. — Също като теб, аз обичам спокойния живот в провинцията.

Ароматът, който тялото му излъчваше, изпълваше сетивата ѝ и замайваше главата ѝ.

— Тогава може би ще дойдеш с мен на езда утре сутринта. Ако сестра ви не е променила навиците си, няма да я видим преди два

следобед — каза той сухо.

— Пътуването беше дълго — отговори Аврора. — Мисля, че утре ще поспя до девет часа.

— Разбира се — каза той. — Ще яздим по-късно. Ще ти покажа една от малките си фабрики. Може би Джордж също ще иска да дойде.

Какъв беше този аромат, който се носеше из стаята? Беше така чист и свеж.

— Ще бъде чудесно — прошепна Аврора.

Беше поставил големите си длани на коленете си, които почти я докосваха. Чувстваше топлината на тялото му. Трябваше да се съвземе!

Между тях се възцари дълбоко мълчание. Мина доста време, но никой не нарушаваше тишината. Той не знаеше какво да каже. Страхуваше се, че ако проговори, ще развали магията.

Най-после Аврора направи усилие и се изправи на крака.

— Денят беше много уморителен, Валериън — каза тя. — Мисля, че е време да се прибера в стаята си.

Дали коленете ѝ нямаше да се огънат точно сега?

— Ще те придружа! — Той скочи и я хвана за ръката. Искаше да му каже, че това не е необходимо. Искаше да му каже, че и сама може да изкачи стълбите и да намери стаята си. Че не съществува никаква опасност, защото Марта ще я чака там. Но не успя да каже нищо, освен:

— Благодаря ти, Валериън.

Пръстите му нежно стиснаха лакътя ѝ. Беше смешно, но докосването ѝ даваше чувство за сигурност. Наистина нямаше нищо лошо в жеста му на учтивост. Проблемът се криеше в самата нея. Тя даваше воля на чувства, които никога досега не беше изпитвала. Трябваше да се овладее. Трябва да помни, че този мъж е съпруг на сестра ѝ. Макар бракът им да не е бил щастлив досега, можеше да бъде отсега нататък. Трябваше да бъдат щастливи! Кели ще роди дете и всичко ще бъде наред.

Изкачиха стълбите един до друг. В стаята, която бяха напуснали, слугите загасяха свещите. Когато стигнаха до вратата на спалнята ѝ, Валериън пусна ръката ѝ и се наведе, за да я целуне по челото.

— Лека нощ, Аврора — каза той. — Приятни сънища. И се отдалечи по коридора.

Тя влезе в спалнята си. Сърцето ѝ лудо биеше. Когато се беше надвесил над нея, беше помислила, че ще припадне. А после устните му докоснаха челото ѝ. Беше изпитала силно разочарование. Аврора знаеше, че трябва да изпитва срам. *„Не трябва да оставам насаме с него — помисли си тя. — Прекалено опасно е. Той е нещастен и вината е моя. Но вече нищо не мога да променя.“*

— Бяла си като платно — каза Марта. Приблужи се до нея и взе ръката ѝ. — И си студена като лед. Какво се е случило?

— Нищо — излъга Аврора. — Нищо. Това са последиците от пътуването. Изтощена съм. Искам да си лягам.

— Много добре, мис — каза Марта.

Но не остана убедена, че всичко е наред с нейната господарка.

ГЛАВА 6

На следващия ден Марта събуди господарката си в десет часа. Тя нежно я разтърси и когато Аврора отвори очи, каза:

— Донесох ви закуската, мис. — Повдигна възглавниците, помогна на Аврора да се настани удобно и постави подноса в скута ѝ. — Графът ме попита дали ще яздите с него тази сутрин, но аз му отговорих, че още спите. Казах му, че сте изтощена от пътуването. Надявам се, че съм постъпила правилно, мис.

Разочарованието, което изпита, беше примесено с облекчение.

— Правилно си постъпила, Марта. Наистина съм много уморена. Мисля да взема пример от Кели и да прекарам сутринта в леглото.

— Отлична идея, мис. От камериерката ѝ знам, че старата графиня ще направи същото.

— Говори ли с Уикъм? Джордж добре ли е вече?

— Добре е. Изял е обилна закуска и е излязъл с графа — отговори Марта с усмивка. — Има масло, мед и рохко сварени яйца. Трябва да изядете всичко, мис. Трябва да възвърнете силите си.

Приятно е да те гледат, помисли си Аврора и захапа филийката, щедро намазана с мед. Това, което се беше случило снощи, сигурно беше плод на въображението ѝ. Валериън Хоксуърт беше джентълмен и със сигурност не би си позволил волности със сестрата на съпругата си. Чисто и просто е била преуморена и фантазията ѝ е взела връх над нея. Първо пътуването от Сейнт Тимъти до Англия, а после и онези нескончаеми балове... Кели беше свикнала с това, но не и те. Провинциалният живот щеше да бъде благоприятна промяна за нея и Джордж.

През цялата сутрин остана в леглото. Каландра не се виждаше никъде. Аврора заключи, че и тя е все още в спалнята си. Джордж и графът не се бяха върнали още. Старата графиня също беше в леглото си. Аврора намери сама библиотеката, избра си книга, свързана с историята на семейство Хоксуърт, и се настани в едно кресло близо до огъня. Питър, икономът, я прекъсна за малко само за да я попита дали би искала да ѝ поднесат лек обяд.

— Колко е часът? — попита го Аврора.

— Почти един, мис — отговори икономът.

— Това означава ли, че никой няма да обядва?

— Двете графини, младата и старата, поръчаха обяд в стаите си, мис. Графът и мастър Джордж не са се върнали още. Канеха се да яздят до фабриката „Малвърн“, а тя е доста далеч. Без съмнение, са спрели в някоя от фермите за обяд. Само вие не сте обядвали.

Гладна съм. — Без да иска, Аврора изрази мисълта си на глас.

— Искате ли и чаша чай, мис? — попита я икономът.

— Да, моля — отговори тя. — Благодаря ви, Питърс.

Икономът леко се поклони. Мис Аврора има приятни маниери, помисли си той, докато затваряше вратата на библиотеката. Младата графиня беше най-неблагодарната жена, която слугите познаваха. На всичкото отгоре, беше много капризна и вечно искаше нещо. Камериерката ѝ, Сали, не беше по-добра от нея. Надяваше се, че те няма да имат пагубно влияние върху Мол. Мол беше негова внучка. Ако успееха да развалят характера ѝ, Мол нямаше да служи добре на господарите си и можеше да загуби мястото си.

Аврора чете цял ден, докато светлината в библиотеката стана толкова оскъдна, че не можеше да различава буквите. Питърс ѝ беше сервира обяд. Една от жените беше сложила дърва в огъня на два пъти. Най-накрая в стаята влезе едно от момичетата и започна да пали свещите. Аврора остави книгата на мястото ѝ и бързо се заизкачва по стълбите. Трябваше да се преоблече за вечеря. Не беше чула завръщането на графа и Джордж и не знаеше дали вече са в къщата. Знаеше, че Кели не е питала за нея, защото икономът щеше да ѝ съобщи, ако го беше направила. Чудеше се докога сестра ѝ ще позволява на лошото настроение и гнева да владеят душата ѝ.

Когато влезе във всекидневната, видя, че графът и Джордж вече я чакат. Кели и старата графиня все още възстановяваха силите си след пътуването. Джордж беше особено разговорлив. Беше изпълнен с ентузиазъм. Всичко, което беше видял този ден, му беше направило силно впечатление.

— Мисля, че когато в Сейнт Тимъти построим цех за бутилиране на ром, ще можем да използваме някои от принципите на работа във фабриките на Валериън — каза той. — Но първо ще ни трябва

разрешително за производство на ром. Познаваш ли някого, който може да ни помогне, Валериън?

Аврора ги остави да приказват. Вечеряше мълчаливо. Когато вечерята наближи края си, между двамата мъже се възцари мълчание. Графът се обърна към нея:

— Аврора, виждала ли си Каландра днес?

Тя се стресна при споменаването на името ѝ и бързо вдигна поглед.

— Какво? Извинявай, Валериън, но се бях замислила.

— Виждала ли си Каландра? — повтори той.

— Не. Сутринта прекарах в леглото, а следобеда — в библиотеката — отговори тя, без да го поглежда.

— Харесаха ли ти книгите ми? — попита той.

— Това е най-голямата библиотека, която някога съм виждала! — възкликна тя. — Надявам се, не ми се сърдиш, че си позволих да вляза там, Валериън.

— Никак не съм сърдит. Какво четете? — Тъмносините му очи я подканяха да вдигне поглед към тях, но тя не го направи.

— Четох книга за историята на семейство Хоксуърт. Очарователна е — каза му тя. Чувстваше върху себе си втренчения му поглед, затова се обърна към брат си: — Трябва да влезеш в библиотеката, Джордж. Има цяла секция с книги по история на древна Гърция. Знам колко много обичаш да четеш за тази цивилизация.

— Наистина! Ще се радвам, ако мога да прочета няколко от тях — каза Джордж с радостна възбуда.

— Защо не заведеш Джордж в библиотеката още сега? — предложи Валериън. — Аз трябва да ви оставя. Ще отида да видя какво става с Каландра. — Той стана от мястото си и учтиво им се поклони. — Желая и на двама ви лека нощ.

Валериън Хоксуърт бавно се изкачи по стълбите. Вместо да влезе в спалнята на жена си, влезе в своята собствена. С помощта на Браун той се съблече, изкъпа се, изми зъбите си и изплакна устата си. Отказа да облече копринената нощна риза, която Браун му предложи. Загърна се в подплатен копринен халат, който беше с цвета на любимото му вино бордо. После учтиво се освободи от присъствието на камериера си. Браун излезе от стаята. Лицето му, което не издаваше определена възраст, в момента беше абсолютно безизразно. Той знаеше

какво ще последва, но никога дори не намекваше за това пред останалите слуги в къщата. Клюките са за жените. Той стоеше над тези неща.

Валериън влезе при жена си през вратата, която свързваше неговата спалня с нейната. Кели стоеше пред тоалетката. Сали разресваше дългата ѝ черна коса. Чу как момичето брои колко движения е направила ръката му. Той прекоси стаята, взе сребърната четка от Сали и каза:

— Свободна си за през нощта, Сали. А също така и Мол. — Той започна да разресва косата на Кели, като поднови броенето от там, където беше спряла камериерката. — Колко пъти трябва да разреши косата ти? — попита той Каландра.

— Обикновено я разресвам двеста пъти — отговори тя.

Вратата се затвори след двете момичета. Той продължи да брои, докато и последното движение беше извършено. Не искаше да разстройва Каландра. Може би сега, когато най-после си бяха у дома, когато Каландра знаеше, че той вече няма да търпи глупостите ѝ, може би сега тя щеше да му се отдаде с готовност и да му роди децата, които той толкова силно желаше.

— Двеста — каза той най-сетне.

Остави четката на тоалетната масичка, хвана Каландра за раменете, изправи я и я завъртя с лице към себе си. Наведе се да я целуне. На лицето ѝ се изписа неподправено отвращение. Тя се изскубна от ръцете му.

— Валериън, наистина ли трябва да го направиш? — попита го тя студено.

— Ти си моя съпруга — отговори ѝ тихо той.

— И това ти дава право да ми налагаш животинските си желания? Не е честно! — каза Каландра.

„Какво ѝ става?“ — запита се той. В малкото случаи, когато беше проявил съпружеските си права, беше мил и внимателен. Пое си рязко дъх:

— Какво в нашата интимност те тревожи, Каландра? — попита я. Трябваше да бъде търпелив. — Намираш ме непривлекателен? Какво да направя, за да ти угодя, мила моя?

— Ако наистина искаш да ми угодиш, Валериън, ще ме оставиш на мира. Ще ми позволиш да се върна в Лондон при приятелите си.

Изведнъж той изпита ревност. Не че проявяваше истински интерес към това глупаво момиче, което беше негова съпруга. Беше засегната гордостта му. Хвана я за ръката и гневно рече:

— Трехърн ли е твой любовник? Него намираш ли го привлекателен? Няма да имаш повече любовници, докато не ми родиш наследник, Каландра! Няма да ходиш никъде, докато не ме дариш с дете!

— Трехърн! — Изненадата ѝ беше неподправена. Тя се засмя. — Предполагам, че е достатъчно привлекателен, но не ми е любовник. Аз нямам любовници. Ти си единственият мъж, който ме е познал в библейския смисъл на думата. Аз не харесвам акта. Мразя момента, в който пъхаш члена си в тялото ми. Мразя онези звуци, които издаваш, когато онази отвратителна течност ме изпълва. Ще бъда щастлива, ако не ми се налага никога да го правя. Но предполагам, че за това си дошъл тази вечер.

Той беше изненадан от признанието ѝ.

— Само мен или всички мъже презираш по този начин?

— Всички — Беше искрена. — Не обичам да го правя. Не ми харесва да бъда притисната под тежестта на нечие тяло. Миризмата, която отделяш в този момент, ми е особено неприятна. Цялата работа е ужасно отвратителна. Няма нищо приятно. Не искам да го правя. Ако се опиташ да ме насилиш, ще пицця, докато вдигна цялата къща на крак, Валериън. Сега, когато ти обясних как се чувствам, може би ще ме освободиш от това неприятно задължение завинаги.

Той изпита нужда да пийне нещо силно. В спалнята обаче нямаше никакви напитки. Отново си пое дълбоко дъх и каза с глас, който изразяваше спокойствие, каквото всъщност не изпитваше.

— Кога разбра какво изпитваш към акта, Каландра? Майка ти не ти ли обясни, че по този начин се правят децата?

— Почувствах отвращение още първия път, когато ме докосна — бързо отговори тя. *Прекалено бързо.*

— Не. — Той не се съгласи с нея. — Лъжеш. — Ръцете му отново я сграбчиха здраво за раменете. — Каж ми истината, Каландра!

— Бях девствена, когато се оженихме! — извика тя. — Бях!

— Знам — каза той спокойно. — Каж ми!

— Когато бях малко момиче, може би на осем години, се появи онзи плантатор от Барбадос. Той непрекъснато пътуваше от Барбадос до Ямайка и винаги спираше на Сейнт Тимъти. Той носеше на мама клюките за нейното семейство и приятелите ѝ. Тя отдавна беше отделена от тях, но все още искаше да знае как тече животът им. Плантаторът беше огромен мъжага. Той ме предпочиташе пред Аврора. Винаги ме вземаше в скута си, щипеше ме по бузите и казваше, че съм най-прелестното малко момиченце на света. След това започна да ме търси навън и все гледаше наоколо да няма никой друг. Вземаше ме в скута си, пъхаше ръка под рокличката ми и ме докосваше там, където и сама не смеех да се докосна. На мен не ми харесваше, но той ме успокояваше с целувка и с бонбон. Казваше, че това е нашата малка тайна и че не бива да я издавам на никого. После ме пускаше. Веднъж извади члена си от панталона и ми каза да го докосна. Тогава Марта ни намери. Тя му каза, че няма да издаде отвратителната му тайна, само ако ѝ обещае, че веднага ще си тръгне и никога повече няма да идва на Сейнт Тимъти. А после започна да ме разпитва точно какво се е случило и откога продължава това. Каза ми да запазя всичко в тайна, защото иначе ще ме сметнат за развалено момиче и нито един почтен младеж няма да ме вземе за жена. — Каландра се засмя горчиво. — Тогава разбрах, че няма да позволя на нито един мъж да ме докосва, ако мога да го избегна.

— Но ти знаеше в какво се състоят съпружеските задължения, когато се омъжи за мен — каза графът. — И все пак прие брака. Защо, Каландра?

— Исках да бъда графиня — отговори му тя просто. — А и когато те видях за първи път, ти беше толкова красив. Помислих, че ще мога да преодолеея отвращението си. Поне дотолкова, че да мога да ти дам деца. Реших, че след това ще си намериш любовница и на мен няма да ми се налага да понасям вниманието ти. Наистина мислех, че ще се получи, Валериън. Наистина!

— Ще трябва да го направиш, Каландра — каза ѝ той. — В противен случай ще трябва да анулирам брака, като изтъкна, че ти отказваш да ме дариш с деца. Съжалявам, но трябва да имам наследници.

— Не можеш да ме захвърлиш — извика Каландра. — Харесва ми да бъда графиня! Мисля, че си много жесток с мен. Ако се опиташ

да анулираш брака, ще кажа, че си извратен тип, че искаш да правиш разни перверзни с мен. Ще те съсипя. Нито една майка няма да ти даде дъщеря си за съпруга. Никога няма да имаш деца, Валериън! Никога! Никога! Никога!

Валериън Хоксуърт притежаваше огнен темперамент, макар никога да не му позволяваше да се проявява. Сега обаче гневът му избухна с пълна сила.

— Ти се осмеляваш да ме заплашваш! Ти, малка, студенокръвна, мраморна Венера!

Каландра отстъпи назад, като видя как тъмносините му очи потъмняха още повече от гняв. Всъщност те станаха почти черни. Графът успя да хване един кичур от дългата ѝ коса. Уви го около китката си, с което я придърпа плътно до себе си. Двамата застанаха лице в лице.

— Ще ми дадеш наследник, Каландра — каза ѝ той. — След като искаш да останеш графиня, ще изпълниш дълга си към моето семейство.

Свободната му ръка хвана деколтето на нощницата ѝ и го разкъса. Тя изпищя. Той я хвърли на леглото, извади от джоба си носна кърпа и запуши устата ѝ. Изправи се и се съблече.

Валериън се ядосваше на себе си. Никога през живота си не беше постъпвал така с жена. С която и да е жена. Ако изпълнеше заплахата си, щеше да има основателна причина. Дори да успееше да анулира брака, нейните обвинения щяха да съсипят репутацията му. Щяха да го лишат от шансове да се ожени повторно, дори за Аврора. Скандалът щеше да бъде невероятен. Семейството му щеше да бъде изгонено от двора. Грешката беше изцяло негова. Трябваше да повика семейство Кимбърли в Англия и да ги опознае, преди да вземе решение да се ожени за Каландра. Трябваше да изпита подозрение, когато тя му отказваше дори целувки в градината на плантацията. Нали тогава беше негова годеница, а не момиче, което се опитва да съблазни. Трябваше да се досети, че нещо не е наред. Грешката беше негова. И нищо не можеше да се направи сега. Тя трябваше да му даде наследници независимо дали иска, или не.

— Няма да ти се налага да понасяш страстта ми — каза ѝ той, — когато ми дадеш наследник.

Сведе поглед към нея. Беше много красива, но не изпитваше желание към нея. Членът му висеше отпуснат. Каландра го погледна презрително. В очите ѝ се четеше мълчалива насмешка. Беше готов да се закълне, че тя се усмихва. Тази кучка му се присмиваше! В този момент разбра колко силно я мрази. Толкова силно, колкото обичаше Аврора.

Аврора. В паметта му изплува споменът за онзи ден на Сейнт Тимъти, когато случайно се беше озовал близо до брега и я беше видял да се радва на топлите морски води. А после беше излязла на брега, цялата позлатена от слънцето. И беше топла като слънчевата светлина. Спомни си дългите ѝ крака, съвършено кръглите ѝ гърди с големината на узрели праскови, красивите къдрави косъмчета между бедрата ѝ, по които блестяха кристални капчици вода. Беше я пожелал тогава. Желаше я и сега.

Кели заскимтя. Очите ѝ бяха приковани в слабините му. Членът му се беше изправил и беше корав като желязо, готов да се гмурне в плътта ѝ. Безстрастно, той погледна първо нея, а после члена си. С безразличие разтвори краката ѝ, хвана двете ѝ ръце в дланта си и влезе в тялото ѝ. Желанието му към Аврора беше огромно и семето му бързо се изля в утробата на съпругата му. Отвращението, което беше изписано на лицето ѝ, прогони угризенията му. Остана при нея достатъчно дълго да се увери, че тя няма да измие течността от тялото си. След това махна носната кърпичка от устата ѝ и се изправи.

— Ще правим това всяка вечер, докато забременееш, Каландра — каза ѝ той с жестока откровеност. — Ако се опиташ да викаш, отново ще ти запуша устата. Няма да причиняваш безредици в къщата ми. Когато ме дариш със здраво дете, и то син, ще те оставя на мира до края на дните ти. Тогава ще можеш да отидеш в Лондон. Или в Париж. Или по дяволите, ако пожелаеш. Това няма да ме интересува. Но дотогава ще стоиш тук и ще изпълняваш задълженията си. Ясно ли е?

Тя кимна. Беше изненадана от решителността и неотстъпчивостта му.

— Утре ще слезеш за вечеря. Няма да понасям повече лошото ти настроение. Ясно ли е и това?

— Да — прошепна Кели.

Графът вдигна халата си от пода, загърна се плътно в него и отново премина през вратата, която свързваше двете спални. Когато

остана сам, захвърли халата и облече нощната си риза. Чувстваше се като изцеден. Беше отвратен от себе си, но дали имаше друг избор? Беше чувал, че някои жени са като Каландра, че те изобщо не се радват на половия акт. Знаеше, че съществуват жени и мъже, които предпочитат да правят секс с представители на собствения си пол. Знаеше, че има хора, които могат да правят любов и с двата пола. Жените като неговата съпруга, за които физическата страст беше отблъскваща, бяха сравнително малко. Колко жалко, че онзи плантатор от Барбадос е станал причина тя да се чувства така. Не е трябвало да я докосва там в тази крехка детска възраст. Той беше сигурен, че плантаторът се е канел да я изнасили някой ден. За щастие, Марта ги е открила навреме.

Дали Каландра е родена с отвращението си към секса? Дали онова преживяване я е изплашило и отвратило? Дали, ако се беше отнасял с нея по-различно, можеше да я научи на радостите на страстта? Искаше му се да вярва, че това е възможно, но всъщност знаеше, че не е. Никога не беше проявявал грубост към жена си. Поне до тази нощ. Винаги беше търпелив и мил с нея. Цели три нощи ляга до нея, без да посмее да ѝ отнеме девствеността. Валериън Хоксуърт не се сещаше за нищо, което е пропуснал. Не знаеше какво друго може да се направи. И двамата нямаха друг избор. Той се нуждаеше от наследник, а Каландра искаше да остане графиня Фарминстър. Той въздъхна и се пъхна между чаршафите, които имаха аромата на лавандула.

Беше видял ужаса в очите на Каландра, когато членът му беше отговорил на тайните му копнежи по Аврора. Запита се какво ли щеше да си помисли съпругата му, ако знаеше, че обектът на сексуалните му мечти е нейната собствена сестра. Господи, колко силно я желаше! Но никога нямаше да я притежава. Освен в мечтите си. Щеше да помогне на баба си да намери съпруг за Аврора. Щеше да стои отстрани и да гледа как тя се омъжва за друг. Непознат, който щеше да се потопи в сладката кадифена мекота на Аврора — там, където той никога нямаше да проникне.

Сутрин дамите винаги закусваха в стаите си. Но на обяд графът беше изненадан от присъствието на съпругата си на трапезата. Макар и по-бледа от обикновено, Каландра не изглеждаше зле. Тя го поздрави

любезно, зае мястото си и се усмихна лъчезарно на всички около масата.

— Почти се възстанових от пътуването — каза тя. После се обърна към графинята: — А вие, мадам? Днес изглеждате добре.

Тънките вежди на Мери Роуз Хоксуърт се повдигнаха почти незабележимо.

— Все още съм уморена — каза тя. — Но съм много по-възрастна от теб, мило дете. Аврора, казаха ми, че се забавляваш прекрасно в библиотеката.

— Библиотеката ви е великолепна — отговори Аврора. — Кели, колко си красива днес — обърна се тя към сестра си. — Тревожех се за теб.

— Не е трябвало да се безпокоиш — отговори Кели. — Колко типично за теб, Аврора — да прекарваш по цели дни в библиотеката. Ще повредиш очите си. Страхувам се, че може да ти се появят и бръчки. — Тя отново се обърна към старата графиня. — Трябва да дадем бал, мадам, ако искаме да помогнем на сестра ми и брат ми да сключат бракове. Вие познавате хората, които трябва да поканим.

— Така е. Мислех си, Каландра, че може би първи май е подходяща дата. Тогава всички празнуват пролетта с огньовете и фойерверки. Удобно ли ще бъде за теб?

— А не може ли да стане по-скоро? — попита Кели.

Старицата поклати глава.

— Страхувам се, че не. Един бал изисква много подготовка, както ще се увериш сама, Каландра. Очаквам, че ще ми помогнеш с планирането и другите неща. По-късно сама ще организираш баловете си, но тъй като това ще бъде първото ти увеселение в „Хоукис Хил“, аз ще ти помогна. Ще има много работа.

— Каква? — Любопитството на Кели беше неподправено.

— Да започнем с това — каза старата графиня, — че балната зала трябва да бъде почистена и подът ѝ — излъскан и полиран до блясък. Кристалните полилеи трябва да се измият. Свещите трябва да бъдат съвсем нови. За онези, които ще бъдат поканени по-рано, трябва да се подбере меню. За вечеря можем да поканим само петдесет души. Разбира се, ще трябва да им изпратим покани, които те ще получат в един и същи ден. Иначе някой може да се обиди, че е получил поканата си по-късно. Градинарите ще трябва да отгледат достатъчно

цветя в оранжериите. Цветя трябва да има в коридорите, във всекидневната, в трапезарията и в балната зала. Ако не стигнат, ще помолим съседите да ни услужат с цветя от техните оранжерии. Ще трябва да наемем млади мъже и жени от селото, за да ни помогнат. Те ще изпълняват ролята на сервитьори, лакеи и работници в кухнята. Може би ще трябва малко да ги обучим. И, разбира се, ще ни трябват музиканти! Някои от гостите може да останат и за през нощта. Трябва да приготвим няколко от спалните.

— Изглежда, подробностите наистина са много — каза Каландра, внезапно загубила ентузиазма си. — Не можем ли да наемем някого, който да свърши цялата работа вместо нас? Ами шивачка? Ще ми трябва нова бална рокля. Не мога да посрещна гостите в някоя от старите си рокли.

— Тъй като никой от поканените няма да е виждал роклите ти, Каландра, няма смисъл да си поръчваш нова рокля — отбеляза сухо Валериън.

Тя го погледна ядосано.

— Не бъди такъв скъперник по отношение на мен, сър. Няма да се унижа да се появя на бала в стара рокля.

— Добре, ще имаш нова рокля — каза той. — А също и всички останали дами. Ще извикаме шивачка, която ще ушие нови рокли на теб, на Аврора и на баба. Мисля, че така е справедливо.

— Каква прекрасна идея! — каза баба му, а в очите ѝ блестеше дяволито пламъче.

— Всъщност аз нямам нужда от нова рокля — каза Аврора, — но няма да отхвърля любезното ти предложение, Валериън. Кели, ще ми разрешиш ли да ви помогна с подготовката на бала, за да се отблагодаря на графа за загрижеността?

— О, да! Винаги си се справяла по-добре от мен с подобен род задачи — каза Кели, извънредно радостна, че сестра ѝ доброволно е предложила услугите си. Може би вече трябваше да прости на Аврора. — Мама винаги казваше, че умееш да планираш забавленията.

„Добре — помисли си вдовстващата графиня. — Може би все пак ще получа помощ от някого.“ Тя бързо беше разбрала, че Каландра въобще няма да ѝ е от полза. Обаче Аврора със сигурност щеше да ѝ бъде полезна. Старицата подозираше, че тя ще се сети и ще се погрижи за всички подробности.

Следващият ден беше неделя. Те всички отидоха до селото, за да посетят неделната служба. Беше вече месец март и над полето подухваше леко свеж ветрец. Някои дървета бяха цъфнали, на други пъпките се бяха разтворили и отвътре се подаваха зелени листенца. Тук-там се виждаха яркожълти глухарчета. Конете весело подтичваха по пътя. Спряха едва пред църквата „Сейнт Ан“. Един от лакеите пътуваше на капрата. Сега той скочи от мястото си, отвори вратичката и спусна стълбичката. Подаде ръка на дамите, за да им помогне да слязат от каретата. Джентълмените ги следваха на конете си. Те също спряха пред църквата и скочиха от гърбовете на животните.

Към входа на църквата ги поведе графинята. Тя кимаше ту наляво, ту надясно, защото от всички страни я поздравяваха. Някои от жените правеха реверанс. Всички мъже, без изключение, сваляха шапките си. Понякога тя се спираше, за да поздрави някого. Знаеше имената на някои от хората от селото. Когато стигнаха до каменния портал на църквата, острите ѝ очи съзряха жените, които беше търсила през цялото време.

— Ах! — възкликна графинята. — Мила моя лейди Боуен. Как сте? Ах, ето ги и прекрасните ви дъщери! А също и мастър Уилям! Прекрасен ден, нали? Срещали ли сте се със съпругата на внука ми, младата графиня?

Лейди Боуен беше дребна, подобна на птиче, жена, с бледосини очи и пясъчножълти къдри. Тя направи реверанс.

— Колко е хубаво отново да видим Ваше благородие — едва-едва се отрони от устните ѝ. Всъщност тя малко се страхуваше от старата графиня. — Не, все още не съм се срещала с младата дама.

Очите ѝ неуверено огледаха двете момичета. Мери Роуз Хоксуърт избута Каландра напред.

— Каландра, графиня Фарминстър. Лейди Елзи Боуен, съпругата на викария.

Лейди Боуен отново направи реверанс. Кели студено кимна. Беше виждала лондонските си приятели да правят така, когато им представяха по-нискостоящи от тях.

— А това е сестрата на графинята, мис Аврора Спенсър-Кимбърли — продължи старицата. Испита удоволствие, когато Аврора протегна ръката си, направи лек реверанс и поздрави лейди Боуен учтиво. Никак не ѝ харесаха високомерният тон и обидните маниери

на Каландра. Тя се обърна и извика: — Валериън, ела да поздравиш лейди Боуен, преди службата да е започнала. И доведи Джордж.

Двамата джентълмени се подчиниха. Присъединиха се към тях. Валериън учтиво поздравя съпругата на викария, а старата графиня представи на Джордж семейство Боуен. Започна от майката и сина. Уилям, който, според клюките, беше малко дяволит и караше майка си да изпада в отчаяние. И продължи:

— А това, Джордж, са мис Елизабет, мис Изабел, мис Сюзън, мис Керълайн и мис Мариън Боуен. Момичетата ви са толкова красиви, лейди Боуен — направи тя комплимент на майката. — Чувала съм, че всичките са свършени. Вие наистина сте щастливи родители. Сигурна съм, че всичките ще си намерят съпрузи, когато станат на съответната възраст.

— О! — заекна лейди Боуен. — Бетси вече е на възраст!

— Нима? — измърка доволно старата графиня и кимна на семейството си да я последва в църквата.

— Какви ги приказваш, мамо! — гневно избухна Елизабет, без да се смущава от ентузиазма, изписан по лицето на майка ѝ.

— Наистина, ти си достатъчно голяма, за да встъпиш в брак — защити се майка ѝ. — Казаха ми, че мистър Спенсър-Кимбърли си търси съпруга. Той ще се върне в Западните Индии, където е роден и отраснал, и ще продължи да управлява плантацията. Но след като си намери подходяща съпруга. Той има наследство, а също така и доход, което е по-важно. Така ми казаха. Наистина ли ще бъде толкова ужасно, ако той те хареса и ти предложи брак, Бетси?

— Как, за Бога, успя да се сдобиеш с всичката тази информация, и то толкова бързо? — попита Бетси Боуен. — Та графът и семейството му едва са се върнали във Фарминсгън, мамо!

— Имам си източници — отговори самодоволно майка ѝ. — Помни, Бетси, че ти не си единствената кандидатка и единственото подходящо момиче. Чух, че се готви бал в имението. Най-вероятно ще се състои през май. Бързо ще лапнат по такъв прекрасен младеж като мистър Спенсър-Кимбърли, а твоята зестра не ти позволява да обръщаш гръб на тази възможност.

— Мамо! Мамо! Хорът вече започва да пее! — извика Уилям Боуен.

— Господи! Благодаря ти, Уили. Елате, момичета. Закъсняваме!

И лейди Боуен се втурна с развети поли в църквата. Семейството ѝ я последва. Те бързо заеха местата си на първите две пейки, които бяха точно срещу местата, запазени за семейството на графа. Започнаха да пеят химна. Бетси Боуен не можа да се сдържи и хвърли на Джордж поглед, изпълнен с любопитство. Наистина беше красив. Той поздрави и нея, и сестрите ѝ, като се обърна към тях по имена. Изглежда, не беше високомерен. Само ако мама не я объркваше с непрекъснатите си подканяния да го привлече в мрежите си. „*По-добре да взема нещата в свои ръце, преди да се е стигнало дотам*“ — помисли си тя.

Когато службата свърши и те излязоха от църквата, Бетси успя да направи така, че се озова редом с Джордж Спенсър-Кимбърли.

— Яздите ли, сър? — попита го тя. — Тук наоколо има много красиви местности.

— Може би вие ще ми ги покажете — отговори той. — Ако, разбира се, родителите ви позволят, мис Елизабет.

Той вече харесваше това момиче. Тя не беше глупава и суетна флиртаджийка като жените, които беше срещнал в Лондон. Беше пряма и изглеждаше разумна.

— Мамо, мистър Спенсър-Кимбърли би искал да пояди някоя сутрин с мен, ако му дадеш разрешението си — извика Бетси на майка си.

Лейди Боуен беше силно изненадана. Мили Боже, как ли Бетси беше успяла да си издейства тази покана? Тя се молеше на Бога Бетси да не се изложи, като направи първата крачка. Тогава Джордж можеше да я помисли за леко момиче.

— Ще трябва да говоря с баща ти, Бетси — отговори тя. — Ще дойдете ли днес на чай, мистър Спенсър-Кимбърли? Ще бъдем много доволни, ако ни погостувате. В пет часа.

— С удоволствие, мадам — отговори Джордж.

— О, Господи! — тихичко възкликна Бетси.

— Обещавам да не настройвам майка ви против вас, мис Елизабет — прошепна Джордж в ухото ѝ и се засмя.

Изненадана, тя вдигна очи към него и срещна погледа му. Изчерви се и тихо отговори:

— Вие разбирате, нали?

Той кимна.

— Аз също имам майка, която изглупява на тази тема. — След тези думи той се поклони и повдигна шапката си. — До следобед — каза той.

„Наистина е необикновен. И е толкова добър. Не може да бъде истина това, което става — помисли си Бетси, изненадана от късмета си. — Щом е толкова чудесен, ние ще се сгодим, преди да е дошло времето за бала. А може и да загубя! Може някое друго момиче да го спечели!“

Остана загледана след него, докато той се отдалечаваше с графа.

— Как успя да го накараш да те покани на езда? — попита я сестра ѝ Изабел. Тя беше на петнайсет години. — Мама ще получи нервен припадък, ако той те помисли за лесна плячка.

— Просто го попитах дали язди и му казах, че тук има много красиви местности — отговори Бетси и хвана сестра си под ръка. Двете вървяха бавно към къщи.

— Мислиш ли, че ще ме поканят на бала, който ще устроят през май? — попита по-младото момиче. — О, Бетси, толкова много искам да отида! Никога досега не съм ходила на бал. Сигурно ще бъде чудесно!

— Е — започна да мисли на глас сестра ѝ, — ще навършиш шестнайсет на тринайсети април, мила. Ако си включена в поканата, аз ще настоявам пред мама. Винаги е по-лесно да се справиш с татко.

— О, Бетси! Ти си най-добрата сестра на света! — каза Изабел.

Двете махнаха с ръка, когато покрай тях мина каретата на старата графиня. Мери Роуз Хоксуърт им махна в отговор.

— Хубави момичета са, нали? — каза тя на двете си придружителки. — Разбира се, Изабел е много малка за Джордж, но Елизабет е подходяща. Мисля, че тя го харесва. Видяхте ли колко умно успя да го накара да я покани на езда? А днес следобед той ще трябва да отиде у дома им на чай. Много съм доволна — завърши с усмивка и доволна се облегна на възглавничките.

— Църквата е малка — отбеляза Каландра.

— Това е провинциална църква, Кели. Много е очарователна — каза Аврора. — Църквите на остров Барбадос не са по-големи, сигурна съм.

— Кой го е грижа за Барбадос? — беше отговорът на сестра ѝ. — Никога не сме ходили там на църква, така че не бихме могли да знаем.

Църквите в Лондон обаче са много по-големи и по-пищно украсени.

— Ходила ли си на служба в някоя от тях? — заяде се Аврора. — Имам предвид, преди да пристигнем аз и Джордж. Доколкото си спомням, нито веднъж не дойде с нас.

— Нима очакваш от мен да ставам и да ходя на църква рано сутринта, след като съм танцувала до зори? — каза Кели, вече доста раздражена.

— Какво щастие, че тук, в провинцията, няма да имаш този проблем — отговори язвително старата графиня. — Ходим на църква всяка неделя, Каландра. Ние даваме пример на останалите.

— Мисля, че службата беше добра — каза Аврора.

— Викарият е добър проповедник — съгласи се Мери Хоксуърт.

— Беше прекалено кратка — каза Кели.

Аврора прехапа устни, за да не се разсмее.

Дните минаваха. Пролетта дойде с цялата си красота. Джордж беше постигнал успех. Всеки ден яздеше с мис Елизабет Боуен. Колкото повече седмици минаваха, толкова по-рядко той оставаше в имението. Почти целия ден прекарваше в жилището на викария. Очевидно беше, че любовта между двамата става все по-силна, макар Джордж да не беше отронил и дума за това.

— Мисля, че той има намерение да ѝ предложи брак — каза Аврора един следобед, в който двете с Каландра пишеха поканите за бала. — Ще ми липсва, когато се върне на Сейнт Тимъти. А на теб?

Кели кимна.

— Били сме заедно през целия си живот. С изключение на месеците, в които аз бях в Англия, а вие — на Сейнт Тимъти. Ще е много странно да не виждам Джордж всеки ден. И ти ли ще заминеш, Аврора? Не искам да си отиваш. Не сега! Особено сега — не! Не бих могла да понеса, че ще остана сама!

— Защо си толкова нещастна? — попита Аврора направо.

— Заради Валериън — прошепна Каландра. — Той е такъв звяр! Искам просто да се върна в Лондон, но той не ме пуска. Насилва ме да правя любов всяка нощ. Казах му, че не искам деца. Искам да се върна в Лондон и да се забавлявам!

— Кели, Кели — поклати глава сестра ѝ. — Децата са плодът, който бракът дава. Щом не искаш деца, не е трябвало да се омъжваш.

Знам, че съпругът ти е добър човек. Дай му децата, които иска, и той ще ти разреши да се върнеш в Лондон за сезона.

— Искам да живея там през цялата година — каза Кели. — Ако не се бях омъжила за него, щеше да се наложи ти да го направиш. Освен това толкова много исках да бъда графиня, Аврора. А ти не искаше! О, защо ли въобще говорим пак за това? Как можеш да ме разбереш? Ти си глупава малка девственица, но един ден ще узнаеш колко е противно в леглото ти да лежи мъж, да те мачка и да влиза в тялото ти. Мразя това! — Лицето на Каландра изразяваше погнуса и отвращение.

Аврора потрепери.

— Мама като че ли нямаше нищо против татко да е в леглото й — възрази тя меко.

— На някои жени им харесва — каза Каландра мрачно. — Но на мен — не. Ако не успея скоро да избягам от този ужас, ще полудея.

— След като родиш — каза Аврора, — ще се чувстваш по-различно. Сигурна съм, Кели.

Поканите бяха изпратени. Нито една от тях не беше отказана. Всички в околността нямаха търпение да присъстват на бала, който даваше графиня Фарминстър. Много от съседите все още не се бяха срещали с Каландра, защото почти веднага след пристигането си тя беше избягала в Лондон. Разбира се, имаше много клюки. Всички имаха или роднини, или приятели в Лондон и получаваха оттам информация. Освен това графинята имаше по-възрастен брат и по-малка сестра, които бяха добри партии. Говореше се, че и двамата имали приличен доход. Наистина, беше изненадващо, че и двамата не бяха успели да си намерят любими в Лондон. Очевидно висшето общество не ги привличаше. Може би годините, прекарани в колониите, ги бяха отдалечили от обществото. Тези подробности обаче не бяха съществени за младежите и девойките от провинцията, които си търсеха съпрузи. Те с удоволствие щяха да си затворят очите и за по-големи недостатъци от пренебрежението към висшето общество.

Освен че помогна в написването на поканите, Каландра с нищо не беше полезна. Цялото й внимание беше погълнато от новата бална рокля. Аврора беше помогнала на графинята с всички, дори и с най-дребните, подробности. Беше се погрижила балната зала да заблести.

Беше помогнала в избора на цветята. Сама ги беше подредила във вазите с помощта на икономката. Беше изпратила в Лондон хора, които да наемат музиканти оттам. Старата графиня беше избрала малкото щастливци, които щяха да бъдат поканени и на вечеря. Между тях бяха и викарият със съпругата си, лейди Елзи и двете им най-големи дъщери. Те щяха да останат и да пренощуват. Джордж вече беше признал на покровителката си, че има намерение да помоли мис Елизабет за ръката ѝ. А графинята го беше уверила, че ако Бетси е съгласна, родителите ѝ с удоволствие ще се съгласят на този брак. Официалният разговор с тях Джордж щеше да проведе в следобедна преди бала.

С приближаването на деня, определен за бала, Каландра ставаше все по-развълнувана. Смяташе, че роклята ѝ е шедьовър, който ще накара всички жени да ѝ завиждат. Беше от розова коприна. С дълбоко деколте, което позволяваше на алабастровата ѝ кожа да блести в цялото си великолепие. Долната фуста беше в златножълто, с избродирани на ръка рози. Деколтетото беше украсено със златножълти дантели и рози от коприна. Ръкавите бяха украсени с дантели, отново в златножълт цвят. Чорапите ѝ бяха на жълти и розови ивици. Обувките — в златножълто, украсени с рози от коприна. Черната ѝ коса щеше да бъде вдигната на кок и украсена с рози. От лявата страна щеше да пада самотната къдрица. Щеше да носи перлени обеци и тежка перлена огърлица. Перлите бяха от времето на кралица Елизабет. Бяха успели да ги укроят, когато Комуната изземаше имуществото на благородниците. Може би щеше да бъде малко претрупана, защото по това време жените носеха много малко бижута, но Каландра пет пари не даваше. Бижутата се правят, за да бъдат носени от жените, а не да стоят в тъмните чекмеджета.

— Роклята ти не е ли малко къса? — попита Аврора, когато забеляза, че полите не стигат до пода.

— Такава е последната мода! — извика Каландра. — Балната рокля трябва да стига едва до глезена, за да може човек удобно да танцува. Едва ли някой от гостите ни ще бъде в крак с модата като нас.

— Практично е — каза замислено старата графиня. — Но човек не бива да кара гостите си да се чувстват неудобно, Каландра. По никакъв повод.

— Да, мадам — отговори Кели и се изчерви от гняв, че старата жена отново си позволява да я порицава.

— А твоята рокля, дете? — обърна се графинята към Аврора.

— Аврора махна от закачалката плата, който предпазваше роклята ѝ от прах, и разкри копринена рокля в морско синьозелено. Долната фуста беше от шифон с избродирани на ръка сребърни звезди. Малки сребристи звезди от коприна украсяваха деколтето. Ръкавите бяха от шифон и украсени с дантели.

— Прекрасно! Роклята е с цвета на очите ти — каза очарована старата графиня. — Очарователна е! Ще бъдете двете най-красиви дами на бала, обзалагам се. Има ли необходимите обръчи за полите и долни фусти?

— Да, мадам — отговори Кели. — Шивачката ни предложи голям избор и от двете.

— А бижутата ти, Аврора? Какви украшения ще носиш?

— Само моята златна верижка, мадам — каза момичето.

— Имам чифт аквамаринени обеци, които идеално ще подходат на роклята ти — каза графинята. — Щом Каландра ще бъде най-красивата жена, ти трябва да бъдеш най-красивото момиче. Бижутата ти не трябва да са съвсем скромни. Нали търсим най-подходящия за теб съпруг! Какво ще кажеш, Каландра?

— Съгласна съм, мадам — отговори Кели. Успя да прикрие ревността, която изпита, когато старата графиня предложи на Аврора семейните скъпоценности. Усмихна се и каза: — А вашата рокля, мадам? Каква е тя?

— Не е така прекрасна като вашите. — От тъмносиня коприна е. Шивачката каза, че платът се наричал „Мароканска нощ“. Вече не бива да се обличам в ярки цветове — завърши Мери Роуз Хоксуърт. — Нямам никакво желание да си хвана нов съпруг.

Двете дъщери на семейство Боуен пристигнаха късно сутринта в деня на бала. По-младата се беше поболяла от възбуда и нетърпение. Аврора незабавно хвана Изабел под ръка.

— Това е само забава, на която всички ще танцуват — увери тя момичето. — Когато бяхме в Лондон, ходехме на бал всяка вечер. През целия ден няха сили. Бях направо изтощена. Ще прекараме чудесно, обещавам ви. Колко сте красиви! Ще привлечете всички кавалери. Аз съм вече на осемнайсет години. Всъщност вече съм стара мома!

— О! — каза Изабел. — Аз не съм и наполовина толкова красива като вас, мис Спенсър-Кимбърли. Ще останете ли до мен довечера?

— Разбира се — отговори Аврора и потупа момичето по ръката.

— Мислите ли, че брат ви ще предложи брак на сестра ми? — попита Изабел, без да се притеснява. — Напоследък родителите ни често си шушукат, а когато някоя от нас се приближи до тях, внезапно млъкват. Бетси е лудо влюбена в Джордж, знаете ли това, мис Спенсър-Кимбърли? Мисля, че той е прекрасен. Бих искала да не съм само на шестнайсет.

— Но сте — каза Аврора. — Има предостатъчно време, Изабел. Ще се появи младежът, който ще открадне сърцето ви. Защо не ме наричате Аврора? — Тя сниши глас. — Та ние сме почти едно семейство.

— Нима? — възкликна Изабел, а после също сниши глас. — Наистина ли? Сигурна ли сте? О, колко силно желая сестра ми да се омъжи за брат ви!

— Да оставим нещата да следват своя ход. Нека Бетси получи изненадата си — предложи Аврора. — Ела, трябва да видиш градините. Точно сега те са прекрасни. Не са така екзотични като нашите градини на Сейнт Тимъти. Красиви са, но по различен начин.

Двете момичета излязоха от къщата, хванати за ръце.

— Какво сладко момиче е мис Спенсър-Кимбърли — каза лейди Елзи на вдовстващата графиня. — Успя веднага да успокои и предразположи нашата Изабел. Какво ли толкова ѝ каза? Колко е мила! Жалко, че нашият Уили е още дете. Тя със сигурност ще бъде прекрасна съпруга. Имате ли нещо предвид за нея?

— Не — дойде отговорът. — Аврора е млада жена с изграден вкус. Тя е много разумна. Ще я оставя сама да намери съпруга си. Сигурна съм, че ще се справи.

Двете жени влязоха в салона, където ги очакваха Джордж и викарият. По лицето на сър Роналд грееше широка усмивка.

— Мила моя — каза той на съпругата си, — мистър Спенсър-Кимбърли помоли за моето разрешение да поиска ръката на дъщеря ни. Разбира се, аз му го дадох. Мисля, че можем да бъдем сигурни, че Бетси няма да отхвърли предложението, нали?

Той се усмихна още по-широко. Викарият беше висок и пълен мъж. Лицето му беше червендалесто, а косата — с цвят на пясък.

— О, мило мое момче! — извика лейди Елзи и приближи до очите си носна кърпичка.

— Отиди да намериш момичето, Джордж! — каза доста остро старата графиня. — Да приключим с това, преди всички да сме умрели от възбуда.

Джордж се усмихна, поклони се на тримата и отиде да потърси любимата си. Тя беше в коридора и наблюдаваше как свалят багажа им от каретата. Особено внимание беше посветено на куфара, в който бяха балните им рокли.

— Ела тук, Бетси! — каза ѝ той. — Питърс ще се погрижи за багажа ви, обещавам ви. Нали така, Питърс?

— Наистина, сър — отговори икономът. — Ще наредя веднага да разопаковат балните ви рокли и да ги огледят, мис Боуен.

— Благодаря ви — извика Бетси, докато Джордж я дърпаше за ръката. Излязоха навън.

— Къде отиваме? — попита го тя.

— Ще видиш — каза той. Прекосиха красивите градини, заобиколиха езерото и влязоха в мраморната беседка, която гледаше към водите му. Джордж накара Бетси да седне на една от мраморните пейки и коленичи в краката ѝ. — Мис Боуен — започна той, — хм, Бетси, ще ме удостоиш ли с честта... хм, с високата чест, да станеш моя съпруга?

— Да — каза Бетси Боуен.

— Няма да останем в Англия — призна честно Джордж. — Много скоро ще трябва да се върна на Сейнт Тимъти. Ще живеем там, в Западните Индии. Само понякога, може би съвсем рядко, ще посещаваме Англия.

— Добре — съгласи се Бетси Боуен.

— Животът там е уединен. Обясних ти го и по-рано. Освен майка ми и слугините, там има много малко жени, които да ти бъдат другарки. Разбира се, можем да ходим до Барбадос и Ямайка, когато имаме възможност. Ще се сприятелим с хората, които живеят там.

— Джордж, изправи се — каза му Бетси Боуен. — Обичам те. Ще се омъжа за теб. Разбирам, че животът на Сейнт Тимъти е различен от този в Хиърфордшир, но знам, че ще бъда щастлива, щом сме заедно.

Той бавно се изправи.

— Ще се омъжиш за мен?

— Да, Джордж — отговори тя. Мъжете са толкова глупави понякога. — Къде е годежният ми пръстен? Искам да си го сложа тази вечер, за да зашемета всички онези момичета, които ще дойдат специално за да те оплетат в мрежите си. Ще бъдат силно разочаровани. Искаш ли татко официално да обяви годежа ни? Кога ще бъде сватбата? Мисля, че ще бъде скоро.

— Не се налага да бързаме да се върнем на Сейнт Тимъти. Ще бъде необходим там едва в края на есента — каза той. — От юни до октомври има опасност от силни бури. Вероятно ще тръгнем в началото на ноември. Ще пристигнем навреме за Коледа. Мама ще бъде много доволна — каза той.

— Мислиш ли, че майка ти ще ме хареса?

— Сигурен съм, че ще те обикне! — каза той щастлив. Извади от джоба си годежния пръстен и го сложи на ръката ѝ. — Не е много голям, защото аз не съм богат — обясни той.

Бетси сведе поглед към кръглата розова перла, обградена с диаманти. Протегна ръка, за да се възхити по-добре на пръстена. После погледна Джордж и се усмихна през сълзи.

— Красив е! — каза тя.

— Ти плачеш! — извика той. Седна до нея и я прегърна през раменете.

— От щастие — обясни тя — Толкова съм щастлива! Няма ли да ме целунеш, Джордж? Мисля, че точно това се прави в подобни случаи.

Той нежно погали бузите ѝ, за да избърше сълзите. А после целуна пълните розови устни на Бетси Боуен. Това не беше тяхната първа целувка. Той винаги изпитваше силна радост, когато устните им се срещнеха. Тази красива млада жена с тъмноруса коса и големи сивосини очи имаше странно физическо въздействие върху него. Беше сладка като захарен сироп и топла като уиски, което пари гърлото. Знаеше, че изборът му е добър. Бетси щеше да бъде добра и любеща съпруга. Той се изправи и ѝ помогна да стане.

— Да отидем да кажем на родителите ти и на сестрите ми за нашето щастие — каза той.

Тя кимна. Върнаха се в къщата, хванати за ръце. Там ги очакваха вдовстващата графиня, Аврора, Каландра, семейство Боуен и

Валериън. Всички тръпнеха в очакване. Мери Роуз Хоксуърт беше извънредно доволна от себе си. Беше планирала успешно запознаването на Джордж и Бетси Боуен. Всичко се беше развило така, както се беше надявала. Сега, макар да беше заявила другояче, тя щеше да се погрижи да намери съпруг за Аврора. Трябваше обаче да бъде много умна, за да не се досети момичето за нейното вмешателство.

Вратата на салона се отвори и влязоха Джордж и Бетси.

— Трябва да ви съобщим нещо — каза Джордж с широка усмивка и прегърна Бетси през кръста, с което не остави никакво съмнение относно разкритието, което щеше да направи.

ГЛАВА 7

Карета след карета преминаваха по осветената алея, която отвеждаше до „Хоукис Хил“. Спираха пред главния вход на къщата, където множество лакеи се спускаха да отворят вратичките и да спускат стълбичките. Облечени в ръкавици ръце се протягаха към возещите се в каретите, за да ги подкрепят, докато слизат. Балните рокли бяха поглаждани с ръце, за да се изгладят ръбовете — истински или въображаеми. Прическите бяха потупвани, за да са сигурни дамите, че пътуването не ги е повредило.

В голямото антре лакеите бързаха да вземат наметките на дамите и да ги окачат на закачалките. Гостите се изкачваха по широкото главно стълбище, в края на което ги очакваха граф и графиня Фарминстър. Зад тях стояха вдовстващата графиня, Аврора и Джордж. Гостите поздравяваха учтиво и влизаха в балната зала, чиято красота спираше дъха им. Кристалните полилеи блестяха. Из цялата зала бяха пръснати огромни вази, в които грееха ярки цветя.

Каландра се държеше безупречно. Никога преди не беше давала бал, но пък многократно беше имала възможност да наблюдава внимателно лондонските си домакини. Беше им завиждала, но ето че и тя имаше сега възможност да се прояви. Всички говореха само за това, колко красива е балната зала, колко елегантни са мебелите. Е, тези провинциалисти се възхищаваха и на много по-обикновени неща. Ако имаше възможност да даде бал в Лондон, щеше да го направи много по-грандиозен. На моменти ѝ прилошаваше леко. Тя затвори очи. „*Не трябваше да ям от стридите*“ — помисли си тя с раздражение.

— Мисля, че всички пристигнаха вече, мила — каза ѝ графът. — Време е да открием танците.

Той я хвана под ръка и я въведе в балната зала.

— Нека първо викарият направи съобщението за годежа — каза Каландра. — Ако не го направи, хората непрекъснато ще шушукат, като видят какво внимание Джордж засвидетелства на Бетси.

Графът кимна. Беше съгласен със съпругата си. Отиде и тихо прошепна нещо на сър Роланд. Придружени от викария, те се

отправиха към подиума. Музикантите дадоха няколко силни акорда, за да привлекат вниманието на гостите, а графът протегна ръка, за да ги накара да замълчат.

— Приятели мои, преди да започнем танците, викарият ще ни каже няколко думи.

Сър Роланд прочисти гърлото си и каза с патос:

— Лейди и аз сме щастливи да ви съобщим за годежа на най-голямата си дъщеря с мистър Джордж Спенсър-Кимбърли, по-големия брат на графиня Фарминсър. Сватбата ще се състои в края на октомври, тъй като малко след това Джордж трябва да се върне в Западните Индии. Мисля, че вие всички ще споделите нашето щастие.

Той се поклонил на събралите се в залата и слезе от подиума. Почти незабавно, Бетси, Джордж и лейди Елзи бяха засипани от поздравления. На много от майките, които имаха дъщери, им беше трудно да ги поздравят, но го направиха с усмивка. Бяха дошли тук с надеждата, че милите им чеда ще успеят да привлекат вниманието на мистър Спенсър-Кимбърли. Но ето, че момичето на Боуенови, с неговата нищожна зестра, беше хванало най-добрата плячка, която се беше появявала в околността от години. И то преди другите да са имали някакъв шанс. Не беше честно!

Но музиката започна. Графът и графинята откриха бала с менует — най-трудния от всички танци, които щяха да бъдат танцувани тази нощ. Музикантите свиреха най-вече весели и живи народни мелодии. Кели беше наела учител по танци, който да обучи нея, Джордж и Аврора, така че да не изглеждат тромави и непохватни вечерта на бала. Сега тя се усмихваше и свободно пристъпваше до съпруга си, защото менуетът беше обичаен танц за лондонското общество. За един кратък миг тя отново беше щастлива и доволна.

Валериън я погледна и си помисли, че е много красива. Ако само сърцето ѝ не беше толкова студено, той можеше и да я обича истински. Видя, че Джордж танцува с Бетси, и си помисли, че те изглеждат много щастливи. Видя Аврора в рокля с цвета на очите ѝ. Тя танцуваше със Сейнт Джон, далечен братовчед на семейство Хоксуърт и приятел от детинство на Валериън. Дори баба му танцуваше. Неин кавалер беше старият генерал Тримейн, който сега беше главният ловджия на околността. Беше минало повече от година от смъртта на дядо му. Беше време баба му отново да поеме ролята си в обществото.

Вечерта напредваше. Всички бяха много щастливи и прекарваха чудесно, като се изключи разочарованието, което Джордж неволно беше причинил на много майки. В трапезарията беше сервирана лека студена вечеря. Гостите сновяха между балната зала и трапезарията. По-възрастните се бяха настанили на свободните столове и канапета, като бяха оставили дансинга свободен за младежите.

Каландра имаше много поклонници сред джентълмените и танцуваше непрекъснато. Аврора също не оставаше без кавалер. В момента тя танцуваше с графа.

— Ти си най-красивото момиче тук тази вечер — каза ѝ той. — Много умно си постъпила, като си избрала рокля с цвета на прекрасните си сини очи.

— Благодаря — каза Аврора тихо, — но не съм сигурна, че трябва да ми говориш по този начин. Най-красивата жена в залата е съпругата ти.

— Да, тя е най-красивата жена — съгласи се той, — но ти си най-красивото момиче.

Той я погледна в очите и ѝ се усмихна. „*Дяволите да го вземат*“ — помисли си Аврора. Главата ѝ се замая и тя се препъна. Ръката му я обгърна още по-здраво през талията и той вихрено я завъртя. Когато възстанови равновесието си, тя го погледна внимателно.

— Много си умен, Валериън. Но не прекалявай с остроумието си.

Преди той да успее да отговори, музиката спря и Сейнт Джон се озова до тях.

— Мисля, че следващият танц е мой, Аврора — каза той с дяволита усмивка.

Сейнт Джон беше висок и строен, с кестенява коса и топли кафяви очи, които излъчваха златисто сияние. Не беше така красив като далечния си братовчед, но без съмнение беше привлекателен.

— Струва ми се, Сейнт Джон, че тази вечер ти танцува няколко пъти с балдъзата ми. Страхувам се, че ще я компрометиращ — каза графът. Тъмносините му очи бяха станали почти черни от гнева, който напираше.

— Слушай какво, Хоксуърт — присмя се братовчед му, — говориш като някой загрижен татко. Или като съперник. Но ти си

женен и едва ли можеш да ми бъдеш такъв, нали? — Погледът, който отпрати на графа, беше предизвикателен.

— Господа — каза Аврора студено, — вие ме обиждате и ме смущавате с поведението си.

Тя им обърна гръб и се отдалечи. Застана до старата графиня. Беше почервеняла от срам.

— Те са съперници във всичко още откакто се появиха на бял свят — каза тихо старицата. — Бяха съперници в училище, на семейни събирания, в игрите. — Тя въздъхна. — Кой започна този път, момиче?

— Не знам. Мисля, че и двамата. Валериън обвини Джъстин, че е танцувал няколко пъти с мен, а Джъстин му отговори, че думите му биха подхождали на загрижен татко или на съперник. Как смеят да говорят така, като че ли аз съм вещ, която може да принадлежи на единия или на другия!? Порицах и двамата. Те си го заслужиха. Каква е роднинската връзка между тях?

— Имат общ прапрадядо от страната на семейство Хоксуърт — каза графинята. — Добре си направила, че си ги накарала да овесят нос.

Изведнъж, в далечния край на залата настъпи оживление.

— Графинята припадна! — извика някой.

Аврора бързо се затича към Кели и почти се сблъска с графа, който също тичаше натам. Кели лежеше на пода. Приличаше на малка купчинка от коприна. Графът взе съпругата си на ръце и я положи на близкия диван.

— Тук ли е още доктор Майкълс? — попита той.

Аврора коленичи до сестра си. Потупваше я по ръката и нежно я призоваваше.

— Каландра! Каландра! Добре ли си?

Кели бавно отвори очи.

— Какво се случи? — попита тя.

Червендалест джентълмен си проби път и застана до тях.

Какво се е случило с Нейно благородие? — каза той доста грубо. Хвана китката на Кели и измери пулса ѝ. — Някой да изпрати да повикат камериерката ѝ.

— Заради стридите е — каза Кели на доктора. — Знаех си, че не трябва да ям от тях. Много малко видове храна ми понасят напоследък, но те изглеждаха толкова вкусни. А бях и ужасно гладна.

— И аз забелязах огромния ви апетит тази вечер — каза докторът и пипна челото ѝ.

— Знам, че не е възпитано да се яде толкова много — каза му Кели, — но напоследък все не мога да се нахраня. Непрекъснато чувствам стомаха си празен и често ми се повдига.

Бяха изпратили за Сали. Тя застана до господарката си. Беше силно разтревожена.

— Добре ли е тя, мис Аврора? — попита нервно Сали.

— Това е камериерката на графинята — каза Аврора на доктора.

Той се обърна и направи знак на Сали да се приближи. Прошепна нещо в ухото ѝ. Сали се замисли за миг, а после, също шепнешком, отговори нещо на доктора. Той се обърна към тях:

— Както и подозирах — каза той на Аврора и графа. — Нейно благородие е бременна. Няма съмнение в това. Ще станете баща, преди годината да е изтекла, Ваше благородие. Поздравления и за двама ви.

Кели тихо заплака.

— Сълзи на щастие — каза доктор Майкълс. — Виждам съм ги много пъти. Мила моя, на молитвите ви вече е отговорено.

— Ако кажеш само една дума, с която да изложиш Валериън, ще те убия — прошепна Аврора в ухото на сестра си.

— Не ме оставяй! — помоли Кели сестра си.

— Ще остана в „Хоукис Хил“ дотогава, докато ти искаш — увери я Аврора. — Хайде, усмихни се на съпруга си.

Кели се подчини и се усмихна с треперещи устни на графа. На неговото красиво лице беше изписана силна изненада.

Аврора се изправи.

— Нали това искаше, Валериън? — попита го тя тихичко. — Моята сестра ще те дари с наследник.

— Да! Да! — каза той и се обърна към гостите: — Съпругата ми е в добро здраве. Според доктор Майкълс ние ще имаме дете преди края на годината.

В залата настана невъобразима врява. Всички искаха да поднесат поздравленията си.

— Е, това беше най-вълнуващата вечер за вашето семейство, мила моя Мери Роуз — каза контесата на Кемп на графиня Фарминстър. — Годеж и предстоящо раждане: какво по-хубаво от това? Сигурно си щастлива.

— Наистина — усмихна се широко старата графиня, — щастлива съм, че ще доживея раждането на правнука си. Е, поне се надявам, че ще доживея. — Тя тихичко се засмя. — Валериън — извика в следващия момент — мисля, че гостите трябва вече да си тръгват, за да може Каландра да си почине.

Не се наложи графът да отговаря каквото и да било. Някои от гостите вече се сбогуваха с домакините си. Каландра, скромна и сдържана, седеше на дивана и приемаше поздравленията и благодарностите на гостите за добре прекараната вечер. Валериън стоеше зад нея. Джордж и Бетси бяха във на терасата, когато Каландра припадна. Едва сега те влязоха в стаята. Аврора набързо им разказа какво се беше случило, докато те се бяха радвали на лунната светлина. Те също поднесоха поздравленията си.

— Мама ще е много доволна да научи, че ще се сдобие с внуче — каза Джордж.

— Останете до раждането на бебето — помоли ги Каландра.

— Не мога, миличка. Трябва да съм у дома, когато започнат да режат тръстиката. И без това непрекъснато се страхувам, че оставих засаждането в ръцете на мама и на старшия надзирател. Мама не трябва да остава сама на острова по-дълго, отколкото е необходимо. Ще напусна Англия, преди да си родила, Кели, за да не попаднем в периода на бурите. Искам пътуването да бъде приятно за съпругата ми. Аврора ще бъде при теб. Ще се справиш, сестричке.

Гостите вече си бяха отишли. Валериън Хоксуърт вдигна съпругата си на ръце и я занесе до спалнята ѝ. Сложи я да седне на стола до камината и тихо каза:

— Вече си свободна, Каландра. Няма да ти се налага да търпиш вниманието ми. Благодарен съм ти за онова, което направи. Когато родиш моя наследник, щедростта и търпението ми към теб ще бъдат почти безгранични — обеща ѝ той.

— Почти? — Тя го погледна сериозно.

— Каквото и да правиш, мадам, очаквам, че няма да предизвикваш скандали — каза той тихо. — Колкото до другите точки от нашето споразумение, ще ги обсъдим след раждането на детето. Все пак ние сме цивилизовани хора, нали?

— А какво ще стане, ако е дъщеря? — попита тя с известна нервност.

— Тогава, след един сезон в Лондон, където ще те придружа, ще се върнем в „Хоукис Хил“ и ще направим нов опит.

Каландра нескрито потрепери.

— В нашето семейство се раждат първо момчета, мила моя — каза той. — Мисля, че ще ти бъде спестено нежеланото ми внимание.

Той учтиво ѝ се поклони и излезе от стаята.

Когато отново слезе долу, откри, че Джордж и Бетси, както и семейство Боуен, са изчезнали. Но баба му стоеше в коридора и чакаше Аврора да се сбогува с Джъстин Сейнт Джон.

— Ще дойдеш ли утре на езда с мен? — попита Сейнт Джон и ѝ се усмихна мило, което много ядоса графа.

— Вече е утре — засмя се Аврора. — Изтощена съм и по-голямата част от деня ще прекарам в леглото. Може би вдругиден. — Тя се обърна към старата графиня. — Може ли, мадам? Ще бъде ли всичко според установеното благоприличие?

— Разбира се, мила моя, но не прекалено рано, Сейнт Джон. Девет часът е идеалното време. Предай на майка си моите поздравии. Съжалявам, че не можа да дойде тази вечер. Трябва в някои от тези дни да я доведеш на чай. Може би когато времето се стопли още малко.

— Благодаря ви, мадам — отговори той. Целуна ръка на графинята, а после и на Аврора, като се забави малко повече от необходимото. — Лека нощ, богиньо на зората — каза ѝ той тихичко, но останалите все пак го чуха.

При този неочакван комплимент Аврора се изчерви.

— Хайде, изчезвай, нахалнико! — скара му се старата графиня.

Сейнт Джон пусна ръката на Аврора и отговори:

— Лека нощ, братовчеде Валериън. Прекарах чудесно. Поздравления за предстоящото раждане на съпругата ти. Предай на графинята добрите ми пожелания.

Той се поклони още веднъж и изчезна в мрака.

— Нахално кутре! — избухна графът. — Сигурна ли си, бабо, че Аврора ще спази благоприличието, ако излезе на езда с този дявол? Аз не мисля, че тя ще е в безопасност. Двама от конярите трябва да отидат с тях.

— Двама? — учуди се Аврора.

— Един от конярите ще бъде достатъчен, Валериън — каза остро графинята и изгледа строго внука си.

— Прекалено съм уморена, за да споря — каза Аврора. — Отивам да си легна. Будна ли е още Кели, Валериън?

— Беше, когато слязох долу — отговори ѝ той.

— Тогава ще отида да ѝ пожелаая „лека нощ“ — каза Аврора и бързо се заизкачва по стълбите.

— Ела с мен в салона — нареди графинята на внука си. — Трябва да говоря с теб.

В салона свещите не горяха, но в камината весело пращеше силен огън. Мери Хоксуърт застана до вратата и каза на внука си:

— Аврора трябва да се омъжи. Сейнт Джон е добра партия за нея. Ако тя го харесва, той ще ѝ бъде добър съпруг. Няма да позволя на детинското ви съперничество да развали работата, Валериън. Ясна ли съм?

— Вече си решила, че Сейнт Джон трябва да бъде нейният съпруг, нали, бабо? — отговори той.

— Не зависи от мен, момчето ми, а от Аврора — отговори му тя сериозно.

— Бабо, не спори с мен. Познавам те добре. Ти много умно успя да ожениш Джордж и Бетси, не го отричай. О, няма да те издам, не се страхувай. Те си подхождат. Но не мисля, че Аврора и Сейнт Джон си подхождат.

Графът отиде до бюфета и си наля щедра доза уиски.

— Не отричай, че Аврора те привлича — продължи баба му. — О, ти обикновено си сдържан, но аз виждам как я гледаш, когато си мислиш, че никой не те забелязва. Аз също мисля, че тя щеше да е по-добрата съпруга, но ти се ожени за Каландра. И сега тя очаква твоето дете. Това, момчето ми, слага край на всичко. Знам, че Каландра е студенокръвна малка кучка. Изненадана съм, че си успял да я накараш да забременее, но си го направил. И тъй като не можеш да имаш и двете момичета, а Каландра вече е твоя съпруга, Аврора трябва да се омъжи за друг. Не ми се бъркай, Валериън — предупреди строго старицата.

И ти не ми се бъркай, бабо — отговори ѝ той спокойно. — Аз съм главата на семейството и аз ще реша дали джентълменът е подходящ за Аврора или не.

— А ако тя го обича, Валериън? Тогава какво, момчето ми?

— Не е възможно Аврора да се влюби в Сейнт Джон — каза той напълно убеден в правотата си.

— Може би не, но все ще се появи мъжът, който ще завладее сърцето ѝ. И ти няма да имаш друг избор, освен да стоиш отстрани и да гледаш как тя си избира съпруг, Валериън — каза баба му.

— Ще видим — отговори ѝ графът.

— Ако предизвикаш скандал или огорчиш някоя от двете, никога няма да ти простя — заплаши го старицата.

— Познавате ме добре, мадам.

Старата дама поклати глава.

— Въобще не съм сигурна, че те познавам. Не можеш да избягаш от брака си, Валериън. Ако тя се беше оказала ялова, вероятно щеше да намериш начин да анулираш брака. Но Каландра е бременна. С твоето дете. Петият дук Фарминстър ще се появи на бял свят до края на годината. Това е неоспорим факт.

Той не отговори. Старата графиня се обърна и излезе. Невъзмутима се отправи към спалнята си. Когато мина край спалнята на Каландра, чу тих, сподавен смях и се усмихна щастливо. Благодарни на Бога, че им изпрати Аврора. Тя успя да накара празноглавата и суетна Каландра да изпълни дълга си. Тя щеше да се грижи за нея и детето щеше да се роди здраво. А после? Кой знае какво споразумение беше сключил Валериън със съпругата си, за да я накара да му роди дете. Боже мой, какво нещастие беше бракът му.

Валериън Хоксуърт остана прав в салона след излизането на баба си. Гледаше огъня и люлееше чашата с уиски в ръката си. Какво значение имаше, че той и Каландра нямаха нищо общо помежду си? Щеше да се роди дете, наследник, който да продължи името му. Нали това искаше, както го беше попитала и Аврора. Но беше ли то достатъчно? Нямаше значение и това, че Каландра ще живее в Лондон и ще прелита от бал на бал, както пчелите прелитат от цвете на цвете. Той щеше да има своя син. Майка му нямаше да е при него, но той щеше да бъде. А също и баба му. Може би и леля му Аврора.

Аврора. Баба му беше права. Тя ще си избере мъж и ще се омъжи. Най-доброто, на което той можеше да се надява, беше, че ще остане близо до него. Не искаше да я загуби завинаги. Но някой ден и това щеше да му се случи. Тя ще има свой съпруг, свои деца. О, тя ще

бъде мила с малкия си племенник, той не се съмняваше. Но Валериън Хоксуърт никога нямаше да я има. Можеше да разчита на нейното приятелство. На съчувствието ѝ. Но нищо повече не можеше да има между тях. А той искаше още. Искаше я цялата.

Беше отнела сърцето му, а Каландра не го искаше. Ако съпругата му го обичаше, всичко щеше да е различно. Не. Нямаше да е различно, трябваше да е честен със себе си. Той беше влюбен в Аврора Спенсър-Кимбърли. Никога не беше обичал съпругата си и никога нямаше да я обича. Никога нямаше да има сърцето нито на едната, нито на другата, но щеше да получи сина си. Това не му беше достатъчно, но трябваше да се задоволи. Трябваше да се примири. *Знаеше го.*

Чудеше се дали братовчед му, Сейнт Джон, наистина е привлечен от Аврора или просто си играе с нея, за да го ядоса. Той не искаше Аврора да страда, но как можеше да ѝ забрани да се наслаждава на компанията на Сейнт Джон? Не можеше. Мисълта, че братовчед му може да се люби с Аврора, го вбеси. Той щеше да наблюдава Сейнт Джон отблизо, за да се увери в намеренията му спрямо Аврора. Знаеше, че баба му ще му помага в това. Тя също не искаше Аврора да пострада. Не искаше сърцето ѝ да е разбито, дори виновникът за това да им беше роднина. Графът откъсна поглед от огъня и постави чашата си с уиски на сребърния поднос. С въздишка излезе от салона и тръгна към леглото си. Към самотното си легло.

Аврора го чу, когато той мина покрай вратата на спалнята ѝ. Вече познаваше стъпките му. Беше ядосана на графа, защото беше направил Кели нещастна. Знаеше, че по-голямата част от вината носи сестра ѝ. Но му беше ядосана и за това, че само един негов комплимент е достатъчен да накара сърцето ѝ бясно да прегруска. За това, че когато тъмносините му очи я погледнеха многозначително, коленете ѝ омекваха. Чудеше се как ли щеше да се чувства, ако е омъжена за него. Щеше ли и нея да направи нещастна като Кели? Не. Проблемите на Кели започваха с нейната неспособност да се радва на физическата близост в съпружеското легло. *„Аз може и да съм девица — каза си Аврора, — но знам, че ще се радвам на ласките на съпруга си.“*

„Особено ако този съпруг е Валериън Хоксуърт“ — пошепна ѝ тънко срамежливо гласче. Аврора беше шокирана от своите собствени мисли. Беше имала възможност да се омъжи за графа, но беше отказала да се подчини на волята на баща си. Преднамерено беше

измамила Валериън, че Кели е годеницата му. Никой не беше я насилвал. Идеята беше нейна собствена. Тя беше убедила майка си също да излъже. Джордж, разбира се, я познаваше достатъчно добре и знаеше, че ако не иска, тя няма да се омъжи. Той вярваше, че е постъпил така, както е най-добре за семейството. И тя, и Кели, бяха подхождали детински към въпроса. И сега трябваше да понесат последствията от глупостта си. Трябваше да живеят с вината си. Знаеше, че няма да е лесно.

Кели беше ужасена от факта, че е бременна. Страхуваше се от раждането. Беше суетна по отношение на фигурата си, която щеше да бъде съсипана от бременността. Ако не се страхуваше от Валериън, щеше да намери начин да се отърве от бебето. Аврора беше сигурна в това. За щастие, отвращението, което изпитваше към половия акт, щеше да запази живота на бебето. Защото, ако това дете умреше, тя щеше да бъде принудена отново да забременее. Беше казала на Аврора, че ще се моли детето да се роди здраво и да е момче, за да се освободи тя от животинската страст на съпруга си.

Аврора се замисли над думите на сестра си. *Животинска страст*. Всъщност това й звучеше дяволски привлекателно. Скрита под завивката, тя нежно погали кръглите си гърди. Развърза връзките, които придържаха нощницата й. Пъхна ръката си под нея, за да погали горещата си кожа. Какво ли щеше да бъде, ако това вършеше някой мъж? Помисли си за Джъстин Сейнт Джон, но почти мигновено образът му беше изместен от този на графа. Аврора почувства вина, но бързо я отхвърли. Единствено тя знаеше какви са мислите й. Зърната й се втвърдиха само от мисълта за Валериън. Тя пъхна показалеца си в устата и го навлажни. А после започна да гали с него влажната плът около твърдата пъпка. Усмихна се чувствено, когато усети между краката си познатото вълнение. Другата й ръка също се спусна надолу и разтвори набъбналата плът. Вече беше мокра.

Аврора затвори очи. Дъхът й излизаше на пресекулки. Тя се опитваше да не вдига шум, за да не събуди Марта. Представи си тъмнокосата глава на Валериън върху гърдите си. Погали нежно зърното си. Дали усещането от неговата уста щеше да е същото? Или щеше да е по-вълнуващо? Показалецът на дясната й ръка намери чувствителното място, скрито между срамните й устни, и тя го разтри. Какво ли е да лежиш гола в леглото с мъжа, когото обичаш? Да

чувстваш върху себе си тежестта на тялото му? Да докосваш с гърдите си твърдия му гръден кош? Да чувстваш члена му в тялото си? Пръстът на Аврора бясно галеше пъпката на удоволствието ѝ. Изведнъж я обзе познатото чувство, като че ли се топеше. Почти останала без дъх, тя намери своето освобождение. Но тази вечер то не беше достатъчно. Не можеше да разбере защо. Досега винаги ѝ беше достатъчно.

Не можеше да заспи. Какво ѝ ставаше? Може би заради вълнението от бала. Беше се забавлявала прекрасно. Чувството, че беше допринесла за подготовката му, усилваше удоволствието ѝ. Много ѝ беше харесало да помага на вдовстващата графиня. Беше научила какво се очаква от съпругата на заможен човек с голяма къща. На Сейнт Тимъти не даваха нито партита, нито балове. Баща ѝ се забавляваше на остров Барбадос или на остров Ямайка, преди да се ожени и в периода между смъртта на майка ѝ и сватбата си с Орейлия. На Сейнт Тимъти нямаше други семейства. Общество там не съществуваше.

Тук, в Англия, не беше така. Хората търсеха компанията си и тя откри, че това ѝ харесва. Лондонското общество не ѝ беше харесало, но животът в провинцията ѝ допаднаше. Откакто бяха пристигнали, всеки ден излизаше на езда с брат си и с Бетси. Няколко пъти беше отишла на пикник със сестрите Боуен и техните приятели. Бяха играли тенис върху свежата трева. Семействата, които живееха в провинцията, бяха приятелски настроени. Макар да се гордееха с произхода си, те не бяха сноби като хората от висшето лондонско общество.

Ако срещнеш мъж, когото да обикне и за когото да се омъжи, щеше да остане завинаги в провинцията, реши Аврора. „Ако срещна мъж...“ Е, беше срещнала няколко прекрасни младежи тази вечер. Всички те нямаха търпение да я опознаят по-отблизо. „Мен или зестрата ми?“ — запита се тя, изпълнена с подозрение. Разбира се, Джъстин Сейнт Джон нямаше нужда нито от зестрата ѝ, нито от скромния ѝ доход. Вдовстващата графиня ѝ беше казала, че той е достатъчно богат.

— Неговото семейство има най-големите стада овце в околността. Продават вълната на свободния пазар. Горкият Валериън винаги трябва да я купува на по-висока цена, отколкото ако двамата се споразумяваха насаме. Разбира се, негодникът постъпва нарочно така,

за да дразни внука ми. — Тя пак се засмя тихо. — Непрекъснато повтарям на Валериън, че единственият начин да надхитри Сейнт Джон, е да увеличи броя на собствените си овце, така че да няма нужда от неговата вълна.

Което означаваше, че мотивите на Сейнт Джон не могат да бъдат оспорвани. Той я ухажваше, защото е привлечен от нея. Той също беше привлекателен. Не беше мрачен и замислен като Валериън. Маниерите му бяха по-приятни. Той беше по-нежен. Не се поддаваше на гнева като графа и изражението на лицето му не беше строго като неговото. Лесно беше да накараш Сейнт Джон да се засмее. Около очите и устата му се бяха образували фини бръчици, защото усмивката не слизаше от лицето му. Щеше да ѝ бъде интересно да го опознае по-отблизо. Разбира се, ако той продължаваше да ѝ засвидетелства интереса си. А старата графиня вярваше, че той ще се влюби в нея.

Аврора се обърна на лявата си страна. Най-последно започна да ѝ се доспива. Не беше позволила на Марта да спусне щорите и сега видя, че навън небето е просветляло. Скоро щеше да се зазори. Наистина беше уморена. Клепачите ѝ тежаха. Тя се прозина дълбоко няколко пъти. Опитваше се да мисли за Джъстин Сейнт Джон, но всеки път лицето му биваше изместено от образа на братовчед му Валериън. Това я смущаваше. Скоро обаче тя не можеше да концентрира мисълта си върху каквото и да било. Най-последно заспа и дишането ѝ стана дълбоко и равномерно.

Спа до следобеда на другия ден. Събуди я песента на птичките. Тя остана да лежи тихо и неподвижно, за да се наслади на трелите, които долитаха през отворения прозорец. Очевидно беше, че някои от пернатите вече са намерили съпрузите си и с песен обявяват готовността си да свият гнездо. Тя се протегна лениво и дръпна шнура на звънеца.

— Събудихте се най-последно — каза Марта, след като бодро беше влязла в стаята ѝ. — Отново сте първа. Старата графиня все още силно хърка, както ми каза Джейн. Разкажете ми за бала и за Сейнт Джон, когото сте срещнали там. Хубав ли е?

— Да, красив е — отговори Аврора. — Искам чай, Марта, и нещо за ядене. Гладна съм!

— Веднага, мис. Казват, че Сейнт Джон е много богат. Няма други близки, освен майка си. А тя няма търпение да го види задомен.

Всяко момиче, което го спечели, ще бъде смятано за късметлийка. Голяма къща, огромно имение, поне така ми казаха.

— Изглежда, ти си научила много повече от мене — засмя се Аврора. — Има ли си любовница?

— Мис Аврора! Какви работи приказвате! Едно момиче не трябва да знае за съществуването на тези жени! — скара се Марта на младата си господарка. — Майка ви ще припадне, ако ви чуе да приказвате така. Мисля, че младата графиня ви е повлияла зле.

— Кели? Не, Марта, не е тя. Приемам всичко, което Кели казва, с огромно недоверие. Просто се чудя защо привлекателен мъж като Сейнт Джон все още не си е намерил съпруга. Логично е да се питам. Ако сърцето му принадлежи на някоя дама, чието съществуване той не е готов да признае, напразно ще пилея времето си с него. Освен това не искам той да разбие моето сърце. Старата графиня смята, че е много подходящ за мен, но графът мисли, че е женкар и негодник. Тези две противоположни мнения възбуждат любопитството ми.

— Мисля, че трябва да се вслушвате в думите на старата дама, мис. Тя ви обича много, дори повече от младата графиня. Простете ме, но това е самата истина. Тя иска най-доброто за вас и ще се погрижи да не бъдете наранена.

Марта побърза да излезе от стаята, преди господарката ѝ да е възразила. Върна след половин час с огромен поднос и го остави на масичката до прозореца. Помогна на Аврора да облече копринената рокля с цвят на праскова, която толкова много ѝ отиваше. Господарката седна до масата, а камериерката започна да повдига сребърните похлупаци, които задържаха яденето топло. Имаше яйца на очи, изпържени в шери и щедро полети със сметана, дебело парче от местната шунка, малки вкусни кроасанчета, бучка прясно ароматно масло, чиния задушен грах, питка, намазана с мед, сребърна купичка с току-що набрани ягоди, купичка сметанов крем и горещ чай. Аврора се нахвърли на храната, като че ли беше гладувала няколко дни и умираше от глад. Изяде всичко, което се намираше на подноса. Облегна се доволно назад и започна да отпива от чая на малки глътки. На лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Прекрасно — каза тя. — Моля те, кажи на готвачката, че храната, която приготвя, е великолепна.

— Не е готвачка, а готвач. Той ще бъде много доволен от вашия комплимент, защото младата графиня била вечно недоволна и го хокала, че ястията му не били като тези в Лондон. Никога не му е казвала дума на благодарност. Не знам къде са изчезнали добрите маниери на мис Каландра. Откакто е дошла в Англия, не прилича на себе си — изръмжа недоволно Марта.

— Тя е силно впечатлена от хората, които смята за членове на висшето общество — опита се да защити сестра си Аврора. — Все някога ще се осъзнае.

— Хм — беше единственият коментар на Марта. — Тя трябва да е благодарна за онова, което направихте за нея, мис. И трябва да се държи както подобава, а не да си вири носа и да разваля и бедната Сали.

— Мисля, че пак ще си легна — каза Аврора. — Все още се чувствам уморена. Попитай Питърс дали ще вечеряме всички заедно довечера или ще ядем отново от подноси. Надявам се да изберат подносите. Ще бъде прекрасно поне веднъж да не се налага да се преобличам. Искам просто да си лежа. Искам също да довърша историята на семейство Хоксуърт. През последните седмици бях заета с подготовката на бала. Помагах на старата графиня и нямах време за себе си.

— Не знам защо въобще четете за това семейство, мис. Няма да бъдете част от него — отбеляза остро Марта.

— Графът и Сейнт Джон са роднини. Имат общ прапрадядо — каза, уж невинно, Аврора. — Искам да разбера връзките, които свързват семействата, Марта. Освен това знаеш колко много обичам историята. Книгата, която чета, е великолепна.

— Не знаех, че дукът и вашият Сейнт Джон са роднини — каза Марта изненадана.

— Е, не мога да повярвам, че онези клюкарки долу са пропуснали да ти споменат такъв важен факт за Сейнт Джон, който със сигурност не е „*моят Сейнт Джон*“.

— Е, не още — каза Марта с усмивка. Вдигна подноса с празните чинии и купички. — Ще занеса това долу. Какво да кажа, ако Сали ме попита дали искате да се видите с Нейно благородие?

— Не днес. Искам да си почивам, Марта. Поне един ден искам да избегна недоволството и оплакванията на Кели. Сега, когато тя очаква

дете, нито един от нас няма да има спокойствие, докато то не се роди. Така подозирам. Ти самата знаеш, че Кели никога не е проявявала търпение и толерантност, когато е болна или нещо я тревожи.

Марта поклати глава.

— Бог да ни е на помощ! — съгласи се тя с господарката си и излезе от спалнята със сребърния поднос в ръце. — Ще се държи така, като че ли тя е първата и единствената жена на света, която очаква дете. Всяко малко неудобство ще бъде раздухвано, докато придобие огромни размери.

Вратата се затвори след нея.

Аврора се засмя, удивена от правилната преценка на Марта. Явно, камериерката много добре се досещаше в каква ситуация ще изпаднат. Месеците, които предстояха, щяха да бъдат много интересни, реши Аврора.

ГЛАВА 8

— Не е честно! — оплакваше се Каландра, графиня Фарминстър.
— Просто не е честно! Изглеждам като свиня, която ще колят! Не мога повече да търпя. Не мога! Искам да родя това дете!

Беше прекрасен септемврийски ден. Кели се беше излегнала в шезлонг на моравата пред къщата. Беше една от рядко срещаните жени, на които бременността не им отива. Алабастровата ѝ кожа беше станала жълта. Гарвановочерната ѝ коса беше загубила блясъка си. Лицето и ръцете ѝ бяха подпухнали. Тя не ставаше от леглото по цял ден, затова краката ѝ бяха отекли. Оставаха още три месеца до раждането на бебето, а коремът и беше огромен.

Беше неспокойна. Нервно взе един бонбон от сребърния поднос, който лежеше в скута ѝ, и го лапна. После още един и още един... Присви бадемовите си очи и загледа как сестра ѝ играе тенис със Сейнт Джон. Аврора беше красива като зората дори в обикновената рокля от американ с щамповани цветчета. Роклята всъщност беше домашна роба, но беше много подходяща за спортни игри. Талията на Аврора беше тънка, а краката ѝ — стройни. За един кратък миг Кели изпита омраза към нея, а после — чувство за вина.

Аврора беше извънредно търпелива и много любезна с нея през цялото лято, а Каландра не беше такава глупачка, че да не осъзнае това. И все пак се ядосваше, като гледаше как сестра ѝ се забавлява, докато тя самата не можеше да се помръдне. Не защото Кели би избрала този вид забавление. Всъщност тенисът не я привличаше. А кавалерите! Идваха огромен брой ухажори, с които Аврора флиртуваше, а после отпращаше. Но младите мъже, с които тя се отнасяше така, винаги оставаха нейни приятели Кели не можеше да разбере как става така. Едно нещо обаче беше постоянно. Джъстин Сейнт Джон. Него никога не го отпращаха. Кели се съмняваше, че той би си отишъл, дори да го гонеха с тояга. Беше повече от очевидно, че се кани да направи Аврора своя съпруга.

Кели не обвиняваше сестра си, че се забавлява от сърце. Аврора беше права да вземе всичко от живота, преди да се омъжи. „Само ако

знаех какво означава бракът — помисли си Кели, — *нямаше да бързам да се обвързвам. Ако не бях го направила, сега тук щеше да лежи Аврора. Нейният корем щеше да бъде подут, а аз щях да флиртувам с мъжете. Но, разбира се, тогава нямаше да съм графиня Фарминстър.*“ Всъщност всичко, което Кели искаше от живота, беше богат, възгупав съпруг, който да ѝ позволи да живее в Лондон. Богат стар съпруг. Мъж с пораснали вече деца, който да няма сексуални претенции към нея. Да бъде доволен от нейната младост и красота, за която ще му завиждат всички негови приятели. Щеше да ѝ бъде лесно да обича такъв съпруг, помисли си Кели. Само ако не беше послушала Аврора. Аврора, и само Аврора, беше виновна за сегашното отвратително състояние на нещата.

Кели отново присви очи. Съвсем скоро сестра ѝ ще съжاليا. Джъстин Сейнт Джон, изглежда, е същото животно като съпруга ѝ. Той ще има сексуални претенции към Аврора и тя със сигурност ще страда. Кели се надяваше, че ще страда повече и от самата нея. Сейнт Джон нямаше да заведе Аврора в Лондон. Цял живот ще я държи тук, в провинцията, и ще я кара да ражда дете след дете, докато красотата ѝ изчезне. „*А аз ще бъда в Лондон и ще се забавлявам* — помисли си Кели. — *Да! В края на краищата, ще получа отмъщението си*“. Сейнт Джон дори нямаше титла! Той беше просто богат човек. Вярно, беше свързан със семейство Хоксуърт, но дали тези връзки не бяха измислени?!

— Добре ли си? — попита я графинята, тъй като внезапно Кели се беше свила от болка. Както винаги, старицата стоеше близо до Кели и се грижеше за нея.

— Това малко зверче пак започна да рита. — Мразя движенията му. За щастие, то рядко мърда. Чувствам се така, като че ли съм глътнала цяло печено прасе, мадам.

— Да, неудобно е да носиш дете — изрази съчувствие старицата, макар всъщност да се беше уморила от оплакванията на Кели.

Всичко, което малката кучка правеше, беше да се оплаква. Тя нескрито броеше дните, които оставаха до раждането. Нескрито говореше, че ще напусне „Хоукис Хил“ и ще се върне в Лондон. Валериън също беше дал да се разбере, че след като роди детето, съпругата му ще замине. Той щеше да ѝ остави на разположение къщата в Лондон и прислугата в нея. Щеше да ѝ даде прилична

издръжка. Ако детето беше момче, нямаше да се връща в „Хоукис Хил“, освен ако сама не пожелаеше това Вече бяха намерили дойка за бебето.

Аврора изтича и се хвърли на тревата със смях. Беше зачервена и щастлива.

— Ти наистина не умееш да губиш, Сейнт Джон — присмя му се тя.

Джъстин седна до нея.

— Нито едно момиче не бива да играе тенис като теб, Аврора. Ти играеш по-добре и от мъжете.

— Щом е така, мислиш ли, че щях да ти позволя да спечелиш?

— Мадам, обръщам се към вас, за да отсъдите — каза той на вдовстващата графиня.

— Не! Не! Сейнт Джон, не бива да ме принуждаваш да вземам страна в такива спорове — засмя се Мери Роуз Хоксуърт. — Беше победен съвсем честно. Обзалагам се, че и аз бих могла да те победя, ако бях с двайсет години по-млада.

Той скръсти ръце на гърди. На лицето му се изписа мъка.

— Мадам, вие жестоко ме наранихте — заяви той.

Старицата усилено си вееше с ветрилото.

— Е, не си чак толкова нежно цвете, Сейнт Джон — скара му се тя. — Ще останеш ли за вечеря? Валериън ще се върне след малко от обиколката си на фабриките.

— Благодаря, мадам. Бих искал да остана.

— Кели, ти ще вечеряш ли с нас? — попита Аврора.

Кели поклати глава.

— Не мога да стоя дълго време изправена — оплака се тя. — Нямах представа, сестричке, колко е неудобно с такъв подут корем.

Аврора потупа ръката на Кели, която лежеше в скута ѝ и беше лепкава от бонбоните.

— Искаш ли да ти разтрия раменете и краката, преди да си легнеш? — запита тя, загрижена за удобството ѝ.

— О, ще го направиш ли? — усмихна се Кели. — Ще бъде чудесно. Ти единствена в тази къща разбираш колко съм нещастна, сестрице. Благодаря на Бога, че те имам, защото иначе бих умряла от самота.

Мери Роуз Хоксуърт прехапа език, за да не отговори нещо язвително. Всички в къщата бяха нащрек, за да задоволят и най-странните приумици на Каландра. Грижеха се единствено за нейните удобства. А тя винаги отвърщаше с неблагодарност на любезността и грижите на сестра си, макар Аврора да не се оплакваше. „Ако остана тук още само миг — помисли си старицата, — ще кажа нещо, което е по-добре да не казвам“. Тя стана от шезлонга си.

— Вече е доста хладно за моите стари кости — излъга тя. — Ще вляза в къщата, мили мои. Моля ви, останете и се забавлявайте. Може би ще си подремна малко.

Тя тръгна бавно по моравата, за се успокои, но все още беше много ядосана на Каландра за егоизма, който непрекъснато проявяваше. Знаеше, че няма да успее да затвори очи. Като влезе в къщата, реши да се разходи из галерията. Винаги ѝ беше доставяло удоволствие да разглежда семейните портрети, да вижда лицата на предците си, да си спомня семейната история. Трябваше някой ден да заведе Аврора там, ако успее да я изтръгне от лапите на Каландра. Аврора се беше забавлявала много, докато четеше историята на семейството им Със сигурност щеше да се радва да види лицата на онези, за които беше чела.

Галерията беше дълга сграда, пристроена към къщата преди няколкостотин години. Преди това на нейното място имало дълъг коридор, който свързвал двете крила на къщата. По протежението на едната му страна имало много прозорци. Бяха запазени и сега представляваха едната страна на галерията. Гледаха на юг. Противоположната стена беше облицована с дърво. Подът беше от широки дъски. Беше полиран до блясък и застлан с персийски килими в червено и синьо. Сега галерията беше заляна от следобедната слънчева светлина и портретите се виждаха особено ясно. Когато влезе в галерията, Мери Роуз Хоксуърт се усмихна щастливо.

Ето го нейния последен съпруг — елегантен и красив. Ето го техния син Чарлз със сладката си съпруга Хенриета. Валериън и сестра му, Софая, бяха нарисувани на отделни портрети. Старата графиня вървеше бавно и внимателно се вглеждаше в лицата на всички дами и джентълмени. Ето го първия дук Фарминстър, съпругата и децата му Ето ги неговите родители, последните граф и графиня, и

техните деца. Дъщерите, сестрите на първия дук, бяха пленително красиви. Тя се усмихна мило на хората, нарисувани на портретите.

Изведнъж вдовстващата графиня Фарминстър си пое рязко дъх. Не повярва на очите си. Приблужи се и се втренчи в надписа под един от портретите: Катрин Хоксуърт Кимбърли, 3 май 1630 — 28 октомври 1700 г. Младата жена, изобразена на портрета, беше момичето, което се беше оженило за онзи Кимбърли, на когото крал Чарлз II беше дарил плантацията „Сейнт Тимъти“. От портрета я гледаше лицето на Аврора!

„Ето защо лицето на Аврора ми се струваше така познато! — помисли си графинята. — Колко ли пъти съм виждала този портрет през всички изминали години?“ Погледна картината, която висеше до портрета на Катрин Хоксуърт Кимбърли. Беше портретът на Ан Хоксуърт Мередит, която много приличаше на по-възрастната си сестра. Какво ли означаваше това? „Господи, какво ли може да означава това?“ — отново се запита графинята. Но вече знаеше отговора. Валериън се беше оженил за друго момиче, а тя не можеше, поне не сега, да му каже. Ако това беше истината. Кой можеше да потвърди или да отрече? *Марта, камериерката на Аврора*. Тя щеше да каже истината, ако я притиснеха, но нямаше да позволи да навредят на младата ѝ господарка. Мери Роуз Хоксуърт излезе от галерията почти тичешком. Влезе в стаята си и нареди на Джейн да доведе Марта, но не преди да се е уверила, че Аврора все още играе тенис на моравата.

— Викали сте ме, господарке? — Марта учтиво направи реверанс пред старата графиня.

— Можеш да излезеш, Джейн — каза тихо Мери Роуз. — Моля те, наблюдавай отвън, докато ние разговаряме. Ако мис Аврора влезе в къщата, незабавно ме предупреди.

Джейн кимна и бързо излезе. Старата графиня погледна Марта строго, но не прекалено, за да не я уплаши.

— Искам истината — каза тихо тя. — Твоята господарка ли е момичето, което беше сгодено за сина ми според брачния договор?

Марта се поколеба, но само миг. После каза с въздишка:

— Да, господарке. Тя е тази, която трябваше да стане графиня, а не мис Каландра. Предупредих, че от тази лъжа няма да излезе нищо добро, но те не искаха да ме чуят.

— Разкажи ми какво се случи. На мащехата ли беше тази идея? Защо, за Бога, са решили да ни измамят?

— О, не, господарке! Мисис Орейлия няма никаква вина за това. Тя не взе участие. Предупреди момичетата да не си правят шеги, но когато в последната минута мис Аврора все още отказваше да се омъжи, мисис Орейлия се предаде. — И Марта продължи да говори, като постепенно разказа на графинята всичко, което се беше случило. — Как се сетихте, Ваше благородие?

Старата графиня се усмихна тъжно.

— Аврора ми се струваше позната от момента, в който я видях. — Днес следобед отидох в семейната галерия и попаднах на портретите на първия дук Фарминстър и неговата по-малка сестра. Тя прилича изцяло на Аврора. Каландра не носи черти на тези наши прадеди. В семейство Хоксуърт няма нито един с черна коса. Валериън е тъмнокос и мургав, защото прилича на майка си, която е французойка.

— Извинете за въпроса, мадам, но ще разкажете ли всичко това на другите? — запита Марта, без да се опитва да скрива нервността си.

— Как бих могла, Марта? Каландра е официално омъжена за внука ми, макар че, ако не беше бременна, щях да накарам внука си да анулира брака, защото е сключен с измама. Както и да е. Каландра е бременна, а детето е невинно. Не. Няма да кажа на внука си. Няма да кажа нищо и на Аврора, макар да съм й много ядосана. И ти, Марта, няма да отрониш нито дума за нашия разговор. Може би на теб ти е олекнало малко, след като сподели това с мен?

— О, да, господарке. Знаех си, че не постъпват правилно, но какво можех да направя? Аз съм само слугиня, а дори мисис Орейлия и мастър Джордж бяха принудени да се подчинят на приумиците на господарката ми. Тя може да бъде дяволски упорита!

Старицата потупа пълната ръка на Марта и й се усмихна окуражително.

— Успокой се, Марта. Това все някога ще излезе наяве.

Марта отново направи реверанс и излезе от стаята.

„Е, често пъти познаването на истината е само дразнител, който непоносимо те измъчва. Нищо не се промени от факта, че подозренията ми се потвърдиха. Каква съм глупачка! Бях толкова разстроена от смъртта на Джеймс, че не можех да разсъждавам

трезво. Трябваше да повикам мисис Кимбърли и нейните дъщери в Англия. Може би тогава щяхме да убедим Аврора, че бракът с Валериън Хоксуърт не е съдба, по-лоша от смъртта. Но не. Притиснато в ъгъла, момичето е измислило хитър план, който нямаше да открия, ако не се бях разходила днес следобед из галерията. Ако мисис Кимбърли беше дошла в Англия, можеше порано да видя портрета и да се досетя, че се готвят да ни измамат. А сега ще трябва да живея със знанието за това! Каква съдба!“

По време на вечерята никой не забеляза настроението, в което тя се намираше, защото Сейнт Джон и Валериън си съперничеха за вниманието на Аврора. „Мили Боже! — помисли си старата графиня, ядосана. — Те са като ученици, а Аврора просто си седи и ги окуражава дори с това, че не възразява. Момичето трябва да се омъжи, и то колкото е възможно по-скоро, преди да е изкушило Валериън и да е предизвикало скандал.“ За нея беше очевидно, че Валериън е силно привлечен от Аврора въпреки факта, че вече е женен. И защо не? Момичето беше умно и забавно. Задържаше интереса му с интелигентността си, а не само с красотата си. Тя не беше като бедната Каландра, която си мислеше, че красотата е всемогъща. Да, Валериън беше не по-малко заинтригуван от братовчед си. Сейнт Джон искаше момичето за себе си, открито порицаваше интереса на Валериън към него и по този начин успяваше да го победи. Дватама си съперничеха както винаги досега. Сейнт Джон имаше много особено чувство за хумор. Той не приличаше на Валериън по това, но имаше също толкова силна воля. Да, щеше да стане скандал, ако графинята не успееше да го предотврати. Изведнъж тя осъзна, че вечерята е приключила.

— Изведи Аврора на разходка в градината, Сейнт Джон — каза старицата, за да подтикне младежа към действие, и погледна гневно внука си.

— Сигурно вече е станало много студено — отговори графът, пренебрегвайки напълно мълчаливото предупреждение на баба си. — Може би Аврора не иска да се разхожда на хладния нощен въздух.

— Напротив, много харесвам нощния въздух — каза тя. — Ще си взема топъл шал и ще се чувствам прекрасно.

Рязко се изправи.

— А и аз съм достатъчно способен да стопля Аврора, ако случайно ѝ стане студено — отбеляза Сейнт Джон. Топлите му кафяви очи дяволито проблясваха.

— Дръж се прилично, момче! — Старата графиня игриво го удари по ръката с ветрилото си. — Няма да допусна своеволия! — Но се подсмиваше, докато продължаваше да говори: — Ако намеренията ти, мой скъпи Сейнт Джон, са почтени, това е друга работа.

Тя проследи с усмивка как Сейнт Джон повежда към градината изчервилата се Аврора. Погледът ѝ изразяваше задоволство.

— Триста дяволи, бабо! — тихо изруга внукът ѝ. — Аврора е прекалено добра за братовчед ми. Защо го окуражаваш?

— Контролирай се, сър — отвърна тя строго. — Интересът ти към твоята балдъза започва да става очевиден. Не можеш да я имаш, Валериън. Имаш съпругата си. Знам, че няма да покриеш с позор името Хоксуърт. Знам също така, че няма да обезчестиш Аврора, нито ще я оскърбиш, като ѝ предложиш положение, по-ниско от това на Каландра.

— Обичам я! — призна той тихо. На лицето му беше изписана силна болка.

— Знам — отговори баба му. — В това се състои трагедията, милото ми момче. Ти я обичаш и тя щеше да ти бъде по-добра съпруга от Каландра. Но съдбата е имала други планове за вас двамата. Каландра, въпреки всичките си недостатъци, очаква твоето дете. А Аврора трябва да се омъжи скоро, за да те предпази от самия тебе, Валериън. Сейнт Джон е идеалният за нея кандидат. Той може и да е без титла, но е част от това семейство и е богат. Зестрата на Аврора, макар да не е много малка, не е достатъчна, за да привлече вниманието на мъж с титла. Ако се омъжи за Сейнт Джон, ще бъде близо до сестра си, а аз вярвам, че това ще е за добро.

— Каландра ще напусне „Хоукис Хил“ веднага щом се възстанови от раждането — напомни той на старата дама. — Знаеш, че сделката ни е такава. Аз ще спазя уговорката.

— Тя може би ще се откаже да замине, ако Аврора е наблизо — каза графинята, изпълнена с надежда. — Независимо от това къде ще живее сестра ѝ, Аврора трябва да се омъжи.

— Не мисля, че бих могъл да понеса да я видя омъжена за друг — призна графът. — Какъв слаб човек съм, бабо!

— Тогава ще накараме Аврора да се върне на Сейнт Тимъти с брат си и неговата невяста в началото на ноември — каза графинята с тон, който не търпеше възражения.

— Не! — Той отчаяно поклати глава. — Предпочитам да се омъжи за Сейнт Джон и да остане тук, където ще мога поне да я виждам.

— Ти ще имаш сина си, мой мили Валериън — каза нежно старицата. — Той ще има нужда от теб, защото, вярвам, ще бъде лишен от майчини грижи. Нека той бъде твоят свят. Ще бъдеш щастлив, обещавам ти.

Валериън Хоксуърт тъжно въздъхна. Болката му беше толкова силна, че почти разби сърцето на баба му, която знаеше истината. Тя си обеща, че ще опита да забрави за измамата. Обърна глава към прозорците на трапезарията, които гледаха към градината. Аврора се разхождаше със Сейнт Джон. Двамата не бяха нищо повече от две сенки, но тя продължи да ги наблюдава внимателно. Надяваше се, че Сейнт Джон ще прояви натиск и ще накара Аврора да се омъжи за него. Искаше да чуе какво си говорят. Порица се наум за това си желание и си каза, че е една глупава старица.

— Усещаш ли, че ни наблюдават? — Тонът на Аврора издаваше, че тя се забавлява. — Чувствам погледа на старата графиня в тила си. — Тя се засмя. — Толкова много я обичам!

— Тя също те обича — каза Сейнт Джон. — И аз те обичам.

— Отново ли се каниш да ми направиш предложение? — шеговито подхвърли тя. — Колко пъти вече го направи, Сейнт Джон? Пет? Шест?

— Ще ти предложи брак за седми път. Седем винаги е било щастливо за мен число. — Той спря и я прегърна. — Този път няма да приема „не“ за отговор, мила моя. — Той нежно прокара пръсти по бузата ѝ, а после хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си. — Желая те, Аврора. Разбираш ли какво имам предвид? Желая те!

В тъмнокафявите му очи светеше страстта. Този настоятелен Сейнт Джон я заинтригува. Какво се беше случило с леко отегчения интелектуалец, за каквото се представяше до преди малко? Този мъж беше опасен и успя да я очарова.

— Ти ме желаеш? Искаш да кажеш, че искаш да правиш любов с мен, нали, Сейнт Джон? Как можеш да се отнасяш така с уважавана девойка като мен? — отговори му тя присмехулно.

Той тихо се засмя.

— Не можеш да ме излъжеш, мис Спенсър-Кимбърли. Под външността на изискана и уважавана госпожица се крие страстна натура. Досега никой не я е предизвиквал, но аз знам, че ако успея да я събудя, страстта ти ще погълне и двама ни. Искам да те любя, Аврора, а и ти искаш от мен да го направя. — Ръцете му здраво я стиснаха. — Нали?

Изведнъж сърцето ѝ бясно заби, коленете ѝ омекнаха. Думите му. Стаената страст в гласа му. Беше така вълнуващо! Тя винаги беше внимавала нищо да не опетни репутацията ѝ. Не беше позволила на никого да я целува, нито дори да държи ръката ѝ. Сега се запита защо ли се е сдържала. Нима не се предполагаше, че жените също притежават чувственост? Тя със сигурност притежаваше. Вдигна към него морско зелените си очи и тихо въздъхна:

— Да! Искам да ме любиш, Сейнт Джон. Шокиран ли си?

Той поклати глава.

— Не. Мога да разпозная страстната девойка, когато я срещна, Аврора.

Изведнъж тя се ядоса. Как смееше той да я обижда по този начин!? Изтръгна се от прегръдката му и му зашлеви шамар.

— Копеле!

— Кучка! — Той грубо я придърпа към гърдите си.

Преви ръцете на гърба ѝ, за да не може да се бори, и я целуна. Нейната първа целувка. Щеше да я помни цял живот. Не беше нежна и мека — такава, каквато винаги си я беше представяла. Беше твърда, свирепа, изискваща. Тя се учуди на жестокостта ѝ. А после го ритна с всичка сила.

— Ох! — извика той, но не я пусна. Ритна я така, че краката ѝ се подвиха и тя загуби равновесие. Той я прихвана и широко ѝ се усмихна. — Ти си истинска лисица, Аврора.

Наведе се, за да я целуне пак, но тя извърна глава.

— Пусни ме — изръмжа. — Остави ме да стъпя на краката си, Сейнт Джон, или ще започна да пиция така, та всички да си помислят, че се извършва убийство.

Той със сила наклони главата ѝ назад и отново я целуна. Този път целувката му беше дълбока, сладка, възбуждаща. Знаеше, че тя иска да устои, но няма да може да избяга от собствената си страстна натура. Беше девствена. Най-интересната девица, със склонност да се поддаде на страстта. Даде ѝ възможност да си поеме дъх и отново покри устата ѝ със своята. Целуваше меката розова плът, докато тя престана да се съпротивлява. Тих стон на удоволствие достигна до слуха му. Тялото ѝ леко се притисна в неговото. Той прокара език по устните ѝ, раздели ги и се гмурна в топлата влага на устата ѝ. Намери езика ѝ и жадно го засмука.

Със замъглено съзнание, Аврора си помисли, че, всеки момент тялото ѝ ще избухне от копнежа, който изпитваше. Как едно обикновено сливане на устните успяваше да предизвиква такова неопишуемо удоволствие!? Защо досега не беше давала да я целуват? И защо Кели не ѝ беше казала колко са прекрасни целувките? Сигурна беше, че сестра ѝ не би могла да възрази на това. Беше божествено! Тя се осмели да преплете езика си с неговия и да го погали. За нейна изненада, той силно потрепери и се отдръпна задъхан. Нададе кратък стон, а тя почти му заповяда:

— Още!

Той нежно я погали с устни, после целуна клепачите ѝ. Обърна главата ѝ настрани и обсипа с целувки шията ѝ. Тя чувстваше топлината на устните му, които я изгаряха. Главата му почиваше на рамото ѝ. Аврора изви глава, за да може по-свободно да целува парфюмираната ѝ кожа.

— Чудесно! Прекрасно! — шепнеше унесено тя, докато устните му се придвижваха към гърдите ѝ. Ръката му се плъзна по гърба ѝ, намери дантелените връзки, които придържаха роклята, и ги развързаха бързо, само с едно опитно движение. Тя не носеше корсет.

Легнаха на тревата. Той я държеше в ръцете си. Нежно спусна надолу предницата на роклята ѝ и оголи гърдите ѝ. За миг остана загледан с ням възторг в двете абсолютно кръгли кълба. После страстно целуна меката плът. Ръцете му нежно я милваха.

— Господи, ти си прекрасна! — изстена той.

Хипнотизирана, тя гледаше как той я милва, как хваща гърдите ѝ в топлите си длани, как нежно ги стиска, как засмуква зърната ѝ. Тя се опитваше да не издава звук, но не можеше. Тихи стонове на

удоволствие излизаха от гърлото ѝ. Знаеше, че не бива да му позволява тази интимна близост. Беше длъжна да изрази протест.

— Сейнт Джон — каза задъхано тя, — не мисля, че трябва да правиш това. Ох! Ох! Оооох! Сейнт Джон, прекрати това мъчение!

Устните му се бяха склусили около зърното ѝ. Езикът му нежно го галеше. Тя гореше. Скритото между бедрата ѝ местенце също гореше.

— Сейнт Джон, за Бога, спри! Прекрасно е, но не искам да загубя девствеността си в градината на семейство Хоксуърт. Спри!

Тя се бореше. Искаше да се освободи от прегръдката му.

Той потисна стона си. Въздъхна и я пусна.

— Проклятие, Аврора, ти си прекалено възбуждаща за обикновена смъртна. Изпитвам болка, защото не мога да те имам сега. Кажи, че ще се омъжиш за мен!

— Ще си помисля, Сейнт Джон — каза тя тихо.

За първи път сериозно се замисли дали да не се омъжи за него. Ако тази любовна игра беше само част от онова, което щеше да се случи в брачното легло, тя може би трябваше да приеме предложението му. Той имаше точно това, което беше необходимо за един съпруг. Компанията му ѝ беше приятна. Сигурно беше влюбена в него, щом успя да възбуди страстта ѝ за толкова кратко време. Какво, въобще, беше любовта? Никой никога не ѝ беше давал разумно обяснение. Беше оставена да се оправя както може.

Той отново нададе тих стон и легна по гръб със сгърчено в гримаса лице.

— Боли ли те? — попита го невинно тя.

— Да.

— Къде? — полюбопитства. — Ще помогне ли, ако го разтрия? Разтривам раменете и краката на Кели, когато я болят.

Сейнт Джон се усмихна дяволито.

— Не съм сигурен, че ще искаш да разтриеш болното ми място, Аврора, когато видиш в какво състояние се намира то. Ще трябва да почакаме, докато се сгодим.

— О, Сейнт Джон, не бъди такъв глупак! — скара му се тя. — Веднага ми покажи къде те боли и аз ще облекча болката.

В отговор пръстите му се стрелнаха към копчетата, които придържаха панталоните му. Той сръчно ги разкопча и освободи

набъбналата си мъжественост.

— Ах! — въздъхна той, когато членът му се освободи от тесния затвор.

Изненадана, Аврора не можеше да откъсне очи от дебелия и дълго парче плът, което се подаваше от панталоните му. Спомни си, че беше виждала члена на Джордж, когато бяха деца и плуваха голи в морето. Но той никак не приличаше на това заплашително нещо. Протегна ръка да го докосне, но той хвана китката ѝ.

— Не! — Ако ме докоснеш, ще загубя контрол, Аврора. Обърни се да те завържа. Панталоните ми бяха прекалено тесни, което ми причини известно неудобство. Ще се оправя сега, само не ме докосвай. Когато се оженим, ще бъда повече от доволен, ако галиш моя прекрасен приятел. Но не сега, не в този момент.

Не ѝ беше лесно да откъсне поглед от члена му. Обърна му гръб. Сейнт Джон мълчешком завърза роклята ѝ. Движенията му бяха повече от сърчни. В главата ѝ нахлуха хиляди въпроси.

— Нормално голям ли е членът ти? — попита тя най-после, нарушавайки мълчанието, което се беше възцарило помежду им.

— Мисля, че да. Този на Хоксуърт е малко по-голям от моя, или поне така мисля. Но по-важно е какво правиш с него.

Той отново я прегърна и я целуна по шията.

— Ще ме боли ли? — Аврора не успя да се сдържи да не облегне глава на рамото му. „Струва ми се, че съм готова да се омъжа за него — помисли си тя, но няма да му кажа сега. Още не.“

— Ще усетиш, когато те освободя от девствеността ти. За някои момичета това е остра и краткотрайна болка. За други — просто едно неудобство, което почти не усещат. Зависи от това, колко е дебела девствената ти ципа и колко дълбоко във влагалището се намира.

— Очевидно и преди си го правил — отбеляза тя сухо.

— Да. Но никога със съпругата си, Аврора.

— Не съм казала, че ще се омъжа за теб, Сейнт Джон.

Тя се освободи от прегръдката му, изправи се, изтупа роклята си и подреди косата си. Той също се изправи, хвана я за раменете, завъртя я към себе си и повдигна лицето ѝ към своето.

— Ще се омъжиш за мен, Аврора — каза ѝ с усмивка. — Няма да можеш да устоиш на магията, която събудих в изкусителното ти тяло, нали?

— Копеле! — каза тя на шега.

— Кучка! — каза той и я дари с бърза целувка.

И двамата се засмяха.

— Закопчей панталоните си, Сейнт Джон, или всички в къщата ще разберат какво сме правили — строго рече тя.

— Те и без това ще ни заподозрат — засмя се той, но се закопча.

— Можеш да ме придружиш обратно до къщата — каза тя надменно. — А после трябва да си вървиш, Сейнт Джон. Майка ти сигурно се чуди какво е станало с теб. Сигурна съм, че не знае що за дявол си.

— Уви! — Двамата вече прекосяваха градината на път за къщата. — Страхувам се, че знае. Може ли утре да те заведе у дома на чай, за да я запозная с бъдещата ѝ снаха?

— Сейнт Джон! — Аврора беше разгневена. — Още не съм казала „да“. Не бива нищо да предполагаш, докато не го направя.

— Търпението не е сред моите добродетели, Аврора!

— Добродетелта също не ти е присъща!

Той избухна в смях и си призна:

— Вярно е! Вярно е!

Когато влязоха в къщата, Аврора видя, че под вратата на библиотеката се процежда светлина.

— Лека нощ, Сейнт Джон — каза тя.

Той я придърпа в обятията си и я целуна, без да бърза, като нежно хапеше долната ѝ устна.

— Лека нощ, Аврора, мила моя. Как копнея за нощта, в която няма да те оставя в самотното ти легло. — А после тихо прошепна в ухото ѝ: — Ще настоявам да спим голи. Ще целувам и галя всеки сантиметър от прекрасното ти тяло, докато започнеш да ме молиш да те имам. И ще те имам! — Ръцете му бяха заключени около тънката ѝ талия. Той я държеше така, че гърдите ѝ да се опират в неговите. — Ще те закачам и подканям чак до деня, в който се съгласиш да се омъжиш за мен, мила. Знаем, че тайното ти местенце вече пулсира от желание. Вече си мокра, нали?

Изненадана, тя кимна.

— Мисля, че си много порочен, Сейнт Джон — прошепна тихо. — Ако ме възбуждаш, и аз ще те възбудя и онзи твой прекрасен

приятел, както наричаш члена си, ще те боли от копнеж по мен, както те боли и в момента, нали?

Тя смело прокара език по устните му. Вратата на библиотеката рязко се отвори.

— Отиди в стаята си, Аврора. Сейнт Джон, върви си у дома. Няма да допусна скандално поведение в къщата си.

Сейнт Джон тихо се засмя, целуна Аврора по върха на носа, след което я освободи от прегръдките си. Поклони се присмехулно на братовчед си и се оттегли. Валериън Хоксуърт изглеждаше истински ядосан.

— Ще запомниш, мис, че докато си тук, в Англия, аз отговарям за теб. Никога вече няма да се правиш на проститутка, в противен случай ще те затворя в стаята ти и ще те държа на хляб и вода. Разбираш ли, Аврора?

— Разбирам, че си много нахален и арогантен, господарю. Точно такъв, за какъвто винаги съм те мислила. Можеш да подчиниш сестра ми на волята си, но никога — мен. Вероятно ще се омъжа за Сейнт Джон, макар още да не съм решила окончателно. Ужасно грешиш, ако мислиш, че ще се компрометирам. Ще запазя честта си, бъди сигурен. Лека нощ.

Тя бързо изтича нагоре по стълбите и учтиво почука на вратата на старата графиня.

— Да, мис? — Вратата отвори Джейн, камериерката на графинята.

— Бих искала да говоря с Нейно благородие, ако е още будна — каза любезно Аврора.

— Влезте, мис, тя ви чака — отговори Джейн. Тя беше дребна женица с весела усмивка. На сивата ѝ коса винаги беше кацнала силно колосана шапчица. Беше изцяло предана на господарката си.

Мери Роуз Хоксуърт седеше в леглото си. Сините копринени връвчици на нощната ѝ шапчица бяха завързани под брадичката.

— Е? — подпита тя. — Предложи ли ти той? И ти прие ли, Аврора?

— Предложи ми вече за седми път. Момичето тихо се засмя. — Досега все му отказвах.

— Той ти е предложил седем пъти и ти си му отказала? — Вдовстващата графиня беше много изненадана. — Господи, дете, какво

си мислиш?

— Тази вечер не му отказах, но и не приех, макар че мисля да дам съгласието си, мадам — каза Аврора на покровителката си.

— И защо сега реши да приемеш? — Старата графиня беше любопитна. Започваше да разбира, че Аврора е най-непредсказуемото момиче на света. Ужасно упорита, беше казала Марта.

— Той ме целуна — отговори Аврора. — Хареса ми. Много ми хареса, мадам. Беше така скромен и учтив досега, но тази вечер ме целуна. Това много ми хареса и ме заинтригува. Той не е контето, за което го мислех. Може би ще приема предложението му, защото мисля, че ще е най-интересният съпруг, когото мога да имам. Може би дори ще се влюбя в него.

— Аха! — Старата графиня доволно кимна. Очите ѝ срещнаха тези на камериерката ѝ. — Няма да получиш, по-добро предложение, момичето ми. Сейнт Джон е достатъчно богат и без твоята зестра, така че няма долни помисли, когато те моли за ръката ти. Досега не е пожелавал да се ожени и дори не е търсил съпруга, макар много подходящи момичета да са се домогвали до ръката му. Мисля, че се е влюбил в теб.

— Той ме покани на чай утре, за да ме срещне с майка си — каза Аврора на старицата.

— Отлично! — беше нейният отговор, изпълнен с ентузиазъм. — Аз, разбира се, ще те придружа. Ще покажа на мисис Сейнт Джон, че напълно одобрявам евентуалния съюз на сина ѝ с член на нашето семейство. — На красивото ѝ лице беше изписана усмивка на върховно задоволство. Всичко вървеше чудесно, точно така, както се беше надявала. — Мислила ли си кога да бъде сватбата, мило дете?

— Още не съм казала „да“ на Сейнт Джон, мадам — засмя се Аврора.

— Но ще му дадеш съгласието си, разбира се, и колкото по-скоро, толкова по-добре — посъветва я старата графиня.

— Прекалено скоро ли ще бъде, ако сватбата стане в края на пролетта? — запита се на глас Аврора. — Предполагам, че е по-добре да почакаме една година, за да спазим благоприличието. Но винаги съм искала да се омъжа през пролетта. Дотогава Кели ще се е възстановила от раждането и дори ще може да ми бъде шаферка. Нали и аз направих това за нея, когато миналата зима тя се омъжи за графа.

— Пролетта е много подходящ сезон — съгласи се графинята. — Април или май, детето ми. В средата на месец май природата е толкова красива! И кой го интересува какво ще говорят старите клюкарки?! Сейнт Джон също няма търпение, както и ти, подозирам. — Сините й очи дяволито светеха, без да се откъсват от лицето на Аврора. — Прекрасно си спомням целувките на младостта си, от които ми се завиваше свят. Никога през живота си няма да получиш същите.

— Уважавам вашия опит — каза игриво Аврора. — А сега, мадам, мисля, че искате да почивате. Пожелавам ви лека нощ.

Импулсивно, Аврора целуна сбръчканата буза на старицата. Направи бързо реверанс и в следващия миг вече я нямаше в стаята. Мери Роуз Хоксуърт докосна бузата си, по която се стичаха сълзи.

— Господи, какво сладко дете! — каза тя, изпълнена с нежност.

— Да, вярно — съгласи се Джейн. — Жалко, че не оженихме мистър Валериън за нея.

— Да — отвърна старата графиня. — Много жалко наистина.

ГЛАВА 9

— Не мърдайте, мис — каза Марта, докато внимателно завързваше роклята на младата си господарка. — Никога досега не съм ви виждала толкова нервна и притеснена.

— Никога досега джентълмени не са ме канили в къщата си, за да ме запознаят с майка си. Честно да си кажа, не ме свърта на едно място.

— Вдовстващата графиня ще бъде с вас. Оставете нещата в нейни ръце. Отговаряйте учтиво, когато ви питат нещо, и се опитайте да покажете добрите си маниери, мис. Няма нужда мисис Сейнт Джон да знае, че яздите по мъжки и плувате гола в морето. Престорете се на момичето, което всяка майка иска за сина си. Добре възпитано, обичливо създание, което изцяло ще се посвети на съпруга си.

— Още не съм казала на Сейнт Джон, че ще се омъжа за него — запротестира Аврора.

Марта завъртя Аврора към себе си и критично се вгледа в дрехите ѝ. Копринена рокля в ябълково зелено и фуста от брокат с цвета на слонова кост с избродирани разноцветни пеперуди. Тесни ръкави с дължина малко над лакътя, украсени с кремави дантели, кръгло деколте, скромно украсено с дантелени къдри. Тя кимна, доволна.

— Разбира се, че ще се омъжите за Сейнт Джон, мис. — Нали затова дойдохме от Сейнт Тимъти миналата зима. За да ви намерим съпруг, а мистър Сейнт Джон много ви подхожда. Ето шала ви. Не е студено, няма да имате нужда от пелерина.

Тя загърна раменете на Аврора с шала и ѝ подаде чифт дантелени ръкавици и светлозелена чантичка.

— В чантичката има носна кърпичка и малко ветрило, в случай че ви стане много топло. Хайде, останете още малко неподвижна, за да свърша с приготвянето ви. — Тя сложи в косата ѝ изкуствени цветя от кремава коприна и отстъпи назад. — Да! Идеално! Съвършена сте! Хайде, вече можете да слезете при старата графиня И помнете какво ви

казах. Мисис Джон ще се впечатли от добрите ви маниери, скромността и нежния ви гласец.

Аврора започна да слиза по стълбите. В салона я чакаха Мери Роуз Хоксуърт и Валериън.

— Колко си красива, детето ми — направи ѝ комплимент старицата.

— Благодаря ви, мадам. — Аврора погледна графа и каза: — Мислиш ли, че съм красива, Валериън?

— Флиртувай с братовчед ми, Аврора — сряза я остро той. — Сигурен съм, че ще бъде очарован, като види колко смело е облеклото ти. Ще се радва, че си се облякла така заради него.

— Смело? Какво, за Бога, е толкова смело във външността ми? — запита го тя ядосана.

— Деколтетото ти е нескромно — изръмжа той.

— Но то е украсено с дантелени къдри и Марта каза, че всичко е наред. Вие сигурно не се смятате за арбитър по отношение на дамската мода, сър?

— Достатъчно! — намеси се старата графиня, като вдигна ръка, за да ги накара да запазят мълчание. — Хайде, мила, да тръгваме, иначе ще закъснеем.

Тя хвърли гневен поглед на внука си и хвана Аврора под ръка. Той остана загледан в каретата, която ги отдалечаваше от дома. Аврора изглеждаше превъзходно. Ядосваше го мисълта, че се беше облякла така, за да достави удоволствие на Сейнт Джон. Дали братовчед му обичаше Аврора? Наистина ли я обичаше? Можеше ли да я направи щастлива? Щеше ли той да разбие сърцето ѝ, когато тя разбере за неутолимата му страст към жените? Към всички жени. Сейнт Джон щеше да постъпи така, както постъпваха много от съвременниците му. Щеше да се ожени за уважавано момиче с прилична зестра, щеше да има няколко деца, а в същото време щеше да има безброй любовници в различни кътчета на Англия. Валериън Хоксуърт знаеше за навиците на Сейнт Джон, свързани с леглото, макар той да беше толкова дискретен, че никой друг не се беше досетил какъв негодник може да бъде. Разбира се, той самият искаше да си вземе съпруга по същата причина, поради която всички се женеха. И макар да не обичаше Каландра, беше ѝ верен. Изневеряваше ѝ само в мислите си и, може

би, дълбоко в сърцето си. С въздишка се върна в библиотеката, наля си голяма доза уиски и потъна в креслото.

Конете, които теглеха каретата, бързо оставиха „Хоукис Хил“ зад гърба си. Щяха да пътуват поне половин час до „Примроуз Корт“, както се наричаше домът на Сейнт Джон.

— Маргарет Сейнт Джон ще бъде много доволна, че синът ѝ най-после ще се ожени — сподели старата графиня. — Ти имаш невероятен късмет, детето ми. „Примроуз Корт“ се състои от две къщи и мисис Маргарет няма търпение да отстъпи по-голямата на сина си. От няколко години подготвя по-малката, за да може да живее удобно там. Ти няма да живееш със свекърва си.

— Но, мадам, аз още не съм решила дали да се омъжа за Сейнт Джон. Надявам се старата дама да не направи погрешни изводи заради отиването ми в дома ѝ. — Аврора нервно се размърда на мястото си.

— Хайде, стига, детето ми. — Старицата потупа Аврора по ръката. — Трябва да престанеш с тези колебания. Никак не прилича на момиче с твоята интелигентност да се държи така. Разбира се, че ще омъжиш за Джъстин Сейнт Джон. Той е отлична партия. Майка ти ще бъде много доволна. — Тя се усмихна окуражително. — Знам, че си малко изплашена, но не трябва, Аврора. Майка ти е на Сейнт Тимъти, но останалите от семейството са тук с теб. Всичко ще бъде чудесно. — Тя отново потупа Аврора, по ръката облечена в дантелена ръкавица.

Каретата премина покрай овощна градина, в която имаше предимно ябълкови и крушови дървета. Точно сега беше сезонът на беритбата. Въздухът ухаеше на узрели плодове. Отбиха се от главния път, преминаха през отворената порта и се спуснаха по алеята, която водеше към „Примроуз Корт“, от двете страни на която растяха дървета. Къщите бяха построени от тухли в топъл червен цвят. Имението беше строено по времето на Тюдорите и беше модернизирано през годините. Прозорците бяха огромни. Копитата на конете потропваха по чакълената алея. Спряха точно пред главния вход на къщата. Незабавно се появиха лакеи, които побързаха да отворят вратичките на каретата, да спуснат стълбичките и да помогнат на посетителите да слязат. Същите лакеи ги придружиха до къщата.

Джъстин Сейнт Джон ги чакаше във фойето.

— Добре дошли, Ваше благородие — каза той и целуна ръка на старата графиня. После се обърна към Аврора: — Добре дошла у дома, мила моя — каза той, а тя се изчерви.

— О, Сейнт Джон, не се дръж така глупаво — скара му се нежно.

— Ела във всекидневната, за да се запознаеш с мама — каза той, леко усмихнат. „Колко е красива“ — помисли си, но не го каза на глас. Изглежда, беше надминала себе си в приготовленията си за този ден. Щеше да каже „да“. Беше сигурен, че ще каже „да“. Сърцето му лудо заби. За един кратък се почувства отново като ученик. Той въведе двете дами във всекидневната, където майка му ги очакваше.

Мисис Сейнт Джон направи реверанс на Мери Роуз Хоксуърт.

— Колко мило, че сте дошли да ни посетите, мадам. — Толкова съжалявам, че болестта ми попречи да присъствам на грандиозния бал, който дадохте през май. Съседите още говорят за него. И каква кулминация само — да припадне младата графиня и всички да разберат, че носи дете. Добре ли е тя?

Старата графиня леко се усмихна.

— Толкова добре, колкото е всяка млада жена в нейното положение, Маргарет. Днес водя със себе си нейната сестра. Сейнт Джон! Представи Аврора!

— Мамо, мога ли да ти представя мис Аврора Спенсър-Кимбърли — каза той, с което изпълни дълга си. Хвана Аврора за лакътя и я накара да се приближи до майка му.

— Приятно ми е — каза Аврора с нежен гласец и учтиво направи реверанс.

— Значи това сте вие, момичето, за което моят син ще се ожени, мис Спенсър-Кимбърли. Ще се омъжите за Джъстин, нали?

Сивите ѝ очи дяволито блеснаха, когато видя изненадата и объркването, изписали се по лицето на Аврора. Настъпи дълго мълчание. Най-после Аврора каза:

— Да, мисис Сейнт Джон, ще се омъжа за Джъстин. Надявам се, че вие ще одобрите брака ни.

Маргарет Сейнт Джон топло прегърна Аврора.

— Мила моя, аз изпитвам възторг и облекчение от факта, че прекрасна млада девойка като вас е решила да надене хомота на Джъстин. Хайде, елате. Нека да поседнем и да пийнем чай.

„Като че ли сънувам“ — помисли си Аврора. Наистина ли се беше съгласила да се омъжи за Сейнт Джон? Да, наистина. Вдовстващата графиня имаше доволен вид. Сейнт Джон сияеше от щастие, докато наливаше чая. И ѝ се усмихваше с широка усмивка, която го караше да прилича на идиот. „Защо казах да? — запита се Аврора. — Обичам ли го? Наистина ли искам да се омъжа за него?“ Тя мълчаливо отпиваше от чая си. Марта определено щеше да одобри скромността и добрите ѝ обноски. Гласът на Сейнт Джон я върна в реалността.

— Нека се оженим по Коледа — предложи той, изпълнен с ентузиазъм.

Майка му като че ли беше шокирана от предложението.

— Джъстин — предупреди го тя, — не може толкова бързо да се подготви една сватба. Ще бъде в разрез с благоприличието. Ще се разнесат клюки заради бързината, с която е сключен съюзът. Всичко това ще се отрази зле на репутацията на Аврора. Хората ще пресмятат на пръсти месеците до раждането на детето, казвам това със съжаление.

— Аз вече обсъдих с Аврора този въпрос, Маргарет. И макар да е малко скоро, мислим, че месец май е прекрасен и подходящ за тяхната сватба. Аврора винаги е искала да се омъжи през пролетта — каза вдовстващата графиня.

— Май? Но това е чак след осем месеца? — недоволно възкликна Сейнт Джон.

— О, да — каза майка му, — май е прекрасен месец. А и графинята ще се е възстановила след раждането на детето и ще застане до сестра си пред олтара. Никой няма да си помисли нищо лошо, ако сватбата стане през май. Годеежът обаче трябва да се обяви колкото се може по-скоро.

— Валериън е настойник на Аврора тук, в Англия. Ще се погрижа той да даде малка вечеря следващата седмица, на която да присъстват само най-близките ни хора. Тогава ще обявим годеежа. На никого няма да се стори странно, че вечерята ще е в такъв тесен кръг, защото всички ще вземат под внимание неразположението на графинята — отговори графинята.

— Колко жалко, че състоянието на снаха ви ви попречи да присъствате на сватбата и коронацията на краля — отбеляза мисис

Сейнт Джон. — Научих, че всичко е било великолепно и че кралицата е красива и мила.

— Наистина, Каландра беше ужасно разочарована — отговори старата графиня. Спомни си писъците на Кели, когато беше научила, че няма да може да пътува по време на бременността си. Беше плакала цели три дни. Все още не беше преодолела разочарованието си. И сигурно никога нямаше да го преодолее, помисли си старицата.

Двете дами си бърбеха неспирно. Беше им приятно, макар майката на Сейнт Джон да беше с около петнайсет години по-млада. Те, все пак, имаха много общи интереси и познати.

— Ще разведа Аврора из къщата — предложи Сейнт Джон и майка му се съгласи.

Излязоха от всекидневната, хванати за ръце. Той ѝ показа трапезарията, салона в задната част на къщата, в който семейството обикновено прекарваше вечерите си, балната зала и най-старата зала на имението, която сега беше украсена с ловни трофеи и знамена. Заведе я на втория етаж. Минаха през една врата и се озоваха в просторна спалня.

— А това е моята стая — каза той нежно, прегърна я и бавно я целуна.

За един кратък миг тя изцяло се отдаде на целувката, а после леко се отдръпна.

— Не мисля, че трябва да бъдем тук, Сейнт Джон, нито пък, че трябва да правим това.

— Кога реши да се омъжиш за мен? — Наведе се да я целуне пак, а пръстите му вече сръчно развързваха връзките на роклята ѝ.

— Когато майка ти ме попита — призна тя. Обгърна врата му с ръце и също го целуна. — Къде е годежният ми пръстен?

Той я положи на леглото, нежно я притисна между бедрата си и свали горницето на роклята ѝ. Показаха се нежните ѝ, бели като алабастър гърди. Ръцете му нежно ги погалиха. Наведе се над тях. Езикът му нежно галеше ту едното, ту другото розово зърно. Тя въздъхна, с което го окуражи да продължи. Той започна да смуче зърната ѝ, нежно да ги захапва, силно да ги целува, докато тя започна да се извива и да стене под него. Той отлепи устните си от сладката ѝ плът и я попита:

— Искаш ли да научиш повече, моя мила Аврора?

— Да — прошепна тя. Страстните му целувки вече я бяха хвърлили в огън. Гърдите ѝ се бяха втвърдили.

— Ще бъде по-лесно, ако нямаш толкова много дрехи по себе си — каза ѝ той.

Вдигна полите на роклята ѝ. Под ябълково зелената рокля тя имаше поне половин дузина фусты, но, слава Богу, не носеше обръчи. Той отметна купищата коприна и дантела и успя да пъхне ръката си под тях. Започна да гали крака ѝ, обут в дълъг копринен чорап и стегнат в жартиери. Щеше напълно да я разсъблече в сватбената им нощ — бавно, умело, като спира, за да целуне всяко сантиметърче от кожата ѝ. Тялото ѝ постепенно ще се показва пред очите му, ще я гали, докато я възпламени. Допирът му я възбуждаше.

Главата на Аврора се беше замаяла. Големите му длани бяха толкова нежни, устата му — така дяволито палава. Ръката му се придвижи още по-нагоре и нежно погали гнездото къдрави косъмчета. Тя усети, че той е вече в опасна територия. Размърда се неспокойно, когато дългите му пръсти разделиха срамните ѝ устни и потърсиха пъпката на удоволствието ѝ. Той предизвикателно и възбуждащо я погали.

— Сейнт Джон! — изпищя тя.

— Не ти ли харесва? — прошепна в ухото ѝ. Дъхът му беше горещ. Пръстът му продължаваше прекрасните си еротични ласки.

— Да! О, Господи, да!

Беше по-хубаво от усещането, когато сама се галеше. Тялото ѝ възбудено се извиваше. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Тя се приближаваше към върха.

— Мм! Ох! О, Сейнт Джон, прекрасно е! Ох! Ох! Оооох!

Пронизаха я силни тръпки. Тялото ѝ неудържимо се тресеше. Той се наведе и я целуна. Езикът му игриво се преплете с нейния. Той прошепна.

— Някой ден ще те погалия там с езика си, мила моя, но още не си готова за такива игри. — Пръстът му се премести по-надолу от набъбналата пъпка. Започна да прониква в нея. Дъхът ѝ спря от изненада, но той я успокои. — Всичко е наред, скъпоценна моя. Ще вляза тук, в теб, когато се оженим. — Пръстът му нежно навлезе в плътта ѝ и бавно, внимателно, проникна в горещата ѝ вътрешност.

Когато стигна до девствената ѝ ципа, той спря и се увери, че преградата е непокътната.

Тя подскочи.

— Спокойно, мила. Той отново започна да движи пръста си напред-назад. — Не е ли хубаво, Аврора? Не, сладка, не мърдай така рязко, за да не те нараня, без да искам.

Пръстът му започна да се движи бързо и само след миг тя вече крещеше от удоволствие. Когато тръпките ѝ стихнаха, той отдръпна пръста си, пхна го в устата си и го засмука. Членът му беше корав като желязо и едва се събираше в панталоните му. Той го освободи, легна до нея, взе ръката ѝ и я постави върху набъбналата си плът.

— Ако ме галиш много нежно, мила моя, ще ме облекчиш.

— Но вчера каза, че така ще ти причиня болка — прошепна тя и склочи пръсти около него. Беше горещ и пулсираше.

— Казах това вчера, в градината на Хоксуърт, мила моя. Но сега сме в моята къща. Нежно, Аврора — напомни ѝ той, а тя бавно започна да го гали. — Ах, да, точно така. — Той бръкна в джоба на жакета си и извади копринена носна кърпичка. — Отдръпни ръката си, Аврора. Всеки момент ще освободя любовните си сокове.

Тя не можа да се сдържи. Гледаше втренчено члена му, докато от него не избликна бяла лепкава течност. Той успя да я хване в носната кърпичка, като трепереше от удоволствие. Избърса члена си и остави настрана мокротото парче коприна. Наведе се и я целуна, а тя протегна ръка, за да погали вече спадналия му член. Той ѝ се усмихна.

— Не изпита страх, нали?

— Не. Бяхме много палави, нали, Сейнт Джон?

— Още не съм станал и наполовина толкова палав, колкото мога да бъда, Аврора — отговори ѝ той с приглушен смях и отново я целуна.

Тя тихо изрази удоволствието си от целувката. Изведнъж часовникът, който стоеше до камината, започна да бие. Аврора се вцепени и се изтръгна от обятията на Сейнт Джон.

— Майка ти и графинята сигурно ще започнат да се чудят къде сме се загубили! — Тя спусна полите на роклята си и се изправи седнала. — О, моля те, завържи ме, Сейнт Джон!

Той се подчини с широка усмивка. После закопча и панталоните си. Аврора се огледа в огледалото.

— О, Господи, косата ми е ужасно разбъркана. Никога няма да успея да я подреда в прическа!

Той отново се засмя. Отвори чекмеджето на тоалетната си масичка, извади оттам четка за коса и възстанови кока ѝ. Когато свърши, каза:

— Готово. Никой няма да заподозре, че сме си играли с твоята добродетел, мила. Ела. Ще те заведа в стаята, в която държим заключени скъпоценностите. Там е годежният ти пръстен. Украсен е с великолепен жълт диамант с овална форма. Ще ти отива, мила моя. Нека всички си мислят каквото си искат. Ще бъдеш моя съпруга напролет, Аврора.

— Предполагам, че не бива да питам как си станал толкова опитен във възстановяването на дамските прически — каза остро Аврора.

— Не бива — съгласи се той. Хвана я за ръката и излязоха от спалнята.

Когато се върнаха във всекидневната, мисис Сейнт Джон и вдовстващата графиня изпаднаха във възторг от годежния пръстен на Аврора. И двете сипеха преувеличени похвали. За първи път, Аврора се чувства щастлива и радостно възбудена.

— Това ли е любовта? — попита тя тихо Сейнт Джон.

— Не знам. Никога досега не съм се влюбвал. Знам само, че чувствата ми към теб са по-различни от всичко познато, скъпа моя. Сигурно това е любовта.

Думите му бяха особено ласкателни, помисли си тя, докато каретата я отнасяше обратно към „Хоукис Хил“. Той не се бе влюбвал в друга. Кели не обичаше графа, нито графът обичаше нея. *Мисля, че съм късметлийка*, каза си Аврора.

— Прекрасен диамант — каза графинята за четвърти път, откакто видя пръстена на Аврора. — Малко крещящ, може би, но без дефекти. Няма друг такъв диамант в целия свят. Принадлежал на Индийски раджа, така ми казаха. Има и име. Наричат го „Девицата“. Толкова съм доволна, детето ми — продължаваше старицата. — Знам, че и твоето семейство ще бъде доволно.

Джордж Спенсър-Кимбърли наистина беше във възторг.

— Кога ще бъде сватбата? — Неговата щеше да се състои в края на октомври. — Ще дойдете ли ти и Сейнт Джон с нас на остров Сейнт Тимъти?

— И двамата ще сме вече женени следващата пролет — каза му Аврора. — Сватбата е уговорена от старата, графиня и мисис Сейнт Джон. О, Джордж, бих искала да склониш мама да напусне за малко острова и да дойде в Англия, за да бъде до мен и Кели. Графът каза, че когато роди детето, Кели ще може да се върне в Лондон, а и нейните намерения са такива. Ако мама беше тук, може би тя нямаше да е така неспокойна.

— Ще се опитам. Хайде! Искам да видя физиономията на Кели, когато ѝ покажеш годежния пръстен. Мисля, че ще ти завиди. Знаеш колко много обича красивите бижута.

— Господ да е с теб! — благослови Кели сестра си, когато научи новината. Тя седеше в леглото си, пиеше чай и ядеше сладки. — Покажи ми пръстена. — Хвана нежната и тясна длан на Аврора и впи поглед в пръстена. — Сейнт Джон е щедър — отбеляза. — Вече ти казах какво ще очаква в замяна на подаръка си. Ще проявиш мъдрост, ако върнеш пръстена.

Джордж поклати тъмнокосата си глава и излезе от стаята. С всеки изминал ден сестра му ставаше все по-странна. Тя вече не криеше факта, че интимността със съпруга ѝ я ужасява. Когато вратата се затвори след него, Аврора каза:

— Аз се уча на удоволствията на плътта, малка сестричке. Сейнт Джон е доста страстен.

— Мили Боже! — възкликна Кели. — Не си му позволила да отнеме девствеността ти, нали? Със сигурност не си толкова глупава.

— Играхме любовни игри. Това е всичко.

— Но как можеш да понасяш това? — каза Кели с досада.

— На мен ми харесва. Харесват ми целувките му, харесвам допира на устните му, харесва ми да ме гали, Кели.

Каландра потрепери.

— Трябва да си развратница!

— Мъжът не мисли жената за паднала само защото ѝ харесват плътските удоволствия, Кели. Разбира се, не искам да кажа, че жената трябва да окуражава всички мъже — каза Аврора. — Но когато го правиш със съпруга си, това не е грях. Нито когато целуваш годеника

си. Защо жената също да не получава удоволствие? Не намирам нищо грешно в това.

— Може би грешката е в мен — призна Кели. — На мен просто не ми харесва мъж да ме бута и да навлиза в мен. Който и да е мъж. Не само Валериън. Докато бях в Лондон, няколко джентълмени се отнасяха с мен по не особено благоприличен начин. Харесва ми да ми се възхищават и да ми завиждат, но не искам да ме докосват страстно.

— Изненадана съм тогава, че очакваш дете — смело призна Аврора на сестра си, без да очаква отговор на забележката си.

— Съпругът ми ме насили — каза Кели, с което я изненада още повече. — На всяка цена искаше да има наследник. Това, че аз не исках, нямаше значение за него.

Аврора се замисли над думите на сестра си. Щом Кели не желаше съпруга си, как успяваше той да се възбуди достатъчно, за да излее семето си? Ще трябва да попита Сейнт Джон. Може би графът се възбуждаше от оказаната му съпротива. Тази мисъл беше отвратителна и страшна, защото на нея ѝ се струваше, че желанията на жената са важни при такава интимност.

Аврора нямаше възможност сама да уведоми зет си за предстоящата сватба. Вдовстващата графиня я беше изпреварила, както откри тя по време на вечерята. Старицата беше толкова доволна, че не можа да се сдържи и по този начин лиши Аврора от удоволствието сама да съобщи добрите новини. Графът прие новината с безстрастно изражение.

— Желая ти щастие — каза той.

— Ще трябва да дадеш скромна вечеря, на която да обявиш годежа на Аврора, Валериън — каза баба му. — Само нашето семейство, мисис Сейнт Джон и, естествено, семейство Боуен. Каландра едва ли ще понесе дори тази суетня, но сме длъжни да спазим благоприличието. Елзи Боуен ще разнесе новината из цялото графство, сигурна съм. Ще постигнем целта си, без да харчим много пари за приеми — засмя се тя. Обърна се към Аврора: — Разбира се, ако сестра ти не беше в такова деликатно положение, щяхме да устроим грандиозен бал, за да съобщим за предстоящата ти женитба. Сега обаче ще успокоим наранените чувства на останалите, като ги поканим на сватбената церемония. Тя ще бъде най-голямото събитие,

което се е случвало в графството от години. Валериън, разбира се, ще плати разноските, нали, милото ми момче?

— Разбира се — отговори сухо графът, без никакъв ентузиазъм.

— Не си ли щастлив заради мен? — преднамерено го попита Аврора.

— Ако ти си щастлива, Аврора, тогава и аз съм щастлив, макар да мисля, че можеше да сключиш и по-удачен брак — беше неговият отговор.

— По-удачен? — Гласът ѝ беше студен, долавяха се остри нотки. — С някой от онези лондонски нехранимайковци, които Кели непрекъснато ми тикаше под носа? Изненадана съм, че толкова малко си загрижен за мен, Валериън. Или мислиш, че съм тъпа и куха? Сейнт Джон ми подхожда достатъчно. Той е провинциален джентълмен, а аз предпочитам живота в провинцията. И е много страстен! Целувките му стоплят сърцето ми! Аз съм най-щастливото момиче на света! — Тя впи поглед в него, предизвиквайки го да ѝ отговори или да каже нещо неласкаво за Сейнт Джон.

— Бог да ме пази от романтична девица, влюбена за първи път — присмя ѝ се той. — Предполагам, че все още си девствена, че не си позволила на братовчед ми да те съблазни. Той има доста лоша слава на женкар, нима не знаеш? А може би знаеш. Доколкото знам, баща е поне на три копелета.

— Валериън! — Красивото лице на баба му беше зачервено от гняв. — Ти нарочно се държиш предизвикателно. Никак не си деликатен.

— Хубаво е да знам, че семето на Сейнт Джон е добро — каза Аврора със сладък гласец. — Нямам търпение да сложа началото на семейството си. Какви са децата му, Валериън, момчета или момичета? — Тя му се усмихна лъчезарно.

На Мери Роуз Хоксуърт ѝ спря дъхът от смелостта на момичето. Джордж Спенсър-Кимбърли задуши напирания в гърлото си смях. Графът и неговата баба скоро щяха да разберат, че Аврора е страхотен противник, когато някой я ядосва. Никой никога не беше смятал сестра му за тиха и кротка. Тя не се подчиняваше на никого. Щеше да му липсва. Бетси Боуен беше обикновена жена, чиито действия и думи можеха да се предвидят. Такава беше и майка му. Разбира се, той не би искал да има за съпруга момиче като Аврора.

— Внимавай, моя мила Аврора — каза ѝ студено графът, — иначе може да те сбъркат с някоя пачавра.

Аврора рязко се изправи, замери го с чашата си с вино и излезе от трапезарията като вихрушка. Графът се засмя. Беше едновременно изненадан и доволен от нейните действия. Кимна на Питърс да се погрижи за почистването на счупените парчета, след което отново се съсредоточи върху яденето.

— Наистина си невъзможен, Валериън — отбеляза баба му. — Честно, аз бих хвърлила цялата бутилка бордо върху теб. Тя беше в обсега на Аврора, но момичето се въздържа, така мисля аз.

Джордж не можеше вече да потиска веселото си настроение и избухна в гръмогласен смях. Напрежението се разсея. Тримата продължиха да се хранят. Когато се качи горе, Аврора изпрати Марта да ѝ донесе поднос с храна, защото умираше от глад. Гневът и възбудата бяха увеличили още повече апетита ѝ. Когато по-късно Джордж се отби в стаята ѝ, за да ѝ пожелае „лека нощ“, Аврора тъкмо приключваше с храната си.

— Той ти се присмя, знаеш ли? — каза Джордж.

— Може да върви по дяволите — отговори тихо тя.

— Трябва да сдържаш антипатията си към Валериън, Аврора, иначе хората ще придобият грешно впечатление — предупреди я нежно брат ѝ.

— Какво друго впечатление може да се породи у тях, освен че ненавиждам арогантността на Валериън?

— Може да си помислят, че си влюбена в него — каза Джордж напълно искрено.

— Какво? — Аврора се изчерви. — Как можа да ти дойде наум такова нещо, Джордж? Това е ужасно! Срамно! Аз обичам Сейнт Джон!

— Радвам се да го чуя — отговори сериозно брат ѝ. — Сега ме чуй, Аврора. Винаги си била вироглава и си налагала волята си, въпреки че си очарователна и имаш добро сърце. Искан да ти напомня как ние тримата — ти, Кели и аз — измамихме граф Фарминстър. Знаех, че не е правилно, и все пак ти разреших да го направиш. Всъщност дори ти помогнах. Но резултатът беше катастрофален за Валериън и Кели. Аз съм влюбен в Бетси и ще бъда щастлив в брака си, ти обичаш Сейнт Джон и също ще бъдеш щастливо омъжена, но те

се презират и са дълбоко нещастни. До голяма степен, това е наша грешка. — Той взе дланта на Аврора и целуна върховете на пръстите ѝ. — Обичам и двете си сестри. Ти трябваше да бъдеш съпругата на графа и татко щеше да бъде силно разочарован, ако можеше да узнае как съм се оставил да ме манипулираш. Само ако знаех за отвращението на Кели към физическата любов, никога нямаше да позволя това да се случи.

— Но тя искаше да бъде графиня — едва чуто възрази Аврора.

— Спомняш ли си, когато бяхме деца, веднъж група испански монахини потърсиха подслон при нас, защото навън бушуваше ураган. Седмици наред Кели искаше да стане монахиня. Тогава, когато графът беше на път, ситуацията беше сходна. Но аз бях заслепен, защото обичам и двете ви и исках и двете да бъдете щастливи. Виж какви са резултатите от моята глупост, сестричке. Ще бъда жестоко откровен с теб, Аврора. Независимо дали искаш да си признаеш, или не, Валериън те привлича. Вярвам, че и ти го привличаш. Може би не го осъзнаваш, но аз го виждам. Знам, че и графинята го вижда. Осъзнай чувствата си и им се противопостави, за да не предизвикаш още по-голямо нещастие. Валериън е женен за Кели и, за добро или лошо, те очакват дете. Ти ще се омъжиш през пролетта и това ще сложи край на всичко — завърши Джордж.

— Валериън не ме привлича — Аврора беше категорична.

— Тогава престани да го питаш дали те намира привлекателна в тази или онази рокля. Престани да се заяждаш с него, да пъхаш в лицето му страстта, която изпитваш към Сейнт Джон. Той и братовчед му и без това са съперници още от детинство и изглежда, че никога, няма да пораснат достатъчно в това отношение. Сигурна ли си, че Сейнт Джон те обича, Аврора? Че истински те обича и е загрижен за теб? Дори аз забелязах влечението му към теб, но дали между вас има нещо повече от плътско желание? Дали въобще знаеш, че между съпрузите трябва да има много повече чувства, а не само физически глад?

— Разбира се, че знам! Или поне така мисля. — Аврора се отдалечи от брат си и се настани в един стол до огъня. — На нас ни е забавно заедно. Харесвам го и вярвам, че и той ме харесва. Щом ще живеем като мъж и жена, това е от значение, нали?

Той си взе стол и седна срещу нея. В стаята се втурна Марта, като вдигна много шум, за да не излезе, че се вслушва в разговора им.

— Радвам се за вас, Аврора — каза Джордж с одобрение. — Но трябва да сте наясно в много други отношения. Например, Бетси и аз вече постигнахме споразумение за някои от нещата, които ще имат основно значение в брака ни: колко деца ще имаме, как ще ги възпитаваме. Искаме две дъщери и двама синове. Решихме, че ще оставим робите да изповядват собствената си религия, но ще построим Англиканска църква за нас. Ще окуражим робите да я посещават. Сейнт Тимъти ще се промени, Аврора. С фабриката за бутилиране, която аз и Валериън ще построим, островът ще придобие важно значение. Там редовно ще спират търговски кораби и няма да ни се налага да изпращаме захарта си първо до Барбадос, а оттам — за Англия. Бетси и аз ще работим рамо до рамо, за да направим Сейнт Тимъти по-добро място за живеене, наш щастлив дом. Ти и Сейнт Джон също трябва да си поставите цели, които да преследвате. Не се омъжвай за него само защото харесваш целувките му и допира на ръката му, когато той прониква под полата ти.

— Господин Джордж! — Прекъсна ги възмутеният глас на Марта. — Какви шокиращи неща говорите на сестра си. Тя е добро момиче! Не се осмелявайте да хвърляте подозрение върху нейната чистота и добър характер!

Джордж се засмя, хвана Марта за ръката и я дръпна да седне в скута му.

— Знам, че Аврора е добро момиче, Марта — каза той, — но няма да бъда нейният по-възрастен и обичан брат, ако не се опитам да се уверя, че тя се омъжва за Сейнт Джон по причини, които са важни. Искам да бъда сигурен, че ще бъде щастлива. Бедната Кели е много нещастна, тя направи грешен избор. — Той целуна камериерката по бузата.

Марта се изправи на крака.

— Не се опитвай да ми се подмазваш, нито да объркваш сестра си. Тя вече реши да се омъжи за Сейнт Джон. Партията е добра. Тя ще бъде щастлива, няма съмнение в това, мастър Джордж. Хайде, оставете господарката ми да си поспи. Денят беше изпълнен с вълнения за нея, а и за всички нас.

Тя започна да го бута към вратата.

— Помнете какво ви казах — извика Джордж, след като вратата се затръшна зад гърба му.

— Млад и самодоволен! — мърмореше си под носа Марта.

— Той само иска да бъде сигурен в моето щастие — каза Аврора.

— Е, не биваше да ви говори такива неприлични неща, независимо дали ви е брат или не. И не бива да ви обърква в чувствата, които изпитвате към Сейнт Джон — отговори Марта.

— Никой не може да ме обърка. Знам какво изпитвам към Сейнт Джон — зае се Аврора да убеждава Марта, докато тя ѝ помагаше да облече нощницата си. Сложи на главата си нощна шапчица и седна в леглото. — Не, никак не съм объркана по отношение на Сейнт Джон. Той ще ми бъде прекрасен съпруг, Марта. Наистина мисля, че ще бъде.

Доволна, Марта помогна на момичето да се завие, изгаси свещта, която стоеше на нощната масичка, събра разхвърляните дрехи на господарката си и излезе от стаята с веселото:

— Лека нощ, мис!

Аврора тихо лежеше под пухените завивки. Огънят в камината весело пращеше и хвърляше тъмни, палави сенки по стените. Тя затвори очи и повика сладките спомени за следобеда. От часове искаше да остане сама, за да си спомни малкото чувствено приключение, което бяха предприели със Сейнт Джон. Те наистина не се бяха държали както трябва, но тя нито за миг не изпита вина. Устата му върху гърдите ѝ. Пръстите му под полата ѝ. Погледът му, когато се бяха излели любовните му сокове и той беше обърнал глава, за да се взре в очите ѝ. Тя въздъхна дълбоко, а после рязко отвори очи. Беше си представила лицето на Валериън Хоксуърт! Въобще не беше мислила за Сейнт Джон! Какво ѝ ставаше? Беше ли прав брат ѝ? Беше ли тя, без да знае, привлечена от графа?

Аврора потрепери. Това вече беше грешно. Как можеше да изпитва влечение към Валериън Хоксуърт? Не искаше да бъде графиня, а той беше най-арогантният мъж, когото беше срещала, и винаги я изкарваше от търпение. А какво ли беше направил на сестра ѝ, че тя така силно ненавиждаше физическата близост? И не беше ли казала Кели, че я беше насиллил, за да има своя наследник? Беше ужасен човек. Не беше възможно да изпитва влечение към него! Не можеше! Беше ли права Кели? Беше ли тя развратница, която се наслаждава на ласките на годеника си, а в същото време мечтае за тези

на съпруга на сестра си? „Какво ми става?“ — запита се за пореден път тя.

Съжаляваше ли сега, че бяха измамили графа? Нима съзнанието ѝ се беше обадило? Или изпитваше вина поради нещастieto на Кели? Да, изпитваше вина, но никой не беше принудил Кели да се омъжи за Валериън. Само след един поглед към красивото му лице тя се беше замислила за високото обществено положение, което ще ѝ даде, и се беше съгласила. „Не аз съм отговорна за нещастieto на сестра си“ — реши Аврора.

Все още оставаше проблемът защо тя вижда лицето на Валериън Хоксуърт в сънищата си, в мечтите си, дори когато мислеше за дяволития и чувствен Сейнт Джон. И двамата бяха високи и стройни. Лицето на Сейнт Джон беше с правилни черти и привлекателно, макар да не беше така красиво като това на Валериън. „Това е смешно — помисли си Аврора. — Няма значение как изглеждат те. Не тази е причината да си представям Валериън на мястото на Сейнт Джон. Да, всъщност ми се струва, че изпитвам единствено гняв към графа. Не съм срещала друг човек, който да ме ядосва така. Това не е любов. Макар да нямам опит, аз съм достатъчно умна, за да го разбера. Не знам защо непрекъснато мисля за него, но вече няма да го правя. Няма! Това е проява на невярност към милия Сейнт Джон. Джордж греши. Джъстин ме обича. Сигурна съм. Не каза ли той самият, че не изпитвал такива чувства към никоя друга жена? Това трябва да е любовта и аз няма да позволя на Валериън Хоксуърт да развали щастieto ми. Няма да му позволя!“

ГЛАВА 10

Джордж Спенсър-Кимбърли и мис Елизабет Боуен се ожениха на тринайсети октомври. Беше слънчев, но студен следобед. Селяните се бяха събрали пред църквата „Сейнт Ан“, за да видят сватбената процесия. Всички бяха почти като едно семейство, защото Боуенови живееха тук от единайсет поколения насам. Много от зрителите бяха видели не само как израства Бетси Боуен, но също така бяха видели като дете и нейния баща, сър Роналд.

На церемонията бяха поканени само най-близките роднини и приятели. Почти всички бяха познати на обитателите на селото. Младоженецът пристигна на кон, придружен от Валериън и Сейнт Джон. Каретата на графа спря точно пред портата на църквата и от нея слезе вдовстващата графиня. Тя приличаше на кралица в тъмночервената си кадифена наметка, украсена с бобърски кожи. Снежнобялата ѝ коса беше вдигната на кок и украсена с две прекрасни пера. Мис Спенсър-Кимбърли последва старата графиня. Беше прекрасна в тъмозелената си наметка. Обещите ѝ весело звъняха. И тогава, за изненада на събралите се зрители, до каретата се приближи открита носилка и младата графиня беше настанена в нея с помощта на слугите. Това особено превозно средство беше внесено в църквата.

— Тя не изглежда добре — каза някой в тълпата. Острият поглед на графинята потърси човека, който беше произнесъл тези думи, но всичко беше утихнало внезапно. Тя хвана Аврора за ръка и двете влязоха в църквата. Вътре цареше атмосфера на очакване. Лъчите на следобедното слънце се пречупваха през цветните стъкла на прозорците и хвърляха сенки по дъбовите пейки и каменния под. Първокачествено бяло ленено платно и богати на багри есенни цветя красяха олтара. Свещниците бяха златни, а свещите — от пчелен восък. Двете пищно облечени дами отидоха до определената за графа пейка, която се намираше досами олтара, и седнаха. Носилката на Каландра беше оставена пред пейката, за да може и тя да се наслади на сватбената церемония. Към тях се присъедини Сейнт Джон и ги поздрави с усмивка. Графът щеше да бъде шафер на Джордж.

От другия ред ги поздрави лейди Елзи. Очите ѝ вече бяха зачервени от плач. В ръцете си стискаше мокра носна кърпичка. Видът ѝ беше толкова нещастен, че вдовстващата графиня се наведе към Аврора и тихо ѝ пошушна:

— Ама че глупава жена, като че ли дъщеря ѝ насила се омъжва за някакво чудовище!

Преди Аврора да успее да отговори, органът засвири тържествен химн и всички се изправиха на крака. Сватбената церемония започна.

От сакристията излязоха младоженецът и шаферът и застанаха пред олтара в очакване на булката. На пътеката между редовете стояха мис Изабел, мис Сюзън, мис Керълайн и мис Маргарет Боуен в рокли на бели и жълти райета и с жълти рози, втъкнати в косите. Ето, появи се и булката, придружена от десетгодишния мастър Уилям Боуен. Булката сияеше в роклята си от кремава тафта на бели и жълти райета, с щамповани сини незабравки. Косата ѝ беше вдигната на кок, украсена с копринени цветя и ред перли и леко напудрена. Пред олтара я чакаше баща ѝ, който щеше да свърже дъщеря си и Джордж завинаги.

Церемонията беше обикновена и все пак величествена. Това беше едва втората сватба, на която Аврора присъстваше. Тя гледаше захласнато брат си и сияещата от щастие булка. В църквата беше спокойно и тихо и всичко изглеждаше като в рая. Колко различно беше от сватбата на Кели, която се беше състояла на верандата пред къщата в онзи толкова далечен пролетен ден. Може би, с Божията благословия, бракът на Джордж щеше да бъде по-щастлив от този на Кели. Аврора желаше това с цялото си сърце. Те си подхождаха и щастieto им щеше да става все по-голямо с отминаването на годините.

Новобрачната двойка тръгна по пътеката. И двамата се усмихваха, защото с формалностите беше свършено. Навън ги посрещна веселата тълпа и им пожела всичко най-хубаво. Останалите членове на двете семейства и гостите ги последваха до дома на викария, който се намираше в другия край на църковния двор. Аврора вървеше до сестра си, която, въпреки носилката, явно се чувстваше неудобно.

— Добре ли си? — попита Аврора.

— Как мога да съм добре с това същество в корема си?! — недоволно и раздражено възкликна Кели. — Да седиш по този начин,

е ужасно. Мога да си представя как изглеждам!

— В дома на викария ще се настаниш на най-удобния диван — успокой я Аврора. — Джордж и Бетси са толкова щастливи, че направи усилие и дойде на сватбата, Кели.

— Защо е необходимо Джордж да ни напусне? — оплака се Кели. — Не искам да си тръгва, Аврора. Страхувам се, когато него го няма.

— Това са глупости, Кели — смъмри я сестра й. — Та нали беше без него до нашето пристигане в Англия. И много добре знаеш защо се налага Джордж да замине. Трябва да управлява плантацията. Освен това искаш ли мама да се чувства самотна, изоставена завинаги на Сейнт Тимъти?

— Бих искала да отида с него — прошепна Кели. — Бих искала времето да се върне. Да спре в онзи момент преди две години, когато татко беше още жив и не бяхме чували за Валериън Хоксуърт! Само ако знаех, Аврора. Никога нямаше да се съглася да се омъжа за него. Какво ще стане, ако съществото, което нося, не е така желаният от него син? Всичко ще започне отново. Не вярвам, че бих могла да го понеса! — Гласът й се извиси почти до истерия.

— Успокой се, Кели — каза Аврора строго. — Това е сватбеният ден на брат ни и няма да ти позволя да го развалиш с твоето лошо настроение. Ще се усмихваш и ще разговаряш любезно с онези, които те поздравяват. Ако не го направиш, ще убедя Сейнт Джон веднага да избягаме и ще те изоставя. Повярвай, няма да ми е трудно. Как ще живееш тогава с черните си мисли и лошото си настроение?

При отправената от сестра й заплаха, предизвикателното изражение на Каландра се стопи. Тя се насили да се усмихне.

— Ти си невъзможна! — прошепна тя.

Фасадата и входната врата на дома на викария бяха украсени с есенни цветя и борови клонки. Булката и младоженецът се спряха на стъпалата, за да приемат поздравленията на гостите. Масата в трапезарията беше покрита с ленена покривка, украсена с дантели. Свещниците и купите бяха от сребро. В средата на масата стоеше сватбената торта. Шампанското беше от личната изба на графа. Сър Роналд, човек със скромни средства, беше неизразимо благодарен за щедростта на Хоксуърт. Обикновено сдържан, днес той беше особено излиятелен, щастлив от сполучливия брак на дъщеря си. Бетси го

свързваше със семейството на Хоксуъртови. Това означаваше, че ще може да се цели малко по-нависоко, когато дойде време да омъжи и останалите си дъщери.

Сватбената торта беше нарязана, сервирана и изядена. Вдигнаха се много тостове за здравето и щастието на младоженците. Бетси дискретно се оттегли за малко горе, за да смени сватбените си одежди с пътен костюм. Помогнаха ѝ сестрите ѝ и майка ѝ, която все още хлипаше. Джордж също се оттегли, за да смени сатенените си панталони с нещо по-удобно за пътуване. Следващите няколко дни младата двойка щеше да прекара на път. Щяха да отидат първо в Лондон, а после — до най-близкото пристанище, за да хванат кораба, който щеше да ги откара на Сейнт Тимъти.

Валериън Хоксуърт отново беше показал безграничната си щедрост. Джордж и неговата невяста щяха да пътуват в широката и удобна карета на графа. Щеше да ги следва товарна карета, в която багажа щяха да наглеждат Уикъм и камериерката на Бетси. Щяха да останат в Лондон три дни и да нощуват в къщата на семейство Фарминстър, а после да се качат на „Ройъл Джордж“. Графът беше платил билетите първа класа, за да осигури възможно най-големи удобства за Джордж и булката му по време на тяхното сватбено пътешествие.

Вече облечен за път, Джордж Спенсър-Кимбърли отиде да се сбогува с двете си сестри. Кели не преставаше да плаче.

— Чувствам, че вече никога няма да те видя — каза му тя през сълзи, но той успокои страховете ѝ, както беше правил и по време на детството им.

— Ще ви идваме на гости на всеки пет години, малка сестричке — каза ѝ той. — Може би дори ще успеем да убедим мама да дойде и тя.

— Децата ни не трябва да бъдат чужди едни за други — намеси се с весел глас и Аврора. — Мама ще сияе, когато всичките ѝ внуци се съберат около нея, не мислиш ли така и ти, Кели?

Кели изхлипа и бавно кимна. Джордж се обърна към Аврора:

— Сигурна ли си? — попита я многозначително той и я погледна право в очите. — Искам да си щастлива със Сейнт Джон. — Той сложи ръце на раменете ѝ. В погледа му се четеше загриженост.

— Сигурна съм дотолкова, доколкото всяка жена може да бъде сигурна — отговори му тя. — Вярвам, че си подхождаме, Джордж. Какво повече бих могла да искам? И не се страхувам от брачното ложе като сестра ни.

— Знам — дяволито блеснаха светлокафявите му очи. — Знам, че не се страхуваш, но не искам нищо повече от това. — Той се засмя тихичко. Целуна я по челото и силно я прегърна. — Бъди щастлива, моя скъпа Аврора!

— Ще бъда, Джордж! — обеща му тя.

Той нежно изправи Каландра и силно я прегърна. Целуна я по двете бузи.

— Опитай се да бъдеш добра, Кели. В края на годината ще разбереш, че собствените деца стоплят сърцето и няма нищо по-хубаво от тях. Ще бъдеш щастлива майка.

— Глупости! — отговори Кели, отново заприличала на момичето, което познаваха. После тежко се отпусна на дивана. — Предай моята любов на мама.

— Заедно! — каза Джордж.

— Завинаги! — отговори му Кели.

— Като един! — допълни Аврора.

— Букетът! Бетси ще хвърли букета си! — извика някой от гостите. — Елате, момичета!

Като се кикотеха и блъскаха с лакти, за да се домогнат до най-добрата позиция, всички неомъжени дами се струпаха около Бетси. Тя беше хванала цветята за дръжките и ги люлееше напред-назад.

— Хайде! — Джордж сграбчи Аврора за ръката и я избута напред.

— Едно! Две! Три! — викаха в хор гостите.

Булката хвърли букета, който, като по магия, се озова право в ръцете на Аврора. Тя го хвана, засмя се и изпрати въздушна целувка на Сейнт Джон.

— О, не е честно! — запротестира Изабел Боуен. — Всички знаем, че Аврора скоро ще се омъжи! Та годежният пръстен на Сейнт Джон вече е на пръста ѝ.

— Още си много млада, за да се омъжиш, Бела — каза ѝ с усмивка новата мисис Спенсър-Кимбърли. — Тази, която е хванала букета, трябва да се омъжи до една година или никоя от тук

присъстващите няма да има право да се омъжи. Такова е правилото. Нима искаш всички момичета в графството да те чакат, докато се чудиш за кого да се омъжиш? Всички знаем, че си нерешителна!

Много глави закимаха в съгласие с думите ѝ. Наоколо се разнесе тих смях. Преди Изабел да отговори, младата двойка започна да си взема „сбогом“ с близките си. Само след миг вече бяха в каретата и се носеха надолу по пътя. И Джордж, и Бетси бяха подали усмихнатите си лица през прозорчетата и весело махаха с ръце. Лейди Елзи отново избухна в плач. Този път и дъщерите ѝ се присъединиха към нея.

— Това е сладка мъка! — прошепна вдовстващата графиня. — Къде е каретата, която ще ни отведе у дома? Нямам намерение да оставам повече тук, защото може да се удавя в сълзите на тази глупава жена и нейните четири дъщери. Валериън! Повикай каретата! — Тя се обърна към домакините. — Прекрасна сватба! — поздрави ги. — Поднасям ви благодарностите на цялото семейство. Трябва вече да тръгваме. Графинята не може да понесе никакви вълнения повече. Разбирате, че тя положи огромни усилия, за да дойде. Довиждане! Довиждане!

Тя бързо влезе в каретата, последвана от Аврора. Кели вече беше настанена вътре. Старата графиня беше много пъргава за годините си. Вратичките на каретата шумно се затвориха и тя потегли.

— Слава Богу! — прочувствено възкликна Мери Роуз Хоксуърт.

Кели и Аврора се засмяха. Старицата също се усмихна и каза:

— Елзи Боуен е много добра жена, но е глупава и сантиментална. Защо, за Бога, плачеше през цялото време? Имат пет дъщери за задомяване, зестрите им са нищожни, а Бетси се омъжи за красив младеж с приличен доход и прекрасни перспективи. Какво тъжно, питам ви, има тук? Да не говорим, че сега дъщеря ѝ е свързана с нашето семейство. А това ще помогне на малката Изабел, когато се впусне на лов за съпруг. Познавам много подходящ баронет, който ще бъде доволен да създаде семейство след година-две — завърши графинята, като замижа от удоволствие при мисълта, че отново ще събере двама млади.

— Господи, мадам — възкликна Аврора с приглушен смях, — вие ще омъжите всички дъщери на лейди Боуен, още преди тя да е осъзнала какво става! Тогава вече наистина ще ни удави в сълзите си!

— Ха! Ха! Ха! — беше единственият отговор на старата графиня. Лицето ѝ излъчваше задоволство през цялото време на пътя до дома.

Кели веднага се прибра в стаята си. Оплака се, че се чувства по-зле от обикновено. Старата графиня и Аврора се настаниха в любимия на семейството салон с изглед към градината, за да изпият по чаша чай.

— Не ми харесва видът на Каландра — отбеляза старицата. — Ръцете и краката ѝ са ужасно подути, кожата ѝ е направо жълта. Може би утре трябва да извикаме доктор Майкълс.

Аврора кимна.

— Мисля, че идеята ви е добра, мадам. По-добре да бъдем ненужно предпазливи, вместо да сбъркаме нещо. Никога не съм виждала Кели да се оплаква толкова много, колкото през последните няколко месеца.

Денят приключи и всичко в къщата утихна. На Аврора ѝ се струваше, че без Джордж е странно, необичайно тихо. По някаква неизвестна причина не можеше да заспи. Като че ли чакаше нещо да се случи.

Издаваше в лека дрямка, събуждаше се, отново задрямваше и отново отваряше очи. После, когато най-сетне заспа дълбоко, някой неистово заблъска по вратата на спалнята ѝ. Аврора се стресна и напълно се разбуди. Марта побърза да отвори вратата. На прага стоеше Моли.

— Нейно благородие! — бързо и неразбрано каза тя. — Казва, че изпитва ужасни болки и иска мис Аврора да отиде при нея.

Аврора бързо скочи от леглото и се наметна с халата си.

— Извикахте ли графа? Ами старата графиня? Може би трябва да изпратим за доктор Майкълс.

Тя се стрелна край двете камериерки, които я последваха. Когато влезе в спалнята на Кели, видя, че е по-бледа отпреди. По челото ѝ бяха избили капчици пот. Дишането ѝ беше тежко и неравномерно.

— Аврора! — извика тя. — Ужасно ме боли. Мисля, че това същество ще се роди преждевременно.

— Сигурна ли си, че не е от храната, Кели? Че не е стомашно неразположение?

Каландра бясно заклати глава.

— Не съм пила шампанско. Просто долепих устни до чашата, когато вдигаха тост за здравето на Джордж и Бетси. Не ядох торта, не съм вечеряла. Пих само чай със сметана и захар, защото цял ден се чувствах ужасно зле. Ааааах! Това нещо ще ме разкъса!

— Сали, събуди Питърс и го изпрати да повика доктор Майкълс — нареди Аврора. — После отиди при Браун и му кажи да събуди графа.

— Ами старата графиня? — попита Сали.

— Оставете я да спи. Точно сега тя с нищо не може да ни помогне. Нито пък графът ще ни е полезен, но нали това е неговият наследник. — Тя помилва Кели по подутата ръка. — Всичко ще бъде наред, Кели. Детето скоро ще се роди. Макар и преждевременно, ти ще бъдеш щастлива майка! Не е ли прекрасно!? Нямам търпение да имам деца от Сейнт Джон.

Кели сбърчи нос.

— Ще се почувстваш по-различно, когато стигнеш до моето положение — каза тя. А после засия от щастие. — Ако бебето се роди по-рано, ще мога да се върна в Лондон за Коледа. Може би всичко е за добро. Ааааах! Отвратително малко създание! Не мислиш, че преждевременното раждане ще му се отрази зле, нали, Аврора?

— Какво може да знае сестра ви, която е още девица, за тези неща, Ваше благородие? — попита Марта, а после се усмихна на Кели. — Много бебета се раждат по-рано. Оставах ви само няколко седмици.

Кели почувства по-голяма увереност, но въпреки това жаловито настоя:

— Не ме оставяй, Аврора. Моля те! Толкова се страхувам.

— Няма да те оставя, сестричке — каза ѝ нежно Аврора и се настани до леглото. — Знаеш ли, през всичките тези месеци, докато носеше детето, ти нито веднъж не спомена как ще го кръстиш. Какво име предпочиташ?

— Предполагам, че те ще искат да го кръстят на дядо му — каза Кели мрачно. — В това семейство кръщават децата Джеймс или Чарлз. Валериън е второто име на графа. Първото е Джеймс, като това на дядо му. Всъщност не ме интересува.

— Ако е така — настоя с нежност Аврора, — как ще кръстиш детето, ако оставят теб да избереш името?

— Робърт, като татко.

— А ако е момиченце?

— Боже опази! — извика Кели. — Ааааах! Защо боли толкова много? Не знаех, че ще боли така ужасно.

Аврора взе мокрото парче плат, което Марта ѝ подаде, и го сложи на челото на сестра си.

— Сигурна съм, че ще е момче. Но ако е момиче? То също трябва да има име и не може да се казва Робърт.

— Шарлот, като кралицата — прошепна Кели, като си мислеше какво ще се промени в социалното положение на бебето, ако е кръстено на кралицата.

Вратата на спалнята се отвори. Влезе графът и отиде до леглото.

— Започна ли се вече? — попита той Аврора.

— Мисля, че да, Ваше благородие — отговори му Марта. — Мис Аврора няма откъде да знае отговора на този въпрос. Никога не е била до жена, която ражда. А аз съм била. Рано е, но не чак толкова.

— Изпратиха за доктор Майкълс — каза Аврора.

— Трябва ли да бъдеш тук? — попита я той, а в гласа му имаше неприкрита нежност.

— Не, тя не бива да е тук. — Марта беше категорична.

— Кели иска да остана — отговори Аврора. — Само докато дойде докторът! Моля те, Валериън. Кели е уплашена. Страхът няма да се отрази добре нито на нея, нито на бебето.

Тя умолително докосна ръкава на нощната му риза. В очите ѝ също се четеше настойчива молба.

— Аааах! — изстена Кели и започна да плаче. — Ужасно ме боли!

Той кимна.

— Можеш да останеш, докато докторът не каже, че трябва да напуснеш стаята. — Аз ще го почакам долу. — Наведе се и каза на Кели: — Ти беше много смела, милата ми, благодаря ти.

Целуна я по челото и излезе от стаята.

— Мразя го! — възкликна Кели.

— Не казвай това, моля те! — отвърна ѝ Аврора.

— Ще го казвам! Ако не беше той, нямаше да ме боли така! Аз не исках да имам деца. Аз исках само да бъда графиня Фарминстър и да живея в Лондон. Исках да давам балове. Не знаех, че ще трябва да

понасям това! — Тя погледна сестра си, сякаш я обвиняваше. — Грешката е твоя, Аврора! Ти не ми каза, че ще се чувствам така!

— Моля те, не говори толкова високо — предупреди я Аврора. — Аз въобще не можех да ти кажа как ще се чувстваш. Не знаех какво е да бъдеш графиня Фарминстър. Знаех само, че не искам да се омъжа за непознат. А ти искаше, Кели. Беше готова на всичко, за да станеш графиня. Ще споделя с теб вината, ако има такава, но няма да приема цялата отговорност за твоите действия!

Каландра извърна глава, за да избегне погледа на Аврора. Двете мълчаливо зачакаха. Минутите минаваха. Каландра силно викаше и плачеше, когато болката станеше нетърпима. Но нищо не можеше да се направи, докато не пристигнеше доктор Майкълс. От кухнята донесоха чайник с топла вода и го оставиха върху въглените в камината. Донесоха също така чисти кърпи и чаршафи и ги оставиха близо до леглото. Близо до огъня поставиха люлката на графа, готова да приеме новия си обитател.

Долу, графът вървеше напред-назад с широки крачки. Беше нервен и едва успяваше да запази необходимото спокойствие, за да изчака доктор Майкълс. Беше изненадан, когато един от слугите въведе в къщата абсолютно непознат за него човек. Беше висок и червендалест, добре сложен джентълмен.

— Ваше благородие? Аз съм Уилям Карстеърс, доктор на медицинските науки. Братовчед съм на Едуард Майкълс. Също така съм негов съдружник. Доктор Майкълс замина за Йорк, за да посети болния си баща. Каза ми, че Нейно благородие няма да роди до края на следващия месец, а може би дори до средата на по-следващия.

— Не знаем дали раждането е започнало, но Каландра изпитва страшни болки — каза графът и стисна ръка на доктора. — Благодаря ви, че дойдохте. Това е нашето първо дете и никой в къщата, като се изключи баба ми, не знае нищо за раждането. Решихме да не я будим, защото е много уморена от сватбената церемония, която се състоя днес. Щяхме да ви извикаме утре, защото напоследък Каландра никак не изглеждаше добре.

Докторът кимна с разбиране.

— Да се качим горе тогава — каза той.

Когато влязоха в спалнята, очите на Марта се разшириха от изненада.

— Доктор Карстеърс? — възкликна тя.

— Марта? Марта Джоунс? Какво, за Бога, правиш тук? — Тогава съзря Аврора. — И мис Аврора?

Аврора напусна мястото си край леглото.

— А това е Кели, доктор Карстеърс. Това дете ѝ причинява ужасни болки.

Докторът кимна и се обърна към графа:

— Изведете мис Аврора от стаята, докато прегледам сестра ѝ.

Кели запротестира слабо, но едва ли някой я чуваше. Докторът ѝ посвети цялото си внимание.

— Откъде познавате доктор Карстеърс? — запита графът Аврора, докато я извеждаше от спалнята.

— Дойде с нас от Ямайка, когато мама се омъжи за татко. Татко не искаше да загуби още една съпруга по време на раждане поради липса на добри медицински грижи — обясни тя. — Докторът остана при нас десет години и обучи няколко от най-интелигентните роби и крепостни селяни в изкуството на медицината. Беше загрижен на острова винаги да има човек, който да помага на болните и наранените. Къде е доктор Майкълс? Защо не дойде?

Графът обясни, а Аврора кимна. Няколко минути останаха мълчаливи. После при тях дойде докторът.

— Раждането наистина е започнало, Ваше благородие, но ще бъде трудно, защото детето не е разположено както трябва. Мисля, че ще минат няколко часа, преди тя да се освободи. — Той се обърна към Аврора. — Отивай да си лягаш, дете. Мястото ти не е тук сега, макар че, като си спомня колко смела си била винаги, знам, че би предпочела да останеш. Но няма да ти позволя. Кели ще се чувства чудесно в моята компания. Марта и Сали ще ми помагат. Ще изпратим да те повикат, когато раждането напредне.

— Нека поне ѝ кажа „лека нощ“ — помоли се Аврора и докторът кимна. Придружи я обратно до спалнята.

— Защо ме изостави? — запротестира Кели.

— Защото докторът ме накара — каза Аврора. — Помниш ли доктор Карстеърс, Кели? Той напусна Сейнт Тимъти, когато ние бяхме едва дванайсетгодишни. Доктор Майкъл заминал за Йорк. Доктор Карстеърс ще изроди бебето ти. Той няма да ми позволи да остана, но Сали и Марта ще бъдат около теб.

— Аз ще умра — каза Кели. Гласът ѝ беше неестествено спокоен.

— Глупости! Просто си уплашена, малка моя. Доктор Карстеърс ще положи отлични грижи за теб.

— Ще умра! — категорично повтори Кели.

— Не приказвай така! — помоли я Аврора.

— Не те обвинявам — продължи Кели. — Исках да бъда графиня, Аврора. Но не трябваше да постъпвам така. Не те обвинявам.

— Хайде, дете, излез от стаята — каза доктор Карстеърс и сложи ръка на рамото на Аврора. — Време е да си починеш.

— Няма да умреш, Кели! — настоя Аврора.

— Обичам те — отговори Кели и с насълзени очи гледа, докато вратата на спалнята се затвори след сестра ѝ.

Кели извърна лице, за да не вижда Марта. Така беше постъпила и преди малко с Аврора. Отначало ѝ се струваше, че часовете се нижат извънредно бавно. После — че летят с главоломна бързина. Изведнъж се зазори, а едва няколко минути след това вече беше обед. Старата графиня беше отишла да види как Кели се справя с раждането, беше казала няколко мили думи на момичето и беше излязла от стаята странно обезпокоена.

— Защо продължава толкова дълго? — попита тя доктора, който я беше извел насила от спалнята. — Детето започва да се ражда преждевременно, а после не иска да излиза. Какво не е наред, доктор Карстеърс?

Докторът поклати глава.

— Не знам, Ваше благородие. Но според мен родилните болки са започнали едва преди десет часа. Това не е необичайно. Все още можем да проявим търпение.

— Наистина — недоволно се беше съгласила старата графиня, защото Аврора се беше присъединила към тях. — Повярвай ми, Аврора, ако трябваше да ражда някой мъж, щеше да сметне, че и един час е достатъчно дълго време. Търпение! Хм!

— Кели твърди, че ще умре — каза Аврора тихо.

— Хайде сега! — успокой я старицата. — Сестра ти се страхува и говори драматични неща. До утре вече ще се е освободила от товара, отново ще се почувства добре и ще мисли за триумфалното си завръщане в Лондон, сигурна съм.

Но Мери Роуз Хоксуърт въобще не беше сигурна. Каландра не изглеждаше добре през последните няколко дни, а и преждевременното раждане не вещаеше нищо добро. Лесно можеше да се приеме, че родилката ще умре. Раждането никога и за никоя жена не е било безопасно.

Следобедът премина в нощ. Два пъти Аврора беше помолила доктора да я пусне при Кели, но той не позволи. Всички мълчаха по време на вечерята. След храна Аврора отиде в спалнята си. Марта беше задрямала, изтощена, на един стол пред камината. Аврора нежно я разтърси.

— Марта, какво става? Как е Кели? Бебето още ли не се е родило?

— Доктор Карстеърс каза на мен и на Сали да си починем малко, мис — отговори камериерката. — Нещо не е наред. О, не е за добро! Бедната мис Каландра отслабва с всяка изминала минута, а бебето още не се е родило. Тя ще умре, мис. Съжалявам, че го казвам, но така ще стане.

Аврора бързо излезе от стаята и тичешком се отправи към спалнята на сестра си. Докторът се опита да ѝ препречи пътя, но с изненадваща сила тя го изблъска от прага и застана до сестра си.

— Кели! Кели! Веднага отвори очи! — каза тя с нетърпящ възражение глас.

Каландра бавно отвори лешниковите си очи. Усмихна се едва-едва на Аврора.

— Знаех си, че ще дойдеш, преди да е станало късно — каза ѝ тя. После потръпна и очите ѝ станаха безжизнени.

— Докторе! — изпищя Аврора.

Той бързо се приближи към леглото, хвана китката на Кели и потърси пулса ѝ. Такъв нямаше. Сложи ухо на гърдите ѝ, но сърцето на младата жена не биеше. Вдигна глава и каза:

— Съжалявам, мис Аврора, но сестра ви е мъртва.

— Бебето! И бебето ли е мъртво? О, Господи! Не позволявайте смъртта на Кели да бъде напразна! Какво ще правите с бебето? — викаше Аврора.

— Донесете куфарчето с хирургическите инструменти — нареди ѝ той. — Ще припаднете ли при вида на кръвта? Отидете и изпратете Марта! Побързайте!

Тя бързо му подаде куфарчето, а после се втурна към стаята си. Със сълзи на очи викаше Марта още от коридора. Камериерката се стресна и бързо стана, при което се сблъска с младата си господарка.

— Кели! — плачеше истерично Аврора. — Мъртва е! О, Марта! Сестра ми е мъртва и вината е моя! Отивай! Побързай! Докторът иска да му помогнеш. Ще се опита да спаси бебето.

Марта, също тичешком, влезе в спалнята на графинята. Докторът стоеше до леглото и ужасено гледаше надолу.

— Какво има, сър? — попита тя с треперещ глас, като се опита да види какво лежи на леглото. Докторът обаче беше едър мъж и тя не успя.

— Не се приближавай! — каза той остро.

— Какво е бебето, сър? — попита тя нервно. Той се обърна. Лицето му беше бяло.

— Ако искаш, погледни, Марта Джоунс, но те предупреждавам, че гледката е ужасна. Не е чудно, че мис Каландра не успя да роди детето. То е чудовище, но Бог е милостив, мъртво е.

Решена да погледне, но вече изпаднала в ужас, Марта втренчи поглед в трупа на Каландра. Докторът беше разпрал корема в отчаян опит да спаси наследника на графа.

— Бебетата са две — каза тя тихо. — Какво е това около врата им, докторе? И защо са толкова близо едно до друго? Телата им като че ли са съединени. — А после изпищя. — Господ да ни е на помощ! Те имат само два крака! О, докторе! Какво е това, което бедната мис Каландра е носила през всичките тези месеци?

Той самият поклати учудено глава.

— Чувал съм, че понякога, много рядко, се раждат такива деца. Ако бяха нормално оформени, щяха да бъдат близнаци. Не знаем обаче от какъв пол, защото са съединени така, че половите им органи не се виждат. Имат две глави и два врата, всяко едно си има рамене и гърди. Всяко си има по две ръце, но телата им надолу са съединени. Имат само два крака. Пъпната връв ги е задушила, слава на Бога! Ще зашия графинята, Марта. На графа ще кажем, че детето е умряло в утробата на майка си, което няма да бъде лъжа. Няма нужда да казваме какво сме видели. И без това ще има достатъчно мъка и страдание в тази къща. И тъй като мис Аврора ще се омъжи само след няколко месеца,

няма защо да я плашим с нещастieto на сестра ѝ. Съгласна ли си, Марта?

Марта кимна. Цял живот щеше да помни чудовището, което излезе от корема на Кели. Беше ужасно. А после ѝ хрумна нещо.

— Те ще питат какво е било детето, докторе. Кажете им, че е било съвсем дребно момиченце. Иначе мъката им ще бъде страшна. Графът беше много добър с нас. Не му позволявайте да си мисли, че е загубил и син, и съпруга.

— Но то не е син — каза тихо докторът. — Не е и дъщеря. — Поклати глава. — Отиди да кажеш на графа. Не искам още да идва в тази стая. Кажи му да почака в библиотеката. И потърси господарката си. Тя беше тук, когато Каландра умря. Последните ѝ думи бяха за нея.

Когато Марта излезе, докторът започна да шиє корема на пациентката си. Беше изненадан от видяното и се питаше как ли е могла Каландра да забременее с такова нещо. Той клатеше глава а опитните му пръсти шиєха бързо. Не искаше никой друг да види онова, което той и Марта бяха видели. *„Бедното момиче — помисли си той. — Какво щеше да стане, ако раждането беше преминало успешно и тя, и бебето, бяха добре? Нито една майка не би могла да приеме такова чудовище, още по-малко — да го обича. Може би тя щеше да полудее.“*

Марта забърза по коридора. Първата ѝ грижа беше нейната господарка. Графът можеше да почака. Всички други можеха да почакаат. Думите на Аврора бяха обезпокоили Марта. Тя трябваше да я накара да проумее, че не е виновна за смъртта на сестра си. На Кели беше предоставен избор и тя с желание, дори с нетърпение, прие отговорността да бъде съпруга на Валериън Хоксуърт. Не. Не негова съпруга. Негова графиня. Кели не му беше добра съпруга, дори не му беше истинска съпруга. Бог да даде мир на бедната ѝ душа.

Чу горчивия плач на Аврора още преди да влезе в стаята. Момичето лежеше проснато на леглото и плачеше сърцераздирателно. Марта я притисна до гърдите си и се опита да я успокои.

— Стига, мис, стига. Такава е била волята Божия. Не можем да ѝ се противопоставяме, нали?

— Бббббебето? — попита Аврора.

— Мъртво е. Момиче — отговори съвсем кратко Марта.

Аврора заплака още по-горчиво.

— Всичко е било напразно — подсмърчаше тя. — Всичко е било за нищо, Марта. О, бедна моя Каландра! — Тя вдигна зачервеното си и мокро лице нагоре. — Аз съм виновна за смъртта на Кели, Марта. Аз съм виновна! Не ме ли предупредихте и ти, и мама, че нищо добро няма да излезе от тази измама? Но аз не исках да ви чуя, нали? А сега сестра ми е мъртва заради моя егоизъм!

Тя отново се разтърси от ридания. Марта си пое дълбоко дъх, хвана Аврора за раменете и погледна право в очите ѝ.

— Не е ваша вината, мис. Вие не накарахте насила мис Кели да се омъжи. Тя направи своя избор. Беше толкова нетърпелива да стане графиня, че прояви не по-малко упоритост и вироглавство от вас. Всичко, което мис Кели искаше от брака, беше да бъде красива графиня и всички да ѝ се възхищават. Да носи красиви рокли и да се вози в разкошни карети и да дава балове, на които всички да се стичат. Но ние не знаехме това, нали? Вашите родители бяха идеален пример за християнско семейство, мис. Мис Кели знаеше какво се очаква от нея, но отказа да бъде добра съпруга на графа. Вие нямате вина за нищо и няма да ви позволя да се самообвинявате!

— Но аз съм виновна, Марта — каза Аврора тъжно. — Татко ми беше уредил чудесен брак със сина на приятеля си, а когато аз научих за него, отказах да изпълня дълга си. Изкуших Кели, защото подозирах, че тя ще изпадне във възторг от мисълта да бъде графиня. Бях права. Тя зае мястото ми. И това ѝ струва живота. Ако бях направила това, което татко е очаквал от мен, и се бях омъжила за Валериън Хоксуърт, сестра ми щеше да бъде жива днес. Аз не се чувствам отговорна за действията на Кели, но се чувствам отговорна за собствените си действия.

— Е — каза Марта, като се опитваше да накара Аврора да прояви малко здрав разум, — не можете да промените миналото, мис. Мис Кели вече я няма. Това е невъзвратим факт. — Тя стана от леглото. — Трябва да изпратя графа при доктора. Избършете сълзите си и измийте лицето си. А после намерете старата графиня. На нея ще ѝ бъде нужна утеха, за да преодолее шока.

Марта излезе от стаята, като остави Аврора още един път сама. Камериерката намери графа в библиотеката и му каза да изчака там доктор Карстеърс. Излезе от стаята толкова бързо, че Хоксуърт не успя

да ѝ зададе никакви въпроси. Срећна доктора да слиза по стълбите, докато тя самата бързаше нагоре.

— Намери камериерките на графинята, Марта — каза ѝ той. — Направете всичко възможно тя да изглежда добре.

А после докторът влезе в библиотеката и плътно затвори вратата след себе си. Валериън Хоксуърт бързо се изправи на крака и погледна разтревожено Уилям Карстеърс.

— Съпругата ми? Детето? — попита той. От лицето на доктора вече беше разбрал, че новините не са добри.

— Много съжалявам, Ваше благородие, но и двете са мъртви. Раждането беше извънредно трудно за съпругата ви. Не ѝ стигнаха силите да роди детето. Сърцето ѝ не издържа. Отворих хирургически корема ѝ, за да спася детето — беше момиче — но то също беше мъртво. Пъпната връв се беше увила около врата му. Заших разреза, като оставих детето с майка му. Поднасям ви дълбоките си съболезнования.

Графът мълчаливо кимна. — *„Суетната, глупава Каландра е мъртва — помисли си той. — И нашата дъщеря е с нея. Бедното момиче. Поне вече няма да ѝ се налага да търпи сексуалните ми домогвания. Дъщеря. Бих се радвал, ако имам дъщеря, но се нуждая от син.“*

— Разбирам, доктор Карстеърс — каза той най-после. — Всички видяхме колко трудно ѝ беше на Каландра през последните няколко месеца. — Той отиде до махагоновия бюфет и наля уиски в две чаши. Подаде едната на доктора. — Надявам се, че страданията ѝ не са били много силни. Седнете, докторе. Уморен сте.

— Да, уморен съм — призна докторът и седна на стола до камината, който графът му предложи. Огънят пръскаше благодатна топлина. Той и уискито дадоха сили на доктора да зададе въпроса, който беше на върха на езика му, откакто беше влязъл в къщата. — Винаги съм мислил, Ваше благородие, че ще се ожените за наследницата на Сейнт Тимъти, а вашата съпруга беше Каландра Спенсър-Кимбърли. Как е станало така, че сте се оженили за нея?

— Аз наистина бях женен за наследницата на Сейнт Тимъти — отговори графът. Очевидно добрият доктор беше изтощен и объркан.

— Не, сър, не сте били женен за нея — беше категоричният отговор. — Аврора Кимбърли е наследницата на Сейнт Тимъти. Аз

съм живял на острова, в къщата на семейство Кимбърли, цели десет години. Бях единственият бял с достатъчно добро потекло, с когото мистър Кимбърли можеше да разговаря. Двамата прекарвахме часове заедно след вечеря. Понякога седяхме на верандата, а друг път — в библиотеката. Пиехме ром и плодов сок и обсъждахме най-различни въпроси. Той сподели с мен за брачния договор, който е сключил с приятеля си Чарлз, лорд Хоксуърт, още преди раждането на Аврора. Не беше казал на съпругата си за него, защото се надяваше, че ще успее да уреди също толкова добър брак и за Каландра. Не искаше да има ревност между двете, защото щеше да се погрижи и за доведената си дъщеря. Отидох с тях на Сейнт Тимъти от Ямайка, когато госпожата се омъжи. Той се надяваше, че третата му съпруга ще го дари с наследника, когото чакаше толкова отдавна. Искаше на острова да има доктор, който да се погрижи раждането да бъде успешно. Когато Емили Кимбърли почина, на острова не можеше да се намери медицинска помощ. Наблюдавах как мис Аврора и мис Каландра растат. Напуснах острова едва преди пет години, за да се върна в Англия. Познавам ги така, като че ли са мои дъщери, Ваше благородие. Графинята беше Каландра Спенсър-Кимбърли, доведената дъщеря на Робърт, а не Аврора, истинската наследница. В това съм абсолютно сигурен.

Валериън Хоксуърт беше онемял от изненада. Силен, неудържим гняв се надигаше в гърдите му. Защо го бяха измамили?

— И аз съм така объркан като вас, доктор Карстеърс — каза той със студен, спокоен тон. — Дадох ми да разбера, че Каландра е наследницата. Дадох ми цялата й зестра, включително острова. Мистър Кимбърли е мъртъв, както може би знаете. Тъй като исках по-бързо да приключа с формалностите по бракосъчетанието, доведоха свещеник от остров Барбадос. Той изпълни церемонията. Съпругата ми и аз си тръгнахме незабавно за вкъщи. Аврора и Джордж дойдоха след девет месеца. Мисис Кимбърли настояваше да си намерят съпрузи тук, в Англия. Вчера шурейт ми се ожени за мис Елизабет Боуен и сега те са на път за Сейнт Тимъти. Аврора ще се омъжи за Сейнт Джон през пролетта.

— Не знаех за Робърт Кимбърли, — отбеляза докторът.

— Ще ви помоля да не споменавате пред никого за това — каза графът. — Ще проуча сам въпроса. Не искам скандали точно сега.

Съпругата и детето ми трябва да бъдат погребани с всички полагащи им се почести. Нищо не бива да ни попречи да го направим.

— Разбира се, Ваше благородие — каза докторът, изпи уискито си и се изправи. — Трябва да се върна в кабинета. Братовчед ми го няма, а може да има и други пациенти, които се нуждаят от помощта ми.

Той учтиво се поклони. Графът също се изправи и кимна за довиждане.

— Благодаря ви, доктор Карстеърс — каза той, след което го придружи навън от библиотеката, долу до фоайето, та чак до входната врата.

Там ги чакаше Питърс с дългата черна наметка на доктора. Той му помогна да се загърне в нея с думите:

— Каретата ви ви чака отвън, сър. Конете ви са отпочинали и добре нахранени. Кочияшът е вече на капрата.

Икономът придружи доктора навън, а после се върна в къщата, сигурен, че лакеите, на които беше възложено това, щяха да помогнат на доктора да се качи в каретата.

Графът вече се качваше по стълбите. Искаше да намери баба си. Аврора беше с нея. Тя се опитваше да утеши старицата. Внезапно у него се надигна силна ярост, но скоро заглъхна, защото му беше приятно да вижда грижите, които тя полага за лейди Хоксуърт.

— Отиди в стаята си, Аврора — каза той тихо. — Изтощена си, видът ти не е добър. Нищо повече не може да се направи тази вечер.

— Джордж? — прошепна тя. — Не трябва ли да изпратим някого след тях, Валериън?

— Мисля, че не — отговори той и погледна баба си за потвърждение. Тя кимна. — Те нищо не могат да направят за бедната Каландра. Не искам да разваляме медения им месец. Ще изпратим съобщението по следващия кораб, който ще тръгне към Западните Индии. Така те ще стигнат щастливи до дома си и за кратко време и майка ви ще се наслади на щастието. А после при тях ще отиде вестта за трагедията. Хайде, отивай в стаята си.

Тя направи реверанс и се оттегли.

— Какво има, Валериън? — попита го баба му, когато останаха сами. — Нещо те измъчва. Нещо различно от двойната смърт тази вечер. Какво има?

— Не Каландра е била наследничката на Сейнт Тимъти — повтори той онова, което му беше казал докторът.

— Знам — отговори старата графиня.

— Ти знаеш? — Погледът му издаваше силно недоверие. — Знаела си за измамата и не си ми казала нито дума? Защо, бабо? Защо?

— Научих истината едва преди няколко месеца — отговори тихо баба му. — От деня, в който я видях, Аврора ми се струваше странно позната, но не знаех защо. После, преди няколко седмици, отидох в семейната галерия и отново видях портретите на първия дук Фарминстър и неговите две сестри. Катрин Хоксуърт се омъжила за Кимбърли, на когото Чарлз II подарил остров Сейнт Тимъти. А Ан се омъжила за Мередит, който също заживял на този остров. Аврора е копие на Катрин и до голяма степен прилича и на Ан. Тогава разбрах защо лицето на Аврора ми се струва познато. Марта, нейната камериерка, потвърди догадките ми.

— Но защо? — Главата му се беше замаяла от току-що чуто и от усилието да мисли.

— Не е искала да се омъжи за непознат. Не я е интересувала графската титла. Искала да се омъжи по любов — каза тихо старата графиня. — Каландра обаче не била толкова придирчива.

— Аврора не е искала да бъде графиня? — попита той учудено. После поклати глава. — Първо трябва да се погрижим Каландра и детето да бъдат погребани в семейната гробница. После ще се заемем с този проблем. Въпреки измамата, Каландра беше моя съпруга. Ще трябва да направим за нея всичко, което ѝ се полага, бабо.

— Бракът ти беше нещастен. Ожени се за момичето, което не трябваше да става твоя съпруга Излъгаха те, Валериън, но ти дадох цялата зестра — каза баба му. — Остави всичко така и погребни с достойнство съпругата и детето си.

Ще погребем Каландра с всички почести, които ѝ се полагат — отговори той спокойно, — а после ще се заема с тази лъжлива малка кучка, която трябваше да бъде моя жена. Значи мис Аврора Кимбърли не е искала да бъде графиня!? Скоро ще разбере, че изборът поначало не е бил неин.

— Валериън! — остро рече баба му. — Аврора е сгодена за Сейнт Джон. Сватбата вече е насрочена за май.

Той се засмя. Смехът му не беше приятен за ухото.

— Страхувам се, че ако иска да се ожени през май, братовчед ми ще трябва да си намери друго момиче. Аврора е моя!

ГЛАВА 11

Шарлот Каландра Хоксуърт, четвърта графиня Фарминстър, беше положена в семейната гробница на хълма, който гледаше към езерото на имението. На погребението не присъстваха чужди хора. Младата графиня беше оплакана от съпруга и сестра си, от лейди Хоксуърт и трима слуги. Сър Роналд произнесе подходящите за случая слова и, по молба на графа, обясни на всички в селото, че мъката на семейството му е толкова силна, че не биха могли да понесат събиране по случай смъртта.

— Разбираме ви, разбираме ви — беше отговорил свещеникът. — Ужасна загуба. И графинята, и нероденото дете.

А после ги остави да оплачат загубата, благодарен, че неговата Бетси и съпругът ѝ няма да бъдат повикани обратно и ще могат да се насладят на медения си месец. Беше наистина проява на смелост и щедрост от страна на графа и сестрата на графинята да помислят за другите в такъв тежък за тях момент.

— Трябва да пиша на мама — каза Аврора, когато се върнаха в къщата след погребението.

— Аз също ще ѝ пиша — каза старата графиня.

— И аз — намеси се графът.

— Не мога повече да остана в „Хоукис Хил“ — каза Аврора. — Не е редно, след като сестра ми вече не е тук.

— Ще останеш! — Валериън Хоксуърт беше категоричен.

— Не мога! — извика тя отчаяно.

— Можеш и ще го направиш. Мисля, че и двамата знаем защо, Аврора! — каза той студено. — Освен това баба ми ще бъде тук и ще те предпазва от хорските клюки. Никой няма да си помисли нищо лошо, ако останеш.

— Това ще направи Сейнт Джон нещастен — каза му тя.

— Не бива да се тревожиш за душевното състояние на братовчед ми — отговори ѝ Валериън Хоксуърт. — Аз самият ще говоря с него много скоро.

Аврора изкачи стълбите на бегом и се скри в спалнята си. Затвори вратата след себе си задъхана. Изглеждаше така, сякаш я гонеше самият дявол.

— Той знае! — каза тя на Марта. Беше бледа и с широко отворени очи. — Той знае!

— Знае какво, мис? — Марта беше озадачена.

— Знае, че трябваше да бъда аз. Че аз трябваше да се омъжа за него! Гледаше ме така, като че ли иска да ме убие!

— О, мис, откъде би могъл да научи? — каза Марта. — Освен ако... О, Господ да ни е на помощ! Сигурно докторът е изтървал нещо. Той и баща ви бяха добри приятели, защото на острова нямаше други с техния ранг. Той сигурно е знаел за вашия годеж и когато е видял бедната мис Кели, се е зачудил защо тя е графинята.

— Графът ще говори със Сейнт Джон! — викаше тя като обезумяла.

— О, графът няма да ви накара да се омъжите за него. Той знае, че обичате Сейнт Джон, мис. Освен това ще избухне страхотен скандал, а мис Кели и бедното дете току-що са погребани. Мисля, че сте преуморена, мис. Хайде, легнете. Трябва добре да се наспите. Ще ви донеса чай.

— Не! — Аврора се вкопчи в ръката на Марта. — Трябва да напуснем „Хоукис Хил“, Марта. Трябва!

— И къде ще отидем? — Марта беше практична. — Не можете да живеете в „Примроуз Корт“, въпреки че и мисис Сейнт Джон е там. Хората ще злословят. Освен това сватбата ще бъде отложена с една година заради траура.

— Мога да се подслоня у семейство Боуен — каза Аврора, изпълнена с отчаяние.

— В онази порутена къщичка и с всички тези техни дъщери, без да споменаваме онзи малък дявол, мастър Уили? Там няма място за вас, мис. Хайде, миличка, легнете си вече.

— Тогава трябва да се върнем у дома, на остров Сейнт Тимъти! — реши Аврора. — Имам къщата на майка си. Той не може да ми я отнеме. А след година Сейнт Джон ще дойде да ме вземе и ще се оженим. Не можем да стигнем до Лондон навреме, за да хванем кораба „Ройъл Джордж“, но след няколко седмици ще има друг кораб. Това е! Точно така трябва да постъпим, Марта! Ще си отидем вкъщи!

— Да, мис, легнете се и се опитайте да се успокоите, докато ви донеса малко чай. Изпаднали сте в шок поради смъртта на мис Кели.

Тя настани момичето в леглото, спусна завесите и излезе от стаята, за да потърси старата графиня.

— Той знае ли, мадам? — осмели се да я попита Марта. — Извинете нахалството ми, но аз много обичам мис Аврора. С нея съм още от раждането ѝ. Аз я отгледах.

— Графът знае, че е бил измамен — отговори вдовстващата графиня. — Не знам какво ще предприеме, но ти обещавам, че ще направя всичко, каквото мога, за да защитя Аврора от гнева му.

— Докторът е бил, нали? — каза Марта. — Когато го видях, се зарадвах толкова много, че и през ум не ми мина, че той може да е ключът към нашата тайна. Как да успокоя господарката си, мадам? Как да ѝ попреча да избяга и да се върне на Сейнт Тимъти?

Старицата стана, отиде до бюрото си, издърпа едно от чекмеджетата и извади малка кутия от слонова кост. Отвори я и извади кръгло, лъскаво хапче.

— Сложи го в чая ѝ, Марта. То ще я накара да спи цяла нощ. А след като си почине добре, Аврора със сигурност ще разсъждава по-резво и ще забрави онези глупости за бягството. Утре аз самата ще говоря с нея и ще решим какво да предприеме, за да успокои страховете си.

— О, благодаря ви, Ваше благородие! — възкликна Марта, наистина изпълнена с благодарност. Като направи реверанс, тя излезе от спалнята на графинята и отиде в кухнята. Взе един поднос с хляб и масло, плодов кейк и чай. Внимателно го занесе в спалнята на Аврора, където завари господарката си да крачи неспокойно напред-назад. Марта остави подноса на масичката до прозореца и нежно каза:

— Хайде, седнете и изпийте чая си, мис. После ще ви завия хубаво и след като се наспите добре, ще говорим за нашето пътуване. Съгласна ли сте?

С усмивка, тя накара момичето да седне до масата. Аврора пое чашата чай от ръцете на Марта и започна бавно да отпива. Беше нервна. Пръстите ѝ си играеха с намазаните с масло филийки. Изяде само тънко резенче кейк. Марта нежно настоя да изпие чая и ѝ наля още. Клепачите на Аврора натезаха и тя не изрази протест, когато камериерката ѝ помогна да се съблече и да си легне. Внимателно я

зави с пухената завивка. Беше заспала още преди Марта да е угасила свещите до леглото. Преданата слугиня отнесе подноса в кухнята и побърза да се върне в спалнята на господарката си. Отвори вратата и леко извика, защото видя някаква фигура, наведена над леглото.

— Това съм само аз — побърза графът да успокои страховете ѝ. Обърна се с лице към Марта и тя си помисли, че той е много красив.

— Не бива да идвате тук, Ваше благородие — скара му се тя, макар да изпитваше майчинска нежност към него.

— Тя е прекрасна! — отговори ѝ той. — Защо спи толкова тежко, Марта? Добре ли е?

— Вашата баба ми даде някакво хапче, което да пусна в чая ѝ, Ваше благородие. Мис Аврора се чувства нещастна. Смъртта на сестра ѝ разби сърцето ѝ и тя иска да се върне на Сейнт Тимъти. Щеше да се опита да тръгне още тази нощ, ако не бяхме ѝ попречили. Не е спала от нощта, в която Кели умря, и не може да мисли ясно.

— Нейният дом е тук, в „Хоукис Хил“ — отговори графът.

— Вие няма да ѝ позволите да се омъжи за мистър Сейнт Джон, нали, Ваше благородие? — попита Марта, предизвиквайки го да бъде откровен. Въпросът ѝ беше проява на извънредна смелост от нейна страна, но тя трябваше да го зададе, защото трябваше да знае какво да предприеме.

Валериън Хоксуърт поклати глава.

— Аврора е сгодена за мен, Марта. Тя ми е обещана от баща ѝ. Няма значение, че и тя, и семейството ѝ, се опитаха да ме измамат. Според закона, Аврора трябва да бъде моя жена. Ако бедната Каландра беше останала жива, ако ме беше дарила със син, нещата щяха да бъдат по-различни, въпреки че, в края на краищата, щях да науча за измамата. Но Каландра е мъртва, а с нея — и нашето дете. Доктор Карстеърс ме извади от заблудата.

— Но, Ваше благородие — каза Марта тихо, — вие се оженихте за Шарлот Кимбърли и получихте нейната зестра, както е било уговорено между баща ви и Робърт Кимбърли. Нищо не ви е отказано.

Валериън Хоксуърт се засмя приглушено.

— Наистина, Марта, но взех за жена друга Шарлот Кимбърли. Договорът е бил подписан от двамата бащи още преди тя да се роди, преди Робърт да се е оженил за третата си съпруга, Орейлия Спенсър, и преди да е осиновил нейните две деца. Семейство Кимбърли ме

измамиха, принудиха ме да се оженя за друго момиче. Ако братовчед ми Сейнт Джон научи за това и вече е женен за Аврора, ще иска острова за себе си. Не защото наистина ще има нужда от него и не защото наистина ще желае да го притежава, но от чиста злоба и завист. Не мога да му позволя. Освен това твоята подарка, по закон, ми принадлежи. Имам намерение да получа това, което си е мое по право.

После той ѝ се поклони, което беше проява на безупречни маниери, и излезе от стаята.

Марта беше изненадана от учтивостта му. Все пак тя беше само слугиня. Вярно, слугиня с много висок ранг, но въпреки това си оставаше член на прислугата. А графът беше загубил много време да говори надълго и нашироко с нея, да отговаря на въпросите ѝ, макар че не беше длъжен да го прави. Тя го харесваше. Винаги го беше харесвала и беше мислила, че той е добър човек. Никога не беше разбирала антипатията, която Аврора изпитваше към Валериън Хоксуърт. Сега между двамата щеше да избухне война. Марта реши, че няма да каже нито дума за разговора между нея и графа тази вечер. Това само щеше да тласне мис Аврора към неразумни действия. И без да знае онова, което Марта вече знаеше, господарката ѝ щеше да взема прибързани решения и да се държи по възможно най-глупавия начин. Марта беше сигурна.

Графът беше идеалният съпруг за Аврора. Марта винаги го беше вярвала. Мистър Сейнт Джон беше добра алтернатива, разбира се, но Марта подозираше, че той е безразсъден и склонен към приключения като самата Аврора. Те си подхождаха, но, от друга страна, бракът ѝ можеше да се окаже катастрофа, ако Аврора непрекъснато окуражаваше Сейнт Джон да съперничи на графа. Освен това Аврора искаше да бъде графиня, макар самата тя да не го съзнаваше. А и нали мистър Кимбърли, да даде Господ мир на душата му, беше желал този брак за Аврора. В този момент Марта реши, че ще помогне на старата графиня и нейния внук да накарат Аврора да се омъжи за годеника, който баща ѝ беше определил. Това нямаше да бъде предателство спрямо нейната господарка, защото, дълбоко в сърцето си, Марта знаеше, че постъпва правилно. Тя, също като мистър Джордж Спенсър-Кимбърли ѝ старата графиня, знаеше, че между Аврора и графа съществува силно привличане.

Когато се събуди сутринта, Аврора беше по-спокойна. Изяде закуската си, написа писмо до майка си, оплака се от главоболие, но не каза нищо за пътуване до Сейнт Тимъти. „*Може би* — помисли си надежда камериерката — *се е отказала от намерението си.*“ И това събщи тя на старата графиня. Но Аврора не излезе от спалнята си под предлог, че няма сили. Обядът и вечерята ѝ бяха занесени горе. Апетитът ѝ обаче беше, както винаги, забележителен. Тя си легна рано и чете, докато заспа.

— Бедното агънце! — каза тихо Марта, стъкна огъня в камината, угаси свещите и отиде да си легне в своята малка стаичка.

Аврора се събуди, когато часовникът удари три. Тя се усмихна в мрака. Още от детството си спеше винаги по седем часа, освен ако не беше болна. Нарочно си беше легнала рано, за да се събуди в средата на нощта и да успее да избяга от „Хоукис Хил“. Със съжаление беше разбрала, че вече не може да има доверие на Марта. Беше почти сигурна, че предната вечер тя беше пуснала нещо в чая ѝ. Очевидно, Марта не одобряваше плановете ѝ, а това беше истинско нещастие. Трябваше да остави камериерката си тук. Знаеше, че старата графиня ще я задържи на работа и ще се отнася добре с нея, така че не се чувстваше виновна за решението си.

Тихичко стана от леглото и потрепери, защото ноемврийската нощ беше доста студена. Щеше да отиде в Лондон. Там щеше да си намери прилична квартира и да си купи билет за следващия кораб, който ще замине за Западните Индии. Имаше достатъчно пари, повечето от които бе донесла със себе си от дома, защото графът беше плащал всичките им разноски в Англия. Само един дилижанс минаваше близо до имението рано сутрин, и то един път в седмицата. Тази сутрин щеше да мине. Дилижансът щеше да я откара до град Хиърфорд, а оттам можеше да хване дилижанс до Лондон. Нямахте да вземе нищо от вещите си, така че никой да не се досети, че е заминала, докато денят не напредне. Тогава щеше да бъде късно да я намерят. Щеше да се облече скромно, за да не привлича вниманието, и щеше да вземе само една малка чантичка, в която да сложи парите си и четката си за коса.

Роклята, която избра, беше от тъмносиня коприна — скромна и благоприлична, макар и не особено елегантна. Под нея носеше няколко фусти, включително и една вълнена, а също така и дълги вълнени

чорапи. Щеше да си купи всичко необходимо в Лондон, преди да отплава. Вдигна косата си на спретнат кок, наметна се с омачканата си пелерина и излезе от спалнята. Стъпваше внимателно, на пръсти. Слезе благополучно по стълбите и се озова във фойето. Внимателно започна да сваля веригата на входната врата.

— И къде, годеницо моя, мислиш, че отиваш? — Гласът на графа проряза тишината на нощта.

Аврора се завъртя и го видя застанал на прага на библиотеката.

— Отивам си вкъщи! Не можеш да ме спреш, Валериън!

Годеница! Беше я нарекъл своя годеница. Значи наистина знаеше.

— Мисля, че няма да си отидеш у дома — каза той студено. Стопи разстоянието, което ги делеше, смъкна пелерината ѝ и я запрати в далечния ъгъл на фойето. Ръката му я хвана здраво през кръста и я притисна към тялото си. Толкова плътно, че сетивата ѝ се възбудиха. — „Хоукис Хил“ е твоят дом, Аврора. Това е решено още преди да се родиш. Бащите ни са ни предопределили един за друг. Ти се опита да провалиш брака чрез измама, като накара сестра си да заеме мястото ти.

— Ти получи онова, което искаше! — извика тя. — Получи плантацията „Сейнт Тимъти“ и съпруга. Какво още искаш, Валериън?! Какво още?

— Искам теб, Аврора! — каза той със силно чувство. Ръката му помилва лицето ѝ. Тъмносините му очи я гледаха пламенно.

— Не ти ли беше достатъчна сестра ми? — попита го тя ядосано. — Ти си се отнасял лошо с нея, Валериън! Тя ми каза!

— Каландра беше като от мрамор, моя мила Аврора. — Говореше с мъка. — Тя мразеше да я докосвам и аз трябваше да се насилвам, за да мога да изпълня дълга си и да получа сина си. Тя лежеше под мен като мъртва, с глава, извърната настрани. Тялото ѝ беше студено като камък всеки път, когато го докоснех.

— Но ти все пак си успявал да удовлетвориш страстта си, Валериън, нали? Харесваше ли ти да изнасилваш сестра ми? Как си могъл да го направиш?! — възкликна Аврора. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя мислеше за Каландра, за сестрата, която беше обичала.

— Мислех за теб. — Думите му я ужасиха. Той наблюдаваше реакцията ѝ и изпитваше нещо като задоволство. — Възбуждах най-

долните си инстинкти, както ги наричаше Каландра, като си спомнях вида на голото ти тяло — такава, каквото го видях онзи ден на Сейнт Тимъти.

— О, Боже мой!

— Не се гордея с това, Аврора. Никога не си помисляй, че бих се гордял с такава нещo. Но твоята сестра мразеше физическата близост, а аз трябва да имам наследник. Каландра беше моя съпруга и беше неин дълг да ми роди дете. Щях да ѝ дам всичко, каквото пожелае, само и само да ми даде наследник. Бързо и лесно приех факта, че тя не ме обича, защото разбрах, че тя не би обичала който и да е мъж. Също така знаех, че никога не би ме направила рогоносец. Тя обичаше единствено социалното си положение, обичаше богатството ми, което улесняваше живота ѝ. Това беше всичко, което тя искаше, но беше егоистка и не искаше да ми даде нищо в замяна. Съжалявам, че е мъртва.

— И все пак се радваш, че не е тук и няма да те измъчва повече! — обвини го Аврора. — Не го отричай, Валериън!

— Не желяех зло на сестра ти, Аврора, но тя е мъртва. Няма да отрека, че изпитвам облекчение от факта, че отново съм свободен. Ще ме презреш, ако излъжа, защото знаеш, че не съм лъжец.

— Аз и без това те презирам — разпалено заяви тя. — Не можеш да ме спреш, Валериън! Аз си отивам у дома и ще бъда със семейството си. Там ще изчакам да мине годината на траур. А после ще се омъжа за Сейнт Джон, както бяхме планирали. Мразя те! Винаги ще те мразя заради онова, което стори на бедната ми сестричка!

Ефектът от думите ѝ беше странен. Валериън като че ли загуби разсъдъка и самообладанието си.

— Ти, лъжлива малка кучко — озъби ѝ се той. — Никъде няма да отидеш. Моят братовчед Сейнт Джон няма да те притежава, мила моя, след като приключи с теб!

И той започна да разкъсва роклята и фустите ѝ. Аврора изпищя и се отскубна. Затича нагоре по стълбите. Беше стигнала едва до средата, когато той я хвана и продължи да разкъсва дрехите ѝ. Тя остана съвсем гола, макар отчаяно да се бореше да се освободи. Най-после Аврора направи опит да извика някого на помощ, но той запуши устата ѝ с ръка. Вдигна я на ръце и тръгна към спалнята си. Ритна вратата с крак, влезе и отново я ритна силно, за да се затвори. Бързо прекоси стаята и

хвърли Аврора върху леглото. Косата ѝ се изскубна от фибите и се разпиля по раменете ѝ.

Тя осъзна, че трябва бързо да се изправи и да претича покрай него. Трябваше да спаси живота си. Но остана да лежи по гръб и да го гледа захласнато как се разсъблича. Той изрита ботушите си чак в другия край на стаята, запрати панталоните след тях, после гащите и чорапите си и най-накрая — ризата. Застана над нея, а тя не можеше да откъсне поглед от него, дори от това да зависеше животът ѝ. Беше добре сложен, мускулест. Изглеждаше като направен от стомана. „Трябва да стана“ — помисли си Аврора, изпълнена с отчаяние. Но чувстваше, че крайниците ѝ са меки и отпуснати. Краката ѝ нямаше да издържат тежестта на тялото ѝ. Направи един-единствен безполезен опит.

Той я бутна обратно. Сложи едното си коляно на леглото, наведе се, хвана лицето ѝ в големите си длани и я целуна бавно и дълбоко. Устата му беше топла и настояща. Нейното собствено тяло я предаде. Устните на Аврора като че ли се разтопиха. Въздъхна и отвори уста. Вдъхна дъха му с мирис на уиски. За един кратък миг разумът ѝ се върна и тя се опита да се бори. Но езикът му се плъзна между устните ѝ и докосна нейния. Тя се предаде. В нея избухнаха непознати чувства. Езиците им се преплитаха и се галеха, докато Аврора остана без дъх. Още малко и щеше да припадне.

Той като че ли усети нейното състояние. Повдигна глава и ѝ даде възможност да поеме глътка въздух. А после започна бавно да целува лицето ѝ, устните му нежно и топло докосваха кожата ѝ. Спря се в ъгълчетата на устата ѝ, докосна бузите ѝ, брадичката, клепачите и челото. Когато приключи, отново започна да я целува в същата последователност. После нежно бутна главата ѝ назад и започна да обсипва с топли целувки обтегнатата ѝ шия, като се спираше по-дълго в основата ѝ — там, където туптеше сърцето. Тя тихо изпищя, когато езикът му започна да ближе шията ѝ, като започваше от долния край, плъзваше се по цялата ѝ дължина, а после надолу. Копринената ѝ кожа вече гореше.

— О, Господи! — прошепна Аврора. Как можеше да прави това с нея? Защо страстта му имаше такъв разрушителен ефект? Тя обичаше Сейнт Джон, нали? Дали въобще знаеше какво е любовта? Започваше да разбира, че май не знае. Как можеше да се чувства така блажена в

прегръдките на Валериън Хоксуърт, когато той я насилваше. „Но той не те насилва — тъничък гласец зазвъня в ухото ѝ. Ти го искаш. Винаги си го искала. Нали в мечтите и сънищата си виждаше само неговото лице...“

— Не! — извика тя на глас.

— Да! — отговори ѝ той. — Да!

Той легна до нея и я взе в прегръдките си. Започна нежно да гали гърдите ѝ. Аврора трепереше в радостно очакване. Отчаяно искаше да почувства устата му върху зърната си. Но той продължи да гали копrienената кожа на съвършено кръглите ѝ гърди с върха на пръстите си. Докосваше я съвсем нежно и леко, после си играеше със зърната ѝ. Те потъмняха и се втвърдиха с нарастването на възбудата ѝ. Най-после, когато Аврора вече мислеше, че гърдите ѝ ще се пръснат от събралото се в тях напрежение, той докосна върха на едната с опитния си език. Отначало го погали съвсем леко, после го засмука. След това се прехвърли на другото зърно. Целува я така известно време, а после обхвана гърдите ѝ така, че ги доближи една до друга и засмука едновременно и двете зърна. Тя вече се задъхваше от желание. Чувстваше влагата между бедрата си.

Срамежливо, докосна тъмнокосата глава, която лежеше на гърдите ѝ. Не се осмеляваше да го погали. Не беше сигурна, че ще го направи, дори да събереше необходимата смелост. Какво ли трябваше да прави една жена, докато мъжът я люби? Спомни си с каква горчивина той ѝ беше казал, че сестра ѝ е лежала като мъртва, докато той ѝ налагал съпружеските си права. Но тя не биваше да го окуражава, защото той нямаше право да я люби. Никакво право! „Ооооох!“ Езикът му се движеше надолу по тялото ѝ. Коремът я болеше от възбуда.

— Толкова си мека — прошепна той и я погледна. В очите му вече нямаше гняв.

— Остави ме да си отида, Валериън — помоли го тя. — Защо трябва да ми налагаш този срам?

— Но ти не изпитваш срам, нали, малка лъжкиньо? — отговори ѝ той, като че ли се забавляваше. — Много добре знаеш, че ще се ожения за теб. Ти си топла и ме желаеш. Не си като сестра си, която беше студена и ме отблъскваше. Никога няма да те пусна да си отидеш!

— Защо?

— Защото си моя — отговори ѝ той и продължи да целува корема ѝ, да пъха езика си в пъпа ѝ, отново да я ближе навсякъде. Тя вече не можеше да се сдържа и започна да извива тяло под него.

„Няма да бъда негова! — разбунтува се Аврора. — Няма!“ Но защо тогава лежи в прегръдките му и защо се радва на ласките му? Кели ѝ беше казала веднъж, че е развратница. А беше ли наистина такава? Но Кели също така беше казала, че Валериън ѝ причинявал болка. Но Аврора не изпитваше болка, а само копнеж. Но се чувстваше длъжна да протестира.

— Ще ме съсипеш и няма да мога да се омъжа за Сейнт Джон — каза тя тихо.

— Искаш да кажеш, че Сейнт Джон не те е съсипал вече? — присмя ѝ се той.

Аврора се опита да му зашлеви шамар, но той хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— Аз съм девствена! — каза му тя, ядосана.

— Тогава наистина ще съсипя репутацията ти — съгласи се той.

— Но защо?

— Защото си моя — отговори той, пронизвайки я с гладния си поглед. — Ти ми принадлежиш, Аврора. Ти чувстваш силното влечение, което съществува между нас, толкова добре, колкото и аз. Но не искаш да си признаеш. Сейнт Джон няма да има нито теб, нито острова.

— Но ти вече притежаваш острова — защити се отчаяно тя.

— Не, не го притежавам. Не и докато наследницата не стане моя съпруга. Ако братовчед ми научи за това и ти си негова жена, той ще вземе острова за себе си.

— Ще си призная, че съм те излъгала, и ще ти припиша собствеността си — каза тя ядосана. Не ставаше въпрос нито за нея, нито за Кели. Ставаше въпрос за земя.

— Не!

— Защо?

— Защото искам теб! Искам теб!

— Никога няма да ме имаш — извика тя. — Никога няма да ме имаш наистина!

Той се засмя. В смеха му се усещаха и присмехулни нотки.

— О, да, ще те имам, Аврора. Не можеш да ме отблъснеш, защото огънят на страстта тече и в твоите вени, както и в моите. Ти не си като сестра си — студена и безчувствена. Ти си топла и любяща и аз ще те имам! Ще те притежавам цялата!

— Не! — отново се възпротиви тя, но знаеше, че лъже не само него, но и себе си. Чувстваше как членът му настоятелно пулсира до бедрото ѝ. Тя нададе стон, но не знаеше дали от страх, или от нетърпение. Здравото му силно тяло се плъзна над нейното.

— Прегърни ме, Аврора — прошепна той в ухото ѝ. — Стисни ме здраво, скъпоценна, и аз ще те отведа в рая.

Тя почувства, че в очите ѝ напират сълзи. Прошепна:

— Страх ме е, Валериън.

— Не, мила моя, не и ти! — успокои я той. — Имай ми доверие, Аврора. Не знаеш ли, че те обичам, глупачето ми?!

— Не ти вярвам — каза тя, но го обгърна с ръце.

— Ще ми повярваш след време — увери я той.

Беше готова за него. Той пъкна само главичката на члена си в нея, но тя я почувства и застина. Той я помилва по лицето и ѝ прошепна нежни слова в ухото, а после се придвижи малко по-надълбоко. Тя чувстваше как стените на канала ѝ неохотно му правят път. Изведнъж, той престана да се движи. Тя почувства как се напънга, за да преодолее нещо в нея. Отдръпна се и отново се тласна напред. Аврора извика, но той не прояви милост. Отново назад, отново напред Аврора пак извика, а по бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

Болеше! Мили Боже, как болеше! Болката стигаше чак до гърдите ѝ. Беше толкова силна, че почти я задушаваше. Пронизваше кръста и бедрата ѝ, тя се чувстваше като направена от олово и неспособна да се помръдне. Чувстваше го — твърд и пулсиращ, дълбоко в нея. Тя плачеше, а той изпиваше с устни сълзите ѝ, но без да прекрати ритмичните си движения в разкъсаната от болката ѝ утроба, И болката изчезна. Макар и така жестока, тя милостиво се беше отишла. По тялото ѝ пропълзя удоволствие, което прииждаше и си отиваше на вълни. Аврора беше изненадана. Вече се задъхваше от възбуда! Тя долови ритъма на неговите движения и инстинктивно го последва.

— Точно така, любима — нежно я окуражи той.

Ръцете на Аврора го погалиха по гърба. После започнаха да го мачкат, а накрая тя започна да забива ноктите си в него. Той изстена като от болка, но на Аврора ѝ се стори, че е в очакване на нещо. Тя бавно осъзна, че в нея е настъпила промяна. На света не съществуваше нищо, освен едно невероятно, прекрасно усещане, в което тя се разтваряше цялата. Щеше да се удави в него, но нямаше нищо против. Тялото ѝ беше завладяно от конвулсии и тя извика високо. Удоволствието беше толкова силно, че ѝ се стори, че умира. Тя диво се притисна в него и почувства, че членът му излива любовните си сокове в утробата ѝ. Двамата заедно изпаднаха в състояние, близко до делириум.

След известно време той се плъзна и легна до нея. Двете му ръце здраво я обгръщаха, притискаха я към гърдите му. Аврора чуваше как бие сърцето му. Гърдите му бяха гладки и топли. Сега тя изпита срам. Интимността, която съществуваше между тях, беше много по-силна, отколкото си беше представяла. И тя не знаеше какво да каже.

— Много ли те болеше? — попита тихо и нежно. Милваше я, докато ѝ говореше. Като че ли се опитваше да успокои някое уплашено малко животинче.

— Отначало болеше, но усещането после беше чудесно. Ще ме боли ли и следващия път?

— Не.

— А ще бъде ли пак така прекрасно?

— Ако искаш, ще бъде. Помисли си колко искрена и простодушна е и се усмихна в тъмнината. — Утре ще се погрижа да ни издадат специално разрешение, за да се оженим веднага.

— Няма да се омъжа за теб, Валериън — каза Аврора.

— Да, мида моя, ще се омъжиш — отговори ѝ той спокойно. — Сгодени сме. Предопределени сме един за друг.

— Ще бъда твоя любовница, ако искаш. Не можеш да ме накараш да изпълня обещанието, дадено от моя баща — настоя тя.

— Мога, Аврора, и ще го направя. — Той беше неумолим.

— Не можеш да ме накараш насила — отново настоя тя.

— О, мога. Ще изпратя нов надзирател и управител на плантацията още със следващия кораб. Ще изпратя и нареждане да лишат майка ти, брат ти и съпругата му от тяхното имущество. Ще платиш за измамата, Аврора.

Тя се изтръгна от прегръдката му и извика:

— Не можеш да проявиш такава жестокост!

— Искаш ли да подложиш на изпитание решителността ми, скъпоценна моя?

— Но ти каза, че ме обичаш! — Тя се чувстваше така, сякаш той я беше предал.

— Обичам те и точно затова няма да ти позволя да постъпваш глупаво. Ти може би вече носиш детето ми, Аврора. — Той я накара да легне по гръб и погали устните ѝ с пръсти. После пъкна един пръст в устата ѝ. — Смучи го! — каза ѝ.

Тя не можеше да не изпълни молбата му. Имаше нещо толкова чувствено в този акт, че главата ѝ се замая от възбуда. После той издърпа пръста си, наведе се и я целуна.

— Ти ще ми бъдеш прекрасна съпруга, Аврора.

— Мразя те!

Той тихо се засмя.

— Не, не ме мразиш. Но ако ти доставя удоволствие да вярваш в това и ако тази вяра успокоява съвестта ти, можеш да мислиш така.

— Ти ме изнасили! Съвестта ми е чиста — ядоса се тя. — Не чувствам никаква вина за действията си.

Той отново се засмя.

— Разкъсваш се между съзнанието за удоволствието, което ти доставих, и вината, която изпитваш по отношение на Сейнт Джон. Не се страхувай. Аз сам ще му обясня всичко. На него няма да му хареса, че още веднъж ще загуби заради мен, но, както винаги, ще го преживее.

— Ти си безсърдечен, Валериън. Сейнт Джон ме обича!

— Казвал ли ти го е? Изричал ли е тези думи?

— Ами... — Тя се поколеба, но все пак каза: — Призна, че изпитва към мен чувства, които не е изпитвал към никоя друга жена. — Тя изрече това, като ликуваше. — Ако не е любов, какво е тогава?

— Братовчед ми разбра, че те обичам и те желая, въпреки че имах съпруга. Доставяше му огромно удоволствие да те отдалечава от мен. Да ми се присмива и да ме измъчвах думите, че той може да те има, а аз — не. Какво ново и прекрасно преживяване трябва да е било това за него. О, той те обича по свой начин. Сейнт Джон е лекомислен. Жестокостта, която проявява, не е умишлена. Но дали е способен на

любов? Не. Не вярвам. Сейнт Джон никога, на никоя жена, не е отдавал сърцето си. Той вярва, че да даде част от себе си на някого, означава да се постави в неизгодно положение. Ще бъде ядосан и разочарован, но ще приеме факта, че ти си моя, Аврора.

— Нима всичко е било игра между вас двамата? — зачуди се тя.

Графът помисли малко и каза:

— Никога преди не съм мислил за това по този начин, но предполагам, че е така. Не мога да ти кажа защо, Аврора, но още от нашето детство между мен и Сейнт Джон винаги са съществували дразги. Той винаги се държеше по-зле с мен, отколкото аз с него, или поне така мисля. — Пръстите му нежно я погалиха и отстраниха косата от лицето ѝ. — Не искам да говорим повече за братовчед ми, Аврора. Знаеш ли колко си красива? Очите ти са като великолепни диаманти, а кожата ти — като коприна. Сред семейните скъпоценности има една огърлица, която е с цвета на очите ти. Тя много ще ти подхожда. Макар да знам, че подобни украшения вече не са на мода, ще ти я подаря, защото очите ти ще отразяват блясъка ѝ. — Той дяволито се засмя. — Може би ще украся голото ти тяло с диаманти, за да му се насладя по-добре.

Той нежно загриза долната част на ухото ѝ. Тя прехапа устни. Знаеше, че трябва да изпитва смущение и срам заради онова, което се беше случило между тях през последния час. Но тези чувства не съществуваха. За неин ужас, устните му ѝ доставяха все по-голямо удоволствие и тя дори се засмя чувствено.

— Престани! — успя най-после да каже с — както се надяваше — остра нотка. — Ти си глупак, Валериън. Хайде, дай да се наметна с нещо, за да мога да събера дрехите си, които разхвърли по цялото стълбище. После ще си отида в стаята. Няма да пренощувам още веднъж в тази къща. Тъй като вече не мога да хвана дилижанса за Хиърфорд, ще трябва да ми осигуриш транспорт. Ще се върна на Сейнт Тимъти със следващия кораб!

Тя го бутна и се опита да седне.

— Значи ще трябва да те заключа в спалнята ти, така ли? — каза той с досада и отново я накара да легне. — Никъде няма да отидеш, моя скъпоценна Аврора, освен в църквата „Сейнт Ан“, където ще се омъжиш за мен.

Той отново я притисна под себе си.

— Не! Не! Не! — настоя тя и започна да го удря с юмруци по гърдите. — Няма да се омъжа за теб, Валериън! Няма!

— Тогава ще изпратя нов управител на плантацията, който да заеме мястото на Джордж. Той, Бетси и майка ти ще ти бъдат особено благодарни за проявения егоизъм, Аврора. Но ти си проявила егоизма си още когато си ме заблудила и си накарала Каландра да заеме мястото ти. Помисли за болката, която причини на всички ни. Защо продължаваш да упорстваш?

Решимостта му се стопи в момента, когато спомена името на сестра ѝ и вадя как в очите ѝ напират сълзи.

— О, мила, много съжалявам! — опита се той да поправи грубите си думи и отново целуна нежните ѝ устни съвсем леко. Целувката му стана по-дълбока и страстна и отново предизвика възбуда в телата им.

Тя веднага разбра какво ще се случи, но честно призна пред себе си, че не иска да го предотврати. Защо продължаваше да се съпротивлява, запита се тя, макар прекрасно да знаеше отговора. Защото искаше сама да вземе решението, а не някой друг. Той обаче продължаваше да настоява, че е неин господар. Нямахте да му позволи да я насилва! Но когато той отново съедини тялото си с нейното, тя разбра, че не я насилва. За миг застина напрегнато, защото очакваше болката, която не се появи. Само още след миг с изненада разбра, че ѝ е казал истината. Изпълваше я чувство за пълнота и щастие, докато членът му се движеше в нея. Ритмичните му движения я накараха отново да се задъха и да изгуби представа за време и място, отново да изпита неочакваното и силно, макар и временно, чувство на пълно блаженство, което техните тела създаваха заедно.

— Проклет да си! — каза му тя миг преди да достигне върха.

Двамата заспаха прегърнати. Когато се събуди, тя беше силно изненадана, защото се намираше в собственото си легло. Нощницата ѝ беше закопчана чак до врата, а слънцето надничаше през спуснатите щори. Нима всичко се беше случило само във въображението ѝ? Да не би Марта отново да я е упоила и това да е предизвикало странните ѝ сънища? Не. Снощи не беше пила чай. Тя неспокойно се размърда под завивките и потръпна от болката, която се загнезди между бедрата ѝ. Не е било сън! Валериън Хоксуърт я беше хванал, преди да успее да избяга, и я беше изнасилвал... съблазнил... беше я любил по

невероятно красив начин! И щеше да я принуди да се омъжи за него. Аврора блажено се протегна.

Беше ѝ доставил огромно удоволствие. Мили Боже, какво удоволствие! Точно такава, каквото беше чакала през целия си живот. Беше абсолютна развратница. Всъщност, тя го беше окуражила! Устата му беше така опитна и завладяваща. Ръцете му я бяха милвали толкова нежно, че тя се беше предала. Нямаше начин да му устои. Беше я нарекъл „мила“, „скъпоценна“. Беше ѝ казал, че я обича. И го бяха направили два пъти! Не знаеше, че може да се направи два пъти в една и съща нощ. Дяволите да го вземат този негодник! Дали ще каже на някого? Дали хората нямаше да се досетят какво се е случило между Аврора Кимбърли и Валериън Хоксуърт само като ги видят заедно? Щеше да си умре от срам!

Врата на спалнята ѝ бавно се отвори и влезе Марта.

— Добро утро, мис — каза тя бодро, отиде до прозореца и дръпна щорите. А после постави паравана до леглото. — Икономът ей-сега ще донесе ваната, мис. Негово благородие поръча да сте готова до единайсет часа.

— Готова за какво? — попита Аврора, но Марта очевидно не я чу. Аврора чуваше стъпките на слугите, които внасяха ваната в стаята и изливаха кофи гореща вода в нея. Разнесе се аромат на орлови нокти, който тя предпочиташе пред всички други. Марта се суетеше и даваше нареждания на невидимите слуги. А после всичко утихна. Параванът беше отместен.

— Хайде, мис, скачайте от леглото. Ще трябва да подредя косата ви, а имаме само два часа.

— За какво е всичко това, Марта? — каза Аврора, но все пак стана от леглото. — Какво става?

— Аз самата нищо не мога да ви кажа — честно си призна камериерката. — Знам само, че графът е наредил така. Той ми каза какво да облечете и нареди да бъдете готова до единайсет часа. Той не би се доверил на една слугиня, нали, мис? Ще трябва сама да го попитате. — Тя сгъна нощницата на господарката си и я остави на стола. Помогна на момичето да влезе във ваната. Дори и да забеляза засъхналата кръв по бедрата на Аврора, не се издаде нито с поглед, нито с думи. Изми златисторусата коса на господарката си, подсуши я, разтърка я с хавлията, за да ѝ направи масаж, и я зави в чисто ленено

платно. — Хайде, не се бавете, мис. Ще трябва да изсушим косата ви и да я подредим в прическа, така че се мийте по-бързо.

Тя ѝ подаде гъба, сапун и малко парче ленено платно. Аврора мълчаливо се изми. През цялото време се питаше какво ли е намислил Валериън Хоксуърт и защо никой друг не знае отговора на въпроса ѝ. Тя излезе от ваната и се остави Марта да я подсуши и да я загърне в огромна хавлия. После седна до огъня, а камериерката вчесва косата ѝ, докато тя напълно изсъхна. После започна да я търка с парче копринен плат, докато заблестя. Вратата се отвори и влязоха Сали и Моли, като носеха куп дрехи.

Марта взе хавлията, с която беше загърнатата господарката ѝ, метна я на един стол до огъня, а после грабна най-горната дреха от купа, който беше в ръцете на Моли. Тя беше корсет. Обикновено Аврора не носеше корсети, но сега беше толкова изненадана, че се остави в ръцете на Марта, която я завърза достатъчно стегнато, за да придаде форма на фигурата ѝ, но не прекалено, за да може да диша. Беше виждала в Лондон жени, които направо не можеха да си поемат дъх и понякога припадаха. Още малко и гърдите ѝ щяха да изскочат от корсета.

Трите момичета продължиха да я обръщат насам-натам и да я обличат. Обуха ѝ дълги копринени чорапи, които прихванаха със стегнати жартиери. После ѝ навлякоха фуста, която беше придържана от дървени обръчи, отгоре фланелена фуста, още две ленени и накрая — две копринени фусти.

— Нека първо подредя косата ѝ и тогава ще облечем роклята — каза Марта.

Двете по-млади момичета повдигнаха обръчите, за да може Аврора да седне, а Марта взе четката и започна да подрежда косата на господарката си. Днес нямаше кокетни малки къдри от двете страни на лицето ѝ. Марта прибра косата ѝ в изящен кок, който украси с перли и копринени цветя. Тя забождаше фиби, вчесваше, потупваше и приглаждаше косата ѝ, взираше се напрегнато в получения резултат, докато най-после остана доволна. Когато свърши, кимна на двете момичета и те донесоха роклята. Аврора застина.

— Прилича на сватбена рокля — каза тя.

— Наистина — съгласи се Марта.

— Няма да я облека — каза тя, разгневена, на двете момичета.

— Хайде, мис, няма защо да се карате на нас. Ние само изпълняваме нарежданията на графа и старата графиня. Понякога господарят е особено упорит. Ако не облечете роклята и ние му съобщим, ще уволни и трите ни. Хайде, мис, бъдете добро момиче. Къде ще отидем аз и Сали без препоръки? Не постъпвайте така с нас след всички години, през които предано служихме на семейство Кимбърли.

— О, добре, облечете ме в това проклето нещо! — недоволно изръмжа тя. И по тялото ѝ се плъзна кремавото кадифе, обточено с хермелин. Деколтетото, макар и украсено с кожа, се струваше неприлично дълбоко на Аврора, защото корсажът караше гърдите ѝ да се повдигат високо. Моли коленичи пред нея и надяна елегантни обувки на краката ѝ.

— О, мис, изглеждате великолепно!

Сали пристъпи напред.

— Негово благородие нареди да си сложите това — каза тя и подаде на Аврора една кутия.

Като я отвори, Аврора едва успя да си поеме дъх от изненада. Положена върху бялата коприна, блестеше огърлица, подобна на която не беше виждала. Всеки един от камъните беше изрязан във формата на сърце и украсен със злато. От центъра на огърлицата висеше перла във формата на круша. Беше най-голямата перла, която Аврора беше виждала.

— Господи, мис, тези камъни са с цвета на очите ви! — отбеляза Марта и положи огърлицата на врата ѝ.

Аврора се втренчи в огледалото. Огърлицата прилепна до тялото ѝ, малко под ключицата, а перлата достигаше до цепката на гърдите ѝ. Огърлицата беше най-красивото нещо на света. Тя се изчерви, защото си спомни думите, които той беше произнесъл снощи. Не можеше да си представи как ще се появи на публично място с това бижу. То беше така чувствено. Марта я наметна с тъмносиня пелерина и ѝ подаде дълги кремави ръкавици, които Аврора бавно изпъна по ръцете си.

— Хайде, идвайте, мис. Часовникът тъкмо ще удари единайсет.

Долу ги чакаше Питърс, който я поздрави учтиво.

— Каретата ви чака, мис. Марта ще пътува с вас.

Той подаде на Марта нейната пелерина и ги изведе навън, където един от лакеите им помогна да се качат в превозното средство.

Каретата потегли. Аврора не задаваше въпроси. Щеше да бъде глупачка, ако не се беше досетила. Щяха да спрат пред църквата „Сейнт Ан“. Наистина, така и стана. Лакеите, които пътуваха отзад, на гърба на каретата, скочиха на земята, отвориха вратичките и спуснаха стълбичките. Двете жени слязоха. Старата графиня и лейди Елзи ги чакаха пред каменната порта на църквата.

— Много съм доволна — каза старицата на Аврора, — но съм шокирана от бързината, с която внукът ми уреди всичко това.

— Той не ми даде никакъв избор — отговори Аврора. — Едва сме погребали сестра ми, а той вече ме води към олтара. Знаете за измамата и за моята вина, мадам. Ако исках да се омъжа за Валериън, щях да го направя още тогава.

— О, мили Боже! — прошепна лейди Елзи. — Сър Роналд няма да ви бракосъчетае, ако вие не желаете. Това е против християнските закони.

— Тъй като графът вече отне девствеността ми и заплаши, че ще лиши от собственост брат ми и майка ми, лейди Елзи, мисля, че трябва да дам съгласието си на Валериън Хоксуърт. А остава и договорът, нали? А той е, страхувам се, напълно законен. Законът е на страната на Негово благородие.

При тези не съвсем деликатни признания, лейди Елзи стана пурпурно червена.

— Точно така — успя да каже тя. Господ да пази нейната Бетси и милият ѝ съпруг да не понесат гнева на графа!

Сините очи на старата графиня весело блестяха.

— Ще бъдете ли така любезна — каза тя на лейди Елзи, — да кажете на сър Роналд, че сме готови, мила моя? — Когато добрата жена тръгна към вътрешността на църквата, тя се обърна към Аврора: — Не му позволявай повече да те прави на глупачка, момиче. Като се омъжиш за него, ще поправиш злото, което преди му причини. Ще платиш изцяло всичките си дългове, особено като се има предвид разкритието, което направи преди малко. Аз няма да задавам никакви въпроси, разбира се — прошепна тя с усмивка. — Изглеждаш прекрасно. Ако прилича на останалите мъже от семейството, той ще е страстен любовник. Хайде, да приключим с този въпрос, Аврора Кимбърли, и да продължим да живеем. И помни, че в много случаи ще

бъда твой съюзник. Мъжете са очарователни и много необходими, но не винаги са особено умни.

Тя хвана Аврора под ръка и двете влязоха в църквата. Едно от момчетата от хора побърза да вземе наметките им. Друго подаде на Аврора букет бели рози, привързани с жълта панделка. Тя ги прие, усмихна се на детето, а после двете с графинята продължиха да вървят, докато стигнаха пред олтара. Марта ги следваше.

Църквата изглеждаше така, както беше изглеждала преди няколко дни, когато се беше състояла сватбата на Джордж и Бетси. Олтарът беше покрит със снежнобяло ленено платно. Свещникът беше от чисто злато, свещите — от пчелен восък. Графът я чакаше. Носеше кремави панталони, украсена с цветя жилетка и жакет със сребърни копчета. Ръкавите и деколтето на батистената му риза бяха украсени с дантели. Носеше перука с цвета на собствената си коса, с малка опашка, завързана с панделка.

Сър Роналд не беше много щастлив от отредената му роля. Графът се беше появил в къщата му в десет часа тази сутрин и му беше връчил специалното разрешение, което беше получил от местните власти призори. Беше обяснил накратко как са го измамили и беше казал, че злото ще бъде поправено с незабавната му женитба за Аврора Кимбърли. Когато свещеникът възрази срещу неприличната бързина на брака и посочи, че ще предизвикат скандал, графът само повдигна рамене. Заплаши свещеника, че ако не извърши церемонията, животът на най-голямата му дъщеря ще се промени, и то лошо. Свещеникът беше скандализиран. Никога преди не беше мислил, че Валериън Хоксуърт е способен на такава жестокост спрямо другите. Разбра, че няма избор.

Булката бавно се приближи към олтара, придружена от старата графиня, камериерката си и лейди Елзи, която щеше да изпълни ролята на свидетелка. Сър Роналд изпълни церемонията по бракосъчетанието и свърза Валериън Хоксуърт и Аврора Кимбърли в свещен съюз. Когато всичко приключи, Валериън целуна булката, а сър Роналд изпита облекчение. Все пак, не беше нейна грешката, че съпругът ѝ има такъв горещ темперамент. А и въпреки бързината, с която се ожени, той само поправяше стореното зло. Е, те вече бяха семейство. Той стисна ръка на графа и му поднесе искрените си поздравления.

— Няма да има тържество — каза графът, — защото все още сме в траур.

Той се усмихна на лейди Елзи и изведе невястата си. Грижливо я настани в каретата.

— Не казвайте на никого до неделя — остро нареди старата графиня на лейди Елзи. — Дори на дъщерите си. Особено на слугите си. Трябва първо да кажем на Сейнт Джон, нали разбирате.

— Да, Ваше б-б-благородие — беше нервният отговор на лейди Елзи.

— Ако чуя някакви клюки, ще знам откъде идват те, мила моя, и няма да представя скъпата ви Изабел на онзи баронет, когото съм избрала за нея. Той е такъв красив мъж и има две хиляди лири годишен доход плюс имението и стоте си акра земя. — Тя се усмихна на лейди Елзи. — Приятен ден, мила.

После старицата побърза да се качи в каретата. Върнаха се в „Хоукис Хил“, като Марта през цялото време плака. А старата графиня седеше спокойно, с доволна усмивка на лицето. Аврора и графът мълчаха известно време, после той каза:

— Помолих Сейнт Джон да дойде след обяд.

— Ще бъда с вас — отговори тя.

— Не мисля, че е разумно.

— Ще бъда там, иначе той ще си помисли нещо глупаво. — Аврора беше категорична. — Моля те, разбери, Валериън, че си ми съпруг, а не господар. Не можеш да се държиш с мен като с дете. Няма да приемам заповеди от теб. Ти ме искаше и трябва да ме приемеш такава, каквата съм. При тези обстоятелства, Сейнт Джон трябва да разговаря с двама ни и така ще бъде.

Мери Роуз Хоксуърт не се сдържа. Избухна в смях при изненадата, изписала се по лицето на внука ѝ.

— Е, моето момче — присмя му се тя, — ти я искаше и я взе. И сега ще получиш онова, което търсеше. О, мили мои, не бих могла да бъда по-щастлива! Вие сте идеална двойка!

Марта, която стоеше до старата графиня, се засмя заедно с нея.

ГЛАВА 12

Каретата на графа спря пред „Хоукис Хил“ и слугите побързаха да помогнат на господарите си да слязат. Придружиха ги до къщата. Всички слуги бяха строени във фоайето.

— Персоналът иска да поднесе поздравленията си на вас и Нейно благородие, господарю мой — каза тържествено Питърс.

— Господ да благослови графа и графинята! — произнесоха слугите в хор, а после отидоха да си гледат задълженията.

— Моля те, предай на персонала нашите благодарности, Питърс — каза графът. — Готов ли е обядът? Очакваме мистър Сейнт Джон около два часа днес следобед. Ще се погрижите ли да го въведат в главната всекидневна?

— Разбира се, господарю — отговори икономът. — Обядът е сервиран.

Един от лакеите пое наметките на дамите. Марта вече се беше качила горе, за да разправи подробности за сватбата на Сали и Моли.

— Ако това ще достави удоволствие на Ваше благородие — каза Питърс, когато влязоха в трапезарията, — ще подреда масата като за семеен обяд. Нейно благородие ще седне от дясната ви страна, а лейди Мери Роуз — от лявата ви страна.

Те заеха местата си. Графът седна начело на дългата махагонова маса, а дамите — от двете му страни. Приборите бяха подредени върху ленени покривчици. Вилиците и лъжиците бяха сребърни, а чашите — кристални. Чиниите бяха снежнобели, обточени със златен кант. Донесоха супата, сипаха я в чиниите и пуснаха вътре по резенче лимон. Аврора постави сватбения си букет от дясната си страна и забеляза, че цветята, които украсяваха масата, бяха в тон с него.

— Какъв прекрасен ден! Хубаво е, че се оженихте днес — каза старата графиня в опит да счупи леда и да покаже, че събирането им е нещо съвсем нормално.

— Не бях забелязала — каза Аврора.

Супата беше превъзходна и стопли стомаха ѝ. Един от лакеите сипа вино в чашата ѝ и тя отпи. Беше студено.

— Тук не е обичайно ноемврийските дни да бъдат слънчеви и топли, а по небето да няма нито едно облаче — продължи старата графиня.

— Аз дори не знам какъв ден сме днес — отговори Аврора, свърши със супата си и отпи още малко вино.

— Днес е четвърти ноември, мила моя. Сигурна съм, че искаш да запомниш тази дата.

Аврора не можа да устои и се засмя.

— Със сигурност цялото графство ще я запомни! Ще има много хора, които непрекъснато ще ми напомнят. Ще говорят за деня, в който проклетият граф Фарминстър се оженил за втората си съпруга, преди още първата му да е изстинала в гроба! И, разбира се, за това, че графинята не е по-добра от него. Захвърлила прекрасния мистър Сейнт Джон, тя се впуснала в още по-амбициозна женитба!

Докато говореше, тя гледаше съпруга си право в очите. Беше предизвикателна и смела. Но графът не беше ни най-малко разтревожен. Отговори ѝ така:

— А ако, скъпоценна моя, родиш дете, преди да са изминали десет месеца, ще ни обвинят, че сме имали връзка още докато бедната Каландра е била жива. Аз ще бъда много доволен, а ти?

— Валериън! — извика баба му. — Отиваш твърде далеч!

— Така ли, скъпоценна моя? — попита той Аврора.

— Може би — отговори неопределено и тя се зае с тлъстите стриди, които ѝ бяха предложени.

— Аквамарините ти отиват — каза той нежно и със задоволство забеляза, че бузите ѝ поруменяха.

Тримата посветиха вниманието си изцяло на храната. Рибното ястие беше последвано от говеждо и пържени картофи, ряпа, грах, тлъст петел, тиквен пай, хляб и масло. Аврора се хранеше с обичайния си апетит. Когато слугите изнесоха чиниите, Питърс донесе малка сватбена торта, покрита с бяла глазура и украсена с бели рози от крем. Постави я пред Аврора и ѝ подаде малък сребърен нож.

— На Ваше благородие се пада честта да разрежете тортата — каза той.

— Господи, как, за Бога, успяхте да я пригответе? — учуди се старата графиня.

— В килера намерихме малък, неразрязан плодов пай, Ваше благородие — отговори икономът. — Това беше истински късмет, тъй като беше последният от запасите. Време е да си приготвим нови.

— Моля ви, благодарете на готвача — каза Аврора. — Кажете му още, че храната беше превъзходна, особено като се има предвид за колко кратко време трябваше да бъде приготвена.

— Ще му предам, Ваше благородие — отговори Питърс.

Ето, това се казва графиня! Не като онази другата дама, дете все не намираше мили думи за никого и дори не казваше „благодаря“. И не само неодобрителният ѝ поглед дразнеше. Неговата внучка, Моли, му беше разказала много неща за предишната графиня. Той величествено обиколи масата и наля шампанско на всички. Старата графиня вдигна чашата си, за да поздрави внука си и булката.

— За вас двамата! Желая ви живот, изпълнен с любов, щастие и здрави деца.

Пиха, а после Валериън вдигна тост за Аврора.

— За теб, моя най-мила на земята, и за истината, която отсега нататък винаги ще ми казваш — каза той, а очите му дяволито блестяха.

— Може би. Аврора на свой ред вдигна чашата си. — За Каландра.

Останалите тържествено вдигнаха чашите си и повториха:

— За Каландра.

Аврора разреза тортата и им раздаде тънки резенчета от добре изпечената, богато украсена с крем, торта. Когато най-последно приключиха с яденето, старата графиня се извини, като каза, че силите ѝ са изчерпани. Аврора обаче знаеше, че тя не иска да присъства, когато Сейнт Джон дойде. Часовникът във фоайето удари два. Тя и съпругът ѝ влязоха в главната всекидневна. Питърс вече бързаше да отвори входната врата, защото Сейнт Джон винаги беше извънредно точен. Аврора се настани на дивана и разпиля полите на роклята си около себе си.

— Изглеждаш прекрасно. Ти си най-красивата жена, която познавам — каза ѝ графът. — Сейнт Джон ще бъде дълбоко натъжен.

— Бих ти зашлевила шамар, Валериън, но не искам да мачкам роклята си. Ако Сейнт Джон се държи разумно, като възрастен, трябва и ти да престанеш с момчешкото си държание.

Той се засмя, макар в същия момент двойните врати на всекидневната да се отвориха. Питърс каза:

— Мистър Сейнт Джон, господарю.

Затвори вратите след госта и ги остави сами. Джъстин Сейнт Джон незабавно впери очи в Аврора. Огледа роклята и огърлицата, които носеше. Той не беше глупак.

— Значи си се оженил за нея, Хоксуърт?

Графът кимна.

— Копеле такова! — Сейнт Джон тръгна да си върви.

— Чакай! — извика му графът.

Сейнт Джон се обърна.

— Защо? Какво друго бихме могли да си кажем?

— Тя е наследницата на Сейнт Тимъти, не Каландра — каза Валериън на братовчед си и продължи да обяснява как са го измамили и как доктор Карстеърс, който заместил доктор Майкълс, разкрил на графа истината след неуспешното раждане.

— Е, проклет да си! — каза Сейнт Джон, макар настроението му да се беше подобрило малко. — И така, Аврора е била твоята годеница, а не Каландра. И ако ти не беше научил истината, а аз, можех да предявя претенции към остров Сейнт Тимъти. Добре изиграно, братовчедо!

Аврора седеше и гледаше втренчено двамата мъже. Ръцете ѝ неспокойно се свиваха в юмруци.

— *Добре изиграно?* — Тя стана от дивана. — Да те вземат дяволите, Сейнт Джон! Не ме ли обичаше? Каза, че изпитваш към мен чувства, които не си изпитвал към никоя друга жена!

Двамата мъже се обърнаха към нея, силно изненадани. Само графът разбра гнева на съпругата си. Усмихна се и зачака да види какво ще направи тя после. Бедният Сейнт Джон! Той нямаше представа как може да се държи жена, която разбира, че е предадена.

— Е, мила моя — каза Сейнт Джон, — не те излъгах. Изпитвах към теб чувства, които не бях изпитвал към никоя друга жена, но това беше защото ти не приличаше на нито една от жените, които бях срещал. Всяко момиче е различно, така че към всяко изпитвам различни чувства.

— Значи не си ме обичал истински!

— Обичах те по свой начин — едва чуто рече той.

— Сейнт Джон, ти си съблазнител и глупак! Не знам кое от двете е по-лошо — отговори Аврора. — Защо, за Бога, се канеше да се ожениш за мен тогава? За да се противопоставиш на Валериън?!

— Отчасти — да — призна той. — Нима не виждаше как отчаяно те иска той, Аврора? А не можеше да те има! Положението беше твърде изкусително и не можах да устоя. Старата графиня разбра, че ще стане скандал, и застана на моя страна. Освен това време беше да напълня детската стая с хлапета. Майка ми ще бъде много разочарована, тъй като копнее за внуци.

Докато той говореше, пръстите на Аврора се склучиха около една малка ваза, която се намираще на масата до дивана. Когато той спря да говори и на лицето му се изписа извинителна усмивка, тя сграбчи вазата и я запрати по него с цялата сила, на която беше способна. На лицето му се изписа изненада. Той се наведе, но вазата все пак закачи главата му, преди да падне на пода и да се разбие на парчета. Графът избухна в смях, после бързо прекоси разстоянието, което го делеше от съпругата му, която беше хванала друг предмет и се готвеше да го хвърли.

— Не, прекрасна моя — прошепна той, опитвайки се да я успокои, — не бива да бъдеш груба със Сейнт Джон. Той отговори честно на въпросите ти. Хайде, Аврора, да сключим мир с него.

Той взе от ръцете ѝ пепелника от китайски порцелан и я прегърна. Аврора силно го настъпи и когато той извика от болка, успя да се отскубне.

— Можете и двамата да вървите по дяволите! — каза тя и излезе от стаята.

— Момиче с дух — отбеляза Сейнт Джон. — Може би си ми направил услуга, братовчеде, като ми я отне. Не бих могъл да се справя с такава бясна съпруга. Макар че, отново признавам, тя се целува като ангел и има прекрасни малки гърди.

— Не говори така за дамата, която сега е моя съпруга, братовчеде. Ще ме принудиш да те извикам на дуел — отговори му спокойно графът, но в гласа му се усещаше заплахата. — Хайде, да изпием по едно уиски, преди да тръгнеш към дома си.

— Добре — съгласи се кисело Сейнт Джон. — Оставих девствеността ѝ непокътната, Хоксуърт. Можеш да ми благодариш

поне за това. Все пак ние щяхме да се женим и никои не би ме обвинил, ако я вземех.

Той пое от графа чашата с уиски и отпи, наслаждавайки се. Графът се засмя.

— Много добре, Сейнт Джон, благодаря ти, че остави годеницата ми девствена, защото снощи се възползвах от това.

Сейнт Джон също се засмя.

— Ах, ти, дявол! Не си й оставил избор, нали? Мисля, че съм поласкан, Хоксуърт. — Той вдигна чашата си. — За Нейно благородие — каза той.

Валериън Хоксуърт прие наздравицата и също вдигна чашата си.

— За Нейно благородие — повтори той, — а също и за теб, Сейнт Джон. Ти си най-благородното копеле, което познавам. Радвам се, че кръвта ни свързва.

Двамата братовчеди мълчаливо отпиваха от уискито си. Най-накрая Сейнт Джон каза:

— И сега, Хоксуърт, за коя, по дяволите, ще се оженя? Къде да си намеря булка? Мама ще бъде бясна. Какво ще кажеш за изкусителната малка Изабел Боуен?

— Мама е определила за нея някакъв баронет, но тя още не му е представена. Не виждам причина да не опиташ. Тя е хубаво момиче. Зестрата ѝ е скромна, но семейството ѝ е уважавано, а също така и с древен произход. Тя е много подходяща. Съвсем невинна е и ще се поддаде на чара ти, Сейнт Джон. Майка ти ще бъде много доволна, ако успееш да я впримчиш. По-добре хвани мис Боуен, преди да е пораснала достатъчно и да открие какво похотливо копеле си, братовчече — завърши той с приглушен смях.

— Ще изиграя ролята на любовника с разбитото сърце — каза Сейнт Джон замислено. — Младите момичета обожават да утешават сърцата, които са наранени от друга. Няма да имаш нищо против да представя Аврора като невярна любима, нали, Хоксуърт? Не като лоша, а само като капризна жена. Ще разнеса мълвата, че те е измамила, а после — и мен.

Погледът му вече беше като на изоставен любовник. Графът избухна в смях.

— Представи се за такъв, какъвто искаш, Сейнт Джон, но не изкарвай съпругата ми самия дявол. Истината ще ти свърши работа.

Въпреки силната си мъка, трябва да проявиш великодушие. Мисля, че това ще ти даде допълнителни точки. Освен това ще трябва да впрегнеш всичките си способности, за да отстраниш възраженията, които семейство Боуен може да има към теб като към зет. Първо спечели Изабел. Сър Роналд няма да бъде доволен от това, че нямаш титла. А аз ще утеша баба си, като ѝ напомня, че след три-четири години ще може да омъжи следващото от момичетата на Боуенови. Ако баронетът наистина е решил да се задоми, за него няма да имат значение още няколко години.

— И защо, моля те, семейство Боуен би отхвърлило моята кандидатура? — попита Сейнт Джон. — Аз съм млад, здрав, извънредно красив и богат. Какво повече биха искали от зет си, Хоксуърт?

— Мой мили Сейнт Джон — отговори братовчед му, — ти наистина притежаваш всички тези качества, но също така си развратник. Разбил си вече много сърца. Ако вярваме на клюките, вече имаш три копелета.

— Три — прошепна Сейнт Джон, без да изпитва срам. — Наскоро дъщерята на съдържателя на „Трите лебеда“ ме дари с дъщеря. Аз съм приел бащинството и на трите деца и плащам на майките им щедра издръжка. Погрижих се дори за кръщенето на децата.

Хоксуърт се засмя още по-силно отпреди.

— Сигурен съм, че сър Роналд и лейди Елзи ще бъдат много впечатлени от християнската ти щедрост. Но ние прекалено избързваме. Първо трябва да очароваш мис Изабел Боуен и да я убедиш в любовта си. Когато направиш това, битката ще е наполовина спечелена.

— А ако не успея, ще трябва да отида до Лондон и да си намеря някоя малка сладка дебютантка в обществото, чието бедно, но благородно семейство ще си затвори очите пред репутацията ми, защото ще бъде очаровано от богатството ми. — Той остави чашата си и се усмихна на графа. — Желая ти този път да бъдеш щастлив, Хоксуърт. Въпреки съперничеството, ние сме роднини и добри приятели.

Двамата си стиснаха ръце, прегърнаха се, а после графът го изпрати. Двамата излязоха навън, където един от конярите държеше за

юздата коня на Сейнт Джон. Той се метна на седлото, махна на графа за довиждане и изчезна в посока към „Примроуз Корт“. Хоксуърт гледа след него няколко минути, а после се върна в къщата. *Време беше той и съпругата му сериозно да се опознаят.*

Питърс се обърна към него с думите:

— Нейно благородие не позволява да преместим нещата ѝ в стаята на покойната графиня, господарю.

— И не бива да го правите, Питърс. Не и докато стаите не бъдат пребоядисани и обзаведени наново. Разбирате, че съпругата ми не иска да спи в леглото, в което толкова скоро почина сестра ѝ. Съвсем скоро ще обсъдим какви мебели да изберем.

— Разбира се, господарю. Не бяхме помислили за това, като се опитахме да преместим нещата на Нейно благородие.

Графът бързо заизкачва стъпалата, които водеха към стаята на Аврора. Тя обаче не беше там. Отиде в стаята на баба си, но тя спеше. Къде, по дяволите, можеше да е Аврора, зачуди се той и влезе в собствената си спалня. И изненадано ококори очи. Тя лежеше, свита на кълбо, по средата на леглото му. Главата ѝ почиваше върху лакътя на сгънатата ѝ ръка. Беше гола. Единственото нещо, което носеше, беше огърлицата от аквамарини. В камината гореше огън. Светлината на пламъците се смесваше със светлината на залязващото слънце.

— Реших да ти простя, Валериън — каза тя, нарушавайки тишината. — Беше абсолютно прав по отношение на Сейнт Джон. Той е негодник.

Тя леко премести краката си така, че той зърна гъстите къдрави златноруси косъмчета между бедрата ѝ. После прокара език по горната си устна.

— Как, за Бога, си успяла да запазиш девствеността си толкова дълго? — попита я той. Освободи се от жакета и жилетката си и ги остави на близкия стол. Докато събличаше батистената си риза, отиде до вратата и завъртя ключа. Захвърли някъде ризата и каза: — Ще трябва да ми помогнеш да събуя ботушите си, Аврора. Ела тук. — И с удоволствие загледа как тя се плъзна от леглото и тръгна към него.

— Какво да направя, господарю мой? — прошепна тя.

Той седна на стола и каза:

— Възседни един от краката ми и издърпай ботуша, прекрасна моя. — И се усмихна, очарован от вида на красивото ѝ дупе. Беше

кръгло като праскова. Тя хвана десния му ботуш и започна да го дърпа. Той не се сдържа и постави ръка на дупето, за да ѝ помогне. Нежно я натисна напред.

— Уф! — изръмжа тя, когато първият ботуш се плъзна от крака му. Остави го настрана и възседна другия му крак. Издърпа и другия ботуш. Той събу чорапите си, изправи се и започна да разкопчава панталоните си. Поклати глава и каза:

— Ако аз самият не бях отнел девствеността ти, бих се усъмнил сериозно в твоята почтеност.

— Не искаш ли да ме любиш? — попита тя тихо.

— Да, искам — призна той, докато тя плъзна панталоните по бедрата му. Остави го той да ги събуе, а после дръпна надолу гащите му. — Каж ми, Сейнт Джон ли запали този огън в теб?

Аврора поклати глава.

— Още от детството си знам как да си доставям удоволствие. Достатъчно съм умна, за да знам, че трябва да пазя в тайна тази страна от природата си, за да не ме нарекат развратница и да не засрамя семейството си. Но желанието винаги си е било у мен. Снощи ти задоволи този глад. Искам отново да го направиш! — Тя притисна голото си тяло в неговото и обви врата му с ръце. — Шокирам ли те? Каландра, знам, беше пълна моя противоположност. Тя ми каза, че не харесвала акта. Но аз го харесвам, Валериън. Много го харесвам. Ще можем ли пак да го направим два пъти? Бях толкова изненадана, че можеш да го правиш два пъти в една и съща нощ!

Искаше му се да се засмее щастливо. Тя беше прекрасна! Искрена, невинна и в същото време, толкова мъдра. Тя беше като подарък от Бога след брака му със студенокръвната ѝ сестра.

— Тази твоя страст — каза ѝ той нежно, като я обви с ръце — трябва да пазиш само за мен, прекрасна моя. Разбираш това, нали?

Тя кимна и плъзна ръката си между телата им. Хвана здраво члена му.

— Толкова е твърд — отбеляза тя, отпусна хватката и започна да го гали. — Харесва ли ти това толкова, колкото на мен — да галиш гърдите ми? Нали нямаш нищо против да ти задавам въпроси? Искам да ти доставям удоволствие, както ти на мен.

— Да — каза бавно той, — харесва ми да ме докосваш. Има и други начини да доставиш удоволствие на члена ми, но ако се

страхуваш, или се отвращаваш, ще те разбере.

— Как? — запита тя, изпълнена с любопитство.

— Коленичи пред мен — каза той нежно.

— Какво? — В гласа ѝ се усещаше единствено изненада.

— Коленичи пред мен — каза той отново. Тя се подчини на молбата му. Той хвана члена си с ръка и леко погали с него устните ѝ.
— Можеш да го ближеш с език или да го смучеш.

Сърцето на Аврора бясно биеше. В забраненото имаше нещо толкова възбуждащо, а това със сигурност беше нещо забранено. Тя го докосна с върха на езика си. Той не каза нищо. Окуражена, тя усилено започна да ближе главичката му, а когато той отдръпна ръката си, тя наклони глава и прокара езика си от върха до корена му няколко пъти. След това, като не може да се сдържи, тя отвори уста и го пое. Езикът ѝ заработи трескаво, увеличавайки нейната собствена възбуда, която достигна върха си. Той беше топъл и твърд, и толкова гладък. Имаше солен вкус и дъхаше на мускус. Тя го засмука и почувства как той заравя пръсти в косата ѝ, как нежно я окуражава. След малко той я помоли да спре, но разбра, че тя не иска. Наложил се да дръпне главата ѝ и да повдигне лицето ѝ към себе си.

— Ще ме изгълташ ли целия, прекрасна моя?

— Да! — Очите ѝ блестяха от желание.

Той се засмя, изумен от силата на страстта ѝ.

— Честно е да ти върна удоволствието, Аврора. — Нека ти покажа. — Той я хвана за ръката и я накара да седне на леглото така, че краката ѝ да висят надолу. — Легни — каза ѝ и когато тя се подчини, той коленичи и бавно положи краката ѝ върху раменете си.

— Какво правиш? — извика неспокойно тя.

Той не отговори, а зарови лице в мекото гнездо къдри и целуна закръгленото топло хълмче. Тя не изрази протест, а само доволно въздъхна. Той разтвори срамните ѝ устни с двата си палеца и докосна пъпката на удоволствието ѝ с върха на езика си. Чу как тя рязко си пое дъх, и се усмихна. С целия си език започна бавно да ближе кораловите стени на входа на любовната ѝ пещера. Пъхаше език в любовния ѝ канал, отдръпваше го, за да се върне на малката набъбнала пъпка, която най-накрая подложи на сладко мъчение. Аврора не можеше да се сдържа. Стенеше и викаше от удоволствие.

— Ооооох, Валериън, това е прекрасно! Не спирай! Моля те! Моля те, не спирай! Ще умра от удоволствие! Ох! Ох! Ох!

Любовните й сокове потекоха и той нетърпеливо ги погълна.

— Значи ти хареса, малка развратнице — засмя се той, възседна я и влезе в нея. — И това ли ти харесва, скъпоценна моя? — Той толкова силно се тласна напред, че й излязоха сълзи.

— Да! — извика тя. Като чу отговора й, той наложи бесен ритъм. Напред-назад и пак напред-назад. Главата й се мятеше на възглавницата.

— Обхвани ме с крака — каза й той с дрезгав от възбуда глас. Когато тя се подчини, той проникна дори още по-дълбоко в топлата й влажна вътрешност.

Тя го чувстваше вътре в себе си — горещ и пулсиращ. Беше страстен и все пак нежен любовник. Аврора искаше това да продължи вечно.

— Не спирай! — помоли го отново. — Не спирай!

Заливаха я все нови вълни на удоволствие. Заби нокти в гърба му и започна да прави бразди по цялата му дължина. Той нададе стон. Езикът му, с вкуса на нейните сокове, я възбуждаше така, както нищо друго не можеше. Тялото й следваше древния като живота ритъм и се вдигаше, за да го посрещне. Краката й плътно обвиваха кръста му „Ще умра“ — помисли си тя, защото почувства, че започва да губи съзнание. Пред погледа й избухнаха звезди. Удоволствието като че ли я разкъсваше. Извика високо.

Валериън не искаше това да свършва. Тя беше най-вълнуващата жена, която познаваше. Желаше я по-силно от всички други. Желаше я така отчаяно, че дори в акта на притежание слабините го боляха от копнеж по нея. Беше на ръба на смъртта, но не му пукаше. Заслужаваше си. Беше готов на всичко, само и само да притежава това невероятно същество, което беше негова съпруга. Като че ли падаше в тъмния космос. Почувства как членът му изригва и любовните му сокове засаждат с живот тайната й градина. Отпусна се тежко върху нея.

Те лежаха един до друг задъхани. Когато най-последно сърцата им успокоиха бесния си ритъм, Валериън Хоксуърт взе Аврора в прегръдките си. Завиха се и заспаха.

Събуди ги дискретно почукване на вратата. Чуха гласа на Браун:

— Господарю. Господарю.

— Да, какво има? — отговори сънено графът.

— Минава девет часът, господарю. Ще искате ли вечеря, преди персоналът да се прибере за почивка? — попита го камериерът му.

— Донеси един поднос с каквото се намира в кухнята, а също и шампанско — извика Валериън. — Остави го пред вратата, Браун. Само почукай, за да ни покажеш, че си го донесъл.

— Да, господарю. — Те чуха отдалечаващите се стъпки.

— Мислиш ли, че слугите са шокирани? — зачуди се Аврора.

— Вероятно не са. И защо трябва да бъдат? Това е нашата сватбена нощ, все пак, и ти, графиньо моя, си много вкусна! — Той я целуна бавно и дълбоко. — Мисля, че тази нощ ще го направим повече от два пъти, любима. Искаш ли?

Тя му се усмихна палаво.

— Мисля, че се ненаситен, господарю мой.

— Като теб, мадам — съгласи се спокойно той, наведе се и загриза ухото ѝ. — Но трябва да се задоволиш с мен, Аврора. Няма да приема спокойно факта, че имаш любовници като толкова много други модерни жени.

— Мили Боже, Валериън, за каква ме вземаш? Защо, за Бога, бих искала да имам любовници? Не са ме възпитали така. Жената трябва да бъде вярна на съпруга си, освен ако той не се окаже долно копеле. В такъв случай тя трябва бързо да го отрови и да се превърне във весела вдовица — завърши с дяволита усмивка. Взе ръката му, разтвори пръстите му и започна бавно да ги смуче един по един. Езикът ѝ бавно, с удоволствие се завърташе около всеки един от тях, а после го засмукваше толкова силно, като че ли тя искаше да го погълне.

— Модерните жени — прошепна той, като сгуши глава между двете ѝ кръгли гърди — си вземат любовници и се освобождават от тях, без да се замислят много. Така правят и техните съпрузи. Ако Каландра не беше така студена, сигурно щеше да последва модата и в това отношение.

— Аз не съм като сестра си, както вече може би си забелязал. Нямам нужда от друг мъж в леглото си и няма да имам, докато ти проявяваш такова внимание към мен. По-добре не си вземай любовница, господарю. Освен това аз не искам повече дори да видя

Лондон. Харесва ми да живея в „Хоукис Хил“ и ще бъда повече от щастлива, ако мога да остана тук до края на живота си.

Тя свърши с всичките му пръсти и започна да гризе кокалчетата му. Той рязко се завъртя и я притисна под себе си. Целува я, докато тя остана без дъх.

— Малка развратница — обвини я с усмивка.

Тя почувства вече възбуждения му член до бедрото си и каза:

— Ти си нетърпелив, Валериън. Не очаквах такава страст от теб.

— Не мога да чакам, скъпоценна — извини се той и влезе в горещата ѝ и влажна вътрешност. — Ще ми простиш ли? — И той започна да се движи.

— Ммм — отговори тя и пак го обви с краката си. — Накарай ме отново да летя, Валериън, и аз ще извиня неприличната ти припряност и липсата ти на финес. Ох! Ох! Даааа!

— Малка кучка! — изстена той. — Не мога да ти се наситя. Не мога!

Когато отново започна да губи контрол над сетивата си, Аврора си помисли, че той е магьосник. Допирът му я възпламеняваше. Твърдото му тяло я възбуждаше. Да си вземе любовник? Мили Боже, дали друг мъж ще може да ѝ достави същото удоволствие? Да достигне също толкова дълбоко в сърцето и в душата ѝ, че тя да бъде обхваната от чувства, които дори не познава? Никога няма да си вземе любовник. Понякога съпрузите са големи глупаци, помисли си тя, когато стигна до върха.

— Ааааах, мили мой! — извика тя.

Той лежеше отгоре ѝ задъхан. Беше толкова сладка и толкова страстна, че сигурно щеше да стане причина за смъртта му. Вдъхна аромата ѝ и въздъхна доволно. Любовница! Ами! Само за един ден тя беше успяла да избие от главата му мисълта за друга жена. Тя се размърда под него и той веднага я освободи от тежестта си.

— Мисля, че бих могъл да те убия заради цялото онова време, през което причиняваше страдания на всички ни с твоята упоритост. — Той взе ръката ѝ и силно я стисна. — Мисля, че се влюбих в теб още през онзи първи ден, когато те видях да излизаш гола от морето. Но реших да не мисля за това. После, когато пристигна в Англия, все ме измъчваше мисълта, че ще се омъжиш за друг и аз няма да те имам. А когато избра Сейнт Джон, исках да го убия!

— Спокойно, Валериън. — Тя легна отгоре му и запуши устата му със своята. — Никога няма да забравя, че егоизмът ми причини на Каландра голямо нещастие и дори нейната смърт. Ще трябва да живея с вината си през целия си живот, макар да се радвам на любовта ти. Всичко ми се струва толкова нечестно. Аз ще бъда щастлива, докато бедната Каландра не позна щастието.

— Значи ме обичаш, както те обичам и аз? — каза той едва чуто.

— Разбира се, че те обичам, глупчо. — Когато сънувах и когато мечтаех, аз винаги виждах твоето лице, а не това на Сейнт Джон. До днес не разбирах защо става така, но сега вече знам, че съм била влюбена в теб, но не съм го признавала заради сестра си. Все пак, не беше правилно да обичам съпруга на Кели. Но мога да обичам лудо собствения си съпруг, Валериън.

На вратата на спалнята дискретно се почука. Гласът на Браун долетя като че ли някъде отдалеч.

— Вечерята е сервирана, Ваше благородие.

А после чуха отдалечаващите се стъпки.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад — увери го тя и добави: — За храна, естествено.

Той се засмя, стана, прекоси стаята, отвори вратата и внесе огромния поднос. Постави го на правоъгълната маса, която беше до една от стените. Хвърли още два пъна в огъня. Пламъците се издигнаха по-нависоко. Взе свещта, която гореше на масата, и запали още няколко от свещите.

— Какво да ти донеса? — попита я.

— А какво има? — отговори му тя с въпрос.

Той махна сребърните похлупаци, които покриваха блюдата, и каза:

— Пресни омари, студено пилешко, аспержи, хляб, сирене, масло и плодове. И шампанско.

— Всичко! — каза тя, изпълнена с нетърпение.

Той напълни чинията ѝ и ѝ я занесе. Тя се беше облегла на изправената възглавница и скромно беше покрила гърдите си със завивката. Взе чинията от ръцете му и започна да се храни с неутолим апетит. Изяде шест омара и нападна пилешкото. Той напълни и своята чиния и се разположи до нея. Откри, че наново се е възбудил, защото,

след като изяде аспержата, тя облиза соса от пръстите си и прокара език по устните си. Той отмести очи и се посвети на поглъщането на дузина омари. Очевидно щеше да има нужда от възстановените си сили.

— Нямаме шампанско! — извика тя. Остави чинията си на пода и тръгна гола към масата, за да налее шампанско в две кристални чаши. Подаде му едната, като първо потопаи едното си зърно в искрящата течност и дяволито му се предложи:

— Това по вкуса на Ваше благородие ли е? — запита го невинно.

— Да — отговори той и облиза шампанското от зърното ѝ с усмивка, след което пое чашата си.

Тя отново се настани до него. Двамата чукнаха кристалните чаши една в друга и започнаха бавно да отпиват.

— Прекрасно! — отбеляза тя. — Мислиш ли, че можем да потопим твоя...

— Не! — каза той и се засмя.

— И защо не? — отговори тя. — Нима си го правил преди?

Той поклати глава.

— Не е за препоръчване, Аврора. Знаеш какво ще се случи, ако започнем подобна любовна игра. Из цялото легло ще има омари и шампанско.

— О, добре, Валериън, но някой ден ще трябва да опитаме. Може би ще се изкъпя във вана, пълна с шампанско, а ти ще ме изсушиш с езика си — изкуши го тя.

— Как може момиче, което до вчера беше девствено, да има такива порочни мисли? — попита той.

— Нима на жените не е разрешено да мислят за това? Дори и след като са омъжени? Не е честно! Мъжете със сигурност непрекъснато мислят за това. И могат да го правят, без другите да ги критикуват, още преди да се оженят. И с други жени, след като се оженят.

— Но ние няма да го правим с никой друг, Аврора. Само един с друг. — Изправи се и занесе чиниите до масата. Предложи ѝ мокра хавлия, с която да почисти лицето и ръцете си. — Искаш ли десерт? Готвачът ни е пратил превъзходно грозде и няколко целувки.

— Донеси още шампанско и сами ще си направим десерт — каза му Аврора. — Имам още няколко порочни мисли, които искам да

споделя с теб, съпруге мой. Може дори да те убедя да ги приведем в действие — предложи тя.

— Наумила си си да ме убиеш. Нали? Аврора тихо се засмя.

— Само с любов, Валериън, и то само ако и ти ми обещаеш да ме убиеш с любовта си.

Той поклати глава и напълни отново кристалните чаши. Изгарящата страст в тъмносините му очи отговаряше на страстта в нейните.

ЧАСТ III

ГЛАВА 13

Англия, 1762

— Ще трябва да напуснете „Хоукис Хил“ за известно време — каза старата графиня на Валериън и Аврора. — Скандалът е съвсем пресен. Ако останете тук да се храните с клюките, няма да умрете от глад.

— Само защото никой не се отби на Коледа... — поде графът, но баба му го прекъсна, като махна с ръка.

— Хората се отбиват на Коледа дори в къщи, които са в траур — обясни Мери Роуз Хоксуърт. — Но не се отбиха в „Хоукис Хил“ заради неприличната бързина, с която се ожени за Аврора. Очевидната липса на добри маниери, която показахте, като не зачетохте паметта на Каландра, се счита за скандална и шокираща. Ще ми е необходимо време, за да залича тази представа. Не мога да го направя, докато вие двамата сте тук, пред очите на съседите.

— Пет пари не давам за мнението на съседите — каза Валериън с нотка, която не търпеше възражение.

Аврора се засмя на упорството на съпруга си.

— Но аз давам — каза тя. — А и теб трябва да те интересува. Ако съседите продължават да ни отбягват и бъдем отлъчени от тукашното общество, с кого децата ни ще играят и ще общуват, когато пораснат? И как ще успеем да ги оженим, когато му дойде времето? С годините истината все повече ще се изкривява и хорските приказки ще станат по-лоши. А сега можем да овладеем положението. Ако не го направим, клюките ще се разнесат и извън графството. Не, мили мой, баба ти е права. Трябва да заминем. Така на клюките ще бъде сложен край и истината ще излезе наяве.

Той погледна мрачно двете жени, но те не трепнаха. Всъщност като че ли и двете се забавляваха.

— О, добре — съгласи се най-накрая той. — Но не съм щастлив от факта, че група празноглави кудкудякащи кокошки може да ми причини неудобство. Предполагам, че можем да отворим къщата в Лондон и да останем там няколко месеца.

— Отлична идея — каза баба му. — Все още не си поднесъл поздравленията си на краля. Дядо ти умря почти по едно и също време със стария крал, а после ти замина, за да доведеш булката си. А после Каландра беше бременна, така че пропусна и сватбата на краля, и коронацията му. Мисля, че ще е добре известно време да останете в Лондон.

— Ще се срещнем ли с краля и кралицата? — попита Аврора.

— Разбира се, дете — увери я старата графиня. — Някога бях приятелка с майката на граф Бът и го познавам още от дете. Валериън също се е срещал с него. Мисля, че му продаде храна за неговите говеда, нали така, момчето ми?

— Да, преди около три години.

— Графът заема много високо обществено положение — продължи старицата. — Беше частен учител на краля и много близък с кралицата майка, поне така са ми казвали. Съвсем сигурно ще успее да ви издейства да бъдете представени на Негово величество. Ще му пиша утре.

— Трябва да ми кажете колко слуги ще бъдат необходими, за да управляваме „Фарминстър Хаус“ — каза Аврора. Двете жени доближиха глави и се разбърбиха, за голямо съжаление на графа.

Той не искаше да заминава за Лондон. Беше готов да се обзаложи, че и Аврора не желае това. Тя просто се тревожеше за положението, което заемаха в околността. Дявол да ги вземе любопитните му съседи! Какво можеха да знаят те за нещастieto му или за това на Каландра, през месеците на техния брак? И със сигурност не знаеха, че Аврора е годеницата, за която трябваше да се ожени, а не нейната сестра. Баба му, с помощта на лейди Елзи и Сейнт Джон, щеше да успее да изясни всичко. Но трябваше да мине време.

— Ще се върнем вкъщи на първи май — каза той на двете жени.

— Не ми даваш много време, нали, Валериън? — каза баба му. — Но мисля, че дотогава ще съм успяла да залича повечето от греховете ви и да премахна впечатлението, че Аврора е твоя невинна жертва. Да, първи май ще бъде удобен момент за вашето завръщане. — Тя се засмя при силния гняв, изписал се на красивото му лице.

На следващия ден изпратиха съобщения до граф Бът и „Фарминстър Хаус“. Куфарите бяха стегнати. Товарната кола беше пълна догоре с неща, които щяха да им бъдат необходими при престоя

им в Лондон. Графът и графинята щяха да пътуват в отделна карета. Слугите също щяха да пътуват самостоятелно. С тях щяха да пътуват и няколко ездитни коня, така че Валериън и Аврора да могат понякога да яздят. Вече бяха изпратили напред ездач, който да се погрижи за удобствата им в хановете. Щяха да имат въоръжена охрана, която да ги предпазва от разбойници по пътищата.

— Постъпи много добре, като ме подкрепи — каза старата графиня на Аврора вечерта преди тяхното заминаване.

Младата жена горчиво се усмихна.

— Колко добре ме познавате, бабо — отговори тя. — Да, бих предпочела да остана тук, но знам, че ако искаме да поправим опетнената си репутация, трябва известно време да останем в Лондон. Тук има хора, които познаваха Кели. Ако съм честна пред себе си, трябва да призная, че имат право да се учудват на бързата смяна на графините. — Тя се засмя. — Ако не признаем това, ще затънем дори още по-надълбоко.

— Бъди винаги честна — съгласи се с нея старата графиня. — Но също така и умна, детето ми. Нужно е само да кажеш, че сестра ти е починала при раждане и че когато Валериън научил, че ти си годеницата, за която е трябвало да се ожени, е побързал да те хване, преди отново да му избягаш. Кажи го с усмивка на уста, направи го да звучи като интересна новина. Разбира се, ще има хора, които ще бъдат шокирани. Но повечето членове на висшето общество ще го приемат с весело намигване. Чували са и по-компрометиращи истории. И няма да намерят нищо лошо в това, докато ти и съпругът ти се обичате. Ще те приемат с готовност. Негово величество също ще те приеме. Забавлявайте се няколко месеца и се върнете в „Хоукис Хил“. Сигурна съм, че дотогава ще е станал нов скандал, който да заглуши вашия. — Тя целуна Аврора и по двете бузи. — О, ще ми липсваш, мое мило дете!

— Ела с нас! — помоли я Аврора.

Старата графиня се усмихна, но поклати отрицателно глава.

— Не. Трябва да остана тук, за да поправя нещата, да подготвя почвата за вашето завръщане. Освен това време е да прекарате медения си месец, нали? Не е редно бабите да заминават на меден месец с внуците си — засмя се тя.

На следващата сутрин тя им махна за довиждане със смела усмивка на устните, макар да знаеше, че без тях къщата ще е пуста, а тя — самотна.

Пътуването до Лондон беше спокойно. Пътищата бяха сухи, за изненада на всички. Стаите, в които ношуваха по пътя, бяха удобни. Най-после в далечината видяха покривите и кулите на града, които се издигаха в жълто-сивата мъгла, образуваща се над Лондон през студените месеци — резултат от горящите въглени във всяка къща. Каретите и товарната кола влязоха в „Гроувнър Скуеър“ и спряха пред „Фарминстър Хаус“. Почти незабавно с тяхното спиране, вратите на имението се отвориха и цяла колона лакеи се спуснаха да им помагат с разтоварването на багажа.

— Добре дошли отново в Лондон, Ваше благородие. Поздравяваме ви за женитбата — каза Манърс, икономът, и се поклони изискано. — Поздравяваме с добре дошла и Нейно благородие. — И той се поклони и пред Аврора.

— Нашите благодарности — отговори графът с усмивка. — Готова ли е вечерята? Аз и Нейно благородие бихме искали да хапнем нещо, преди да си легнем. Денят беше дълъг, а пътуването — уморително.

— Веднага, господарю. През последните два дни пристигнаха съобщения за вас.

— Изпълнихте ли нарежданията ми? — попита графът.

— Разбира се, господарю — отговори Манърс с тон, който даваше да се разбере, че е леко обиден от въпроса на господаря си. — Да ви донеса ли съобщенията?

Графът кимна.

— Да, моля — каза той и се обърна към Аврора: — Имам изненада за теб. Почакай само миг. — Обърна се, без да дочака отговора ѝ, и взе съобщенията от сребърната табла, която икономът му подаде. — Бът — каза ѝ той, като видя печата на първия плик. Счупи печата, отвори писмото и бързо прегледа съдържанието му. — Граф Бът ни поздравява с добре дошли в Лондон. Ще ни уреди среща с техни величества. — Остави листа хартия настрана и вдигна следващото писмо. — Това е адресирано до теб.

Аврора счупи восъчния печат и отвори писмото.

— О, Господи! — възкликна тя. — То е от Трехърн за Кели. Той не знае за смъртта ѝ и иска да се отбие да я види.

— Как бих искал да можем да му уредим среща с нея! — въздъхна Валериън.

— Какво да правя? Никак не е забавно, Валериън!

— Ще изпратя един от лакеите до къщата на Трехърн, за да му каже, че графинята ще го приеме утре сутринта. Точно така щеше да постъпи Кели. Тя нямаше да си направи труд да пише — отбеляза графът.

— И когато той пристигне? — попита Аврора.

— Ще го приемем двамата — обясни съпругът ѝ — и ще му обясним какво е положението. Трехърн ще е съобщил на цялото лондонско общество за пристигането ни още преди утрото да е настъпило. Откъде е успял да научи, че пристигаме? — зачуди се Валериън. — Трябва да запомня, че искам да му задам този въпрос.

— Най-вероятно някои от неговите слуги има приятел сред нашите — отбеляза Аврора. — Е, къде е изненадата, която си ми приготвил?

Той се засмя и бързо я целуна по устата.

— Винаги си била ненаситна — заяде се той, обърна се към иконома и каза: — Изпрати съобщение на лорд Трехърн, че ще го приемем утре сутринта в единайсет часа. — Без да дочака отговор, хвана съпругата си под ръка и я поведе към втория етаж. — Знам, че изпитваш остра болка, като видиш принадлежностите на сестра си, затова ремонтирах и обзаведох наново нейните стаи — каза той и отвори вратите към апартамента, заеман преди от Каландра.

Като влезе вътре, Аврора изпита такова задоволство, че по детски плесна с ръце. Стаите бяха променени. Бяха облицовани с дърво в жълто-кремав цвят. Над дървената ламперия стените бяха боядисани в прасковен цвят и украсени с нарисувани колибри и пеперуди. Само стенописът на тавана беше останал същият, но Аврора нямаше нищо против. Винаги беше смятала изрисуваната на тавана Венера, обкръжена от своите купидончета, за прекрасна. Мебелите бяха от полиран махагон и облицовани в златиста коприна и кадифе. Полилеят, поставените по стените свещници и канделабърът бяха от блестящ уотърфордски кристал. Прозорците бяха украсени с пердета от кадифе, завързани със златисти панделки. Подът беше излъскан до

блясък и полиран. Част от него беше покрита с великолепен персийски килим в златно и синьо.

Аврора побърза да влезе в спалнята си и въздъхна от удоволствие. Тук стените бяха тапицирани със златиста коприна, украсена със златни и кремави пеперуди и бели лилии, чиито тесни листа бяха наситено зелени. Дървените части на мебелите бяха в златисто-кремав цвят. Таванът представляваше синьо небе, по което плаваха розови, бледолилави и бели облаци. От двете страни на небето бяха изрисувани пълни купидончета. Пердетата бяха в синия цвят на южните морета и завързани със златни панделки.

Имаше и махагонов шкаф в стил „Чипъндейл“, над който беше окачено украсено с дърворезба огледало също в стил „Чипъндейл“. В нишата, която се образуваше до прозореца, беше поставен диван, тапициран в същия син цвят като пердетата. Леглото, което се намираше точно срещу камината, беше също от магазина на мистър „Чипъндейл“. Беше богато украсено с дърворезба. Кувертюрата беше от златисто-кремава коприна. От двете страни на леглото бяха поставени малки махагонови нощни масички, на които стояха сребърни свещници. Близо до вратата, която водеше към стаята за дрехи и преобличане, имаше високо огледало в подвижна рамка. В стаята имаше и красива махагонова маса и две кресла със странични облегалки за главата, тапицирани с коприна на широки кремави и морскосини райета. Аврора щастлива се завъртя и каза на съпруга си:

— Как успя да постигнеш това чудо, Валериън? Изцяло си променил всичко! О, ще бъда много щастлива тук!

— Подозирам, че на места боята може още да е влажна — каза графът с усмивка. — Когато изпратих на Манърс съобщение, че пристигаме, изпратих и нареждане тези стаи да бъдат незабавно преобоядисани и обзаведени наново. Не исках да бъдеш нещастна, мила.

— О, Валериън, била съм толкова глупава! — възкликна Аврора.

— И двамата бяхме доста глупави — съгласи се той. — Но сме по-щастливи от много други хора, защото ни беше дадена втора възможност. Нека се възползваме от нея, Аврора. Обещавам ти, че тези няколко месеца изгнаничество ще бъдат добри за нас. После ще се върнем в „Хоукис Хил“ и ще бъдем по-щастливи от всякога.

Тя се хвърли в прегръдките му, обви врата му с ръце и страстно го целуна.

— Не обичам да пътувам — прошепна тя. — В тези малки ханове никога не оставаш напълно насаме. Слугите непрекъснато нахълтват в стаята ти. Винаги дават различни стаи на съпрузите. Струва ми се, че мина цяла вечност от последния път, когато бяхме заедно. — Тя подканящо загриза долната част на ухото му. — Липсва ми нашето гушкане. — И започна да разкопчава копчетата на жилетката му.

— Мадам, вие показвате абсолютна липса на благоприличие и скромност — скара ѝ се той нежно, а пръстите му вече развързваха копринените вързалки на роклята ѝ. — Вечерята е почти готова. — С дълбока въздишка той сгуши главата си между двете ѝ съвършено кръгли гърди.

— Гладен ли си? — попита го тя.

— Да — отговори той. Положи я по гръб на леглото и се отпусна отгоре ѝ. Съблече роклята ѝ и жадно засмука зърната ѝ. — Ммм — прошепна той. — Най-прекрасният ордъовър, мадам. Искам още! — И продължи да ближе и смуче зърната ѝ.

От салона, който водеше към спалнята, се дочу дискретно покашляне. Чуха Сали да казва:

— Манърс каза да ви предам, че вечерята е сервирана, Ваши благородия. Да му кажа ли, че ще слезете долу?

— Проклятие! — недоволно изруга графът.

Аврора се засмя, очите ѝ блестяха дяволито. Тя като че ли му се присмиваше за неудобството, в което беше изпаднал.

— Веднага ще слезем за вечеря — извика Валериън на камериерката.

Сали побърза да излезе от салона.

— Негово благородие каза, че ще слязат долу — извести тя икономата. После понижи глас: — Те отново го правеха — сподели тя с него. — Мис Каландра, предишната графиня, не искаше много да... да...

— Прави любов? — помогна ѝ икономът. Думите му прозвучаха доста сухо.

— Да — съгласи се Сали, — точно това имах предвид. Не искаше близостта на графа. Но той и мис Аврора едва успяват да

сдържат ръцете си, за да не се докосват непрекъснато. Правят го през цялото време, наистина. В „Хоукис Хил“ всички слуги само за това говореха. Направо е скандално!

— Едва ли е скандално съпругът и съпругата да се обичат, Сали. Във „Фарминстър Хаус“ ние не говорим за господарите си — каза икономът. В гласа му се долавяше силно неодобрение. — Изненадан съм, че мистър Питърс ви е позволил такава свобода. Аз не бих. Хайде, отивай да си изпълняваш задълженията, момиче. И кажи на Марта, че искам да я видя по-късно тази вечер, когато приключи със задълженията си.

— Да, мистър Манърс — каза Сали и побърза да излезе от кухнята. — Дърт козел! — мърмореше си тя под носа.

Икономът гледаше след нея и си мислеше, че тя е типична сплетница. Беше го разбрал още миналия път, когато тя беше в къщата. Новата графиня не приличаше на жена, която би понасяла такова момиче, но то идваше от Сейнт Тимъти, като нея самата, и може би затова графинята проявяваше търпимост. Икономът чу стъпките на господарите си и се опомни. Посрещна графа и графинята още на стълбището. Косата на Нейно благородие беше малко разбъркана. Бузите ѝ бяха приятно поруменели. Манърс си спомни думите на Сали. Но графът беше по-щастлив от всякога и икономът си помисли, че единствено това има значение.

На следващата сутрин, точно в единайсет часа, икономът отвори входната врата за лорд Чарлз Трехърн. Фракът на лорд Трехърн беше с дълга, прилична на лястовича, опашка. Той носеше висока перука, върху която беше кацнала триъгълна шапка.

— Добро утро, лорде — каза Манърс.

— Идвам на посещение при графинята — каза Трехърн.

— Последвайте ме — отговори икономът. Искаше му се да може да зърне лицето на това конте, когато разбере, че графиня Фарминстър не е онази графиня, която той очаква да види. Щеше да подслушва на вратата, след като обяви идването на лорд Трехърн.

— Роди ли се вече така желаният наследник? — попита Трехърн, докато минаваха през всекидневната, която се използваше само сутрин.

— Със съжаление трябва да кажа, че Нейно благородие не успя да износи детето — отговори студено икономът.

— И Хоксуърт ѝ е позволил да се върне в Лондон? — запита Трехърн. Беше изумен. — Мисля, че е решил да я позабавлява малко, преди да опитат отново, а, Манърс?

Икономът не обърна внимание на фамилиарността, с която лорд Трехърн се обърна към него. Отвори вратата на салона и каза:

— Лорд Трехърн, Ваше благородие.

Трехърн бързо мина покрай икономата и влезе в стаята.

— Каландра, mon ange — започна прouchувствено да говори той, но думите заглъхнаха на устните му. На лицето му беше изписана силна изненада.

Манърс затвори вратата след него, огледа се, за да се увери, че наоколо няма никой, и застана до вратата, за да чуе какво се говори вътре.

Чарлз Трехърн изумено възкликна. Пред него стоеше графът фермер, както той наричаше Валериън Хоксуърт зад гърба му, а до него — сестрата на Каландра, Аврора с хапливия език.

— Къде е Каландра? — попита ги той. — Казах ми, че графиня Фарминстър ще ме приеме тази сутрин. Мили Боже, Хоксуърт, не проявяваш ревност, нали? Нима си забранил на Каландра моята забавна компания? Нима не си намерил някоя жертва в провинцията, на която да пробуташ Аврора, та се каниш да я дадеш на мен? Каландра винаги е казвала, че много ще си подхождаме.

— Не бих се омъжила за теб, Трехърн, дори да беше последният жив мъж на тази земя — каза му остро Аврора. — Освен това вече съм омъжена. Ти пожела да видиш графиня Фарминстър. Е, тя е пред теб. Какво мога да направя за теб? Валериън, мили мой, уиски за Трехърн, моля те. Струва ми се малко жълтозелен.

Чарлз Трехърн драматично се отпусна на тапицирания със сатен диван.

— Къде е Каландра? — отново попита той. — Какво сте направили с нея?

Графът пхна чаша уиски в ръката на госта си и седна срещу него. Аврора се настани до учудения Трехърн.

— Каландра почина по време на раждането, Чарлз — каза тя тихо. — Детето беше неправилно разположено. Тя не успя да се справи. Докторът се опита по хирургически път да спаси бебето, но то вече беше мъртво. Задушило се с пъпната връв. Беше момиче.

— Кога се случи това? — попита Трехърн.

— В последния ден на месец октомври — каза графът.

— И ти си се оженил за Аврора?! — дори лорд Трехърн, който не се изненадваше лесно, беше шокиран. — Кога?

— На четвърти ноември — отговори спокойно Хоксуърт.

— Мили Боже, Хоксуърт! — възкликна лорд Трехърн. — Та ти скандализираш дори мен! Със сигурност никога не съм те смятал способен на такова нещо. Вярно, че ти и Каландра не изпитвахте никакви чувства един към друг, но това не е необичайно за браковете на хората с нашето положение. Та съпругата ти още не е била изстинала в гроба, когато си се оженил за сестра ѝ! Това е шокиращо! Направо шокиращо!

Трехърн изпи уискито си на една глътка и подаде чашата си, за да я напълнят отново. Аврора стана, за да изпълни мълчаливата му молба. Лордът изпитваше такава мъка, че почти беше легнал на дивана.

— Да не би да изпаднеш в пристъп на истерия, Трехърн? — запита го тя и му напълни кристалната чаша с уиски. — О, моля те, обясни ми, Валериън. В противен случай, той ще си състави погрешно впечатление и нашата репутация отново ще пострада.

— Всичко е наистина много просто, Трехърн — поде графът. — Каландра не беше наследничката на Сейнт Тимъти. Тя не е родена Кимбърли, а Спенсър. Била доведена дъщеря на Робърт Кимбърли, но много искала да бъде графиня, докато Аврора, истинската дъщеря, въобще не искала. И тъй като двете момичета имали едно и също първо име, Шарлот, те решили да си разменят местата. Каландра също е живяла почти цял живот на Сейнт Тимъти. Нямало да бъде трудно за нея да изиграе ролята на сестра си.

— Не си искала да бъдеш графиня!? — бедният лорд Трехърн изпадна в още по-силно недоумение. Нима на света съществуваше момиче, което не иска да бъде графиня?!

— Всъщност — осветли го Аврора — не исках да се омъжа за непознат за мен човек. Ако Валериън беше останал на Сейнт Тимъти, за да ме ухажва, всичко щеше да е различно. — Тя се обърна и се усмихна на съпруга си.

— Разбира се, че щеше да е различно — отговори той и ѝ се усмихна в отговор. — Но вие дори не ми дадохте шанс. И така, убеден,

че Каландра е моята годеница, аз се ожених за нея. И дори ти, Трехърн, ще признаеш, че резултатът беше катастрофален. Каландра обичаше богатството и положението ми. А също и развлеченията. Но не обичаше мен.

— Но нали нямаше нужда да те обича — прекъсна го Трехърн, — стига да ти родеше наследници, Хоксуърт? Колко съпруги, все пак, обичат съпрузите си? О, някои може и истински да ги обичат, други се преструват на влюбени, но повечето жени от нашата класа ненавиждат силно съпрузите си. Женим се заради земята и властта, а не по любов. Дълг на жената е да даде деца на съпруга си, и то деца, които наистина да са негови. Само тогава тя е свободна да преследва собствените си развлечения. И как, за Бога, успя да разкриеш измамата? Графът обясни.

— Но защо тази скандална припряност да се ожениш отново? — попита лорд Трехърн, когато графът завърши разказа си. — Аврора щеше да ти е подръка, докато е в Англия. Нима мислеше, че тя ще ти избяга?

Графът се засмя.

— Тя се опита — отговори той. — Но по-важно беше това, че беше сгодена за братовчед ми Сейнт Джон. Беше решила, че е лудо влюбена в него и че ще се омъжи за него и за никой друг.

— Е, аз наистина съм привързана към Сейнт Джон — отговори дяволито Аврора. — Той наистина е чаровен, Трехърн. Срещал ли си го някога? Мисля, че двамата ще се забавляват страхотно. Може и да дойде в Лондон, за да си намери съпруга. Не притежава титла, но е богат. Имението му е великолепно. Мисля да го оставя на твоята опека. Ще ми направиш ли тази услуга?

— Мили Боже! — възкликна отново Трехърн.

— Е, както ми каза старата графиня, още от деца Валериън и Сейнт Джон си съперничели за всичко. Не мисля, че съпругът ми щеше да е доволен, ако Сейнт Джон му беше откраднал годеницата, Трехърн. В Лондон аз не познавам никого, освен теб. А ти познаваш всички важни личности, нали, Трехърн — поласка го Аврора.

— Вярно е, вярно е — призна сухо Трехърн, а после каза: — И така, Хоксуърт, ти си се оженил за Аврора, за да ѝ попречиш да избяга с братовчед ти, а и за да пипнеш Сейнт Тимъти. Поведението ти е скандално, но напълно обяснимо при тези обстоятелства. И тъй като

нито един от двама ви не обича Лондон и живота, който се води тук, подозирам, че ще останете, докато утихне скандалът в провинцията. Мъдро сте постъпили.

— О, Трехърн! — ентузиазирано възкликна Аврора. — Много се радвам, че проявяваш разбиране и че ще ни помогнеш! Кели беше права. Ти наистина си прекрасен човек! Знам, че приятелството ти означаваше много за бедната ми сестра.

— Наистина ли? — Гласът на Трехърн потрепера. — Тя беше толкова красиво момиче. Имаше собствен стил и беше много елегантна. Вярвам, че ако ѝ се дадеше възможност, щеше да стане една от най-добрите лондонски домакини.

— О, да. — Аврора беше съгласна с него. — Кели беше много умна, когато нещата опираха до социални контакти.

— Наистина! — Трехърн се обърна към графа: — Направихте ли постъпки да се срещнете с техни величества? Кралицата е великолепа. Приятна, искрена, може би малко обикновена за моя вкус, но кралят я обожаваш. Тя напълно отговаря на неговия вкус, страхувам се. Когато пристъпва в двора, човек трябва много да внимава. Владетелите не приличат на двамата преди тях. Сега управлява моралността.

— Граф Бът ни е уредил среща с техни величества — отговори графът.

— Бът? Е, Хоксуърт, изненадваш ме. Бът е по-скоро близък с краля, а не с кралицата. Откъде, за Бога, познаваш Бът? Той не е вътрешен човек. Партията на вигите никак не го обича. Торите са на негова страна, но също не го обичат.

— Неговата майка и моята баба се познават — отговори графът на въпроса на Трехърн. — Преди няколко години му продадох храна за неговите говеда. Познаваме се бегло. Всъщност връзките на баба ми направиха възможна уговорката с него — призна Валериън.

Лорд Трехърн кимна.

— Човек използва връзките си винаги, когато може — съгласи се той. — Не разчитайте обаче прекалено на граф Бът. Не е вероятно властта му да трае дълго.

— Той остави празната си кристална чаша и се изправи. — Наистина трябва да тръгвам. Имам среща с приятели в „Будълс“.

— „Будълс“! — Графът любопитно вдигна поглед.

— Нов клуб — обясни Трехърн. — Намира се на „Сейнт Джеймс стрийт“. Храната е превъзходна, а облозите са истинска спортна страст. Ще трябва да станете негов член, дори да останете в Лондон за съвсем кратко време, Хоксуърт. Аз ще ви помогна. Има много джентълмени като вас, от провинцията, които членуват в него. — Той взе триъгълната си шапка и я постави на главата си.

Аврора се изправи и подаде ръката си на лорд Трехърн.

— Наистина сте щедър. Знам, че Валериън ще оцени вашата щедрост, нали, мили мой?

— О... да — отговори графът и се насили да се усмихне.

Лорд Трехърн целуна ръка на Аврора.

— Макар и да съм дълбоко съкрушен от новината за смъртта на Каландра, съм много радостен от това, че сме приятели, Аврора. — И той ѝ се усмихна широко.

И двамата изпратиха лорд Трехърн до фоайето. Манърс отвори входната врата. Лорд Трехърн се поклони, изпрати въздушна целувка на Аврора и си тръгна. Очевидно беше, че бърза да разпространи току-що научените новини.

Валериън Хоксуърт се обърна към съпругата си:

— Ти си необикновена! — възхити ѝ се той. — Сбъркала си призванието си, Аврора. От теб би излязла превъзходна актриса.

— Но актрисите нямат общественото положение на графините — отговори му тя.

— Мислех, че не искаш да бъдеш графиня — заяде се той, когато се върнаха в салона.

— Промених решението си — отговори тя спокойно. — Искам да бъда графиня и, преди всичко, твоя съпруга, Валериън.

— Понякога ми се иска да те удуша. Беше прекалено добра с Трехърн, мила моя. Как успя да се държиш така мило? Той наистина е отвратителен жабок.

— Но жабок, който разнася клюки. И затова предпочитам да бъде наш приятел, а не наш враг, Валериън. Казах истината, когато твърдах, че познава всички важни личности. Кели веднага го е прозряла и затова беше залепнала за него. Защото той беше билетът ѝ към височините, които така силно я мамеха. Той ще предаде с умерен хумор нашата история. Някои ще бъдат шокирани, но повечето, както мъдро отбеляза баба ти, ще се забавляват. Ще се усмихнат, когато

разберат как си бързал да си осигуриш зестрата ми. Щом Трехърн е на наша страна, в Лондон няма да има скандал.

— Но ние искаме да живеем в „Хоукис Хил“, а там вече стана скандал — отбеляза графът.

— Той ще бъде временен, мили мой — увери го тя. — Съвсем скоро ще избухне нов. Не забравяй, че Сейнт Джон все още е ерген. Само Господ знае в каква каша ще се забърка той още преди пролетта да е дошла — каза тя със смях.

ГЛАВА 14

Граф Бът даваше бал, на който щеше да представи Валериън и Аврора на техни величества.

— Твоята екстравагантност ще ми причини сърдечен удар — простена графът, като видя балната рокля на Аврора. — Не си по-добра от сестра си, страхувам се. Ще ме принудиш да се разоря.

— О, глупости, господарю мой! — срязва го остро тя. — Ти си богат, а и моята зестра те направи още по-богат. Сигурна съм, че не искаш да изглеждам като дючка, когато ме представят на техни величества.

— Бих предпочел да купя една първокласна юница с парите, които струва роклята ти — изръмжа недоволно той.

— Глупости! — пак го срязва тя. — А видя ли балните ми обувки, Валериън? — И тя протегна крака си, за да се наслади на копринените ѝ обувки, които бяха украсени с по един диамант.

— Истински ли е? — попита той, вече скандализиран.

— Разбира се — отговори спокойно тя. — Сигурна съм, че не очакваш от мен да нося фалшиви бижута. Одобряваш ли дължината на роклята ми? По последната мода е, с нея се танцува удобно.

— Наистина — отбеляза той. Роклята стигаше до глезена. Усмихна се. Тя изглеждаше превъзходно. Роклята ѝ беше от сатен в бледолилав цвят, фустата беше кремава, с избродирани сини, бледолилави и розови цветя, които имаха светлозелени дръжки и листа. Овалното деколте беше украсено с нежна сребриста дантела и копринени панделки, прикрепени с малки перли. Горницето беше украсено отгоре до долу с панделки в два реда — нещо, което беше известно като *echelle*. Долу ръкавите бяха стеснени и украсени с дантела.

— Ще завъртиш главите на всички, Аврора. — Думите му бяха признание, че одобрява облеклото ѝ. — Помни, че съм ревнив, поне що се отнася до теб, любима.

— Аз също мога да бъда ревнива — отговори му тя, обхождайки с очи фигурата му. Беше невероятно красив. Заради официалния

случай беше обул панталони от кремав сатен със сребърни катарамии на коленете. Чорапите му бяха копринени, а също и ризата. Жилетката на райета в черно, златножълто и кремаво, а жакетът — от бледолилав сатен, за да подхожда на нейната рокля. Катарамите на балните му обувки бяха украсени с бижута.

— Истински ли са? — пошегува се тя.

— Разбира се — отговори той също с шега. — Сигурен съм, че не очакваш от мен да нося фалшиви бижута. — Извади от джоба си кутийка, покрита с кадифе. — Тези са за теб, Аврора.

Тя я отвори и видя чифт перлени обеци и перлена огърлица, от която надолу висеше изящен златен кръст.

— Прекрасни са! — възкликна. Подаде кутийката на Марта, която ѝ се усмихваше, за да ѝ покаже, че е доволна от вида ѝ. Аврора си сложи обеците, вдигна огърлицата и му я подаде. — Ще ми я сложиш ли?

Той се подчини и каза:

— Трезорът на семейство Хоксуърт е пълен с бижута и всички са твои, Аврора. Повечето от тях обаче са старомодни. И прекалено пищни, според мен. Купих тези специално за теб. Готово, хайде, обърни се да те видя.

Тя се обърна с лице към него и го попита:

— А на Кели купува ли бижута?

— Не — каза той тихо.

— И двамата изглеждате великолепно! — каза Марта радостно. Думите ѝ помогнаха да изчезне неловкостта, която двамата съпрузи изведнъж изпитаха. — Ваше благородие, припомнете си добрите си маниери — предупреди тя Аврора. — Тази вечер ще се срещнете с нашите крал и кралица.

— Да, Марта — отговори графинята и тримата се засмяха.

Балът щеше да се състои в двореца „Сейнт Джеймс“. Много от техните съседи също щяха да отидат на бала. Каретата им се подреди в колоната от превозни средства, която напредваше към двореца. Аврора се чувстваше така, като че ли в стомаха ѝ бяха намерили убежище цяла колония пеперуди. Малкото балове, на които беше присъствала преди, със сигурност щяха да бледнеят пред този. И не познаваше никого. Ами ако кралят и кралицата не я харесаха? Валериън Хоксуърт забеляза как пребледня съпругата му. Той нежно стисна ръката ѝ.

— Те също са хора. Млада новобрачна двойка точно като нас — успокой я той.

— Срещал ли си се с краля?

— Не. Не се движим в едни и същи кръгове, защото аз съм провинциален джентълмен, както знаеш. Чух обаче, че кралят много се интересува от земеделие.

— А Трехърн каза, че кралицата е съвсем обикновено момиче — отбеляза Аврора.

— Те са наши господари и ще ги поздравим с уважение. Ще изразим също така привързаността си — отговори графът.

Каретата им спря пред двореца „Сейнт Джеймс“.

Те слязоха и се подредиха в колоната елегантни дами и джентълмени, които се изкачваха по широкото стълбище. Най-послед стигнаха до вратата на впечатляващата с великолепието си бална зала. Графът прошепна нещо в ухото на облечения в ливрея майордом и той гръмогласно извика:

— Негово благородие, дукът на Фарминстър и Нейно благородие, дукесата на Фарминстър.

Когато влязоха в залата, Аврора се запита дали въобще някой е чул майордома. Шумът, който произвеждаха няколкостотин бърбещи гости, беше невероятен. Тя се огледа и изпадна в паника. По-добре да не бяха идвали. Не виждаше нито едно познато лице. Бяха сред море от непознати. Здравно стисна ръката на Валериън. Надяваше се, че не личи колко е неспокойна.

— Хоксуърт! Боже мой, Хоксуърт! — Към тях си пробиваше път приятен на вид джентълмен.

— Мотли — отговори графът. Обърна се към Аврора и каза: — Мила, това е лорд Робърт Мотли. Мотли, съпругата ми. Лейди Аврора Хоксуърт.

Лорд Мотли учтиво се поклони и целуна ръка на Аврора.

— Ваше благородие — каза той, — за мен е чест. — Преди Аврора да каже нещо, той се обърна към Валериън: — Какво правиш тук, Валериън? Знам, че ненавиждаш Лондон и лондонското общество.

— Наистина го ненавиждам — засмя се графът. — Но миналата есен не успях да поднеса поздравленията си на краля за женитбата му. Не присъствах и на коронацията му. Чувствам, че е мой дълг да го сторя сега.

— Ще го харесаш, Хоксуърт — каза лорд Мотли с блясък в очите. После снижи глас: — Ние го наричаме „фермерът Джордж“, защото обича всичко, свързано с живота в провинцията. Кралицата също. Двата много си подхождат. Мълвата гласи, макар още да не е потвърдена официално, че кралицата очаква дете. Талията ѝ обаче е все така стройна, като в деня на сватбата. Кой знае дали има и зрънце истина в клюката! Кой ще се погрижи да бъдете представени на техни величества?

— Граф Бът.

— Бът? Е, Хоксуърт, имаш връзки доста нависоко. Не предполагам това. Не се доверявай на Бът. Влиянието, което има в двора, няма да е вечно, защото вигите го ненавиждат. Страхувам се, че го бива само да урежда срещи с краля.

— Аврора, топ ange, изглеждаш божествено! — чу тя лорд Трехърн да шепне в ухото ѝ. Миг след това той застана пред тях. — Здравей, Мотли! Как си? Все още ли си търсиш съпруга? Тази вечер няма подходящи момичета за баронет със скромни средства като теб — ухили се лорд Трехърн. — Обзалагам се обаче, че Аврора познава някое сладко провинциално момиченце от добро потекло, което може да ти роди деца.

Лорд Мотли им се поклони сковано и се отдалечи.

— Трехърн, езикът ти прилича на ръждясал нож — каза Аврора. — Не само че реже, ами след него остава и инфекция. Какво, за Бога, имаш против бедния лорд Мотли?

— Отегчителен е — каза без заобикалки Трехърн. — Заедно ли ходехте на училище, Хоксуърт?

Графът кимна развеселен. Робърт Мотли беше добродушен човек, но Трехърн беше прав. Беше досаден. Трехърн не обичаше компанията на скучни хора.

— А ти забавлява ли се, докато разказва на всички в Лондон колко скандално сме се държали двамата с Аврора? — леко подигравателно попита той.

— Разказах само на хората, които имат значение — отговори Трехърн леко обиден. — Не е хубаво клюките да се разказват на всички, мили мой приятелю. Мислех, че това ви е известно. Представихте ли се вече на Бът?

— Току-що пристигнахме. Още не съм го открил, толкова много хора има тук — отговори графът.

— Няма и да го откриете. Той е в Синята стая с техни величества. Там се представят новопристигналите. Елате, ще ви покажа къде е. — И той бързо си запробива път през тълпата.

Те го последваха. Очите на Аврора жадно разглеждаха всичко наоколо. Балната зала беше великолепа. В свещниците имаше инкрустирано истинско злато, а стените бяха украсени с романтични рисунки. На тавана бяха изобразени богини с огромни гърди и полуголи богове. Рисунките бяха обградени със злато и сребро. Кристалните полилеи блестяха. Горяха безброй свещи от пчелен восък и в стаята беше много светло. До стените бяха поставени дървени столове, украсени с инкрустации от чисто злато, и дивани, тапицирани с червено кадифе. В един от ъглите беше издигнат подиум за музикантите. Всички бяха красиво облечени. *„Кели щеше да бъде очарована от всичко тук — помисли си Аврора, — а единственото, което искам аз, е да се върна у дома в «Хоукис Хил». Не обичам Лондон. Той е прекалено голям и шумен град.“*

Излязоха от балната зала и последваха лорд Трехърн в една от богатите на картини галерии. В нейния край имаше двойна врата. Двама лакеи стояха от двете страни. Те отвориха широко вратите и ги пуснаха да влязат в Синята стая, наречена така заради сините пердета и сините тапицери на мебелите. Веднага към тях се приближи висок джентълмен с източено аристократично лице и протегна ръка за поздрав. Не се усмихна, но обноските му бяха мили и приятни.

— Хоксуърт, приятелю мой, очарован съм, че тази вечер успяхте да се присъедините към нас — каза учтиво граф Бът.

— А аз съм благодарен за вашето покровителство — отговори графът. Накара Аврора да излезе напред. — Мога ли да ви представя съпругата си, сър? Аврора, това е граф Бът.

— Истинската наследница? — В сините очи на граф Бът се появиха дяволити пламъчета. — Мадам, за мен е чест. Заради вас се надявам, че скоро ще можете да си отидете у дома, макар че заминаването ви ще причини силна мъка на членовете на двора. — Той ѝ целуна ръка и галантно се поклони.

Аврора направи красив реверанс.

— Благодаря ви за проявената към моя съпруг и мен самата любезност. За нас това е голяма чест. Нямам търпение да пиша на майка си и да ѝ разкажа всичко за тази вечер.

— Хайде, елате да ви представя на техни величества — каза графът и ги поведе към мястото, където седяха кралят и кралицата.

Кралят беше красив млад мъж с бяла кожа, руса коса и леко изпъкнали сини очи. Беше първият и единствен немски принц, роден и отгледан изцяло в Англия — факт, с който той много се гордееше. Противно на дядо си, Джордж II, и прадядо си, Джордж I, той нямаше немски акцент. Английският беше неговият роден език. Младата кралица, макар да не беше красива, имаше приятно дребно лице, блестящи сини очи и рижа коса. Тя беше едва на седемнайсет години. Кралят — на двайсет и три.

— Ваше Величество — каза граф Бът, — мога ли да ви представя Валериън Хоксуърт, дук Фарминстър, и лейди Аврора, неговата съпруга. Те не успяха да дойдат за вашата сватба, нито за коронацията, и сега са в Лондон специално за да ви поднесат почитанията си. Дукът, също като вас, изпитва силна любов към селското стопанство и сам се грижи за именията си. Отглежда превъзходни коне и говеда.

Лицето на краля незабавно засия.

— Вие имате ферми? — попита той.

— Да, Ваше величество — отговори графът с поклон.

— Къде се намират именията ви?

— В Хиърфордшир, Ваше величество.

— Трябва някой ден да дойдем да ги видим. Ще повярвате ли, че ви завиждам, Хоксуърт? Не бих искал нищо друго, ако можех да се грижа за земята си.

— Но Англия има нужда от вас, Ваше величество — мило му възрази графът. — Вие ще управлявате страната справедливо.

— Въпреки фермерското си сърце, имате език на опитните придворни — засмя се кралят. После се обърна към съпругата си: — Мога ли да ви представя Нейно величество, Ваше благородие. Мила моя, това е дук Фарминстър.

Графът поздрави кралицата, а крал Джордж посвети вниманието си на Аврора, която веднага направи реверанс.

— Казаха ми, мадам, че сте *petite cause celebre* — каза той. — Какво, за Бога, сте направили, за да заслужите подобна репутация?

Изглеждате ми съвсем разумна и уважавана млада дама.

Аврора веднага се изчерви, което убеди краля в нейната честност, Аврора обясни съвсем накратко и заключи:

— Страхувам се, че постъпих много глупаво, Ваше величество.

— Наистина — смъмри я кралят, — но добрият Бог ви е дал втора възможност, Ваше благородие. Възползвали сте се от нея и, доколкото виждам, сте щастлива. Харесвате ли живота в провинцията?

— О, да, Ваше величество! — извика въодушевено Аврора. — Обожавам „Хоукис Хил“! Той много ще ми липсва! Имението е идеалното място за отглеждането на нашите деца.

— И вие искате да имате деца, Ваше благородие?

— О, да!

Кралят се усмихна. В каквито и грехове да обвиняваха тази млада жена, тя очевидно вече се разкайваше. Щеше да бъде добра съпруга и отлична майка. Крал Джордж одобряваше тези жени, които изпълняваха дълга си с радост. Искаше всички жени в Англия да са такива.

— Нека ви представя на кралицата.

Аврора направи реверанс на кралица Шарлот и беше наградена с усмивка.

— Не сте родена тук, нали? — отбеляза кралицата.

— Не, Ваше величество. Родена съм на остров Сейнт Тимъти, в Карибско море. Дойдох в Англия едва преди година. Сейнт Тимъти бил подарен на семейството ми от крал Чарлз II.

— Какъв беше животът ви на острова? — попита кралицата, изпълнена с любопитство.

— Отглеждахме захарна тръстика, Ваше величество.

— Имахте ли роби?

— Да, защото без тях не бихме могли да отглеждаме захарна тръстика. Работата е трудна и извънредно уморителна — обясни Аврора. — Но не се отнасяхме лошо с тях, Ваше величество.

— Чух, че на другите острови не било така — отбеляза граф Бът.

— Да. Повечето от плантаторите се отнасят с робите си като със стока, която лесно може да се подмени с друга. Но моето семейство мислеше, че това не е според християнските закони. Освен това, по-дълго време е необходимо да се обучи нов роб. Реколтата, която получаваме, не е по-малка от получаваната в други плантации. Но

цената, с която постигаме това, е по-малка, защото не подменяме постоянно работната си ръка с нова. Следователно печалбата ни е по-висока.

Кралят отново се засмя.

— Хоксуърт, мисля, че съпругата ти е много практична жена. Ти си късметлия.

Валериън Хоксуърт се усмихна широко.

— Да, Ваше величество, наистина съм щастлив. Вярвам, че и Ваше величество има същия късмет с кралицата. — Той галантно се поклони на Шарлот.

Очите на кралицата весело блестяха. Беше очевидно, че комплиментът на графа ѝ е доставил огромно удоволствие. Граф Бът отново излезе напред.

— Ваши величества, мисля, че е време да откриете бала — каза той тихо.

Кралят кимна и каза:

— Последвайте ни, Фарминстър. В някой от идните дни искам да говоря с вас за една идея, която ми хрумна. Засяга селското стопанство. Нали ще останете в Лондон до пролетта?

— Да, Ваше величество — каза Валериън Хоксуърт.

Отново влязоха в балната зала, като вървяха плътно зад кралската двойка. Следваха ги граф Бът и лорд Трехърн, който преливаше от задоволство при това временно подобряване на общественото му положение.

Музикантите засвириха. Кралят поведе кралицата. Откриха танците с менует, следвани от граф и графиня Фарминстър. Вторият танц кралят танцува с Аврора, а Валериън — с кралицата.

— Сега успехът ви във висшето общество е сигурен — увери я лорд Трехърн по-късно, докато я придружаваше до бюфета, където щяха да изпият по чаша шампанско. — В провинцията може още да се носят клюки за вас, но тук, в Лондон, постигнахте триумф, *mon ange*.

— И какво точно означава триумф в Лондон, Трехърн? — попита го Аврора. — Човек не може непрекъснато да посещава балове.

— Господи, не! — обясни Трехърн. — Има и надбягвания с коне, пикници, разходки с лодки, игри с облози за джентълмените, игри на карти за дамите и, разбира се, човек прави посещения и оставя визитната си картичка. Имате визитни картички, мила Аврора, нали?

— Не — отговори тя смутена.

Лорд Трехърн беше шокиран.

— О, мила моя. Ще ви посетя утре и ще ви заведе до магазина на мистър Доув. Той прави най-хубавите визитни картички в Лондон, не, излъгах, в цяла Англия. Безусловно ще ви трябват картички, за да правите посещения, mon ange.

Аврора отпи от шампанското си.

— И на кого ще правя посещения? Не познавам абсолютно никого в Лондон. Не мога да посещавам хора, които не познавам, нали, Трехърн?

— Mon ange, след тази нощ хората няма да имат търпение да ви посетят. Нали ви казах, че постигнахте триумф. Не само сте една от най-красивите жени тук, но сте облечена изящно. Кралят и кралицата ви се възхищават, танцувахте с краля, а вашият съпруг — с кралицата. За една провинциална двойка благородници това е учудващо бърз успех. Няма да имат търпение да се запознаят с вас, особено като се знае и необичайната ви история. — Трехърн допи виното си и продължи: — Щом веднъж ви направят посещение, вие трябва да го върнете и да оставите картичката си, за да се види, че сте се отбили в къщата.

Аврора си взе още една чаша шампанско от подноса, който ѝ предложи един от лакеите. Шампанското ѝ хареса.

— Защо трябва да оставям картички, когато правя посещение на хората? Те няма ли да ме приемат, Трехърн?

— Повечето ще ви приемат, след като видят картичката ви, но други може и да не го направят. Някои от тях ще са излезли, за да правят посещения — каза ѝ той. — Аз ще ви казвам, mon ange, кого да приемате незабавно и кого въобще да не приемате. Не трябва да правите впечатление на жена, която няма търпение да спечели одобрението на множеството.

— Всъщност, Трехърн, въобще не ме интересува дали ще спечеля одобрението им — призна Аврора. — Ние сме в Лондон само за зимата. Щом се върнем у дома, съмнявам се, че пак ще дойдем в Лондон.

— Може и така да е. Но докато сте тук, трябва да се срещате и да разговаряте само с хората, които са подходящи за вас. Помнете, че ще дойде денят, в който ще търсите съпруга за сина си.

— Аз нямам син — отговори тя със смях.

— Но ще имате — бързо отвърна той.

По-късно, докато лежеше до съпруга си в леглото, Аврора му разказа за разговора си с Трехърн. Той се засмя.

— Трехърн е глупак. Имаш ли намерение да запазиш неговата компания? — Той си играеше с един кичур от косата ѝ. Поднесе го с нежност и благоговение към устните си.

— Не е чак такъв глупак, какъвто изглежда. Развлича ме. Не както развличаше Кели. Тя беше силно впечатлена от него. Аз не съм. Все пак не можем да си седим сами във Фарминстър Хаус чак до пролетта, Валериън. Вече те приеха в „Будълс“ и ти можеш да тичаш до клуба си, когато те обхване скука. Но за мен няма подобен лукс и ще трябва да разчитам на Чарлз Трехърн за развлеченията си.

Той пъхна ръка в деколтето на нощницата и погали гърдите ѝ.

— Аз ще те развличам, любима — прошепна той изкусително и целуна долната част на ухото ѝ.

— Бъди сериозен, Валериън — смъмри го тя.

— Защо? — попита той, като жадно засмука зърната ѝ.

Тя въздъхна и започна да гали врата му.

— Защото... — не успя да се съсредоточи, за да довърши мисълта си, защото нарастващата му страст ѝ попречи.

Той вдигна нощницата чак до кръста ѝ, но тя го спря. Стана и я съблече, а после му помогна да се освободи от нощната си риза.

— Да, така е по-добре — изстена той и я прегърна здраво. — Много, много по-добре.

— Ммм — съгласи се тя. Обичаше да чувства кожата му до своята. Той беше толкова топъл. Топъл и твърд. „*Защо Господ е създал мъжа твърд, а жената — мека?*“ — запита се тя. Той целуна шията, раменете, но не докосна гърдите ѝ. Устните му бяха нежни, а целувките — възбуждащи. Аврора се замисли. Това, че на жената не ѝ омръзва да прави любов със съпруга си, беше истинско чудо според нея. Все пак, когато една двойка е заедно от доста дълго време, почти няма място за изненади. Тя се радваше на ласките на Валериън. Не. Беше жадна за тях.

Пръстите ѝ погалиха тила му, раменете и се спуснаха по гърба му. „*Толкова е красив*“ — помисли си тя. Чувстваше мускулите му под дланите си. При всяко негово движение, те играеха. Главата му беше

сгушена в нежната извивка на врата ѝ. Тя се протегна и погали стегнатите мускули на бедрата и задните му части. Той нададе стон на удоволствие, а тя почувства тръпка на нетърпение да пробягва по тялото ѝ.

— Магьосница — прошепна в ухото ѝ. — Няма да получиш своето, докато и аз не получа своето.

Зарови лице в гърдите ѝ, вдъхвайки аромата на копринената ѝ кожа. Започна да я гали с език — първо гърдите, а после се спусна надолу. Възбудата ѝ се увеличи до такава степен, че тя помисли, че тялото ѝ не може да я побере и ще избухне. Гърдите ѝ се бяха втвърдили от желание, а зърната ѝ молеха за вниманието му. Коремът я болеше от копнеж и очакване.

— Моля те! — задъхано каза тя. Дишането ѝ беше учестено. Извика от удоволствие, когато лицето му погали къдравите косъмчета, скриващи женствеността ѝ. — Моля те! — още по-нетърпеливо го подкани тя.

Той бавно прокара език по върха на срамните ѝ устни. Разтвори ги и се усмихна, като видя, че кораловата ѝ плът вече е влажна от желание. Дъхът ѝ изгаряше слуха му. Пъпката на удоволствието пулсираше под жадния му горещ поглед. Той се плъзна между бедрата ѝ и постави краката ѝ на раменете си. Бавно я разтвори и погали с език цялата дължина на процепа, като с върха му само леко докосна пулсиращата пъпка. Тя нададе отчаян стон. Имаше нужда от много повече, отколкото той ѝ даваше в този момент. Той вдигна глава и тихо каза:

— Ти си ненаситна, любима. Страхувам се, че ще дойде ден, в който няма да мога да те задоволя.

— Никога! — извика тя. — За Бога, Валериън, не спирай сега!

Валериън отново наведе глава и вдъхна нежния ѝ женски аромат. Той го опияни Силната ѝ възбуда увеличи собствената му страст. Езикът му се движеше бързо напред и назад, като обхващаше цялата ѝ дължина. Тя вече хлипаше от нетърпение. Гладът за сексуални наслади, който тя изпитваше, беше толкова голям. Той реши, че може да ѝ покаже страстта по нов начин. Завъртя тялото си така, че устата му са остане върху пъпката на удоволствието ѝ, но в същото време ѝ даде възможност да гали члена му. Въобще не се наложи да я окуражава. Испита силна наслада, когато започна да го ближе с

ентусиазма на умираща от глад жена. Езикът ѝ беше горещ и нетърпелив. После го пое в устата си и започна да го възбужда с езика и зъбите си. Желанието избухна в него с такава сила, че щеше да го разкъса. Беше готов да експлодира, но се овладя и погали с език влажната ѝ плът. Навлезе в горещата ѝ вътрешност, погали я, а после пое с устни набъбналата пъпка и жадно я засмука. Тя извика от удоволствие и започна да го смуче още по-силно. Тялото ѝ се извиваше в конвулсии.

— Пусни ме — успя да каже той. Тя неохотно се подчини. Той се обърна и със силен тласък влезе в пулсиращата ѝ вътрешност. После отново и отново, докато почувства, че спазмите разтърсват цялото ѝ тяло. Тогава и той позволи на удоволствието да избухне в него. Любовните му сокове бяха толкова обилни, че не само запълниха утробата ѝ, но навлажниха и чаршафите. Тялото ѝ продължаваше да се тресе в ръцете му И двамата останаха без дъх и сили.

Той легна на леглото до нея, взе дланта ѝ и страстно я целуна.

— Великолепна си — каза ѝ, когато най-сетне успя да проговори.

Аврора също взе дланта му и я целуна. Все още не можеше да говори. А когато гласът ѝ се върна, тя прошепна тихо:

— Беше чудесно! Не бях си представяла, че е възможно! Може ли да го направим пак? Какво още пазиш в тайна от мен, господарю?

Той се засмя.

— Виждам, че ще ми е много трудно да те задоволявам, мадам. Но с удоволствие ще изпълнявам всичките ти сексуални желания. Само не позволявай същата свобода и на други.

— Ти си мой съпруг — увери го тя. — Дори не бива да ми говориш такива неща, Валериън. Никога няма да те предам! Не за първи път произнасяш тези думи. Защо? Не вярваш ли, че те обичам? — Тя го обви с ръце. Главата му почиваше на гърдите ѝ. — Мъжете трябва да са смели. Не им е разрешено да показват каквато и да е болка и страдание. Бракът ти с Кели беше болезнен не само за нея, но и за теб, нали, Валериън? Мисля, че си се страхувал, че някой ден Кели, въпреки студенината си, може да ти изневери, само защото любовниците са на мода. И двамата знаем, че сестра ми по-скоро щеше да умре, отколкото да не спазва модата в обществото, дори това да означаваше, че трябва да прави нещо, което не е по вкуса ѝ. Но аз не съм като нея, Валериън. Отначало те отхвърлих, защото се страхувах

от неизвестното — от теб, от Англия и от социалното положение, което ми предлагаше. Не бих могла да го обясня по-просто, любими. Може да ми повярваш, а може и да не ми повярваш, но никога повече не ми казвай, че мога да те заменя с друг мъж! Не и след прекрасния час, който прекарахме заедно.

Той вдигна глава и я погледна в очите.

— Извинявай — каза той тихо. — Страхувам се, че се проявих като глупак. Но ме движеше любовта, която изпитвам към теб.

— Както някога аз се ръководех от страховете си — отговори му тя. — Нека и двамата престанем да се държим глупаво, съпруже мой.

Той кимна. След малко Валериън отпусна глава на гърдите ѝ и заспа. Аврора се усмихна. Преди две години не можеше да си представи, че подобно щастие е възможно. Само да не беше заплащала такава висока цена за него. Тя нежно погали тъмнокосата му глава, а той тихо прошепна нещо в съня си. Тя затвори очи и също заспа.

Трехърн пристигна на другата сутрин, както беше обещал, за да заведе Аврора до магазина на мистър Доув. Тя беше закусила със съпруга си, който веднага след това беше отишъл да язди в парка. Тя отказа да го придружи, защото знаеше, че Чарлз Трехърн ще вдигне ненужен шум, ако не отиде с него до магазина на Доув. Малкото елегантно магазинче на улица „Сейнт Джеймс“ се оказа истинска находка. Под опитното око на лорд Трехърн тя си поръча картички от тънка хартия с цвета на слонова кост. На картичката трябваше да се изпишат монограмът на графа и нейната титла „дукеса Фарминстър“, с калиграфски букви и черно мастило. Изпълнена с ентузиазъм, тя поръча визитни картички и за Валериън. Нареди на мистър Доув да ги изпрати във „Фарминстър Хауз“ колкото се може по-скоро.

— Ще ги имате до една седмица, Ваше благородие — каза мистър Доув и се поклони ниско.

— Аз също се надявам — намеси се Трехърн — да станат по-бързо. Без картичките, Нейно благородие, не може да прави никакви посещения, а живее далеч от Лондон и не може да се върне да си ги вземе. Глупавата ѝ камериерка въобще не е взела принадлежностите ѝ за писане и кутията с картичките. Момиче от провинцията, нали разбирате. — Той намигна на мистър Доув. — Предано, но не особено умно. — И той многозначително потупа с показалец слепоочието си.

— До утре сутринта ще ви приготвя три дузини, Ваше благородие — отговори с усмивка мистър Доув. — Не може да останете затворена вкъщи в разгара на сезона. Това е немислимо!

Той отново ѝ се поклони. Аврора грациозно кимна, хвана Трехърн под ръка и двамата излязоха от магазинчето.

— Благодаря ти, Трехърн — каза тя с блеснали очи.

— Ти много бързо навлизаш в тукашния живот, *mon ange* — каза той и се замисли. Макар и да беше привлекателна, Аврора не беше красавица като Каландра, която имаше алабастрова кожа, черна коса и бадемови очи. Каландра, на която той възлагаше такива големи надежди, която беше така щедра и винаги отваряше портмонето си, за да плати, когато той загубеше на карти. А това се случваше доста често. Студената и елегантна Каландра. Дали Валериън Хоксуърт беше направил всичко възможно, за да спаси живота ѝ? Или желанието му да притежава Аврора е надделяло? Особено когато е научил, че тя, а не красавицата Каландра, е наследницата на Сейнт Тимъти. Там е имало лекар, а тя все пак е умряла. Беше сигурен, че Каландра не е трябвало да умира.

Трехърн, мислите ти са някъде другаде — каза Аврора.

— Той се опомни и ѝ помогна да се качи в каретата.

— Мислех си дали хартията, която купи, е достатъчна. Но нали няма дълго да останете в Лондон. Съвсем скоро, *mon ange*, ще се върнете към идиличния си живот в „Хоукис Хил“, нали? Ти и твоят граф-фермер, макар че, признавам, той не е лош човек.

— Колко мило, че казваш това, Трехърн — леко присмехулно каза Аврора. — Ще предам на Валериън какво си казал за него. А хартията мога да използвам и след като се върна в провинцията. Всъщност отсега нататък ще купувам всичките си принадлежности за писане от мистър Доув. Нали ти ме увери, че това е най-модното магазинче за такива стоки в Лондон.

— *Mon ange*, започвам да изпитвам надежди по отношение на теб — отговори ѝ със смях лорд Трехърн.

— Заведи ме у дома, Трехърн. Валериън ще се върне от езда и ще се запита защо едно пазаруване трае толкова дълго. Той е много ревнив, нали разбираш.

— Тогава ще го поканя да обядва с мен в „Будълс“ и ще го уверя, че гледам на теб така, както би гледал милия ти брат Джордж —

отговори ѝ лорд Трехърн. — Между другото, той намери ли си съпруга?

— Да. — Докато каретата се носеше по лондонските улици, тя разказа на лорд Трехърн всички подробности по сватбата на брат си.

— Дъщеря на свещеник! — засмя се Трехърн. — Щом произходът ѝ е толкова добър, тя е подходяща. Предполагам, че момиче от провинцията ще се справи по-добре с живота на острова от тези разглезени градски дами.

— Бетси ще бъде превъзходна съпруга на брат ми — отговори Аврора. — А какво ще правя аз, ако ти ми отнемеш Валериън и го заведеш на обяд? След това сигурно ще играете на карти и ще мине много време, преди той да се прибере у дома.

— Е, мила, ти ще трябва да се разкрасиш за вечерните задължения. Графинята на Девъншир ще даде грандиозен бал. Знам, че сте поканени. Трябва да ми обещаете един танц. Как ще се забавляваме! А утре следобед ще има продажба на коне в „Хайд Парк“. Ще отидем и тримата. Знам, че съпругът ти силно ще се заинтересува.

— А аз си мислех, че ще трябва да наема човек, който да ми помогне да се оправям тук. Виждам, че след като ти си около мен, това е излишно — засмя се Аврора. — Звучи вълнуващо, Трехърн, но кога обществото успява да си почине от всички тези нескончаеми ангажименти?

— Да си почине? Когато остарее, човек ще има достатъчно време за почивка. Или може да си почива в гроба, *mon ange*, но ние сме млади и трябва да се наслаждаваме на живота.

— Каретата на графа спря пред „Фарминстър Хауз“. Един от лакеите изтича да помогне на Аврора да слезе. Трехърн скочи след нея и я придружи в къщата.

— Графът върна ли се от езда? — попита Аврора, докато Манърс ѝ помагаше да съблече обточената си с кожи зимна наметка.

— В библиотеката е, господарке — отговори икономът. — Да му кажа ли, че сте се върнали.

— Не, аз сама ще му го кажа. Моля ви, заведете лорд Трехърн във всекидневната стая. Тя забърза към библиотеката. Когато влезе, каза с въздишка: — Лорд Трехърн ме уморява. Сега е твой ред да го забавляваш, Валериън. Искан да те заведе на обяд в „Будълс“. Покани

ме на някаква продажба на коне утре следобед. Това ще ми хареса. Никога не съм била на търг за продажба на коне.

— Мили Боже! — възкликна графът. — Искан да ме заведе на обяд? Забеляза ли вече каква прилепчива гъба е той? Обзалагам се, че обожаваше Каландра заради парите, които тя пускаше в джоба му. Струваше ми се странна постоянната ѝ нужда от пари. Никога не успяваше да живее с полагащата ѝ се издръжка, макар че аз винаги съм бил повече от щедър.

— Бъди любезен, господарю мой. Ние сме толкова щастливи! А е очевидно, че Трехърн не е щастлив. Той е забавен, а ние наистина не познаваме почти никого в Лондон.

Графът ѝ се усмихна, приближи се до нея и я целуна нежно.

— Ти имаш добро сърце. И за да ти угодя, ще отида с Трехърн до „Будълс“. Той ще ме накара да играя карти след обяда, предупреждавам те. Само Господ знае кога ще се върна в любящите ти прегръдки.

— Ще се върнеш тъкмо навреме, за да се преоблечеш и да отидем на бала, който дава графинята на Девъншир — напомни му тя с усмивка. — Знам, че мога да имам доверие на Трехърн за това, тъй като и той ще посети бала.

Валериън Хоксуърт изстена.

— Предавам се!

— И ако си много добър — обеща му тя, — ще завършим тази нощ като предната. — Аквамаринените ѝ очи блестяха. Тя бързо прокара розово езиче по горната си устна.

— Можем и следобеда да прекараме по този начин и да пратим Трехърн да върви по дяволите — започна да я изкушава той.

Аврора се засмя.

— Ако го направим, ще бъдем изтощени и няма да можем да отидем на бала на графиня Девъншир, любов моя.

— Наистина ли искаш да отидеш на бала? — Очите му вече бяха потъмнели от страст.

— Да! — каза тя и отново се засмя. — Няма да ти позволя да ме превърнеш в отшелница, Валериън. Щом сме в Лондон, трябва да се възползваме от развлеченията, които предлага. Едва ли някога ще дойдем отново, щом веднъж се приберем у дома. Наистина не харесвам града, но след като вече съм тук, ще опитам от всичко, което

Лондон ми предлага. Не виждам причина да идвам отново тук, докато не стане време най-голямата ни дъщеря да дебютира в обществото.

— Ако прекараме следобеда така, както искам аз, дъщерята може да дойде по-скоро. — Логиката му беше необорима.

— Но първо трябва да имаме син — каза Аврора. — Хайде, отиди да намериш Трехърн. Той е в сутрешната всекидневна и с нетърпение чака появянето ти.

— Без съмнение — отговори сухо графът. Притисна я до себе си и зарови лице в косите ѝ. — Сигурна ли си, че не мога да те накарам да промениш решението си, Аврора, любима моя?

— Не, не съм сигурна, затова трябва веднага да излезеш от стаята — каза му тя с усмивка. — Не искам Трехърн да узнава, че би предпочел да прекараш следобеда в прегръдките на съпругата си, пред това да отидеш до „Будълс“. Не предизвикахме ли и без това достатъчно голям скандал?

Графът избухна в гръмогласен смях, целуна я по косата и каза:

— Добре, Аврора, заради нашата репутация ще отида до „Будълс“ с Чарлз Трехърн, но наистина бих предпочел да се любя със съпругата си!

— Дай и на него малка част от себе си, Валериън. Мисля, че точно сега джобовете му са празни.

Той се усмихна и се обърна към вратата.

— Разбира се, любима. Смятам Трехърн за човек, който умее само да си пилее времето, но не съм безчувствен към финансовите му проблеми.

Той ѝ изпрати въздушна целувка и изчезна през вратата на библиотеката.

ГЛАВА 15

— Не разбирам защо кралицата прекарва толкова много време с графиня Фарминстър — недоволно изсумтя лейди Джарвис.

— Може би защото и двете са млади и току-що омъжени — предположи графиня Хамилтън. — Естествено е кралицата да търси компанията на хора на нейната възраст. А Аврора Хоксуърт е само с една година по-голяма от нея.

— Но тя е от колониите — отговори лейди Джарвис. Очевидно завиждаше на Аврора.

— Вярно, че не е родена в Англия, но и кралицата не е родена в Англия. Още едно обстоятелство, което ги свързва. И двете трябва да свикнат с новата си родина. Тя помага на Нейно величество да се приспособи. Кралицата очаква дете и ние всички искаме да бъде щастлива, нали така? Хайде, Естела, не бъди ревнива. Лейди Хоксуърт скоро ще си замине от Лондон. И едва ли ще се завърне. Тя си призна, че предпочита живота в провинцията пред този в двора.

— Е, вярно, че сега в двора е по-скучно, отколкото беше при стария крал. Непрекъснатите възхвали на морала вбесяват хората, а това, че кралят особено държи на семействата, ги изумява. Особено като се има предвид неговият собствен произход. Крал Джордж I непрекъснато се караше със сина си, Джордж II, а Джордж II винаги беше скаран с най-големия си син, когото наричахме Бедния Фред. И двамата крале на име Джордж парадираха с любовниците си немкини, но в двора тогава наистина беше забавно! Чудехме се дали Бедния Фред също щеше да доведе любовниците си, когато стане крал, но уви, той умря, когато синът му беше на тринайсет години. А сега това момче е нашият крал и твърди, че всичко, от което англичанинът има нужда, за да бъде щастлив, е земята и семейството. Как може един крал да говори така?!

— Какво си говорехте за краля? — попита кралица Шарлот, която беше чула само, че става въпрос за съпруга ѝ.

— Казах само, че Негово величество вярва, че семейството и земята са достатъчни за щастието на човека, Ваше величество —

отговори бързо лейди Джарвис.

— Да, наистина — потвърди кралицата с усмивка и се обърна към Аврора, която седеше до нея. — Щастлива сте, че можете да живеете в провинцията, Ваше благородие. Обожавам нашата малка къща в Кю, макар да казват, че не е достатъчно величествена. Негово величество ще купи къщата на семейство Бъкингам, която се намира в Пимлико, защото хората непрекъснато ни обвиняват, че живеем в твърде скромна къща. — Тя сниши глас. — Не харесвам огромните къщи. Имате ли такава?

— „Хоукис Хил“ е обширно имение, Ваше величество, разположено сред чудесни паркове и гори, които също ни принадлежат. Не мисля, че е палат, макар да е по-голямо от родната ми къща, която се намира на остров Сейнт Тимъти.

— Липсва ли ти твоят остров? — попита кралицата.

— Липсва ми семейството ми, слънцето и топлите дни — отвърна замислено Аврора, — но домът ми е там, където е Валериън.

Кралицата кимна и срамежливо рече:

— Обичаш ли го?

— Да — отговори простичко Аврора.

— Добре! Това е много добре. И аз обичам моя Джордж. Той е чудесен мъж. Разбира се, никой не може да го познава така, както го познавам аз. — Тя въздъхна. — Знаеш ли, много е трудно да бъдеш крал. Всички се домогват до благоволението ти, искат да привлекат вниманието ти. Всички искат кралят да слуша тях и да постъпва така, както те желаят. — Сините й очи блестяха. Тя нежно погали корема си. — Горкото ми дете! Животът му няма да е лесен. Имате ли деца?

— Може би вече съм бременна — сподели Аврора. — Не мога да бъда сигурна, защото не познавам никого, който може да ми каже всички симптоми на бременността. Марта, камериерката ми, може би ги знае, защото е била камериерка и на майка ми, но не може да пази тайна. Мога да попитам бабата на съпруга си, но тя е в „Хоукис Хил“.

— Прекъсна ли се връзката ти с Луната? — попита кралицата.

— Да.

— Започнаха ли да се изпълват гърдите ти? Зърната ти твърди ли са? — продължи кралицата тихичко.

— Да.

— Изпитваш ли отвращение към определени храни и силно желание да ядеш други?

Аврора кимна:

— Да!

— Тогава, най-вероятно си бременна. Искаш ли да ти уредя среща с лекаря на краля?

— Ще бъда много благодарна, Ваше величество. Ще се върнем у дома едва на първи май. Не искам да чакам чак дотогава, за да се консултирам с доктор Карстеърс. Искам да знам още сега.

— Ще го уредя — каза кралицата и се засмя: — Не мислиш ли, че лейди Джарвис много прилича на спаниела си?

— Мисля — съгласи се Аврора и двете жени се засмяха, като запазиха в тайна причината за смеха си.

— Какви глупави същества! — прошепна лейди Джарвис на седналата до нея жена. — Надявам се, че когато порасне, кралицата ще придобие по-кралски маниери. Младите жени са невъзможни.

— Мисля, че кралицата и лейди Хоксуърт са повече от очарователни — каза графиня Хамилтън. — Младостта и веселието им са заразителни. Хората, с които те общуват, също се чувстват млади. Поне така действат на мен!

Вратите, които водеха към салона на кралицата, се отвориха и влезе кралят. До него вървеше Валериън Хоксуърт. Те се поклониха на дамите. Кралят каза на съпругата си:

— Лоте, Хоксуърт ми разказа невероятни неща за фабриките си. Той произвежда платове от собствена вълна. Само понякога купувал допълнително материали. Когато продаде платовете, дава част от печалбата на фабриките.

— Защо не запазвате цялата печалба за себе си, Ваше благородие? — попита кралицата, изпълнена с любопитство.

— Защото, като позволявам на моите наематели и работници да се облагодетелстват от труда си, те работят по-усилено и по-добре. Нашият плат е с по-добро качество, защото те знаят, че колкото е по-хубав платът, толкова по-висока ще бъде цената му. Като им давам макар и малка част от печалбата, те се стараят платът да бъде първокачествен, Ваше величество — обясни графът. — Допълнителният доход, който си спечелват, прави живота на семействата им по-добър. Аз позволявам на някои семейства със

спестените пари да си построят къщи, макар земята, на която са построени, да е моя. По този начин аз се отървавам от грижата по поддръжката на техните жилища. Тези, които не се грижат за ремонта и преобоядисването на къщите си, не получават допълнително пари.

— Изглежда, вие сте строг, но справедлив господар — каза кралицата. — Това е добре, нали, Джордж?

— Да — съгласи се кралят. — Ще поиграем ли на топка покъсно, Хоксуърт? Аз много се интересувам от това, как отглеждате говеда. Бът казва, че вашите са превъзходни.

Графът се поклони.

— Ще бъда доволен да споделя знанията си с Ваше величество — отговори той.

— Фермерът Джордж и графът фермер — каза тихо лейди Джарвис. Тонът ѝ беше пренебрежителен. — Какво ще се случи със страната, която има такъв господар?

— Мисля, че Англия ще бъде по-добро място, ако този крал вземе скиптъра си и си замине — каза тихо лейди Хамилтън.

— Отглеждане на говеда и тъкане на платове — присмя се лейди Джарвис. — Чудя се накъде е тръгнал светът!? — Този път тя произнесе думите малко по-високо и кралят я чу.

— Ще се радвате на вечеря от прекрасно говеждо, мила моя лейди — каза ѝ той остро. — А ако не се тъкат платове, ще останете гола като новородено бебе, мадам. Трябва да благодарим на Бога за земята и за всичко, което тя ни дава. Трябва да благодарим на Бога и за разумните английски земевладелци.

Така смъмрена пред очите на всички, лейди Джарвис се почувства много неудобно особено когато кралицата и Аврора започнаха да се смеят на забележката на краля за голотата. Тя се зачерви от яд, но мъдро замълча. Поне за момента.

Аврора искаше да изненада съпруга си с новината за евентуален наследник, затова кралицата ѝ уреди тайна среща с кралския лекар. В същия ден, в който трябваше да прегледа кралицата, той щеше да прегледа и Аврора.

Срещата се състоя в малката и лишена от величественост къща на краля. Докторът, с усмивка на уста, потвърди предположенията на Аврора.

— Наистина, Ваше благородие, очаквате дете. От прегледа и получената от вас информация съдя, че наследникът, ще се появи на бял свят някъде около единайсети ноември, когато празнуваме Свети Мартин. Вие сте здрава млада жена. Няма да имате трудности с раждането.

— А ще бъде ли безопасно да пътувам до Хиърфордшир в края на април? — попита го Аврора. — Или да тръгнем сега?

— Остават само още няколко седмици, Ваше благородие — каза докторът. — Не виждам причина да промените плановете си. Предполагам, че каретата ви е удобна, а впрягът — добър. Разбира се, пътуването трябва да се осъществи на разумни преходи.

— А мога ли да яздя? Толкова е тясно и задушно в каретата, а напоследък ми се повдига, когато пътувам.

— Трябва да внимавате, мадам. Не бива да препускате в галоп, нито в тръс. Не бива да се уморявате. Може да яздите бавно по един-два часа на ден. Гаденето бързо ще премине, обещавам ви. А когато стигнете у дома си, трябва да кажете на вашия лекар за състоянието си. Имате лекар в околността, нали?

— Имаме — увери го Аврора. — Моля ви, не казвайте на никого, че очаквам дете, сър. Ще изненадам съпруга си. Неговата първа съпруга, моята доведена сестра, почина при раждане. Ще почакам да стигнем вкъщи и тогава ще му кажа за състоянието си. Не искам да се тревожи без причина. Аз не съм като Кели. Ще имам много деца!

Лекарят се усмихна.

— Доброто отношение към бременността и щастието, което изпитвате, са най-важните условия за успешно раждане, Ваше благородие. Устните ми са запечатани.

Той ѝ се поклонил и си замина. Кралицата се втурна в стаята.

— Е?

Аврора кимна, щастливо усмихната.

— Кога? — кралица Шарлот също се усмихваше.

— През ноември. Знаете само вие и лекарят, Ваше величество. Той се съгласи да запази тайната ми. Надявам се, че и вие ще я запазите. Не искам да казвам на Валериън, преди да сме се прибрали у дома. А това ще стане съвсем скоро. Страхувам се, че като си спомни затрудненията на Кели, само ненужно ще се суети около мен. Сестра

ми никак не искаше да има деца, но аз се радвам! Историята няма да се повтори в този случай!

Кралицата импулсивно прегърна Аврора и я целуна и по двете бузи.

— Ще запазя тайната ти — обеща тя.

Когато се върна у дома, Аврора видя, че я чака лорд Трехърн.

— Ще те заведа на специално място — каза ѝ той. — Ще ми позволиш ли да те взема довечера?

— Ами Валериън?

— Вече говорих с него. Той ще вечеря насаме с краля, който иска да говори с него за селското стопанство. — Той театрално въздъхна. — Много съм изненадан от интереса на краля към подобни знания. Не знам откъде и как е успял да придобие такова влечение към тези неща. По-добре щеше да бъде, ако се интересуваше от въпросите на управлението. Бът го окуражава в идеите му за божественото равенство, вместо да му помогне да види предстоящото противопоставяне на вигите и торите. Кралят ще трябва да се погрижи и за вътрешния ред. Може да управлява и без божественото право, но не може да го направи без помощта на политиците. Ние живеем в модерно време.

— Ще попитам Валериън дали не възразява да изляза сама с теб — каза Аврора.

— Няма да възрази — увери я Трехърн. — Ще те взема в девет часа, *mon ange*. Облечи си нещо пищно.

Той ѝ целуна ръка и излезе. Аврора все пак попита съпруга си дали може да излезе с лорд Трехърн.

— Не каза къде иска да ме заведе, но ме предупреди да се облека великолепно. Случаят сигурно е специален. Имаш ли представа, къде ще отидем?

— Тази вечер се дават няколко бала — каза графът, като че ли малко обиден. — Забавлявай се. Предпочитам да говоря с краля за селското стопанство, отколкото да си губя времето по светски събирания. Само още няколко седмици, любима, и ще се върнем в „Хоукис Хил“. Баба ми пише, че макар скандалът още да не е затихнал напълно, ще бъдем добре дошли.

— Слава Богу! Не успях да си намеря истински приятели тук в Лондон, освен кралицата. Нямам нищо общо с дамите от двора. Лоте и

аз сме на една и съща възраст. И двете сме чужденки в Англия. Нейното възпитание е като моето. Отгледана е от любящо семейство, в което не са спазвани особени официалности.

— Наричаш кралицата Лоте? — Той беше силно изненадан.

— Само когато съм насаме с нея. Ако ме чуе някоя от останалите дами, ще побеснеят всичките. Те и без това ми завиждат. Особено онази кисела лейди Джарвис. Лоте предпочита между нас да няма формалности. С мен е по-свободна, отколкото с останалите.

— Сигурно не е лесно да си кралица — каза замислено графът. — Но тя поне е щастлива със съпруга си. Кралят я обича силно и нежно. А при днешните бракове това е истинско чудо.

— Ти също ме обичаш. И аз те обичам!

— Още едно чудо! — Той целуна върха на носа ѝ.

— Не знам дали всъщност искам да изляза с Трехърн. Ще бъда щастлива и ако си остана у дома. Уморена съм от това, че трябва да си лягам късно. Ще изпитам облекчение, когато се върнем в провинцията, където водим разумен живот, Валериън. Освен това, баба ти много ми липсва.

— И на мен — призна си той. — Ако откажеш на Трехърн, той ще изпадне в депресия и непрекъснато ще ми мърмори утре в „Будълс“. По-лош е и от жена, любима моя. Иди заради мен, моля те.

— О, добре! — съгласи се тя.

— Какво ще облечеш? Да не бъде прекалено изкусително, Аврора, защото не искам другите мъже да виждат голяма част от тялото ти.

— Розовата копринена рокля, чиято фуста е на тъмнорозови и златножълти райета. Още не съм я обличала. Не съм сигурна дали не е малко крещяща, но Трехърн каза да облека нещо такова. Чудя се къде ли ще ме заведе, Валериън. Няма да му позволя обаче да ме задържи до късно.

— Но аз ще се прибера преди теб, може би дори малко след твоето тръгване. Знаеш, че кралят се придържа към строг режим Става от масата за карти точно в десет часа и веднага си ляга.

— Щастливец! — отговори Аврора.

Графът се засмя.

— Ти наистина си създадена за живот в провинцията — пошегува се той. — Предполагам, че ще ставаш с птичките и ще си

лягаш със залеза. — Ръцете му я обгърнаха. — Всъщност нямам нищо против да си лягаме рано. — Той покри с нежни целувки цялото ѝ лице.

— Ммм — въздъхна доволно тя. — О, Валериън, хайде тази вечер да си останем у дома. Ще изпратя бележка на Трехърн, а ти ще изпратиш съжаленията си на Негово величество. Пиши му, че имаш главоболие.

Той я притисна и вдъхна аромата на косите ѝ.

— Не можем — каза той със съжаление. — Приятелството, което ни свързва с краля, ще ни е от полза някой ден. Съвсем скоро ще напуснем двора, мила. И двамата знаем, че вероятно ще мине доста време, преди отново да дойдем в Лондон. Обикновено кралят проявява подозрителност към мотивите на другите. Поне така ми каза Бът. Но на мен ми вярва. Не искам да го разочаровам по какъвто и да било начин, Аврора. Той истински се интересува от опита ми в селското стопанство. Исква да се учи. Знаеш, че в двора няма други, с които може да разговаря по тези въпроси. Те вече му се присмиват зад гърба, наричат го „фермера Джордж“, точно както мен наричат „графа фермер“. Но най-накрая той ще ги спечели на своя страна. Сериозен човек е със здрав морал, мил и добър по душа. Ще дойде време, когато цяла Англия ще откликне на добрата му природа и призивите му за благоприличие. Остава ни още малко време тук. Остави ме да служа добре на краля.

Тя въздъхна и кимна.

— Прав си!

— След около час трябва да замина за Кю. Но ще те чакам буден, скъпоценна моя.

— А аз ще се върна къщи веднага щом това стане възможно, без да обидя домакините си — отговори тя с усмивка.

— Ти си ненаситно и безсрамно момиче — пошегува се той и я целуна страстно.

— Да, сър, но съм твоето ненаситно и безсрамно момиче — отговори тя и отвърна на целувката му. Езикът ѝ се плъзна между устните му и заигра с неговия. После тя се изплъзна от ръцете му и изтича горе.

— Е — каза ѝ Марта, когато тя влезе в апартамента си, — какво ще правим тази вечер, господарке моя?

— Валериън ще замине за Кю, за да се срещне с краля, а аз ще отида на някакъв бал с Трехърн — отговори Аврора.

— Ще ходите на бал? Без съпруга си?! — Марта неодобрително стисна устни.

— Валериън каза, че ако не отида, Трехърн ще мърмори утре през целия ден в „Будълс“ — засмя се Аврора. — И аз бих предпочела да остана тук, Марта.

— И така трябва във вашето положение! — беше острият отговор. — Казахте ли вече на Негово благородие, господарке?

Аврора погледна изненадано камериерката.

— Ти знаеш? Откъде?

— Е, не беше трудно да се досетя. Нима не виждам прането, което изпращате в пералнята? От седмици по него няма и капка кръв. Напоследък сте капризна към яденето, а нощницата ви е малко тясна в гърдите.

— Не си казала на никого, нали? — ядоса се Аврора.

Марта беше огорчена, че господарката ѝ задава подобен въпрос.

— Сигурна ли сте? — беше нейният единствен отговор.

— Видях се с лекаря на кралицата — отговори Аврора. — Но не искам да казвам на Валериън, докато не се върнем у дома. Само ще се тревожи и суети около мен. Лекарят каза, че съм здрава и щастлива, а само това ми е нужно сега. О, Марта, аз не съм Кели и не искам да плаша Валериън. Да имаш деца, е най-естественото нещо на света! Нямам търпение да държа в ръце бебето си!

— Майка ви беше също като вас — каза Марта. — Обичаше децата. Няма да кажа на Негово благородие, господарке. Скоро ще си бъдем у дома. Има достатъчно време да узнае. Но не искам да се преуморявате!

— Няма — обеща Аврора на преданата Марта.

— Какво ще облечем тази вечер? — попита камериерката.

— Розовата копринена рокля, мисля — беше отговорът.

— Тази претрупана и крещяща дреха! Въобще не знам защо я ушихте?! — развика се Марта. — Наистина ли искате да се покажете пред очите на хората, облечена в нея?!

— Трехърн каза да облека нещо ефектно. Мисля, че роклята отговаря на това изискване. Може и да нямам втори случай да я облека.

Аз също не знам защо я поръчах на шивачката. Платът изглеждаше интересен, преди да се превърне в рокля — отбеляза Аврора.

Марта кимна.

— Да, понякога се случва и така. Добре, ще я извадя от гардероба и ще се погрижа да бъде огладена, господарке. Поне да не е ушита съвсем напразно. После ще я забутаме в дъното на гардероба — каза със смях Марта.

Внесоха ваната за Нейно благородие. Аврора се къпа бавно и лежа дълго в нея. Имаше много време до идването на Трехърн. Водата беше топла точно колкото трябва, а ароматът на орлови нокти изпълваше въздуха. Сали беше открил някакво интересно парфюмерийно магазинче съвсем наблизо, в което приготвяха ароматни масла за баня. Те ухаеха свежо и чувствено. Валериън много ги харесваше. Имаше и сапун със същия аромат. Топлата вода ѝ поддейства успокояващо.

— Време е да вечеряте — каза Марта и ѝ помогна да излезе от ваната. — Ако ще стоите будна и тази нощ, ще ви трябват сили. Какво ще кажете за студено пилешко, хляб и масло?

Аврора кимна. Излегна се и заспа още преди главата ѝ да е докоснала възглавницата. Марта я събуди в осем часа. Тя си взе малко от студеното пилешко и пи малко от кехлибареното вино. Изми ръцете и лицето си в легена, който ѝ донесе Сали и най-после се изправи. Камериерките се втурнаха да я обличат. Обуха чорапите ѝ, навлякоха ѝ безброй фусты и ѝ помогнаха да облече роклята си. Сали коленичи, за да оправи насъбралите се фусты.

— Поемете си дълбоко дъх — нареди Марта и започна да завързва роклята.

Пръстите ѝ бяха сръчни и работеха бързо. Талията на Аврора поначало си беше тънка и камериерката внимаваше да не я стегне прекалено. Много от жените припадаха заради желанието си да бъдат ултрамодерни. Аврора погледна към високото огледало. Гърдите ѝ заплашваха да излязат от деколтето на роклята, което беше украсено с златножълти дантели. Тя се опита да вдигне дантелите нагоре, за да си придаде малко по-скромнен вид. Марта поклати глава.

— Това няма да помогне — каза тя кисело, а Сали се изкикоти. Но по-старшата прислужница я изгледа гневно и смехът замря на устните ѝ.

Часовникът над камината удари девет.

— Няма време — каза Аврора. — Знаете, че Трехърн винаги е отчайващо точен. Донеси ми тъмносинята пелерина, Моли. — Тя отново се обърна към Марта. — Във всеки случай, нямам намерение да оставам дълго. Ще се върна още преди някой да е имал възможност да се замисли за роклята, с която съм облечена — обеща тя. Сложи си перлените обеци и за последен път оправи косата си. — Мислиш ли, че изглеждам добре без обичайните къдрици от двете страни на лицето си, Марта?

— На мен ми харесват с кок, господарке. Имате по-изискан вид. Освен това хубаво е понякога да се променяме — увери камериерката своята господарка, след което ѝ подаде чантичката. — Вътре са носната ви кърпичка и ветрилото ви.

Аврора излезе от апартамента, а Моли подтичваше зад нея с тъмносинята пелерина. Трехърн, застанал в подножието на стълбите, погледна нагоре и очите му широко се отвориха.

— Господи! — възкликна той.

— Е, Трехърн, нали каза да облека нещо ефектно — подигра му се добронамерено тя.

Очите му се спряха малко по-дълго, отколкото трябваше, на гърдите ѝ, а после той смело я погледна в очите.

— Не предполагам, че във вашия гардероб може да има такава рокля, Аврора. В този на Каландра — да, но във вашия — не.

— Да, цветът много би подходдал на Кели — призна Аврора. — Не знам защо избрах този плат, но той отговаря на онова, което ми наредихте.

Моли наметна Аврора с пелерината и завърза сребристите ѝ вързалки.

— Къде отиваме? — попита Аврора, след като двамата се настаниха в каретата.

— Скоро ще ни напуснете — каза той. — Видяхте вече двора с неговата помпозност и новоналоженото му благоприличие. Но преди този крал с предвзети обноси да заеме трона, ние имаме двама не така изискани Джорджовци. Те не криеха многобройните си любовни връзки и ние бяхме много по-свободни. От нас се изискваше само да спазваме дворцовия етикет. Предишният начин на живот все още съществува, но хората се крият от шпионските очи и неодобрението на

краля. Ще те заведе в „Бримстоун Клъб“. Каландра го е посещавала няколко пъти заедно с мен. Тя много се забавляваше там.

Той я излъга. Аврора го разбра почти незабавно, когато влезе в клуба, намиращ се на улица „Сейнт Джеймс“. На входа нямаше табелка. Кели, която мразеше дори намеците за чувственост, не би могла да се забавлява от необузданите страсти, които се вихреха в „Бримстоун Клъб“. Лакеите, които отваряха вратата и вземаха наметките на посетителите, всъщност бяха млади жени. Носеха напудрени перуки, а сатенените им жилетки бяха изрязани дълбоко и напълно разкриваха гърдите им. Когато се обърнаха, Аврора видя, че белите им панталони бяха ушити така, че закръглените задни части на дамите бяха предложени на погледите на посетителите. Сервитьорите, които предлагаха шампанско на сребърни табли, бяха мъже, но не бяха облечени по-добре. Не носеха нито ризи, нито жакети. Голите им гърди като че ли бяха намазани с масло. Панталоните им бяха изрязани така, че се виждаха и гениталиите им, и стегнатите им задни части. Всички те бяха много красиви, но лицата им под напудрените перуки бяха безизразни.

— Отвратена съм! Как можа да ме доведеш тук?! — каза Аврора тихо, но в гласа ѝ се усещаха гневни нотки. — Веднага извикай каретата си и ме заведи у дома!

— О, не бъди такава пуританка, *mon ange* — каза Трехърн. — Не си длъжна да останеш, щом не искаш. Но поне ми позволи да те разведа наоколо. — Ръката му стисна по-здраво лакътя ѝ и той я въведе в богато украсена зала. На подиума, който се издигаше в единия ѝ край, тихо свиреха напълно облечени музиканти. В залата имаше много жени, които до една бяха облечени екстравагантно. Някои носеха маски, други — не. — В тази зала — каза Трехърн — идват дами, които жадуват за приключения извън съпружеското ложе. Седят тук и чакат кавалерите си. Огледай се, *mon ange*. Дамата в яркочервено кадифе, чиято маска е украсена с бижута. Вгледай се внимателно, Аврора. Това е лейди Естела Джарвис, а кавалерът, който иска да я отведе в една от стаите на втория етаж, е лорд Болтън, известният политик от партията на вигите. А, молбата му се увенча с успех. Ела, да ги последваме. Има дупчици, през които можем да надничаме. Можем да наблюдаваме всичко.

— Луд ли си, Трехърн? — Аврора се опита да се отдалечи, но хватката му беше здрава. Тя се съмняваше, че би имало полза, ако извика за помощ в това място. Беше ужасена от степента на пиянство и разврат, които наблюдаваше около себе си. Когато стигнаха до стълбището, тя успя да се изплъзне от ръцете на Трехърн и се втурна към входната врата. — Пелерината ми! — извика тя на обслужващия гардероба, който бързо се подчини. Аврора отвори вратата и се озова навън, в хладния нощен въздух. — Веднага докарайте каретата на лорд Трехърн! — нареди тя на момчето, което наблюдаваше спрелите пред клуба карети.

— Господи, mon ange, ти си много по-благовъзпитана, отколкото предполагам. Мислех, че само се преструваш на такава, какъвто е случаят с много от днешните жени — каза Трехърн, застанал до нея.

— Как се осмели да ме доведеш на това място?! — извика гневно Аврора. — Ще кажа на съпруга си. Той ще те извика на дуел. Не искам никакъв скандал да помрачава името Хоксуърт. Какво, за Бога, те накара да си помислиш, че мога да се поддам на такива развратни развлечения?

— Сестра ти го правеше — отговори той.

Аврора се качи в каретата и с движения, които показваха колко е ядосана, подреди полите на роклята си.

— Лъжеш, Трехърн — каза тя остро на мъжа, който сега седеше срещу нея и самодоволно се усмихваше.

— Каландра беше моя любовница — продължи той.

— Още една лъжа! — срязва го Аврора.

— Откъде си толкова сигурна? — предизвика я той. Тонът му беше подигравателен.

— Сестра ми ненавиждаше физическата близост между съпрузите — с учудващо спокойствие каза Аврора. — Да прави любов, за нея беше наказание. Заради това е избягала от „Хоукис Хил“ и е дошла в Лондон. Не искаше да изпълнява задълженията, които положението ѝ на графиня Фарминстър изискваше. За да се сдобие с наследник, Валериън сключи сделка с нея. Ако беше родила детето, той щеше да ѝ позволи да се върне в Лондон за сезона. Бракът им беше кошмар и за двамата. Непрекъснато се обвинявам за това. Ако не бях изкушила сестра си с графската корона, тя нямаше да се омъжи за Валериън, нямаше да е толкова нещастна, нямаше да умре по време на

раждането. Валериън и аз щяхме да се оженим още тогава, на острова, и вероятно вече щяхме да имаме син. Може и да си изпитвал страст към Кели, Трехърн, но не си я имал, знам. Може би си я целувал по бузите, или по челото, и това е било всичко. Не разбирам защо си сметнал, че мога да се забавлявам в място като „Бримстоун Клъб“. Страхувам се, че преценката ти е напълно погрешна. Ще те извиня, защото приятелството ти беше безценно за мен и съпруга ми през тези няколко седмици. Но ще те помоля да не ме търсиш в следващите няколко дни.

Той беше изненадан толкова силно, че загуби дар слово. Не можеше да повярва, че красивата Каландра е била студена и празна като черупка от мида. Познаваше Аврора Хоксуърт много добре и знаеше, че тя казва истината. Чувстваше, че го изпълва леденостуден гняв. Той се беше влюбил в онази малка кучка от колониите. Каландра не е била нищо повече от празноглава кокетка. Тя жестоко си играеше със сърцето му, караше го да вярва, че за него има надежда, докато всъщност такава никога не е съществувала. Трехърн разбра, че драматичната сцена, в която Хоксуърт убива Каландра от ревност, е само плод на развинтеното му въображение. Кучката е умряла при раждане точно както бяха казали те. И Хоксуърт, който се страхувал да не загуби Сейнт Тимъти, завел Аврора пред олтара. Всичко е било толкова просто. И подлото отмъщение, което той замисляше, за да поправи злото, причинено на Каландра, беше глупаво и безполезно. А дали беше така? Защо да не отмъсти за себе си? Нима не беше станал жертва на Каландра? Нима графът фермер и хапливата му съпруга не го бяха използвали, за да ги въведе в лондонското общество? Щеше да потърси справедливост за причинените му мъки! Ще си отмъсти!

— Извинявам се, *mon ange*, и ще удовлетвори молбата ти. Няма да те търся няколко дни — каза той спокойно. Кучка! Никога вече нямаше да се отбие в дома им, но нямаше нужда тя да го знае.

Каретата на лорд Трехърн стигна до „Фарминстър Хаус“. Лакеят вече беше навън, готов да ги посрещне.

— Добър вечер, Ваше благородие — каза той и ѝ помогна да слезе от каретата.

— Моля те, не си прави труда да слизаш, Трехърн — каза Аврора, която бързаше да се отърве от присъствието му. Думите ѝ прозвучаха рязко. — Лека нощ. — Тя бързо влезе в къщата, без да

погледне назад. — Върна ли се вече Негово благородие? — попита тя Манърс.

— Да, Ваше благородие — отговори той, забелязал гнева ѝ.

— Лека нощ тогава — каза Аврора и бързо се изкачи по стълбите. Тръгна към апартамента си.

Марта я чакаше, задрямала на стола пред камината. Тя веднага се събуди и каза:

— Върнахте се рано, господарке. — После, като видя изражението на лицето ѝ, попита: — Какво се е случило? Вие сте бледа и ядосана, веднага познах.

— Помогни ми да съблека тази ужасна рокля — каза Аврора. — Ще ти разкажа, докато се събличам.

И тя ѝ разказа всичко.

— Господи, какъв подлец! — възкликна Марта, изпълнена с възмущение. — Надявам се, че вече няма да го приемате, господарке. Мога да си представя какво ще каже Негово благородие.

— Няма да кажа на съпруга си, Марта. Валериън ще се ядоса и ще извика Трехърн на дуел. И ето ти нов скандал. Бях в „Бримстоун Клъб“ само петнайсет минути. Не си струва случаят да се раздухва. Не съм пострадала, само съм ядосана.

— Но какво ще кажете на съпруга си, когато Трехърн отново ви направи посещение. Ако въобще се осмели...

— По-добре ще е никога вече да не прекрачи прага ни — каза Аврора. — Но ако дойде след няколко дни, ще го приема. С приятелството обаче е свършено. Не само заради държанието му тази вечер, но и заради онова, което каза за Кели. Негова любовница, как ли не! Ако въобще се беше осмелил да ѝ направи подобно предложение, тя незабавно щеше да го изпъди от дома си.

— Наистина, точно така щеше да постъпи — съгласи се Марта. — Беше разглежена и понякога арогантна, нашата мис Каландра, но сърцето ѝ беше добро. Беше дама също като майка си. — Тя помогна на Аврора да облече нощницата си, събра разхвърляните дрехи и фиби и каза. — Ще дам тези неща на Сали и Моли да ги приберат някъде. А после всички ще си легнем.

— Аз сама ще разреша косата си — каза Аврора. Отиде в спалнята си и седна пред огледалото. Взе сребърната четка и започна да реши косата си. В огледалото видя съпруга си, почти заспал в

нейното легло. Усмихна се и прокара четката по дългата си златноруса коса. Помисли си колко ще е хубаво да се върнат отново в провинцията. Днешното преживяване беше отвратително. Какво ли беше направила, та Трехърн да си помисли, че би могла да се забавлява в място като „Бримстоун Клъб“! Четката се движеше все по-бързо и по-бързо. Нищо не беше направила. Просто Трехърн беше странен човек.

— Ти си отново у дома. — Сънено каза графът. — Колко е часът, скъпоценна моя?

— Малко след единайсет — каза Аврора.

— Толкова рано! — отговори той. — Къде бяхте?

— На някакво частно парти на улица „Сейнт Джеймс“. Не познавах никого и ми беше много скучно. Останах само няколко минути и настоях да ме върне у дома. Знаеш, че и без това никъде не исках да ходя. — Тя остави четката, отиде до леглото, захвърли нощницата на пода и се сгуши до съпруга си. — Ето къде искам да бъда, Валериън.

Ръцете му я обгърнаха.

— Добре — каза той й се притисна в нея, — защото и аз искам винаги да бъдеш тук, Аврора.

Той я целуна и Аврора си помисли, че всичко си е отново на мястото.

ГЛАВА 16

— Въпросът ми ще ви се стори странен — каза граф Бът на граф Фарминстър. — Знаете ли къде е била снощи съпругата ви, Валериън?

Джон Стюарт наля в кристалните чаши уиски за себе си и за госта си. Уискито беше първокачествено, беше от собствените му изби в Хайленд, Шотландия. Подаде едната на госта си и, с другата в ръка, седна срещу него. Бяха в частния апартамент на граф Бът в двореца „Сейнт Джеймс“. В камината гореше весел огън и стопляше студения пролетен въздух.

— Аврора беше с Трехърн — каза графът. — Защо?

— А знаете ли къде са били? — попита Бът.

— На частно парти на улица „Сейнт Джеймс“. Мисля, че съпругата ми каза така. Защо задавате всички тези въпроси, Джон? Защо се интересувате от обществения живот на Аврора?

— Тази сутрин чух ужасна клюка, Валериън. И тя засяга съпругата ви — каза му граф Бът. — Фактът, че тя е била с Трехърн, донякъде потвърждава клюката, защото точно той е в устата и ушите на хората.

— Започвам да се плаша от сериозността ви, Джон. Трябва да ми кажете за какво става въпрос — отговори графът и бавно отпи от уискито, наслаждавайки се първокачествения му вкус.

Джон Стюарт заби поглед в чашата си. После пое дълбоко дъх, вдигна глава и погледна право в очите събеседника си.

— Съпругата ви е била в „Бримстоун Клъб“. Говорят, че се забавлявала безсрамно и е шокирала намиращите се там дами.

— „Бримстоун Клъб“! Не знаех, че клубът все още съществува — каза графът. — И съм изненадан, че точно там нещо може да се стори на хората безсрамно и шокиращо. Мили Джон, вие знаете що за хора ходят там! Аврора не би участвала в подобни развлечения. Освен това тя се прибра половин час, след като излезе с Трехърн.

— Говорят, че съпругата ви се е разсъблякла бавно, дреха по дреха, докато останала съвсем гола. А после Трехърн предложил всички, които искат, да се възползват от нея. Няколко мъже го

направили Развратът завършил по следния начин: Трехърн зачервил дупето ѝ от бой с камшик, докато тя задоволявала орално лорд Болтън. А после Трехърн я обладал отзад. Когато свършили, тя благодарила на всички джентълмени за приятно прекараното време, загърнала се в пелерината си и напуснала клуба.

Слепоочията му пулсираха, но Валериън Хоксуърт успя да запази гласа си спокоен.

— И защо всички са убедени, че тази развратница е била моята съпруга? — попита той. — Със сигурност това, че е била придружена от Трехърн, не е достатъчно.

— Жената била с маска — каза граф Бът, — но всички видели съпругата ви да влиза там, облечена в доста екстравагантна рокля. Очевидно си е сложила маската по-късно, в напразен опит да прикрие самоличността си. Но роклята я издала.

— Съпругата ми наистина излезе с Трехърн снощи — каза графът. — И наистина беше облечена екстравагантно. Но се върна у дома половин час по-късно. Нощта прекарахме заедно. Не може да е била Аврора, Джон. Въпросът е: коя е била жената и защо се опитват да навредят на съпругата ми?

— Да, било е доста късно, почти призори — каза замислено графът. — Знам всичко, защото мъжете, които са взели участие, са едни от най-известните в обществото. Преди снощната случка, не биха позволили никой да ги зърне в „Бримстоун Клъб“. Лесно е да се провери времето. Трябва обаче бързо да заглушим скандала, преди да е достигнал до ушите на краля. Защото, ако това стане, нито на вас, нито на съпругата ви, ще бъде разрешено да оставате в една и съща стая с техни величества. Знаете какъв е кралят. А кралицата ще му се подчини, дори да не е съгласна с нареждането му.

— Какво предлагате? — попита графът.

— Ще започна дискретно да разпитвам замесените мъже. А вие, макар да вярвате, че съпругата ви е невинна, все пак я разпитайте. Тя е била с Трехърн и са я видели да влиза в „Бримстоун Клъб“ по-рано същата вечер — отговори граф Бът. — Първо трябва да се уверим, че онази жена не е била графиня Фарминстър, както се говори. После ще трябва да открием коя е била всъщност, защо са я облекли в роклята на съпругата ви и, най-важното, кое е разпространил клюката, и то почти

незабавно. Не е обичайно членовете на „Бримстоун Клъб“ да се хвалят публично.

Валериън Хоксуърт се върна у дома, във „Фарминстър Хаус“. Съпругата му беше в библиотеката и пишеше.

— На кого пишеш? — попита той, като седна близо до нея.

— На майка си. — Не съм получила писмо още откакто ѝ писах за смъртта на Кели. Бетси писа, за да ми каже, че мама страда дълбоко. Но мама не е отговорила на нито едно от писмата ми. Сигурно мисли, че аз съм виновна за смъртта на Кели! Знам, че си го мисли! Но аз ще продължавам да ѝ пиша с надеждата, че тя най-после ще ми прости.

— Беше ли снощи в „Бримстоун Клъб“! — попита той направо, за да не може тя да го излъже.

— Не знаех, че е възможно да съществува такова място. Беше ужасно, отвратително! — тихо отговори Аврора. — Веднага щом видях къде ме е завел Трехърн, си тръгнах.

— А защо не ми каза истината, когато те попитах къде си била? — настоя графът.

— Знаеш какво е онова място, нали, Валериън? Страхувах се, че ще се ядосаш и ще извикаш Трехърн на дуел. Не исках още един скандал. Тръгнах си веднага. Нищо лошо не ми се случи. Казах на Трехърн да не идва у дома известно време. Наистина съм много ядосана, задето е сметнал, че може да ме заведе там. Каза, че е водил там Кели, но аз знам, че това не е истина. Кели щеше да бъде дори по-ужасена и от мен. Също така има наглостта да излъже, че Кели му е била любовница. Мисля, че много се излъгахме в лорд Трехърн. Той не е джентълмен — заключи Аврора. Сложи дланта си върху неговата. — Обещай ми, че няма да го извикаш на дуел. Той не заслужава около него да се вдига шум, любов моя.

— Току-що се срещнах с лорд Бът. Той ми каза, че се носи ужасна клюка. Говорят за теб и Трехърн.

— Каква клюка?

Започваше да се ядосва. Не изглеждаше виновна. Не се страхуваше. Беше ядосана. Той ѝ предаде всичко, което му разказа Джон Стюарт. Наблюдаваше я внимателно, за да не изпусне и най-малкия знак за нейната виновност. Но такъв нямаше. Аврора беше побледняла от ужас. Изражението ѝ издаваше колко е отвратена. После гневът ѝ избухна с пълна сила.

— Как се осмеляват да мислят, че онази развратница в розовата копринена рокля съм била аз!

— Къде е роклята? — попита съпругът ѝ.

— Манърс! Веднага изпрати тук Марта — извика Аврора на иконома. Когато камериерката застана пред нея, тя я попита: — Къде е роклята, в която бях облечена снощи, Марта?

— В гардероба, господарке. Дадох я на Сали да я прибере — отговори Марта.

— Донеси я, моля те — каза Аврора.

И тримата се изкачиха до апартамента на Аврора. Марта отиде да потърси исканата рокля. Върна се след няколко минути, озадачена.

— Не мога да я намеря, господарке. Не е там, където трябва да бъде. Няма я никъде. Дадох я на Сали, като ясно ѝ казах какво трябва да направи с нея. Трябваше да почисти роклята и да я сложи в гардероба.

— Доведи Сали — каза графът.

— Ще ѝ одера кожата, ако тя стои зад всичко това — каза гневно Аврора. — Тя беше камериерка на Кели и затова я оставих на работа. Никога не съм я харесвала. Тя е подла и потайна.

Графът кимна.

— Манърс ми е говорил за нея. Много е нахална.

Марта се върна със Сали.

— Не съм ѝ казала нищо — каза по-старшата прислужница.

— Къде е розовата копринена рокля, в която бях облечена снощи, Сали? — попита Аврора.

— В гардероба, господарке — прекалено бързо отговори Сали.

— Не е там — каза Аврора.

— Тогава... нямам представа къде може да е — отговори Сали, но не се осмели да погледне господарката си в очите.

— На кого даде роклята, Сали? И не ме лъжи, момиче — каза остро графът. — Истината!

Сали нервно пристъпи от крак на крак. Очите ѝ все още бяха сведени надолу.

— Не знам за какво говорите, Ваше благородие — каза тя.

— Лъжеш! — извика Валериън и сграбчи момичето за ръката.

— Оооу! — Тя се опита да се отскубне. — Боли ме, Ваше благородие. Пуснете ме!

— Не и докато не науча истината. — Хайде, още един път, момиче. Какво направи с роклята? — Той я разтърси, като я гледаше гневно.

Тя заплака.

— Ваше благородие! Нима ще му позволите да се отнася така с мен?! След като толкова дълго съм със семейството ви? Няма ли капка благодарност у вас?

— Ако зависи от мен, Сали — каза остро Аврора, — ще бъдеш бита, докато не можеш вече да ходиш! Ти си безсрамница. Откраднала си роклята ми. Искам да знам защо и ако не ми кажеш, ще те нарежа на парчета и ще те хвърля в реката!

— Ох, Ваше благородие, няма да ѝ позволите да направи това, нали? — изхлипа Сали. — Та това ще бъде убийство!

— Ти си камериерка на Нейно благородие, момиче, и тя може да прави с теб каквото си поиска — отговори графът. — Освен това, кой ще те потърси? Кой го е грижа дали в Лондон има една лоша слугиня по-малко?

— Нареди на иконома да я завърже — каза Аврора.

— Оооу! Ще ви кажа! Ще ви кажа! — изпищя Сали. — Не ме убивайте, моля ви!

— Много добре — отговори графът и пусна ръката ѝ. — Говори, момиче.

— Беше лорд Трехърн! На него дадох роклята! Но той обеща, че ще я върне, наистина обеща, лъжецът! — Сали подсмърчаше. — Не биваше да знаете, господарке. Каза, че иска да изиграе шега на някого и че веднага ще я върне. Но не го направи.

— Кога ти я поиска, Сали? — попита Аврора.

— Преди няколко дни отидох до парфюмерийното магазинче за сапуна ви, господарке. Той ме пресрещна на улицата и ми каза, че във вторник вечерта ще ви заведе на някакво специално място. Каза още, че там няма да ви хареса, затова ще се приберете рано. А после каза, че иска да изиграе лоша шега на някого, и затова да му дам роклята, която ще облечете във вторник вечер. Обеща, че веднага ще я върне. Цяла нощ го чаках долу, до входа на кухнята, но той не се върна. Мислех да го попитам, когато отново посети Ваше благородие. Не знаех, че ще забележите липсата на роклята, защото вие никак не я харесвахте.

Мислех, че няма да я потърсите скоро. Как разбрахте толкова бързо? — Тя подсмърчаше и бършеше носа си с ръка.

— Лорд Трехърн наистина е изиграл шегата си, Сали, но тя е толкова гадна, че сериозно заплашва репутацията ми — каза Аврора на хленчещото момиче. — Ако обаче разкажеш всичко това пред определени хора, ще те задържа на работа, макар и не лично при мен. Ако не ми помогнеш, ще те изхвърля на улицата още тази нощ само с дрехите, с които си облечена и без никакви препоръки.

— Ще направя всичко, каквото пожелаете, Ваше благородие — каза Сали. — Не исках да причинявам зло на никого, но лорд Трехърн обеща да ми даде половин крона, когато върне роклята. Никога през живота си не съм виждала толкова пари. Не знаех, че един джентълмен може да излъже една бедна прислужничка, господарке — каза тя, вече изпълнена с разкаяние.

— Остави ни сами — нареди ѝ Аврора. — Марта, излез с нея. Ще ви повикам.

— Да, господарке — каза Марта. Тя беше силно озадачена от сцената, разиграла се пред очите ѝ. Гледаше въпросително господарката си.

— Ще ти обясня съвсем скоро — каза Аврора, забелязала въпроса в погледа ѝ.

Марта кимна и изведе Сали. Вече навън, тя ѝ зашлеви шамар.

— Ето, че вече имаме отговора на въпроса, как роклята ти се е върнала в „Бримстоун Клъб“ — каза графът.

— Какво ще правим сега? — попита Аврора.

— Бът дискретно разпитва участниците в снощната оргия. Трябва да знаем в колко часа се е разиграла тя. Манърс и останалите слуги в къщата знаят в колко часа се прибра ти. Знаят и в колко часа си излязла с Трехърн. Но защо, чудя се, е направил всичко това? Ще трябва да го извикам на дуел.

— Моля те, недей, Валериън! Досега този скандал не е станал достояние на всички и не е опасен. Трехърн направи всичко възможно да го помислим за приятел. Дори се правеше, че ни помага. Ако го извикаш на дуел, всичко ще излезе наяве. Има много хора, които ще повярват, че съм виновна, само защото обичат да мислят лоши неща за другите. Ще кажат, че слугите са излъгали, за да ни защитят, за да запазят работата си в нашата къща. Никога няма да повярват на нас. Но

ако успеем да предотвратим разпространяването на клюката, доброто ни име ще бъде спасено. Моля те, умолявам те, не позволявай на гнева си да надделее над здравия ти разум. Не предизвиквай Трехърн.

— Добре — отговори графът, — но не мога лесно да понеса мисълта, че ще се отърве безнаказано след такава долна лъжа.

— Аз също искам да си отмъстя — призна Аврора.

— Чудя се какво би направило Трехърн най-нещастния човек на земята? — замисли се Валериън.

— Брак с неподходяща жена. Брак, който ще стане причина да го отлъчат от двора и от висшето общество. Чарлз Трехърн е такъв сноб! — каза Аврора.

— Искам Трехърн да страда, а не някоя невинна жена — отговори Валериън. — Нямам нищо против да направя него нещастен, но не и някоя бедна жена, с която никога не съм се карал.

— Разбира се, тя не бива да е някоя мекушава жена, която не би могла да се защити — каза Аврора. — Хайде да намерим уличницата, която е наел, за да се превъплъти в мен. Обзалагам се, че тя ще подскочи от радост, ако може да стане лейди Трехърн. Ако е толкова смела, както говорят хората, тя винаги ще може да се защити, нали?

— Ти си самият дявол! — каза ѝ той, изпълнен с възхищение. — Да, това може и да стане, любима моя.

— Сигурна съм, че граф Бът тайничко ще ни помогне. А публичното разгласяване на брака му ще стане причина Чарлз Трехърн да бъде отлъчен от обществото. Мъж, който запазва в тайна брака си, също бива порицаван от обществото, така че... — заключи триумфално Аврора.

— Съгласен — отговори съпругът ѝ. — Но първо трябва да се погрижим за твоята репутация. Незабавно ще се върна в двореца „Сейнт Джеймс“, за да кажа на графа за направените от нас разкрития.

— Ще дойда с теб — каза Аврора.

— Не, мила моя Щом си невинна, не бива да се замесваш в това — отговори графът и целуна съпругата си по косата.

— Ако това ще ти помогне, Валериън, видях лейди Джарвиз в „Бримстоун“. Не знам дали тя ме е видяла. Качи се горе с лорд Болтън, който, както ти ми каза, по-късно се съвокуплявал и с жената в розовата рокля.

— Ще съобщя всичко това на графа — каза той и тръгна към двореца „Сейнт Джеймс“.

— Успях да разбера кога се е случил инцидентът — каза Джон Стюарт, щом се срещна с графа. — Било е между един и два часа сутринта. Двама от джентълмените си спомниха, че са чули звъна на часовника, който се намирал над камината в същата стая. Той ударил два часа, когато Трехърн започнал да блудства с жената. И двамата са пристигнали в „Бримстоун Клъб“ след един часа.

— А аз открих, че камериерката на съпругата ми е била подкупена от Трехърн, за да му даде роклята. Когато я потърсихме, я нямаше. Принудихме момичето да каже истината. Тя го чакала цяла нощ, за да я вземе обратно, но той не дошъл. Така и не й дал обещаната половин корона.

— Значи не е успял да изплати и дълговете си на карти — отбеляза Джон Стюарт, клатейки неодобрително глава. — Следващата ни стъпка ще бъде да открием уличницата, която Трехърн е използвал за маскарада.

— Как, за Бога, ще успеем?

Граф Бът дяволито се усмихна.

— За политиците, драги Хоксуърт, винаги е полезно да имат един-двама приятели сред хората на подземния свят. Те всъщност едва ли са по-различни от нас. Искат същото като нас. Власт и богатство. Ние играем игричките си в границите на закона, а те — от другата страна на закона. И ние като тях сме безмилостни, но се крием зад благоприличието на висшето общество. А те не могат да разчитат на такъв лукс. Докато си говорим, те вече търсят жената. Тя ще се похвали на някого за малкото си приключение и ние ще я намерим, обещавам ви.

— Аврора замисли чудесно отмъщение за лорд Трехърн — каза графът, а после разказа всичко.

Джон Стюарт гръмогласно се засмя и отвърна:

— Какъв прекрасен начин да се отървем от тази отвратителна крастава жаба! За Бога, ще го направим, Хоксуърт. Познавам един не дотам уважаван свещеник, който все пак законно е на служба и ще извърши церемонията по бракосъчетаването. Ще ти дам името му,

защото, като най-близък съветник на краля, не мога да се забърквам лично.

— Трехърн ще трябва да е мъртво пиян — каза графът. — Вашият свещеник ще извърши ли церемонията при такива обстоятелства?

— Пари и бутилка уиски ще накарат този мъж да направи всичко, каквото пожелаете — увери го с усмивка граф Бът.

Изведнъж се отвори скрита в ламперията врата и в стаята пристъпи мъж. Беше облечен елегантно, но толкова общоприето, че изглеждаше почти анонимен. Графът не беше сигурен, че би могъл да го разпознае сред цяла тълпа хора. Мъжът се поклони и каза с дрезгав глас:

— Добър вечер. Ваше благородие. Намерих това, което търсите и дойдох колкото се може по-бързо, защото казахте, че е важно.

— Добър вечер и на теб, мистър Уигъмс. Да ти представя приятеля си, Валериън Хоксуърт, граф Фарминстър. Ще пиеш ли чаша уиски? — Той вече наливаше от кехлибарената течност в чаша.

— Ще пия, благодаря — отговори мистър Уигъмс, взе чашата и гаврътна съдържанието ѝ на един дъх. — Имате най-хубавото уиски в Лондон, Ваше благородие, не е лъжа. Съмнявам се, че уискито на краля е добро колкото вашето. — Той одобрително млясна с устни и остави кристалната чаша.

— Прав сте, мистър Уигъмс, уискито на краля е по-лошо — каза граф Бът. — Е, какво имате за мен?

— Момичето, което търсите, се казва Мери Мейбъл. Мисли се за голяма работа, казвам ви. Няма си нито сутенъор, нито някоя мадам да я защитава и да се грижи за нея. И не ходи да лови клиенти по улиците. Има си две малки стаи в „Танърс Елей“, близо до реката. Някакъв лорд я довел в Лондон от провинцията преди няколко години. Когато я зарязал, тя проявила достатъчно ум и се хванала с друг млад човек, който имал пари. Говорят, че е умно момиче. Спестявала пари, за да може да забавлява благородниците насаме. Продава и цветя пред театъра, което ѝ дава възможност да флиртува и да си уговаря срещи — обясни мистър Уигъмс.

— На кой номер на „Танърс Елей“ живее? — попита графът.

— Третата къща вляво. Мери Мейбъл е на втория етаж, от страната, която гледа към реката. Няма друг изход, освен вратата, Ваше

благородие.

— Искам момичето тук до час, мистър Уигъмс. Можете ли да проявите дискретност?

— Нима не съм бил винаги дискретен, Ваше благородие? — попита мъжът и без да каже нито дума повече, се обърна и изчезна през тайната врата.

— Остава ни само да чакаме — каза графът с усмивка. — Да изиграем ли игра карти, Хоксуърт?

Когато тайната врата се отвори отново точно след час, мистър Уигъмс влезе и издърпа след себе си млада жена. Граф Фарминстър я огледа внимателно. Докато Аврора беше средна на ръст, тази жена беше висока. Имаше обаче същата златноруса коса и облечена подходящо и при подходящо осветление, можеше да мине за неговата съпруга. Светлокафявите ѝ очи бързо огледаха присъстващите в стаята. Излъчваха интелигентност.

— Моля ви, седнете, мистър Уигъмс — каза графът и посвети вниманието си на момичето. — Сега, госпожице Мейбъл, трябва да ви кажа, че имам много повече власт и съм много по-опасен от джентълмена, който ви е наел снощи за изпълнението в „Бримстоун Клъб“. Моля ви, отговорете на въпросите ми честно и нищо лошо няма да ви се случи. Дори може да имам нещо за вас, ако кажете истината. Разбирате ли?

— Да, господарю — отговори младата жена.

— Знаете ли името на джентълмена, който ви нае снощи?

— Да, господарю. Беше лорд Трехърн.

— Каза ли ви за какво ви наема? — попита граф Бът.

— Само това, че иска да изиграе лоша шега на съпругата на негов приятел — отговори Мери Мейбъл. — Помислих си, че шегата е доста странна, но все пак той не ме помоли да направя нищо, което не съм правила и преди. Обеща ми две златни крони, ако отида с него. Даде ми едната, когато се съгласих, но не ми даде втората, след като всичко свърши — каза Мери Мейбъл, дълбоко възмутена. — Каза, че ми я дължи! А аз не работя на кредит. Ако го правех, вече щях да съм на улицата!

Валериън Хоксуърт задуши напирания в гърлото му смях и погледна граф Бът. От изражението на лицето му разбра, че той също мъжки се бори с желанието си да изрази гласно колко много се

забавлява. Смехът обаче щеше да обиди жената пред тях, която беше етична по свой собствен начин.

— Даде ли ви лорд Трехърн рокля, която да облечете? — продължи настоятелно да пита графът.

— О, да! — извика възторжено Мейбъл. — Бях много ядосана, че ме накара да я накъсам на парчета. Беше най-красивата рокля, която съм обличала. Щях да я взема, но той нареди другояче — каза със съжаление тя.

— Познавате ли някои други от джентълмените, освен лорд Трехърн? — продължи да пита Джон Стюарт.

— Двама. Но аз не говорих, само накрая благодарих за приятно прекараното време, както ми беше наредил лорд Трехърн.

— Кой са тези двамата?

— Лорд Шели и сър Роджър Андрюз. Видях и лорд Болтън. На него обаче никога не съм била представяна, макар да съм го виждала в общи компании — обясни Мейбъл.

— Шели и Андрюз познаха ли ви?

— Сър Роджър май ме позна — отговори тя. — Той все идваше да ме види отблизо. Наистина беше започнал да ме изнервя, казвам ви!

— Седнете, Мери Мейбъл — каза графът на момичето. После се обърна към мистър Уигъмс: — Познаваш ли сър Роджър Андрюз?

— Да, господарю. Понякога му заемам една-две лири. Той винаги плаща навреме. Истински джентълмен, да.

— Доведи го! — нареди рязко графът и мистър Уигъмс бързо излезе.

— Искате ли да пиете нещо, докато чакаме, Мери Мейбъл? — попита графът.

— Да, бих пийнала нещо — отговори тя.

— Уиски или шери?

— Уиски, сър.

— Валериън?

Граф Фарминстър поклати отрицателно глава. Граф Бът, за да не се покаже неучтив, наля и на себе си. Подаде чашата на гостенката си и тримата зачакаха сър Роджър. Когато той пристигна през тайната врата заедно с Уигъмс и видя двамата графове, долната му челюст увисна. Поклони се учтиво, а после погледът му се спря на Мери Мейбъл.

— Значи ти си била снощи в клуба! — извика той. — Така си и помислих! А Трехърн настояваше, че това е графиня Фарминстър. Моля за вашето извинение, Ваше благородие. Не исках да ви обидя.

— Точно затова сме тук, Андрюз — каза граф Бът. — Заплашена е репутацията на една истинска дама. Ще бъде опетнено семейното ѝ име. Вие сте сигурен, че дамата не е била онази, за която Трехърн се е опитвал да я представи?

— Господи, да! Отначало не бях сигурен, но когато няколко пъти отидох да се уверя, разбрах, че не може да е графиня Фарминстър. А когато тази сутрин се събудих, се сетих коя е жената — Мейбъл, разбира се. Тя използва парфюм с аромата на виолетки, а не познавам нито една друга дама, която го използва. А и само тя има белег по рождение на лявата гърда, точно над зърното.

— А мислите ли, че някои други от мъжете са познали жената, Андрюз? — попита граф Бът.

— Лорд Шели беше сигурен, че жената не е графиня Фарминстър, въпреки твърденията на Трехърн. Той каза, че цветът на косата ѝ бил различен и че парфюмът на графинята бил със съвсем друг аромат, не така екзотичен, по-скоро свеж като полския въздух. Шели каза, че е танцувал няколко пъти с графинята и видял, че очите ѝ са сини, не кафяви като на Мейбъл. Не можахме да се досетим защо Трехърн играе тази игра, но се забавлявахме чудесно.

Мейбъл срамежливо се изкикоти.

— Защо тогава не дойдете да ме видите, сър Роджър? Номер три на „Танърс Елей“, втория етаж.

Младият мъж ѝ се ухили в отговор.

— Ще подпишете ли писмено твърдение, Андрюз? — попита тихо граф Бът. — А вие, госпожице Мейбъл, ще запишете ли цялата история, а после да сложите подписа си под нея.

— Да, мога да се подписвам — каза гордо Мери Мейбъл.

— Отлично, мила — отговори с усмивка граф Бът и дръпна шнура на звънеца. Миг по-късно в стаята влезе млад човек. — Франклин, искам да запишеш твърденията на тези двама души. Моля те, донеси принадлежностите си за писане.

Твърденията бяха записани, прочетени на глас и дадени на сър Андрюз и Мейбъл, за да ги прочетат отново. И двамата се подписаха без колебание. Мистър Уигъмс беше изпратен, за да доведе лорд Шели

и лорд Болтън. Сър Роджър и момичето получиха нареждане да седят тихо по местата си в по-далечния и слабо осветен край на стаята. Първи пристигна лорд Шели. Само един поглед към присъстващите му показва защо са го извикали. Лорд Шели се поклони на двамата графове.

— Отнася се за снощната вечер в „Бримстоун Клъб“, предполагам? — каза той.

Граф Бът кимна.

— Не можем да позволим доброто име на Хоксуърт и репутацията на съпругата му да бъдат компрометирани заради тази подла шега. Сър Роджър каза, че сте се досетили, че пред вас не стои графинята. Бихте ли подписали писмено твърдение?

— Разбира се — отговори лорд Шели. — Но защо е необходимо? Сигурен съм, че никой от присъстващите не повярва, че това е лейди Хоксуърт. Признавам, че момичето си свърши отлично работата. Кожата му обаче не беше нежна като на дама. Никой не беше заблуден.

— Трехърн е отишъл още по-далеч — поясни кратко графът. — Той се опитва да разпространи мълвата, а ако тя стигне до ушите на краля, аз и съпругата ми ще загубим приятелството на техни величества.

— Трехърн е подлец, достоен за бесилото, негодник — каза лорд Шели. — Ако беше животно, щях да го отърва от самия него много лесно с едно теглене на ножа. Жалко, че не е.

— Лорд Трехърн ще съжалява за действията си, обещавам ви — отговори мрачно графът.

Лорд Шели подписа собственото си твърдение, а после седна до сър Роджър и Мейбъл в далечния край на стаята. Изведнъж тайната врата се отвори и протестиращият лорд Болтън беше избутан в стаята от мистър Уигъмс.

— Бът! — изръмжа той. — Това твое дело ли е? По-добре да имаш дяволски добро обяснение!

Граф Бът тихо обясни за какво са го повикали.

— Нямам и най-малка представа за какво говорите! — извика политикът от партията на вигите. — Никога не съм ходил в „Бримстоун Клъб“.

Валериън Хоксуърт гневно изскърца със зъби. Вигите не бяха на власт и правеха всевъзможни опити да zlepоставят техни величества и

граф Бът.

— Болтън, заплашено е доброто име на една дама — каза граф Бът.

— Това няма нищо общо с мен — беше отговорът.

Лорд Шели и сър Роджър се изправиха и се приближиха.

— И Пърси, и аз, ви видяхме съвсем ясно — каза сър Роджър.

— Щом говорите така, и двамата ще бъдете наказани от Негово величество — заяви самодоволно Болтън. — Всички знаем колко е взискателен кралят по отношение на морала. За мен е без значение дали ще оклеветят съпругата на графа фермер, или не. Всички, които имат нещо общо с онзи негодник Трехърн, рано или късно си получават заслуженото.

Джон Стюарт протегна ръка, за да успокои граф Фарминстър.

— Разбира се, можем да извикаме и лейди Джарвис. Не вярвам, че тя ще жертва приятелството си с кралицата, нито мястото си до своя съпруг, за да ви предпази от скандал — каза графът.

— Л-лейди Джарвис? — Лорд Болтън леко заекна.

— Не отричайте, Болтън. Видели са ви — каза му графът. — Е, ще ни сътрудничите ли сега?

— Но кралят ще разбере — запротестира Болтън.

— Не, няма — обеща графът. — Ако този въпрос стигне до вниманието на краля и той се заеме сериозно с него, само тогава подписаните ви признания ще му бъдат представени. Ще има две копия от тях. Едно с вашите пълни имена, а другите — само с инициалите ви. Вторите ще покажа на краля. Първите ще останат заключени в сейфа ми и ще бъдат унищожени, когато се докаже невинността на лейди Хоксуърт.

— Добре тогава — изръмжа недоволно лорд Болтън. — Мисля, че мога да ви имам доверие, Бът. Никога досега не съм се доверявал на никого от партията на торите.

— Трябва да посрещате с нетърпение всяко ново преживяване — каза сухо граф Бът.

Когато и лорд Болтън сложи подписа си под писмените си признания, граф Бът освободи тримата джентълмени, като им благодари и ги предупреди да не говорят за случилото се снощи. Всички се съгласиха. И двамата графове се обърнаха към Мери Мейбъл, която беше започнала да се изнервя от чакането.

— Ще ви хареса ли да бъдете лейди Трехърн, мила моя? — поде графът. — Все пак, това копеле ви е длъжник, нали така?

— Няма да е лесно да ви омъжим за него — предупреди граф Фарминстър. — Разбирате, че сте неподходяща партия за него и той много ще се ядоса, когато разбере, че съвсем законно е обвързан с вас до края на живота си. Бракът ще бъде труден и за вас.

За тяхна изненада, Мейбъл излезе от полусянката, в която се намираше, отиде до масата и си наля още една чаша от уискито на граф Бът. После седна и ги погледна право в очите.

— А какво ще спечеля аз? Помислихте ли за мен? По този начин искате да си отмъстите на Трехърн, нали? Истината е, че много бих искала да бъда лейди. Но истинска лейди, а не жена, която е впримчила съпруга си чрез измама за ваше удобство.

— Какво искате? — попита я граф Бът.

— Е — отговори Мери Мейбъл, — знам, че никак не изглеждам зле. С подходящи дрехи, ще приличам на лейди. Не знам обаче нищо за дамите и за тяхното поведение. Само защото съм курва, не означава, че не искам да се развивам и дори да се поправа. Родена съм в семейството на фермер от Есекс. Бях достатъчно глупава да се вслушам в думите на най-малкия син на господаря, който твърдеше, че ме обича. Но не потънах, когато той ме напусна. Когато се озовахме в Лондон, а той все отлагаше сватбата, аз разбрах как ще се развият нещата. Погрижих се да спестя достатъчно, преди той да ме изостави. Избрах си мъж, който да ме защитава, но животът ми никак не беше лесен. Сега съм на двасет и пет. В Лондон съм вече от десет години. Трябва да се замисля, защото възрастта ми е напреднала. Ще ви помогна, но и вие ще трябва да ми помогнете. Искам да ми дадете пари, които да са само мои, а после искам да ми осигурите уроци по добри маниери.

— Колко? — попита граф Фарминстър.

— Петстотин лири, Ваше благородие. Мисля, че цял живот ще живея спокойно от лихвата им, а те не са толкова много за вас, нали? Нека кажем, че това ще бъде моята зестра. — Тя се усмихна. — Тях младоженецът няма да може да заложи. Не си мислете, че не познавам лорд Трехърн.

— Защо искате уроци по добри маниери? — попита графът, доста учуден от молбата ѝ.

— Вашият лорд някой ден ще умре от преливане или пък ще ме изостави — каза Мейбъл. — Щом веднъж се ожени за мен, хората от неговата среда няма да искат да имат нищо общо с него, нали така? Е, когато той си отиде, аз ще отворя магазин за дрехи. Може и да не спечеля първите благородници на страната за клиента, но ще спечеля тези, които са само едно стъпало по-долу, защото съм дяволски добра шивачка. Но само ако знам как и какво да говоря и имам приятни маниери, Ваше благородие — завърши момичето.

— Ще ти дам твоята зестра, Мейбъл — каза тихо графът. — Но само парите ли могат да ви убедят да ми помогнете?

— Не. Вижте, Ваше благородие, уморих се да бъда курва. Знам и по-добър живот, но как, за Бога, ще се отърва от стария, ако никои не иска да ми даде шанс? Това, което ми предлагате, е възможност, дадена ми, от Господ.

— Няма да ти е лесно да се справиш с Трехърн — предупреди я той.

— Знам. Той въобще има ли някаква собственост? Искам да кажа, място, което бих могла да нарека свой дом.

— Има малка къща някъде в графство Съфълк — отговори графът. — И, разбира се, къща тук, в Лондон.

Мейбъл кимна.

— А има ли семейство?

— По-малка сестра, омъжена за свещеник, и по-малък брат в армията — отговори Джон Стюарт. — Брат му е в Индия и е неженен, доколкото знам.

— Значи един ден, когато моят Чарли ритне камбаната, той ще наследи титлата — каза замислено Мейбъл.

— Освен ако не дариш Трехърн с дете — каза графът с усмивка.

— Не искам никакви глупави деца в живота си. Освен ако, разбира се, къщата в Съфълк не върви с титлата. Предполагам, че къщата, в която живее тук, е взета под наем.

— Къщата може и да е ипотекирана — предупреди я графът.

— Можете ли да разберете и да ми кажете, господарю? — обърна се Мейбъл към граф Бът. — Ще се оженя за самия дявол и искам да знам дали някой ден къщата може да бъде моя и без да раждам наследник. Разбирате ме, нали? Трябва сама да се грижа за себе си, защото няма кой друг да го направи.

— Не сте длъжна да се омъжите за Трехърн — каза Валериън Хоксуърт, който вече започваше да изпитва вина.

Младата жена обаче веднага го успокои.

— Чуйте, Ваше благородие, ще се омъжа за когото и да било за петстотин лири. Не ме съжالياвайте. Знам в какво се забърквам. Мога да се оправя с Негово благородие.

— Добре тогава, госпожице Мейбъл — каза граф Бът. — Хоксуърт, имаш ли план?

— Имам — отговори той сериозно. — О, разбира се, че имам.

ГЛАВА 17

Чарлз Трехърн беше изненадан, че получи покана за прощалния бал, който даваха граф и графиня Фарминстър. Първо си помисли, че е станала грешка, че секретарят на семейството е забравил да зачеркне името му от списъка на хората, които са добре дошли в този дом. Но не дойде отменяне на поканата. След няколко дни получи бележка, написана собственоръчно от Аврора, с която тя го уведомяваше, че му е простила, макар все още да е изумена от това, че той се беше осмелил да я заведе в онзи ужасен клуб. Пишеше му още, че с нетърпение ще го очаква да посети техния бал. Той беше повече от изненадан.

Нима не бяха чули клюките по техния адрес? Всъщност, като се замислеше, май никой не беше чул клюката, която той се опитваше да разпространи. Всички джентълмени, които взеха участие в онази прекрасна нощ, посветена на разврата, мълчаха. Като че ли нямаха желание да се похвалят със случилото се. Разбира се, не бяха чак толкова пияни. Май не беше успял да ги заблуди. Всичко му беше приписано като шега. От една страна, той изпитваше облекчение, но, от друга беше малко разочарован. А сега семейство Хоксуърт се готвеше да напусне Лондон. Знаеше, че едва ли някога ще ги види отново. И така, щеше да отиде на бала. Той обичаше такива представления!

— Ще се облека като Ромео — каза си той, седна и написа на Аврора, че приема поканата и вече е измислил какъв да бъде костюмът му. Дори го описа.

Когато прочете бележката на Трехърн, Аврора се засмя.

— Гледай да го срещнеш в „Будълс“ и да се увериш, че не е променил плановете си — каза тя на съпруга си. — Имаме свършена Жулиета за него, мили мой, нали така?

Балната зала във „Фарминстър Хауз“ беше тапицирана с копринена дамска в бяло и жълто. През следващите няколко дни в нея цареше неописуема суматоха. Изтъркаха паркета до блясък. Рисунките, които покриваха тавана, бяха огледани и поправени, където трябва.

Металните части бяха излъскани. Беше положена нова боя по корнизите. Смъкнаха внимателно кристалните полилеи и излъскаха до блясък всяка висулка. По-малките сребърни свещници, които бяха закрепени по стените, също блеснаха. Бяха поставени нови восъчни свещи, които горяха равномерно и не задимяваха много стаята. Прозорците бяха почистени и от вътрешната, и от външната страна. Пердетата от сатен с цвета на синьо, безоблачно небе, бяха изпрани и завързани със съвсем нови панделки.

В единия край на залата издигнаха подиум за музикантите. Те вече бяха наети и бяха получили нареждания за музиката, която трябваше да изпълняват. Балът щеше да бъде открит и закрит с менует. Аврора пожела да свирят и весели шотландски и английски народни танци. Не искаше и нейната вечер да бъде скучна като толкова много други. Гостите ѝ трябваше да се забавляват.

Балната зала във „Фарминстър Хауз“ можеше да събере едва сто и петдесет души. Всички поканени приеха. Тъй като крал Джордж и кралица Шарлот също бяха приели, прощалният бал на семейство Хоксуърт се очертаваше като последното голямо събитие на сезона. Имаше много хора, които се обидиха, защото не бяха поканени. Някои от по-нископоставените семейства заминаха за провинциалните си имения, за да изглежда, че имат много по-важни работи, отколкото да посетят още някой и друг бал.

До балната зала имаше една правоъгълна стая, която обикновено се използваше за студения бюфет. Тя също беше почистена и ремонтирана. В нея поставиха огромна махагонова маса, покрита с чиста ленена покривка, обточена с дантела. Върху нея щяха да поставят освежителните напитки, които включваха и първокласно френско шампанско. Из балната зала и съседната стая бяха разпръснати столове, тапицирани с копринени дамаски и кадифе. Една от стаите беше определена за гардеробна. На гостите щяха да бъдат раздадени малки украшения в знак на обич и приятелство. На господата — малки сребърни кутии за енфие, а на дамите — топчици от ароматично вещество, привързани с панделки. Беше избрано и менюто за среднощния студен бюфет. Всичко беше готово. В деня на бала щяха да пристигнат многобройни кошници свежи цветя и щяха да бъдат поставени в балната зала и съседната стая.

Мейбъл, чиято фамилия всъщност беше Монипени, беше въведена дискретно няколко пъти в къщата, за да ѝ бъде ушит костюм по мярка. Тя наистина беше красиво момиче с приятни обноски. Беше започнала да взема уроци по говор и маниери. Наблюдаваше как шивачката забива топлийките и пробва костюма, като внимателно даде предложения, които отначало бяха приемани с изненада, а после — с благодарност. Мейбъл очевидно беше много добра в шиенето, шивачката не се поколеба да отбележи това.

Роклята на Жулиета беше от кремаво кадифе с деколте, разкриващо достатъчно. Ръкавите бяха дълги и стеснени при китката, тясната пола падаше на елегантни гънки чак до краката ѝ. Щеше да носи сатенени бални пантофки. Деколтетото беше украсено с копринени цветя. Около бедрата ѝ щеше да бъде увито парче брокат в златножълт цвят. Златнорусата ѝ коса щеше да бъде привързана с жълта панделка, а маската ѝ щеше да бъде украсена с перли и диаманти. Мейбъл щеше да изглежда като истинска лейди — такава, каквато искаше да бъде.

Кралят и кралицата щяха да се преоблекат като двама от прадедите си — крал Едуард II и неговата кралица, Филипа. Аврора и Валериън решиха да облекат скромни костюми на римски генерал и уважавана римска матрона.

Когато започнаха да приемат гостите си в нощта на бала, графът и графинята бяха очаровани от многообразието на костюми. Имаше Хенри VIII с всичките си шест съпруги, Ричард, Лъвското сърце, Робин Худ и Мариън, турски султани и султанки, няколко дявола, двама кардинали, седем монаси от Средновековието, пирати, колониални завоеватели. Лорд Шели беше маскиран като Арлекин, а граф Бът — като шотландски воин.

Тъй като кралят рядко променяше часа си на лягане, на поканите беше написано „осем часът“. Кралската двойка пристигна в девет без четвърт и балът беше официално открит в девет часа. Граф Фарминстър партнираше на кралица Шарлот, а неговата съпруга — на крал Джордж. Докато танцуваха, кралят каза.

— Мадам, напоследък чух една много неприятна клюка. С облекчение научих, че тя няма нищо общо с истината. Знаете ли за какво говоря?

— Да, съпругът ми спомена, че лорд Трехърн се е опитал да ми изиграе отвратителна шега, но е бил спрял. Валериън не искаше да се

впуска в подробности, Ваше величество, защото не бивало да осквернява слуха ми с тях. Разбира се, ядосах се, че той отговаря с неблагодарност на нашето приятелство, но простих на Трехърн в памет на сестра си. Тя беше много привързана към него.

— Проявили сте християнско милосърдие, мила моя — каза с одобрение графът. — А и графът е проявил благоразумие, като не ви е разказал всичко. Подробностите наистина не са за ушите на дамите. Трехърн се е проявил като негодник и аз лично ще го накажа, мадам.

— Благодаря на Ваше величество за любезността и приятелството — отговори Аврора, — но преди всичко съм ви благодарна, че ще защитите доброто ми име. Утеха за мен е да знам, че имам двама смели рицари — вас и съпругът ми.

— Така е, мадам! Така е! — каза кралят и ѝ се поклони, тъй като в този миг танцът свърши.

— Отлично! — възкликна графът, когато съпругата му му предаде разговора си с краля. — Чул е клюката, уверил се е, че не е истина, подозира Трехърн и ще го накаже. Сега остава бракът на Трехърн да го унижи и в очите на всички останали. Много съм доволен от обрата на нещата.

Кралят и кралицата си тръгнаха точно един час след пристигането си, но балът продължи до след полунощ. Свиреха се все повече и повече весели народни танци. Шампанското се лееше както на нито един бал досега. Това забелязаха хората, които силно се интересуваха от напитките. Гостоприемството на граф Фарминстър беше оценено по достойнство. Гостите започнаха постепенно да си тръгват, като топло благодаряха на домакините за превъзходната вечер. Последни останаха сър Роджър, лорд Шели и Трехърн. На музикантите вече беше платено и те прибираха инструментите си.

— Още шампанско! — извика Трехърн на минаващия лакей, който, според инструкциите, незабавно се подчини.

Чарлз Трехърн беше много пиан и малко объркан. Аврора не беше танцувала нито веднъж с него и той не можеше да разбере защо, след като му беше простила. Всеки път, когато се приближаваше към нея, тя изчезваше сред хората. Няколко пъти беше настояла той да танцува със загадъчната Жулиета, а не с нея. Тя му се усмихваше мило и дори му позволи да си открадне целувка. Нито веднъж обаче не бяха разговаряли. Тя се появи отнякъде ѝ седна в скута му.

— Здравей, Чарли — поздрави и предизвикателно завъртя задните си части.

Той смело пъкна ръка в пазвата ѝ, погали големите ѝ гърди и стисна силно зърната ѝ.

— Хубава си — прошепна, заровил лице в шията ѝ. — Как се казваш?

— Жулиета, Ромео мой!

— Искаш ли да се любим? — грубо попита той.

Мейбъл се изкикоти.

— Много си смел! Донеси още малко шампанско, Чарли. Жулиета е девица и няма да се люби, докато не получи брачна халка.

Лорд Трехърн се изправи.

— Тогава да се оженим. — Думите, които излизаха от устата му, бяха неясни поради изпития алкохол. — Много монаси видях тази вечер. Останали някой, който може да ни венчае?

Лакеят отново напълни чашата на Трехърн и той бързо гаврътна съдържанието ѝ. Подаде я пак на лакея.

— Голям глупак е! — прошепна сър Роджър. — Лесно е да бъде хванат в капан. Никак не е забавно.

— Ще бъде забавно, когато разбере какво е направил и че няма как да се измъкне — отговори лорд Шели и тихичко се засмя.

— Къде е свещеникът?! — викаше Трехърн. — Не мога да имам Жулиета, докато не се ожения за нея!

— Ах, ти, Чарлз, развратнико! — каза му графът, който водеше със себе си свещеник. — Значи искаш да се ожениш за тази красавица?

— Да, Ваше благородие. Ще се ожения за нея, а после ще я любя! — радостно извика лорд Трехърн. — Къде е вашата добра съпруга? Тя може да стане шаферка на Жулиета.

— Ето ме, Чарлз — каза Аврора и се доближи до него.

— Не танцува с мен тази вечер — прошепна той. — Защо не пожела да танцуваш с мен, Аврора?

— Бедният Чарлз! Съжалявам, но задълженията ми на домакиня и без това бяха много. Обещавам, ще танцувам с теб на следващия бал, който ще посетим заедно.

Трехърн остави чашата шампанско и каза:

— Хайде да се оженим, Жулиета!

Церемонията беше извършена, както се полага.

Трехърн подписа документа, връчен му от графа, но се наложи свещеникът да държи ръката му, която силно трепереше. Като свидетели се подписаха граф и графиня Фарминстър, лорд Шели и сър Роджър. На свещеника беше платено повече от щедро. Той си замина с цяла торбичка монети и две бутилки френско шампанско. Докато Аврора отвличаше вниманието на Трехърн, графът отведе настрани новата лейди Трехърн.

— Дадох на съпруга ви да подпише два документа. Ако успее да открие вашето копие, елате при мен за дубликата — каза Валериън на Мейбъл.

— Няма да го открие. — Тя беше категорична. — След като изтрезнее и поиска да ги види, ще ги дам на златаря да ги пази. Свидетелите ще поръчителстват за мен, нали?

— Да, Ваше благородие — каза Валериън и й целуна ръка. Беше изненадан, когато тя нито се изкикоти, нито подскочи.

— Благодаря за приятелството. Ваше благородие — отговори тя тихо.

Тримата мъже напъхаха Трехърн в каретата на графа, който нареди на кочияша да помогне на дамата да сложи съпруга си в леглото. Когато каретата потегли, тримата се върнаха в къщата, където Аврора ги чакаше с пълни чаши шампанско, с които да отпразнуват случая.

— Господа — каза тя, като им подаде чашите, — благодаря ви за готовността, с която защитихте доброто ми име. Ще бъдете винаги добре дошли в „Хоукис Хил“. Ние сме ви длъжници.

— Всъщност, мадам — каза сър Роджър, — беше много забавно. — И той широко се усмихна.

— Никога не съм харесвал Трехърн — каза лорд Шели. — Той е негодник. Дори съжалявам момичето.

— Тя няма нужда от нашето съжаление — каза им графът. — Лейди Мейбъл Трехърн е способна да натрие носа на съпруга си.

— Нямам търпение да се съберем утре в „Будълс“ — каза сър Роджър. — Представям си какво ще се случи, ако Трехърн се осмели да се покаже там! Ха! Ха!

— Да се сбoguваме — каза лорд Шели. — Беше грандиозен бал, мадам. — Той целуна ръка на Аврора.

Сър Роджър също ѝ целуна ръка и ѝ благодари за гостоприемството. Когато вратата се затвори след двамата джентълмени, Аврора и Валериън се спогледаха и избухнаха в смях.

— Не мога да повярвам как го изиграхме! — възкликна тя.

— Шели беше прав — отговори Валериън. — Никак не беше трудно.

— Ще отидеш ли в „Будълс“ утре следобед? — попита го тя, докато се качваха, хванати за ръце, към спалнята.

— Съжалявам само, че ти няма да си там. Ще ти разкажа всичко до най-малките подробности.

— Но аз имам намерение да дойда с теб!

— В „Будълс“ не се допускат жени.

— Ще се облека като момче. Ще кажеш, че съм братовчед ти, Сейнт Джон.

Графът се канеше да възрази, но поразмисли и се засмя.

— Добре, любима. Защо не? Заслужаваш да бъдеш там, когато ще го сразим. Ако някой забележи, ще си замълчи, сигурен съм. Не бива да допускаме мъже като Трехърн незаслужено да опетняват репутацията на дамите. — Влязоха в апартамента на графа и той я привлече в прегръдките си. — Отмъщението наистина може да бъде сладко, Аврора, нали? — Устните му докоснаха нейните.

— Хмм — прошепна тя и прокара език по устните му. — Много, много сладко, любими.

— Харесвам костюма ти на римска матрона — прошепна той в ухото ѝ и пусна костюма ѝ на пода.

— А аз обожавам вида ти на римски завоевател — отговори тя, разпаса пояса му и съблече туниката му.

Той подпря гърба ѝ на заключената врата на спалнята, повдигна я, а после я спусна върху твърдия си орган. Аврора обвини врата му с ръце и страстно го целуна, като го остави той да ръководи нещата. Двата почти стигнаха до върха. Стените на меката ѝ като кадифе пещера го обвиха плътно, възбуждайки го неимоверно. Като я придържаше, той я занесе до леглото и двамата легнаха, без да откъсват телата си едно от друго. Краката ѝ здраво го обгръщаха. Той я притисна под себе си и бавно, съвсем бавно, навлезе още по-дълбоко в нея. И когато най-после тя беше обхваната от сладки спазми, неговото собствено желание възторжено избухна.

— Чудесна си! — каза той след няколко минути.

— Ти също, любими — отговори му тя, доволна. Наистина, скоро щеше да му каже за бебето. Вдругиден, реши Аврора, обърна се на една страна и сънено въздъхна.

Той я зави и се усмихна. Каква жена беше само! Не само красива, но и интелигентна. Бащите им не са могли да знаят колко много ще си подхождат децата им, но бяха подписали договор, който доведе до прекрасния им брак. Нещата бяха започнали зле за тях, но сега, слава Богу, се движеха в правилна посока. Той се усмихна доволно. Не беше така с Чарлз Трехърн. Когато изтрезнееше на другата сутрин, щеше да изпадне в шок. И дали щеше да отиде до „Вудълс“ утре следобед? Да, щеше да отиде, защото няма да повярва на Мейбъл въпреки документите. Щеше да помисли, че са се пошегували заради опита му да очерни Аврора. И така, щеше да отиде в „Будълс“, а там щеше да се увери, че е женен за една от най-известните лондонски курви, Мери Мейбъл Монипени. И там щяха да бъдат граф и графиня Фарминстър, за да се наслаждат на отмъщението си.

И наистина, в четири часа следобед на другия ден графът и братовчед му Сейнт Джон се настаниха на една маса до прозореца в „Будълс“. Зачакаха появяването на Чарлз Трехърн, който всеки ден напето влизаше в клуба точно в четири и пет минути. Лорд Шели и сър Роджър вече бяха разпространили мълвата за прибързаната женитба на лорд Трехърн с Мери Мейбъл. Много от членовете на клуба бяха седнали близо до входната врата и редицата прозорци.

— Идва — прошепна графът, като видя Трехърн да върви бързо по улицата. Както винаги, той беше облечен по последната мода. Панталоните му бяха черни и завързани точно над коляното. Чорапите му нямаха нито една гънка. Обувките му бяха украсени с правоъгълни сребърни катарамии. Жакетът му беше светлобежов, а жилетката — в бледолилаво и бяло. Яката на ризата му беше украсена с дантела, както и ръкавите. На върха на напудрената му перука беше кацнала триъгълна шапка. Носеше дълъг бастун, украсен с кехлибарена дръжка. Като че ли не беше в добро настроение, но графът знаеше, че нищо не може да накара Трехърн да промени дневния си график.

Когато лорд Трехърн пристъпи в клуба, изведнъж беше заобиколен от всички негови членове, които му поднасяха

поздравленията си.

— Глупости! — каза той. — Не съм се оженил. Това беше само шега, господа. — Той съзря графа. — Нали така, Хоксуърт? Прекрасна шега ми изиграхте.

— Шега?! — бавно рече графът. — Не съм ви изигравал никаква шега, Трехърн. Ти си женен мъж... — Той направи пауза, извади от джоба си златен часовник, погледна внимателно колко е часът и продължи: — вече от дванайсет часа и шест минути. Да, точно така.

— Младоженката е добре, надявам се? Ти наистина направи много интересен избор на съпруга, Трехърн.

Събралите се членове се изкикотиха подигравателно. Лорд Трехърн се изчерви.

— Не съм се оженил за нея! — подчерта той всяка отделна дума.

— Но, мили приятелю — каза Валериън Хоксуърт, мило усмихнат, — страхувам се, че наистина си женен. Аз самият бях свидетел, както и моята съпруга, а също така сър Роджър Андрюз и лорд Пърсивал Шели. Нима наричаш всички ни лъжци?

— Не може да съм женен за нея! — отново рече Трехърн.

— Мисля, че си нервен като всички младоженци, Трехърн. Снощи наистина беше много настоятелен — графът се усмихна, а всички останали гръмогласно се засмяха.

— Това е номер! — извика отчаяно Трехърн. — Вие сте ме изиграли, затова бракът не е законен! Ще наема адвокат, който ще ме защити.

— Няма никакъв номер — каза му графът. — Ти самият пожела да се ожениш. Настоя на брака, защото, повтарям думите ти, жената не искала да легне с теб, докато не получи брачна халка. Балът беше свършил, повечето от гостите вече се бяха сбогували, а ти пожела да доведем свещеник, който да те венчае за Мери Мейбъл. Не можеш да ни обвиниш за това, че сме изпълнили желанието ти, скъпи Трехърн. Вече си женен мъж. Има достатъчно свидетели.

— Бях пиян! — извика Трехърн.

Животът му изведнъж се беше превърнал в кошмар. Ако бракът наистина беше законен, с него беше свършено. Макар че някои от събралите се тук може би щяха да общуват с него в клуба, ако, разбира се, клубът му разреши да остане негов член, нито една уважаваща себе си домакиня нямаше да го кани в дома си. А техни величества

нямаше дори да го забелязват. Не и него, мъжа, женен за най-известната курва!

— Ти много често си пиян, Трехърн — отговори спокойно графът. — Не съм знаел, че това пречи на правилните ти преценки.

Чарлз Трехърн толкова силно опули очи, че те почти изхвъркнаха от орбитите си. Видът му беше като на плъх, хванат в капан. Графът много упорито настояваше, че той наистина е женен за онази жена, а Андрюз и Шели споделяха мнението му. Те самодоволно се хилеха. Мейбъл му беше показала брачното свидетелство, а мълчанието на събралите се мъже му подсказваше, че всички са готови да се явят пред краля и да се закълнат в легалността на брака. Те не биха лъжесвидетелствали, особено Валериън Хоксуърт, който се гордееше с моралните си принципи.

— Ти, копеле! — изръмжа той на графа. — Ти си го направил! Знаем, че си ти!

Погледът, който му отправи графът, беше изпълнен с презрение.

— Ела, братовчеде Сейнт Джон — каза той. — Време е да си вървим у дома.

Той грациозно кимна на сър Роджър, лорд Шели и на останалите членове, които образуваха нещо като шпалир, през който двамата да минат. Когато стигна до входната врата, графът вдигна шапката си за сбогом и се качи в чакащата го карета. Братовчед му дяволито намигна на сър Роджър и го последва. Внезапно сър Роджър Андрюз избухна в смях, защото беше разпознал Аврора в лицето на младия мъж.

Аврора чу смеха му и доволно се усмихна, а каретата ги понесе обратно към Фарминстър Хауз. На следващата сутрин, докато подготвяха заминаването си, те научиха, че Трехърн се е напил до смърт. Когато клубът вече затварял, мистър Алмак, неговият основател и собственик, помолил няколко от присъстващите да придружат Трехърн до дома му. Съпругата му го чакала и го засипала с остри думи. Разказът им беше предаден от сър Роджър, който се беше отбил, за да им пожелае бързо и удобно пътуване. Обществото беше шокирано и приятно възбудено от женитбата на Чарлз Трехърн, каза сър Роджър. Вече бил зачеркнат от списъците на гостите във всяка къща. Мистър Алмак обаче притежавал по-добро сърце от лондонските дами. Докато лорд Трехърн плащал вноските си, щял да остане член на „Будълс“.

— Алмак каза, че горкият човек трябвало да има къде да избяга от дъртата курва — предаде им думите на собственика сър Роджър.

После се сбогува с граф и графиня Фарминстър, без нито веднъж да намекне, че вчера е разпознал Аврора. Сър Роджър се гордееше с поведението си, което беше достойно за джентълмен от неговата класа. Беше убеден, че младата графиня заслужаваше да види падението на човека, който подло се беше опитал да съсипе репутацията ѝ.

Пътуването до „Хоукис Хил“ беше извънредно приятно. Времето беше сравнително топло, а пътищата — сухи. Нямаше кални локви, нито облаци прах. Придружаващата ги охрана им осигуряваше спокойствие. Когато пред погледите им се показа „Хоукис Хил“, каретата изведнъж рязко спря, за голяма изненада на графа. Появи се лакей, отвори вратичката и спусна стълбата. Графът беше силно озадачен. Отвори уста, но вместо него заговори Аврора.

— Аз помолих кочияша да спре тук — каза тя. — Имаш ли нещо против да извървим пеш останалата част от пътя? Къщата се вижда. Разстоянието не е голямо, Валериън.

— Щом това ще ти достави удоволствие — каза той, изпълнен с любопитство, скочи на земята и ѝ помогна да слезе. — Продължавай, Мейнуеринг — каза той на кочияша. — Нейно благородие иска да повърви.

Аврора хвана Валериън под ръка. Каретата ги задмина. Въздухът беше топъл и ароматен. Те тръгнаха направо през полята, които бяха изпъстрени с червени макове и бели маргаритки.

— О, толкова е хубаво да се върнеш отново у дома си! — възкликна тя. — За нищо на света не бих го напуснала отново — заяви Аврора с жар.

— Какво има? — попита я той.

— Как какво има?

— Имаш нещо да ми казваш. — Той интуитивно се беше досетил, за това. — Долавям мислите ти, мила моя, дотолкова съм в съзвучие с теб. Никога няма да ти се удаде да запазиш в тайна нещо важно.

Той се спря и я погледна въпросително.

— Ще имаме бебе — каза му тя и се засмя щастливо. — О, Валериън, толкова съм щастлива! Бебе! Нашето първо дете! Как

копнея да те даря с наследник. Не бях го разбрала до мига, в който не узнах, че очаквам дете. Марта веднага се досети. А когато казах на Лоте, тя настоя да ме прегледа кралският лекар. Той потвърди предположенията ми.

Графът беше пребледнял от изненада.

— Не! — Като че ли нещо го душеше. — Господи, Аврора! Какво съм ти направил, любима?! Виновна е животинската страст, която изпитвам към теб!

Сега беше неин ред да се изненада.

— Не искаш ли нашето дете?

— Не и ако това означава да загубя теб — извика той, изпълнен с отчаяние, и силно я притисна до гърдите си. — Обичам те, Аврора! Не искам да умреш като сестра си! Не бих могъл да те загубя, любима!

Аврора избухна в смях и се отскубна от прегръдката му.

— О, Валериън, аз не съм Кели. Аз искам това дете. Изпълнена съм с радост и с радост ще го нося в утробата си. Кралският лекар каза, че здравето ми е чудесно. Каза още, че мога да родя цяла къща деца, без да пострадам. Аз не съм като Кели.

— Но твоята майка също е умряла по време на раждането ти — каза той.

— Много бели жени в Западните Индии умират при подобни обстоятелства, Валериън — отговори тя. — Там те са лишени от медицинска помощ. Зависят изцяло от слугите си, които са невежи. „Сейнт Тимъти“ е малка островна плантация. Може би, ако живеехме на остров Барбадос, или на остров Ямайка, майка ми нямаше да умре. Аз не съм нито Кели, нито майка си. Освен това, при мен ще има лекар, който ще ми помогне. Не искам да се тревожиш. Няма да ти позволя да се тревожиш през цялото време до ноември, Валериън. Няма!

Той я целуна. Устните му нежно погалиха нейните. После я вдигна на ръце и закрачи към къщата.

— Какво правиш, Валериън? — изпищя тя. — Веднага ме пусни на земята!

— Не бива да се преуморяваш, любима — каза той сериозно.

— Ти си голям глупак — засмя се тя, сгуши се в прегръдката му и положи глава на рамото му.

— Какво се е случило с Аврора?! — Към тях бързо се приближаваше старата графиня. — Всичко наред ли е, Валериън? Защо я носиш на ръце?

— Ще имам бебе, мадам, и Валериън като че ли е полудял. Хайде, любими, пусни ме на земята.

— Веднага я пусни! — нареди баба му и той се подчини с усмивка. После старицата се обърна към Аврора. — Мила моя, толкова се радвам и за двама ви! — Тя я целуна и по двете зачервени от пролетния въздух бузи. — Как прекарахте в Лондон.

— Лондон е претъпкан и мръсен, а поведението на хората — скандално — отговори внукът ѝ. — Най-последно си дойдохме у дома и нищо не може да ни принуди да заминем, дори и скандал.

— Добре ли са техни величества? Как изглежда младата кралица? — заинтересува се старата графиня.

— Техни величества се чувстват превъзходно — отговори Аврора. — Кралският лекар потвърди положението, в което се намирам. Кралицата също очаква дете. Следващият крал на Англия ще се роди през август, мадам.

— Прекрасно! — отговори старицата.

Влязоха в къщата и Питърс побърза да ги посрещне, за да вземе наметките им.

— Добре дошли у дома, Ваше благородие — поздрави ги икономът: първо графа, а после и графинята. — Чаят е сервиран в Жълтия салон.

Настаниха се в огряната от слънцето стая.

— Затихна ли вече скандалът, който предизвикахме с женитбата си, бабо? — попита графът и си наля малко шери в чая.

— Разбира се — отговори старата графиня. — Макар по едно време да се страхувах, че това няма да стане, защото из графството се носеше мълга за разгулния живот, който водите в Лондон.

— Разгулен живот? — Аврора избухна в смях. — Някои хора имат много богато въображение, бабо. Животът ни беше повече от благоразумен. Аз се сприятелих с кралицата, която също като мен не е родена тук. Тя е отдадена на семейството и домакинските грижи. Всички други дами се отегчаваха до смърт от нейната, а и от моята компания. Страхувам се, че мен смятаха за недостатъчно издигната в

обществото. Бяха готови да заспят, когато заговорех за консервиране и правене на сапун.

Старата графиня се засмя.

— Е, мили мои, тук стана още по-голям скандал и това ви спаси. Ще мине доста време, преди този да утихне. Казвам това с радост, защото вие с Валериън ще бъдете смятани за уважавана семейна двойка. Особено след като се роди бебето.

Тя отново весело се засмя.

— Е — каза графът, малко обиден от небрежния й тон, — ще ни кажеш ли какъв е този нов и, очевидно, доставящ ти огромно удоволствие скандал? — Той отпи от чая си.

— Отново е забъркано нашето семейство — подсказа му старицата.

— Сейнт Джон! — досети се Аврора. — Трябва да е Сейнт Джон. Само той може да предизвика по-голям скандал от нашия.

Сега вече старата графиня избухна в гръмогласен смях.

— Е, дявол да го вземе, мадам, какво е направил братовчед ми? — попита графът, вече с раздражение. — Не съм изненадан, че се е опитал да ме засенчи дори в това отношение. Той винаги ми е съперничел. Е, сега има последната дума!

Старата графиня се смееше толкова силно, че по бузите й се стичаха сълзи.

— Е, мили Валериън, този път той наистина те надмина. Цялото графство само за това говори и ще говори още дълги месеци. Какъв негодник е Сейнт Джон. Този път той лапна малко по-голям залък, отколкото може да преглътне. Но съдбата отново е благосклонна към него. Получи повече, отколкото заслужаваше.

— Но какво е направил? — извика графът.

Най-сетне старицата успя да се успокои и отговори:

— Преди два дни Сейнт Джон избяга с мис Изабел Боуен. Заминаха за Гретна Грийн!

ЕПИЛОГ

Англия, 1770

На 6 юни 1770 година вдовстващата графиня Фарминстър отпразнува своя осемдесети рожден ден в компанията само на семейството си. Моравата, която се разстилаше зад „Хоукис Хил“, гледаше към градините на имението, в които бяха разцъфнали дъхави рози. На моравата беше сложена маса, покрита с чиста ленена покривка. Върху нея беше сервиран следобедният чай. Приборите бяха сребърни, а захарният пудинг със сметана и ягоди — превъзходен.

Мери Роуз Хоксуърт беше удобно настанена на стол с висока облегалка, който бяха изнесли специално за нея. Очите ѝ все още блестяха живо, а умът ѝ все още беше пъргав. Тя гледаше как внучетата ѝ играят на моравата с братовчедите си Сейнт Джон. Имаше вече пет внучета, а съвсем скоро Аврора щеше да роди шестото. Изабел Сейнт Джон имаше четири деца и щеше да роди петото през юли. Старата графиня доволно се усмихна. Помисли си, че това е най-хубавото време от живота ѝ въпреки неудобствата на напредналата възраст.

Погледът ѝ се премести върху внука ѝ. Валериън беше малко поедър сега, с навършените си трийсет и седем години. Бяха отпразнували рождения му ден само преди два дни. Беше щастлив човек сега и тя благодари на Господ за това. Той говореше с най-големия си син, своя наследник, седемгодишния Джордж. Близначката на Джордж, Шарлот, се опитваше да привлече вниманието на баща си. Раждането на близнаците беше огромна изненада, защото никога преди в семейството не се бяха раждали близнаци. А после бяха дошли Робърт, Джеймс и малката Каландра. Аврора се опитваше да се съревновава с кралицата, която беше родила седмото си дете, трета дъщеря, която кръстиха Елизабет.

— Как се чувстваш, бабо? — запита я Аврора, както винаги загрижена за нея. Настани се на съседния стол и ѝ се усмихна.

— Много добре, като се имат предвид годините ми — отговори весело старицата. — А ти как се чувстваш с този огромен корем, мила? Какво ще бъде този път — син или дъщеря? Как мислиш, Аврора?

— О, надявам се да е дъщеря, бабо — отговори Аврора. — Вече имаме наследник, син за армията и син за църквата. Какво ще правим с още едно момче? Предполагам, че ще трябва да му купим чин в армията. — Тя въздъхна. — С дъщерите е по-лесно. Всичко, което трябва да направиш, е да им намериш подходящи съпрузи. Те са графски дъщери с големи зестри и няма да им е трудно да сключат добри бракове.

— Освен ако не наследят темперамента на майка си. Тогава и граф няма да им е достатъчен — пошегува се с усмивка старата графиня.

Аврора се засмя.

— Бях истинска глупачка, нали? Все още се чувствам виновна за смъртта на Кели, макар точно тя да направи щастieto ми възможно. Щастлива съм, че доведената ми майка най-после намери сили да ми прости. Изпитвам вина, защото причиних болка на Орейлия. Винаги е била добра с мен. Тя е единствената майка, която съм имала. Съжалявам, че не иска да дойде в Англия. Страхът от морето е по-силен от желанието ѝ да види децата ми.

— При нея са децата на Джордж и Бетси — каза старата графиня. — Мисля, че техните три момчета отнемат голяма част от времето ѝ.

— Може би следващата зима ще заминем за Сейнт Тимъти — каза Аврора. Беше се замислила. — Искан ми се отново да видя острова.

— Сейнт Тимъти. Островът, който алчният ми братовчед ми задигна — пошегува се Сейнт Джон, който се беше приближил към жените. Целуна съпругата си, която седеше от другата страна на старата графиня. Изабел леко го плесна през ръката.

— Дръж се прилично, Сейнт Джон! По-лош си и от децата. Говори ли вече с Фредерик да не се заяжда със сестра си Керълайн? На техните кавги наистина трябва да бъде сложен край! Щом Огъстъс и Едуард видят, че кавгата започва, застават на страната на брат си. Бедната Керълайн не може нищо да им стори. Е, говори ли вече с Фреди, Сейнт Джон?

Аврора мълчаливо се изправи и прекоси моравата, за да се присъедини към съпруга си. Както старата графиня неведнъж беше отбелязвала, с женитбата си за Изабел Боуен Сейнт Джон беше лапнал залък, който не можеше да преглътне. Съпругата му беше превъзходна домакиня и майка и го обичаше нежно и предано. За негова собствена изненада, Сейнт Джон изпитваше към нея същите чувства. Тя ръководеше домакинството с желязна ръка и му раждаше красиви деца, но очакваше пълно подчинение от съпруга си и от децата си. Тя беше замислила бягството до Гретна Грийн, така беше казала старата графиня. Бедният Сейнт Джон не беше разбрал, че го водят за ръката, докато на нея не беше поставена брачната халка.

Като стигна до съпруга си, Аврора нежно го хвана под ръка.

— Какъв прекрасен ден! Може ли да бъде още по-прекрасен?

Той ѝ се усмихна.

— Не. Не може.

— Мамо! — Най-големият им син се вкопчи в полата ѝ. — Мамо! В конюшната има нови кутрета. Може ли да си взема едно? Моля те!

— Колко са кученцата, Джордж?

— Пет, мамо! Бели на кафяви петна. Франклин каза, че могат да бъдат отделени от майката след осем-девет седмици. Още не са отворили очите си. Толкова са мънички, мамо. Мога да си взема едно, нали?

Аврора погледна съпруга си.

— Ако Джордж си вземе кученце, и другите ще искат да имат — предупреди го тя, но като видя изражението му, се засмя. — О, добре — каза тя и погледна сина си. — Да, Джордж, можеш да си вземеш кученце. А също и братята и сестрите ти.

— Но аз първи ще си го избира, защото съм най-голям. Аз съм наследникът.

— Аз съм родена пет минути преди теб — каза близначката му Шарлот. — Аз не искам кученце, мамо. Искам от новите котенца на котката Пуси. И Кели иска котенце. Ако той си вземе кученце, аз ще си взема котенце.

— Кели не е достатъчно голяма, та да си вземе котенце — каза Джордж. — Нито пък кученце — заключи той. — Май ти искаш двете котенца, Лоти.

— Не, ти просто ревнуваш, защото съм родена преди теб — отговори сестра му. — Кели ще иска котенце, ако аз получа едно, мамо.

— Ти може и да си по-голяма — отговори момчето, — но наследникът съм аз. Един ден аз ще бъда граф Фарминстър и ще те пратя в манастир, Лоти.

— Не можеш да го направиш! — извика тя. — Какво е манастирът, мамо? Не може да ме изпрати там, нали?

— В манастира живеят жени, които са решили да се посветят на Бога, Лоти — отговори майка ѝ. — Джордж не може да те изпрати там. Ще дойде ден, когато ще се влюбиш и ще се омъжиш.

— И ще се омъжа за граф, който ще бъде по-главен и от теб — заяви самодоволно Шарлот Хоксуърт и лицето на брат си.

— Няма! — извика той.

— Ще го направя! — отговори тя.

— Овца! — обиди я той.

— Жаба! — присмя му се тя, плесна го по бузата и хукна да бяга, а брат ѝ се втурна след нея, за да си отмъсти.

Графът погледна съпругата си. Тъмносините му очи дяволито блестяха. Той нежно погали корема ѝ.

— Обичам децата, любима. А теб обичам повече, отколкото в деня на сватбата ни. Мисля, че животът ни е като във вълшебна приказка.

Джордж Хоксуърт догони сестра си. Сграбчи я за къдриците, уви ги около дланта си и я дръпна към себе си. Лоти изпищя толкова високо, че овцете, които пасяха наблизо, се разбягаха. Графът се засмя.

— И те живели щастливо цял живот — отговори Аврора и двамата избухнаха във весел смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.